

Giới thiệu Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật

Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật câu chuyện ngôn tình cổ đại của tác giả Nhị Nguyệt Sinh là những câu chuyện tình yêu làm cho người đọc dễ chết mê mệt vì vẻ đẹp cùng với độ lãng mạn của những mối tình này.

Tác giả đã đem đến một tác phẩm thực sự khác biệt nhưng lại vẫn đầy sức thu hút có rất nhiều tình tiết làm bạn đọc hứng thú xung quanh các nhân vật chính có diễn biến nội tâm thường hay mâu thuẫn nhau.

Truyện xung quanh nhân vật chính Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm có một khúc mắc mà anh cũng không rõ được đáp án là như thế nào khi mọi người đưa ánh mắt tràn đầy nghi vấn nhìn anh cho rằng anh đã ngủ cùng cô..

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ở thành phố G, nhà họ Thượng được biết đến là một gia tộc nổi tiếng. Thượng lão gia còn giữ một chức vụ quan trọng trong quân đội. Con trai duy nhất của ông là Thượng Trầm Bắc mặc dù chưa gia nhập giới chính trị nhưng cũng là một luật sư nổi danh khắp nơi, có quan hệ thân thiết với rất nhiều ở cả giới chính trị và kinh doanh. Con dâu của nhà họ Thượng là Hạ Hâm Hữu, là người được nhà họ Thượng nuôi dưỡng từ nhỏ, lớn lên ở nhà họ Thượng, cũng tài giỏi không kém gì con trai nhà họ Thượng, có thể nói là hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh.

Thượng Trầm Bắc cùng Hạ Hâm Hữu có một cô con gái, và một người con trai đã 20 tuổi, từ nhỏ đã thông minh hơn người, nên được Thượng lão gia vô cùng cưng chiều, nhưng người mà Thượng lão gia yêu quý nhất không phải là đứa cháu trai của mình mà là cô cháu gái Thượng Tâm.

Trong nhà người ngoài, Thượng Tâm chính là một người rất xinh đẹp, một đại tiểu thư được mọi người ngưỡng mộ. Trên thực tế, cô được người nhà họ Thượng cưng chiều hết mực, thậm chí được bảo bọc như một đứa bé.

Cô chưa từng ngồi xe buýt, chưa từng ăn cơm ở căng tin trường, không có đi học thêm, cô cũng chẳng biết cây bút mình dùng giá bao nhiêu, chứ đừng nói đến việc làm sao để kiểm tra tiền. Mà Thượng Trầm Bắc lại không muốn con gái mình lấy chồng xa, nên chuyện hôn nhân của cô cũng đã được lo liệu từ trước khi cô chào đời.

Nhưng tất cả những việc đó đều theo ý muốn của cô sao?.

Đáp án tất nhiên là không.

Lần đầu tiên Thượng Tâm có một hy vọng nhưng không thể như ý của mình, đó chính là thi vào trường Cao Đẳng. Trước kì thi tốt nghiệp trung học, Thượng lão gia cùng cháu gái khoe khoang khoeác lác, tùy tiện cô chọn trường học. Đáng tiếc Thượng Tâm lại mang tính tùy hứng và cố chấp, nên trừng mắt nói với ông: “Cháu sẽ đi vào trường bằng sức lực của bản thân, hơn nữa còn phải đầu vào trường lớn nhất thành phố G.

Tất nhiên ông cụ rất mừng khi cháu gái mình lại có chí như thế, nhưng sau khi nhận được phiếu điểm thi Cao đẳng xong, mọi người trong nhà đều trầm mặt. Thượng Tâm tự giam mình ở trong phòng rồi khóc suốt, ai khuyên cũng không nghe, cuối cùng vẫn là Hạ Hâm Hữu ra mặt, kéo cô ra ngoài, nhưng Thượng Tâm lại cố chấp phi thường, muốn thi lại một lần nữa.

Hôm nay chính là ngày Thượng Tâm được về nhà, khuôn mặt hồng hào hơi mang theo nét trẻ con, tóc rơi bên tai, đôi môi căng mọng. Vừa nhìn sẽ đánh giá ngay cô là cô gái trong sáng, mặc dù không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng gương mặt thanh tú làm người khác phải lóa mắt.

Tài xế của nhà họ Thượng là chú Luru, vừa nhìn thấy cô đã lập tức mở cửa xe giúp cô, tóc mái che khuất khuôn mặt của Thượng Tâm, không thể nhìn ra tâm tình gì của cô, chỉ là cô không khóc thì chắc thành tích học tập không quá kém.

Khi lên xe, chú Luru liền thấy lo lắng, Thượng Tâm cố gắng lắm mới nói ra “Không trở về nhà, đến nhà trọ của anh Thần”.

“Tiểu thư, ông chủ còn có cậu chủ và bà chủ đều đang đợi cô về” chú Luru quay đầu lại khuyên cô về nhà, nhưng lại nhìn thấy cặp mắt đỏ hồng của cô nên không nói gì nữa mà thở dài, “Được”. Xem chừng lại thi rớt nữa rồi, trở về nhà cũng sẽ khóc, còn bị bà chủ mắng, nếu không để cho thiếu gia Thần khuyên nhủ tiểu thư thì chắc không xong đâu.

Thượng Tâm đứng ở trước cửa phòng trọ nhỏ, trong tay nắm kết quả học tập mà nhà trường phát cho cô, cô mím môi, thân thể bởi vì không đủ sức chịu đựng mà khẽ run. Cô lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, cẩn thận mở cửa nhà trọ.

Phòng trọ nhỏ này là do Thượng Trầm Bắc mua cho con rể tương lai tên Thần Tri Thư trước năm anh thi tốt nghiệp trung học, vì ăn mừng anh thi được vào trường Đại học lớn nhất thành phố G, còn anh lại cố trấn an cô khi thi rớt cao đẳng nên Thần Tri Thư cố ý giao chìa khóa phòng này cho cô, nếu rảnh rồi cô có thể đến đây chơi.

Đây là lần đầu tiên cô mở cửa đi vào căn phòng này, vì cô sợ vừa nghe thấy tiếng nói của anh, là cô không thể ngừng khóc. Cô làm sao lại ngốc như vậy, đã thi liên tục hai năm, vào một trường cao đẳng nhỏ ở thành phố G, thế mà cũng không đậu.

“..... Thần thiếu, anh thật là hư..... Đừng kéo áo người ta.....” Giọng nữ yếu đuối lại xa lạ chợt từ bên trong truyền ra.

Thượng Tâm chợt ngẩn người.

“Em nói anh hư, vậy anh sẽ hư hơn nữa cho em xem.” Nếu như chỉ một lời nói trên cô sẽ cho là mình bị ảo giác, nhưng giọng nói quen thuộc này, cô chắc sẽ không nghe lầm.

Gót chân giống như bị dính một chỗ, cô cố chấp di chuyển, tiến sát vào cửa, thông qua khe cửa cô nhìn thấy hai người đang trần truồng, một cô gái xa lạ đang ôm ấp yêu thương với Thần Tri Thụ – chồng chưa cưới của cô.

“cách...” một tiếng khiến hai người đang hưng phấn ở trên giường liền giật mình, cô gái đẩy Thần Tri Thụ ra “Thần thiếu, hình như có tiếng đóng cửa, có phải có ai đến hay không?”

Thần Tri Thụ dò xét một chút, thấy không có động tĩnh gì” có thể vừa rồi quên đóng cửa, đều là tại tiểu yêu tinh này, vừa vào nhà liền quyến rũ ta, xem ta phạt em như thế nào”

“Thần thiếu muốn phạt ta như thế nào cô gái lên tiếng như lạc giọng, nửa hồn nhiên nửa mỉa mai, chân chính câu mắt hồn đàn ông.

“Yêu tinh, em là yêu tinh....”

Thượng Tâm nhìn thấy một màn này đã sớm chạy trốn chết. Chú Lưu nhìn thấy Thượng Tâm vừa ra khỏi nhà trọ liền nôn mửa ở cạnh bồn hoa thì vội vàng chạy đến. Ông vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu thụ, làm sao vậy, sao lại nôn ỉu vậy?” Đồng thời đưa cho Thượng Tâm cốc nước ấm để cô súc miệng, chỉ là còn cầm được cốc nước, Thượng Tâm đã ngồi xồm xuống ói ra một trận. Nhưng lại không có nôn ra cái gì cả, chỉ không ngừng nôn khan mà thôi.

Chú Lưu vừa vỗ lưng vừa đưa nước cho cô, giằng co gần nửa giờ mới dịu Thượng Tâm lên xe, nhìn cô ngồi ở ghế sau xe khóc đến thương tâm, liền nhấn ga trở về nhà họ Thượng.

Thượng Tâm vừa vào cửa nhà, nước mắt lại không ngừng chảy, khiến cho mấy vị trưởng bối trong nhà vô cùng lo lắng. Ngay cả Hạ Hâm Hữu người luôn luôn nghiêm khắc đối với con gái cũng không dám mở miệng trách cứ, cả nhà chỉ là nhìn Thượng Tâm, thật sự không biết phải làm sao.

Thượng Tâm vừa sinh ra đã khóc không ngừng, đói bụng cũng khóc, không vui cũng khóc, không hài lòng cũng khóc, chỉ cần cô vừa khóc, cả nhà đều phải thoa hiệp.

Thượng Phẩm sợ nhất là tật xấu này của em gái, từ nhỏ đã gọi cô là “tiểu quỷ khóc”

Lần này Thượng Tâm không ngừng khóc, Thượng Phẩm liền sợ theo. Thấy cha anh liếc nhìn, anh nhắm mắt nói: “Tâm Tâm không có việc gì chứ, thi không đậu thì cũng đã rồi, người xưa đã nói “cô gái vô tài mới là đức”, con gái nhà giàu cần trình độ học vấn làm gì?” làm thanh niên thế kỷ hai mươi mốt, anh vừa nói câu đó ra đã lập tức muốn tự đánh vào mặt mình.

Thượng Tâm khề ngược mặt lên, liếc mắt nhìn một vòng người trong nhà, cuối cùng rơi vào trên mặt anh trai, giọng nói nhỏ mang theo chút ghen ghét, “Tiểu Hồ Đồ đánh giá bao nhiêu phân”

“698.....”

Hốc mắt Thượng Tâm rõ ràng đỏ hơn, thế nhưng cô lại cố gắng cắn răng nhịn khóc, mắt trừng lớn, nước mắt trực chờ dưới vành mắt, môi dưới bị cắn đến đỏ bầm, cục cựa trong nhà, làm sao mà có thể không đau lòng như thế được.

Bà nội Thượng đem cháu gái ôm vào trong ngực, “được rồi, người nhà của chúng ta không cần so cùng người khác, một thành tích thôi mà, cũng không cần miễn cưỡng chính mình. Khi ba cháu bằng tuổi cháu bây giờ, thành tích cũng kém vậy thôi, cũng không biết bị ông cháu đánh bao nhiêu lần! Tâm Tâm của chúng ta còn hiểu chuyện hơn ba cháu rất nhiều, hơn nữa Tâm Tâm là con gái, gả cho người đàn ông tốt nào cũng tốt”.

Thượng Trạ Bắc vừa nghe xong, lập tức tiếp lời của mẹ mình “chính là như vậy, hiện tại học tốt không bằng được gả cho người tốt. Mặc dù Thần nhà ta không phải là danh gia vọng tộc, nhưng cũng đủ để cháu cả đời không cần lo lắng...”

“Oa.....”

Không biết Thượng Trạ Bắc nói điều gì không đúng làm mà khiến Thượng Tâm càng khóc lớn, vô vọng tiếng khóc ghen ghét

Khóc không ngừng, lần khóc này không giống những lần khóc trước, nó khiến cho cả nhà không ngừng lo lắng

“Tâm Tâm..... Tâm Tâm.....”

“Tâm Tâm, cháu đừng dọa bà nội, Tâm Tâm.....”

Mặt mày Thượng Phẩm trắng bệch, vội vàng bảo người hầu trong nhà gọi điện thoại cho bác sĩ, bác sĩ liền chạy tới, kiểm tra một lượt, nói là cũng không có gì đáng lo ngại. Lúc này, ông Thượng và bà Thượng mới yên tâm.

Thượng Tâm uống thuốc an thần xong đã ngủ yên.

Người một nhà ở dưới lầu mặt mày rầu rĩ. Đại học khiến cho người ta nhức đầu, tính tình Thượng Tâm vô cùng bướng bỉnh, có lúc cổ chấp giống như con bò nhỏ, cô muốn làm gì thì ai cũng không thay đổi được. Lúc này cô muốn tự mình thi vào Đại học lớn nhất thành phố G, người trong nhà không ai được giúp. Nhưng thật ra, với năng lực của cô có thi mười tám lần cũng chưa chắc đã đậu. Mỗi năm đều như thế, làm cho hai lão già 70 tuổi cũng không chịu được cái loại giày vò này.

“Mặc kệ, trước tiên phải nói với Hiệu trưởng đại học G, đề Tâm Tâm đến đó học” Hạ Hâm Hữu mở miệng “chuyện này để Thượng Phẩm đi làm”.

“Mẹ, nếu Tâm Tâm không đồng ý thì làm thế nào?”

“không đồng ý cũng phải đi, đợi cảm xúc nó ổn định chúng ta sẽ nói cho nó biết”

“Vây cũng tốt”

Hạ Hâm Hữu lên tiếng mọi người không ai phản đối, cũng liền lên lầu nghỉ ngơi. Vào đêm, tất cả mọi người đã ngủ yên, thuốc đã hết tác dụng Thượng Tâm liền tỉnh. Cô mặc quần áo, mang ba lô nhỏ lên, viết một lá thư đặt lên bàn học, sau đó lặng lẽ rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, cả nhà họ Thượng bị đánh thức trong tiếng hét chói tai của người giúp việc, trong biệt thự chỉ nghe “Tiểu thư rời nhà đi ra ngoài” sau đó liền ôn ào.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Trí nhớ là một việc rất kì diệu, có vài người cả đời gặp vô số lần nhưng chỉ thoáng qua nên rất nhanh quên mất, nhưng có vài người dù chỉ gặp một lần thoáng qua nhưng cả khuôn mặt và vóc dáng đều in sâu trong tâm trí

Người Trung Quốc có câu tục ngữ người trước là “vô duyên”, thì người sau có thể là “duyên phận”

Thiệu Phi Phàm không biết đó có phải là “duyên phận” của mình hay không nhưng tại đây vào giờ phút này chỉ một cái chớp mắt anh đã nhận ra Thượng Tâm, anh cười, khoe miệng khê giờ lên, cười rất quý dị.

Quán bar còn chưa tới giờ buôn bán, anh là tới tuần tra trước, vừa đẩy cửa sau ra, đi về phía một đoàn người đang xô đẩy, đi tới bên cạnh một cô gái, bấu môi nói, "hàng mới?"

"Anh Phàm hàng này đều là tự chui đầu vào lưới, phần lớn đều là mười bảy mười tám tuổi, còn mới mẻ lắm" Hấn ta nói xong hai tay xoa xoa vào nhau, trong mắt hiện lên ánh mắt tham lam.

Thiệu Phi Phàm hừ lạnh một tiếng, giọng liền cho hấn ta một cái tát, "Người đừng để bệnh cũ tái phát, Cậu không biết nội quy củ anh Cửu sao, không có lời của anh dù là hàng mới cũng không thể động."

Hấn ôm đầu rồi sau đó lại gật đầu, "Em biết, anh Phàm, em không dám! Em có thèm muốn cũng chỉ dám nhìn mà thôi, nhưng mà hàng này dù anh có đưa bên miệng em cũng không dám ăn ă!"

"Tốt nhất là như vậy!" Thiệu Phi Phàm lại nhìn thoáng qua căn phòng tối, nhắc chân đi lên lầu hai của quán bar để kiểm tra.

Ở bên ngoài, LOVE là một quán bar bình thường, nhưng ra thật nơi này là quán bar lớn nhất thành phố G, kinh doanh chính là mua bán phụ nữ, có rất nhiều loại để mọi người lựa chọn, nữ phong trần, nữ bôi rượu, sinh viên, tiểu minh tinh thậm chí là cô gái còn trinh, họ muốn loại gì cũng có, chỉ cần có nhiều tiền, dạng phụ nữ nào đều có.

Hai ba năm gần đây có một trận "Ấu răng phong", một số người có tiền chỉ vì muốn ngủ cùng một số cô gái trẻ tuổi liền không tiếc hi sinh một số lớn tiền mặt, anh Cửu cũng sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Không có phụ nữ, thì phải đi lừa gạt, lừa gạt không được thì có thể bắt cóc về. Về phần đám hàng mới kia nếu không phải "tự chui đầu vào lưới", thì chính là "Thông báo tuyển dụng" người mới của quán bar, đối với những cô gái mười bảy mười tám tuổi, không cần rất thông minh mảnh khỏe lừa người,

mà chỉ cần nói có thể cho các nàng làm ngôi sao, kiếm được nhiều tiền, tự nhiên sẽ có người tự mình nhảy vào.

Chỉ là, tại sao Thượng Tâm lại ở chỗ này?

Thiệu Phi Phàm sai tên thuộc hạ đi ra cửa, dùng đi động lên chụp được ảnh sổ sách, sau đó đến cửa sổ phòng làm việc lầu hai nhìn xuống, cửa sổ đối diện che khuất các cửa sổ khác, không nhìn kỹ sẽ cho rằng đây chẳng qua chỉ là thủy tinh một mặt, nhưng không biết rằng phía sau mặt thủy tinh có thể làm "Nhà giam" hai mươi người.

Thượng Tâm, Thượng Tâm. Dưới đáy lòng yên lặng nhớ tới cảnh đó, ánh mắt Thiệu Phi Phàm càng phát ra không khí âm u, cuộc sống bốn năm nằm vùng làm cho anh chết đi cảm xúc với rất nhiều chuyện, anh từng tận mắt chứng kiến anh Cửu cường bạo với một cô bé mà không ra tay cứu cô bé đó, chứ đừng nói là nhìn cô gái vô tội này bị đẩy vào hố lửa. Anh muốn nhìn, chịu đựng tất cả để thu thập chứng cứ phạm tội, để có thể tóm gọn tất cả tội phạm.

Ở thành phố G này anh Cửu có thể làm loại buôn bán này tất nhiên là đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ, chính phủ không quan tâm đến các chuyện thuộc về bang nhóm Hắc đạo, xem như là ngầm đồng ý. Cảnh đội bên kia, mỗi một lần hành động càn quét tệ nạn cũng đã đi vào vùng đất của Anh Cửu, nhưng mà mỗi lần đều tay không quay về.

Nửa giờ trước tất cả phụ nữ bị kiểm lâm kiểm tra chắc chắn đã bị bí mật dời đi, không cần nói cũng hiểu, trong đó có điều mờ ám. Nhiệm vụ quan trọng nhất của Thiệu Phi Phàm chính là đem anh Cửu giao cho cảnh sát. Anh nằm vùng ở bên cạnh anh Cửu suốt bốn năm mới được vào LOVE kiểm tra sổ sách, gian khổ trong đó chỉ có chính anh mới biết được.

"Anh Phàm, anh Cửu đang chờ anh ở phòng VIP." Thuộc hạ đứng ở ngoài cửa nói.

Thiệu Phi Phàm đem sổ sách để vào trong tủ sắt rồi khóa lại, nâng bước đi ra khỏi phòng làm việc. Trong quán bar khách đã tới, nơi này cũng dần nóng lên, một nhóm các cô gái ăn mặc mát mẻ đứng lên trên đài múa, thấy anh đi qua, đều cười duyên la to "Anh Phàm", âm thanh kia có thể tiến vào trong xương cốt đàn ông.

Mà anh chỉ là lạnh lùng gật đầu một cái, không chút phản ứng.

Các cô gái có chút thất vọng, chỉ là chờ anh vừa đi xa một chút, trên mặt ai cũng đều là tràn đầy nghi ngờ rồi nói thầm, "Anh Phàm có phải người đồng tính luyến ái hay không vậy? Chưa từng thấy qua anh ấy thân mật cùng phụ nữ nào nha."

"Tôi nghĩ không phải đâu, anh Phàm là đàn ông đó. Nếu được làm cùng anh ấy một đêm, tôi cũng nguyện ý."

"Hả, anh Phàm sẽ để ý đến loại gái đã rất nhiều người dùng như cô sao?"

"Cô nói tôi đã bị rất nhiều người dùng qua sao? Cô cho rằng mình tốt đẹp hơn tôi bao nhiêu, xem tôi có xé rách cái miệng của cô hay không."

Hai cô gái cãi nhau náo loạn ở trên đài, Thiệu Phi Phàm đang đi qua liền dừng bước lại, thuộc hạ lập tức tiến lên, "Làm cho bọn họ chuyển tâm chút, không muốn khiêu vũ thì đi xuống phía sau."

"Vâng" tên thuộc hạ kia quay đầu trừng mắt nhìn hai cô gái ở trên đài, rống "Có nhảy được hay không, không thể nhảy thì xuống phía sau."

Cô gái nghe thấy hai chữ "Phía sau", lập tức không dám đùa giỡn nữa, cởi nửa áo vest nhỏ cực kì hấp dẫn sau đó lôi kéo cây cột, cũng không dám nói xấu cái gì nữa. Phía trước mặt của LOVE, tràn ngập những bóng đèn nhiều màu sắc, anh tình tôi nguyện. Nhưng mà phía sau LOVE, thì phải nói là địa ngục của các cô gái, phần lớn là các cô gái cần tiền gấp hoặc là thiếu tiền, phía sau có quy định là khách có thể chọn họ, nhưng họ không thể có quyền lợi với khách.

Xuyên qua sàn nhảy, lướt qua một mảng ghế sofa chính là khu phòng VIP, chỉ có tám gian phòng, mỗi gian phòng có tiêu chí thấp nhất cũng là tới năm con số, người bình thường dù muốn cũng không vào được.

Thiệu Phi Phàm đẩy cửa phòng ra, anh Cửu đang ngồi ở giữa phòng, anh Cửu là người đàn ông tầm khoảng bốn mươi tuổi, bộ dáng to cao, mắt nhỏ mũi to, ánh mắt mang theo tia tàn bạo. Thấy anh tiến vào liền đẩy cô gái bên người ra, chỉ chỉ vị trí bên cạnh, ý bảo anh đến đây ngồi, Thiệu Phi Phàm đi qua ngồi xuống, liền gọi "anh Cửu".

Anh Cửu cười cười, "Phàm, có nhớ hôm nay là ngày bao nhiêu hay không?"

Làm sao có thể không nhớ chứ, Thiệu Phi Phàm không có nói tiếng nào, lấy rượu trên quầy bar xuống uống một hơi cạn sạch, " làm sao có thể quên chuyện này được."

Ngày này Bốn năm trước, anh Thiệu Phi Phàm đã trở thành anh Phàm của ngày hôm nay. Từ một sinh viên đại học bình thường trở thành một người buôn lậu, một kẻ chuyên thiết kế bẫy cho các cô gái, tất cả những việc đó đem anh đến vị trí này

.

Nhớ lại chuyện cũ, anh Cửu có hơi xúc động, "Nếu không phải cậu đã cứu tôi, chỉ sợ tôi hiện tại tôi đã chết ở đầu đường. Phàm tôi đã nói qua cậu theo tôi, tôi sẽ không làm cho cậu phải hối hận." Anh Cửu vừa nói xong một đồng lớn giấy tiền mặt bay khắp phòng, các cô gái hoan hô tranh nhau giành giật, anh Cửu vỗ bả vai Thiệu Phi Phàm, "Tiền tài, quyền lực, phụ nữ, Phàm cậu đi theo tôi, sẽ không thiếu cái gì."

"Cảm ơn anh Cừ."

Thiệu Phi Phàm tùy ý gác chân thon dài lên mặt bàn, cái loại bình tĩnh lạnh lùng đó ở rất hợp với vẻ anh tuấn và khí phách bất phàm của anh, anh Cừ nhìn đồng hồ vờ trong phòng miệng liền nhạo báng, "Ta nói Phàm này, các cô gái trong quán bar chúng ta đều có ham muốn với cậu, tuy tôi nói không để cho người của mình đụng vào nguồn cung cấp, nhưng cậu là không giống với họ, hôm nay Anh Cừ liền cho cậu ngoại lệ, cậu có thể tùy tiện chọn lựa phụ nữ nơi này."

Thiệu Phi Phàm lạnh lùng quét một vòng những người phụ nữ trong phòng, đây là quán bar hạng cao cấp, dùng để phục vụ cho các nhân vật lớn, bên ngoài không chỉ có xinh đẹp mà ai trên người ai cũng có tuyệt kỹ, chỉ là, anh không có hứng thú. Mí mắt anh khép hờ, phun ra một chữ khiến tất cả cô gái biến sắc——"Bần."

.....

Trong phòng bỗng dưng yên tĩnh lặng, hình như Thiệu Phi Phàm một chút cũng không cảm nhận được cái loại lúng túng đó, lại nhấn mạnh một lần nữa "Tôi ngại bần."

Mặt các cô gái trở nên đỏ ửng, tuy giận mà chịu đựng không dám nói ra, nhặt tiền mặt xong rồi, khi anh Cừ ngầm đồng ý mới lui ra khỏi phòng. Anh Cừ cũng hơi ngẩn người, thoáng nở nụ cười, "Không hổ là người tôi tin cậy, cậu thật là một người đặc biệt. A Đình, A Lý đi ra phía sau mang mấy người tướng mạo xuất chúng sạch sẽ tới đây."

Chỉ chốc lát sau, A Đình cùng A Lý liền dẫn mấy cô gái vào, tuổi của các cô gái cũng không lớn lắm, từng người một đứng ở cửa rất là cẩn thận, miệng không ngừng phát run, trên mặt đều ửng hồng mang theo một tia mất tự nhiên.

Anh Cừ đứng dậy không hề nhẹ nhàng, kéo tóc một cái cô gái ở trong đó, thấy rõ gương mặt phía sau liền chuyển cho anh "Nhóm hàng này chất lượng đều thuộc hạng cấp cao, lần đầu tiên của mỗi người đều có thể tới bốn năm vạn, hôm nay tôi cho cậu ném thử thức ăn tươi, không được từ chối, nếu không tôi liền hoài nghi cậu là Gay."

Thiệu Phi Phàm hí mắt nhìn qua, ánh mắt dừng lại trên người cô gái nhỏ ở góc khuất nhất trong phòng, cô gái rất trắng, mắt vì khóc đã sưng lên, vì bị thương nên cằm cùng cổ có chút máu ứ đọng, vấy trên người đã có nhiều nếp nhăn, cô gái bị run rẩy nhất trong số đó, khuôn mặt cô sợ hãi làm cho ánh mắt của cô có chút mê loạn.

Anh Cừ cau mày theo ánh mắt của anh nhìn sang, cô gái này có thể nói là có tư chất kém nhất, trên mặt sưng đỏ, trên người không chỉ bần lại nát mà còn mang theo nhiều vết thương, chắc lúc trước không nghe lời nên bị giáo huấn.

Buông lỏng tay cô gái ở dưới, phát tay cho thuộc hạ đem các cô gái còn lại đi, chỉ để lại cô gái được Thiệu Phi Phàm nhìn trúng, thấy người khác đều đi chỉ để lại một mình cô gái lại càng sợ hãi lui vào góc tường. Anh Cừ trở lại ngồi xuống trên sofa "Người anh em, cô gái này được chứ?"

"Đáng vẻ cô ta đáng thương giống như là con chuột nhỏ." Thiệu Phi Phàm nói xong lời này còn mang theo một tia cười.

Chuột? Anh Cừ cũng bật cười, vỗ vỗ vai anh, hơi suy nghĩ một chút, "Không nghĩ tới cậu thật mạnh miệng, cô gái này sẽ đưa cho cậu, chơi đủ xong trả trở lại." Anh Cừ nhìn thoáng qua "A Đình."

A Đình lập tức hiểu ý, từ miệng túm lấy ra một viên thuốc, cứng rắn nắm miệng cô gái rồi nhét vào.

Nhìn cô nuốt xuống, Thiệu Phi Phàm đứng lên, choàng tay qua ôm lấy cô gái khiêng trên vai "Cảm ơn Anh Cừ." Dứt lời, khiêng cô gái đang không ngừng giãy dụa ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Con ác mộng bắt đầu

Cho các cô uống thuốc kích dục trước khi tiếp khách đó là quy định anh Cừ định ra, một là vì để tiện cho khách, hơn nữa cũng là để dễ dàng khống chế các cô gái này hơn.

Thiệu Phi Phàm khiêng cô vào thang máy lên tầng 5, LOVE tổng cộng có ba tầng đầu là dành cho khách, còn tầng tầng 4 và tầng 5 là các phòng dự bị để thuận tiện cho một số khách tạm thời có ngẫu hứng. Nên Thiệu Phi Phàm có một phòng cố định ở lầu 5, anh đều ở đây để dễ dàng quan sát nơi này hơn.

Vừa vào phòng anh lập tức đóng cửa lại, sau đó liền vọt vào phòng tắm mở vòi hoa sen ra, đem cô gái ném vào trong bồn tắm, xoay người lắng nghe

động tĩnh bên ngoài, quả nhiên, anh Cửu cũng lên theo, ngoài cửa truyền đến âm thanh không nhanh không chậm của anh Cửu, "Các cậu canh giữ ở ngoài này, chờ Phàm sáng khoái liền đến lượt các cậu."

Tiếp theo truyền đến tiếng đóng cửa, hình như anh ta đã vào gian phòng cách vách

Thiệu Phi Phàm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tám giờ một phút, anh nhanh chóng trở lại phòng tắm, tắt nước, rồi ba chân bốn cẳng cởi sạch quần áo ướt sũng cô sau đó chùi khăn tắm lên, đưa ngón tay vào cổ họng của cô nhấn mạnh một chút .

"Nôn. Nôn." cô phát ra tiếng ngậm khó chịu, ánh mắt khép hờ đã không có tiêu cự, tay nhỏ bé mềm nhũn .

Anh dán bên tai cô nói nhỏ, "Thượng Tâm nôn ra đi, tỉnh táo một chút, nôn ra."

Ý chí mê loạn làm cho cô nghe không rõ anh đang nói cái gì, cô chỉ biết cả người rất nóng, hình như muốn một cái gì đó. Mà ngón tay anh ở trong cổ họng cô làm cho cô vô cùng khó chịu, vì thế cứ giãy dụa một cách vô thức.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Sao lại không có tiếng gì vậy? anh Phàm có được hay không vậy?"

"Nói hươu nói vượn cái gì, cẩn thận anh Cửu liền giết người, cho người không làm được. Hôm nay anh Cửu đem cô gái này cho anh Phàm đưa vào trong phòng có ý gì, không phải là để loại trừ lời đồn đãi sao! anh Phàm không gần phụ nữ, làm cho mọi người đều tưởng anh Phàm là gay, nếu hôm nay anh Phàm không làm gì, chỉ e rằng sáng mai mọi người biết được đều chắc chắn rằng anh Phàm là Gay hay sao."

Thiệu Phi Phàm nghe được rất rõ, anh thúc giục Thượng Tâm nôn ra, tiếng nói chuyện ngoài cửa cũng nghe được tám chín phần. Không nghĩ tới, anh không gần phụ nữ lại có phiền toái lớn như vậy. Lại nhìn Thượng Tâm đang dựa trong ngực anh, đã nôn ra một ít dịch màu trắng. Khuôn mặt nhỏ nhắn ói đến trắng bệch, cả người đều mềm nhũn lại, khăn tắm trên người đã bị xé rách, miệng không ngừng nói "Nóng" . Xem ra hôm nay không chạm vào cô, đừng nói cứu cô, e rằng anh cũng gặp phải phiền toái.

Anh Cửu cho cô uống là một loại xuân dược có tác dụng làm mê loạn, đã thúc giục cô nôn ra nhưng thuốc vẫn chưa hết tác dụng, nhưng vào giờ phút này với kiến thức chuyên môn của anh, có thể khẳng định Thượng Tâm vẫn có ý thức.

Thiệu Phi Phàm ôm cô ra khỏi phòng tắm, liếc mắt qua cửa phòng, trong lòng suy tính, gần đến bên giường liền trực tiếp đem cô vứt xuống giường. Anh có thói quen là ngủ giường cứng, lần này nhất định sẽ làm cô bị thương, quả nhiên. Thượng Tâm phát ra tiếng kêu thật lớn, mang theo được hiệu khăn khăn, "A, đau." Bởi vì đau đớn, cô mở hai mắt ra, thấy anh đang tới gần, cả người đều sợ tới mức co rúm lại, không để ý đến đau đớn trên người, mà không ngừng khóc: "Đừng, anh đừng tới gần tôi, cầu xin anh thả tôi ra, thả tôi đi mà."

Thiệu Phi Phàm đi đến bên giường, tới gần cô, che miệng của cô lại, tiếng cười nhạt ngoài cửa liền truyền đến, anh hít mắt lại, bàn tay to ấn cô xuống, rồi hạ thấp giọng, "Nếu muốn sống rời khỏi nơi này, tôi buông tay cô liền kêu đau, có hiểu hay không?"

Thượng Tâm không biết, cũng không hiểu được, căn bản là bị anh làm cho bối rối, suy nghĩ hỗn loạn không thể lý giải được. Cô chỉ biết, cô rất đau, cổ tay bị anh nắm giống như là muốn đứt ra, trong cơ thể còn có một cỗ nhiệt nóng không ngừng làm cho cô khó chịu nói không ra lời. Cho nên, khi Thiệu Phi Phàm buông lỏng tay, cô vừa mừng vừa sợ, run run khóc lên.

Điều này cũng hợp ý Thiệu Phi Phàm, nhưng khi Thượng Tâm càng lúc càng phát ra thanh âm mềm mại, lại vừa quyến rũ, ánh mắt lại bắt đầu mê ly, không chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mà ngay cả cổ, ngực, bắp chân, đều trắng nõn .

Trong đầu suy nghĩ rối loạn, khăn tắm buộc vòng quanh bộ phận phía dưới, theo tiếng thở dốc của cô càng lúc càng lớn, khăn tắm tuột xuống ngực cô không ngừng phập phồng lên xuống kích thích anh, Thiệu Phi Phàm cũng cảm giác được chính mình đang căng thẳng .

"Thực phiền toái, con mẹ nó, thiên kim tiểu thư cô không lo học chạy đến nơi này làm cái gì" Khẽ nguyên rủa một tiếng, lại đặt mông ngồi xuống, kéo Thượng Tâm qua, làm cho cô dựa vào trong ngực mình. Bàn tay to lướt qua làn da của cô, cái loại cảm xúc như tơ lụa này, non nớt, mềm mại tựa như sữa, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Thanh âm yêu kiều của cô càng lúc càng lớn, bởi vì cơ thể cảm thấy không thoải mái, tay nhỏ bé của Thượng Tâm qua lớp quần áo chạm vào người anh, tiếp theo cõi thất lưng da của anh, áo somi.

Đem cô đặt lên trên chân mình, cái mông Thượng Tâm kề sát anh lại không ngừng vặn vẹo, làm cho anh không nhịn được xúc động, bàn tay to ở trên đùi cô vẽ loạn một chút, càng khơi nhiều dục hòa hơn nhưng trong lúc vô tình cũng tạo thành một mảng xanh tím.

Bên ngoài hình như đã yên tĩnh, tiếng bước chân đã rời xa, Thiệu Phi Phàm liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã chín giờ.

Thượng Tâm càng thêm không nhẫn nại, dịch thân mình gần sát lồng ngực của anh, Thiệu Phi Phàm nhủ mảy ôm cô lên giường ***** lúc này hai người thật hài hoà*****.

Môi của anh dừng ở đỉnh đầu của cô, chỉ có một lúc thôi nhưng anh lại có loại xúc động muốn hôn cô, nhưng chỉ là như vậy trong nháy mắt mà thôi.

Trong đầu hiện ra ý nghĩ, anh ôm cô còn đang không ngừng run, hương thơm ở trên người cô lan tỏa trong không khí tạo ra mùi vị mập mờ.

Thượng Tâm khó chịu cọ cọ vào anh, cảm giác xa lạ làm cho cô không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt, chỉ có thể phát ra tiếng khóc nức nở, thân thể nhỏ bé cuộn lại, run run lên, làn da mềm mại trắng nõn do bị dọa nên trắng bệch.

Thiệu Phi Phàm vuốt tóc còn ẩm ướt của cô theo cần cổ trượt dần xuống, "Trận chiến này, xem ra cô phải đánh cùng tôi." Ngón cái hơi dùng sức một chút ở chỗ huyết vị của cô, cô đang khóc lập tức nhắm nghiền hai mắt, không còn phát ra âm thanh, không cử động nữa.

Anh lấy chăn đắp lên cho cô, sau đó quăng khăn tắm đã bị xé rách xuống giường, Thiệu Phi Phàm cũng cởi quần áo của mình, thân thể trần truồng cách lớp chăn ôm lấy cô.

Ngủ đi, nhưng ác mộng của cô bây giờ mới là bắt đầu, ác mộng này ngay cả anh cũng không biết khi nào thì mới kết thúc?

Nhà họ Thượng, cùng nhà họ Thần. . . . thân phận của Thượng Tâm vô cùng phiền toái, nếu là người khác chỉ cần tìm cơ hội thả ra ngoài là xong, nhưng mà Thượng Tâm, nếu thả cô ra, không chỉ nhà họ Thượng còn nhà họ Thần sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy. Đến lúc đó, sự việc sẽ ngày càng lớn, thân phận của anh cũng sẽ bị phát hiện. Mọi việc bố trí nhiều năm như vậy, sắp thu được cả lớn, anh không thể để Thượng Tâm làm hư mọi việc được, tuyệt đối không thể.

Thiệu Phi Phàm nắm chặt tay lại, anh muốn tìm hiểu rõ ràng mọi việc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Xin anh đừng đánh tôi

Khi Thượng Tâm mở mắt ra toàn thân đều đau nhức, nhất là đầu, hình như vì ngâm nước lâu nên không ngừng kêu gào đau đớn. Cô vừa mới cử động, chợt nghe thấy một giọng nam trầm thấp, "Cô đã tỉnh?"

Đầu óc đang tạm dừng đã bắt đầu hoạt động lại, cô gắng nhớ lại từng chút một.

Ngày đó, cô rời nhà đi mà không một lời từ biệt, vội vàng tới sân bay mới phát hiện mình không mang đủ tiền, tiền trong túi chỉ đủ để cô ngồi xe buýt được nửa đường từ sân bay trở lại thành phố, chứ đừng nói là đi taxi.

Thượng Tâm ngồi xổm ở lề đường khóc một trận, khóc chán rồi, cô mới hỏi nhân viên sân bay làm thế nào mới trở lại thành phố an toàn. Nhưng mà cô không muốn về nhà, thầm nghĩ cách chạy trốn. Thượng Tâm đi trên đường không có mục đích, không ngờ lại đi tới trước cửa một công ty truyền thông, trên cửa dán thông báo tuyển dụng thật to làm cho Thượng Tâm dừng bước.

Thông báo tuyển dụng: nhân viên nghiệp vụ truyền thông, công ty mở rộng mặt bằng nên có nhu cầu tuyển người mẫu cấp bách, tuổi từ mười sáu đến hai mươi lăm tuổi, ưu tiên những người có khuôn mặt xinh đẹp, khí chất đoan trang. Tiền lương mỗi ngày hơn một vạn.

Người mẫu chính là ngôi sao, công việc này cũng giống với công việc của Nghiêm Thâm Thâm rồi. Thượng Tâm cẩn thận tính toán, mỗi ngày hơn vạn, như vậy chỉ cần làm nửa tháng thì có thể mua vé máy bay đi Newyork tìm mẹ nuôi.

Nghĩ như thế, Thượng Tâm vui mừng đi vào công ty.

Ký hợp đồng, chụp ảnh cũng rất thuận lợi, nhưng sau khi cô uống một chén cùng nhiếp ảnh gia kia thì không còn như vậy nữa. Cô bị giam ở kho hàng tối tăm, bị nhốt cùng cô còn có rất nhiều cô gái khác, khóc náo loạn như thế nào cũng không có tác dụng với những người trông giữ bọn họ, cô bị đánh vào miệng bởi vì khóc quá lớn, vì đau mà run lên, nên không dám khóc to nữa.

Thượng Tâm vô cùng hối hận vì hành động tùy hứng rời nhà đi của mình, anh Thần có người khác, mà bây giờ cô còn bị cưỡng bạo, nước mắt không ngừng rơi, Thượng Tâm không dám khóc thành tiếng nên cắn lấy tay của mình, gât gao ôm lấy chân cả người không ngừng run lên.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô bị hoảng sợ nên muốn an ủi cô một chút, bàn tay to đưa ra, nhưng nhìn cô tràn đầy đề phòng với mình liền thu tay lại.

Lúc này, không phải thời điểm mềm lòng.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là Lý Lan trông nom các cô gái trong quán bar. Thiệu Phi Phàm mặc quần dài vào, xuống giường mở cửa, "Lan, giúp cô ấy tắm, cho nhân viên vào phòng dọn dẹp, chân đệm cùng thảm đều đổi đi."

Lý Lan liếc mắt nhìn Thượng Tâm đang nằm trên giường, một bàn tay chạm vào trên người Thiệu Phi Phàm, "Phàm, mới mẻ sao?"

Thiệu Phi Phàm rất không khách khí hất tay cô ta ra "Tôi đi tìm anh Cửu, cô ấy giao cho cô trông nom."

Lý Lan nhìn bóng dáng anh đi xa "Hừ" lạnh một tiếng, cô ta đến bên giường, khom người xuống xúc chăn lên.

Thân thể trần truồng xanh tím được chăn che kín liền hiện ra, Thượng Tâm không ngừng sợ hãi, quần bách cuộn chặt lại đứng lên, chất lỏng giữa hai đùi còn dính trên ra giường, trên giường vẫn còn dấu vết đầy mờ ám.

Ánh mắt Lý Lan tối sầm xuống, tới bên giường liền kéo chăn ra túm cổ chân Thượng Tâm đang muốn xuống giường, không phí chút sức lực đã đem Thượng Tâm đè lại, không để ý đến dưới thân cô dơ bẩn như thế nào trực tiếp lấy tay sờ soạng một hồi, Thượng Tâm "Ngao" một tiếng bắt đầu kêu to, cả người đều phát run.

Lý Lan nhìn đầu ngón tay của mình dính màu đỏ, phui chần lau lên đó, sau đó kéo tóc của cô, không chút lưu tình tát một cái, "Nếu không cảm miệng tôi sẽ giết cô."

Thượng Tâm bị đánh đến ù tai, đầu "Ong ong", cô không dám lên tiếng nữa một tay bịt mặt một tay che miệng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lý Lan lại giơ tay lên một lần nữa, Thượng Tâm liền ôm đầu khóc lên, "Không cần đánh tôi, không cần đánh tôi, tôi không khóc, không khóc nữa. . . ."

"Cô đang làm gì?" Bàn tay không có roi xuống, một giọng nam lạnh lùng vang lên.

Thiệu Phi Phàm đang cùng anh Cửu nói chuyện ở phòng bên, nói đến một nửa chợt nghe bên này có tiếng khóc, lập tức chạy tới, thấy Thượng Tâm bị đánh. Không hiểu vì sao anh lại vô cớ tức giận gạt tay Lý Lan ra, một tay dùng chăn bao Thượng Tâm đang trần truồng lại.

Anh Cửu theo Thiệu Phi Phàm đến cũng lên tiếng, "Tiểu Linh, cô làm cái gì vậy, cô gái của Phàm cô cũng dám động ?"

Lý Lan cắn môi dưới trong mắt tràn đầy không cam lòng cùng khinh thường, " anh Cửu, em cũng là dạy dỗ người mới theo quy định mà thôi, không đánh họ làm sao có thể ngoan ngoãn đi ra ‘ mặt sau ’ tiếp khách. Nếu như họ vừa khóc vừa náo loạn dẫn tới phiền toái, thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Phàm sao?"

"Tôi chịu !" Anh đem Thượng Tâm bao kín lại làm cho cô lui ở bên giường, anh xoa người trừng mắt Lý Lan, nói từng chữ một, "Phụ nữ của tôi, tôi tự sẽ chịu trách nhiệm không nhọc cô quan tâm, cô ấy cũng sẽ không đi ‘ mặt sau ’."

"Ha ha, Phàm anh đừng nói ngay cả quy định nơi này cũng không biết chứ? Anh Cửu đã nói, ‘ người của ta tuyệt đối không thể đụng vào hàng mới ’ của quán bar, hôm qua cho anh nếm thức ăn tươi, là anh Cửu đã ưu ái anh, ngủ một đêm không có nghĩa cô ta chính là của anh. "Lý Lan khinh thường nói, lấy anh Cửu làm khó Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm mím môi không tranh cãi cùng cô ta, nhìn về phía anh Cửu.

Anh Cửu cười cười, ngoắc tay Lan tả đến bên người, vỗ bả vai của cô ta, "Tiểu Linh, vừa rồi tôi đã đáp ứng giao cô gái này cho Phàm, cậu ấy khó lắm mới coi trọng một cô gái, tôi đây làm anh cũng không thể quá keo kiệt, cũng không biết ai chọc tức cô mới sáng đã đến nơi này đòi người. Hôm nay chỉ là hiểu lầm, cô cùng Phàm đều là cánh tay đắc lực của tôi. Đi, anh Cửu làm cho cô vui vẻ " anh Cửu ôm Lý Lan hôn một cái rồi ôm cô đi ra ngoài, đi tới cửa quay đầu hướng Thiệu Phi Phàm nhảy nháy mắt.

Thiệu Phi Phàm há hốc mồm, không phát ra tiếng, anh Cửu liền hiểu anh đang nói" cảm ơn “ khoát tay áo ra ngoài.

Lý Lan thật không bằng lòng, thời gian cô đi theo anh Cửu còn lâu hơn so với Phàm, nay anh Cửu cũng quá ưu ái Phàm, làm sao cô có thể nhìn anh ta thuận mắt. Đàn ông mà tình nghĩa, rượu, phụ nữ, thì đàn ông cùng phụ nữ có mờ ám, thời điểm Lý Lan trẻ tuổi đều đi theo anh Cửu, lâu dài cô cũng đã hiểu ra, công việc chính là buôn bán sắc thịt, ai cũng biết đàn ông đều tham ăn, như thế nào đều thích những cô gái trẻ đẹp kia.

"Anh Cửu, như vậy là không đúng quy định, nếu sau này các anh em khác cũng muốn như vậy, anh cũng đồng ý sao?" Lý Lan tức giận bất bình.

Anh Cửu dắt cô ta vào phòng, bàn tay to ở trên cái mông cô ta nhéo một cái, nghe cô ta kêu my kêu một tiếng liền hôn một cái, "Người khác cùng Phàm không giống nhau. Cô gặp Phàm chơi đùa phụ nữ sao? Các cô gái có ai là không muốn lên giường của cậu ta, thấy cậu ta chạm vào ai sao?"

Từ trước đến nay Phàm đều không gần phụ nữ.

Lý Lan nhú mày, đưa tay chạm trên ngực anh Cửu, " cũng không thể vì vậy đem hàng mới cho cậu ta mà."

"Tiểu Linh, cô vì cô gái kia nên tranh cãi cùng Phàm, như vậy tôi không phải chịu chút dấm chua sao? Như thế nào? chẳng lẽ cô cũng giống các cô gái khác muốn lên giường của Phàm?" anh Cửu vừa nói vừa cách quần áo xoa lên bộ ngực Lý Lan .

Lý Lan rất là yêu kiều vuốt ve tay anh ta "Anh nói lời này thật là không có lương tâm, Lý Lan tôi từ lúc theo anh, có ngủ cùng người khác sao? cũng là anh không biết nên nói như vậy ." nói xong lời này, trong mắt Lý Lan tràn đầy tang thương rồi đi ra khỏi phòng.

Anh Cửu chỉ là trấn an cô ta, nói dễ nghe hơn là muốn đuổi cô ta đi. Đuổi Lý Lan đi, anh Cửu ngồi trên sofa, trên bàn trà là tàn thuốc Phàm vừa quăng.

Nhớ lại Phàm cường ngạnh mặt đỏ bừng cùng tranh chấp với anh, nhin không được cười lên tiếng.

"Anh Cửu, tôi không chạm vào phụ nữ không phải tôi không được, mà là tôi. Tôi đối phụ nữ có tính sạch sẽ, người khác dùng qua tôi đều cảm

thấy ghê tởm. Tôi chính là muốn cô ấy."

Đây là lần đầu tiên anh gặp biểu tình này của Phàm, đại nam nhân đỏ mặt nói muốn một phụ nữ, nếu không phải anh tận mắt thấy thì thật không thể tin. Đàn ông thôi, đều như vậy, vừa rồi nhìn thoáng qua, trên người cô gái kia đều là một mảng xanh tím, Phàm xuống tay thật là nặng, xem ra mấy năm nay là bị ghen đủ rồi.

Lắc đầu cười cười, gọi a Đình ở cửa bảo người mang cho cô gái ở cùng Phàm chút đồ cần dùng, cô gái kia bị Lý Lan dọa như vậy chắc là rất sợ hãi.

A Đình tìm một phục vụ quán bar chuẩn bị đồ dùng mang lên cho Thượng Tâm, Lý Lan đi xuống lầu vừa vặn nhìn thấy, nhìn túi quần áo cùng vật dụng hàng ngày bừa bộn khắp phòng, thật đúng là bảo bối à? Chớp mắt, cô ta cười, "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Phàm xem ra cậu cũng bị thu phục rồi."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: làm nữ nhân của anh. . .

Sau khi mọi người đi khỏi, Thượng Tâm sợ hãi nhìn Thiệu Phi Phàm qua khe hở của chắn, lúc này cô không bị thuốc khống chế, ý thức rất thanh tỉnh, hơn nữa nhiều ngày bị đe dọa cùng đánh đập, tinh thần của cô xuống dốc trầm trọng.

Thiệu Phi Phàm biết cô bị dọa, ngồi vào bên giường lại gần cô, cô lại càng lui ra phía sau. "Lại đây." Giọng nói trầm thấp của anh vang lên.

Thượng Tâm không phản ứng, cắn môi dưới lại dịch xa hơn.

Cánh tay Thiệu Phi Phàm duỗi ra đem cô ôm vào trong lòng, cách lớp chắn ôm lấy eo của cô, giọng nói uy hiếp "Không muốn bị đánh, không muốn bị đưa đi tiếp khách cô phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, có biết hay không?"

"Biết." vì khóc nên cổ họng cô vẫn run run, cô thật sự bị dọa cho hoảng sợ, hoàn toàn khuất phục "Không cần đánh tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói."

"Được rồi." cô được đáp án mình hài lòng, anh ôm lấy cô đi vào phòng tắm, phòng tắm đã được dọn dẹp sạch sẽ, anh đem cô bỏ vào bồn tắm, thử nước đủ ấm rồi mở vòi hoa sen. Thiệu Phi Phàm không mang theo chút dục vọng giúp cô tắm rửa sạch toàn thân, đồng thời dùng nước nóng giã bóp đau đớn trên người cô.

Thượng Tâm dùng cánh tay để che bộ ngực, nước ấm làm cho thần kinh của cô được thả lỏng, cô bạo dạn đánh giá Thiệu Phi Phàm, anh thực nghiêm túc, vẻ mặt bình tĩnh làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa đáng người anh cao lớn làm cho cô có cảm giác áp bách.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm đứng lên, nhưng chỉ cần anh buông lỏng tay, thì chân Thượng Tâm như không có xương mềm nhũn xuống, anh hừ một tiếng ra lệnh, "Đứng cho vững."

Thượng Tâm nức nở, ủy khuất nói "Tôi không đứng được." môi cô mím lại, chỉ e rằng anh nói cái gì, lập tức sẽ khóc mất.

Thiệu Phi Phàm không còn cách nào, đành phải cho cô tựa vào ngực mình, dùng vòi hoa sen tắm cho cô một lượt, rồi mới tắt vòi sen, sau đó ôm cô trở lại phòng ngủ.

Quần khăn tắm lớn vào người cô, lấy máy sấy, sấy tóc, lại thay quần áo sạch sẽ giúp cô, toàn bộ quá trình Thượng Tâm như một đứa trẻ nghe lời, bảo cô nâng cánh tay liền nâng cánh tay, bảo cô dơ chân liền dơ chân.

Đem cô tắm rửa sạch sẽ, Thiệu Phi Phàm cuộn ga giường cùng vỏ chăn cũ bỏ đi rồi đổi cái mới, đổi mới xong anh ôm Thượng Tâm nằm xuống giường, lại thấy cô trừng mắt nhìn mình chằm chằm, đưa tay xoa tóc của cô nói, "Đói bụng không?"

Thượng Tâm luôn trong trạng thái sợ hãi, anh không nói cô thật không có cảm giác đói khát, nhưng giờ nhắc tới, Thượng Tâm nhất thời cảm thấy dạ dày trống rỗng đến phát đau, tâm cũng hốt hoảng. Cô thành thật gật đầu.

Thiệu Phi Phàm chỉ nói một chữ "Chờ" liền ra khỏi phòng, chốc lát sau đã bung một tô mì nóng đến, "Cô đã hơn ba mươi giờ chưa ăn gì, nên ăn chậm một chút."

Thượng Tâm không có để ý nhiều như vậy, bụng mỳ sợi lên ăn vội vàng, ăn hơn nửa bát, dạ dày không trống rỗng nữa, mới thả chậm tốc độ. Đây là tô Mì rất bình thường, nếu là trước kia, thì Thượng Tâm sẽ không muốn ăn, nhưng lúc này, lại cảm thấy hương vị này còn ngon hơn so với món do đầu bếp trong nhà làm.

Ăn no, cả người cũng tỉnh táo hơn, cô buông chén canh, đứng ở bên cạnh bàn không biết làm sao, tay nhỏ bé gặt gao nắm lấy bát.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô bất động không dám lên tiếng đang chờ anh ra lệnh, giống như sùng vật chờ đợi chủ nhân phân phó, bởi vì sợ hãi mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Bát đĩa cứ để ở trên bàn là được."

Thượng Tâm buông bát đĩa, bước chân di chuyển đến hướng bên cạnh Thiệu Phi Phàm bảo, dừng lại ở trước mặt anh. Thiệu Phi Phàm đưa tay muốn cô đến bên cạnh mình, cô chỉ cúi đầu suy nghĩ một chút rồi ngồi lên đùi anh, cúi đầu, hai tay bắt lấy nhau.

Thiệu Phi Phàm thấy cô nghe lời như vậy, thoáng an tâm, ít nhất anh có thể cho cô an toàn, bất quá vẫn nên thu lưới nhanh hơn, anh không thể để Thượng Tâm gặp nguy hiểm, nếu Thượng Tâm gặp chuyện không may, anh không thể gánh vác được trách nhiệm.

"Nếu không có lệnh của tôi không được rời khỏi phòng này, trừ tôi không thể tin tưởng bất cứ ai bên ngoài, đồ ăn, nước uống cũng không thể tùy tiện đựng vào, quên đi thân phận trước kia của cô, nếu có nguy hiểm thì nói với bọn họ cô là người của tôi."

Thượng Tâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt to mê hoặc. Anh muốn bảo vệ cô sao? —— nói cô là người của anh sao? Thượng Tâm từng có một thời gian mê xem phim điện ảnh Young and Dangerous, cả ngày chỉ ở nhà xem, khi đó cô từng ảo tưởng có một ngày Thần Tri Thụ cũng sẽ mang cô về nhà họ Thần nói "Đây là người phụ nữ của tôi", nhưng sau khi nói cho Thần Tri Thụ biết, anh lại cười nhạo cô, vì thế cô còn giận giữ náo loạn vài ngày.

Nhưng giờ phút này, cô được xưng là phụ nữ của người khác, trong lòng không có vui mừng hay kích động, chỉ có một loại là đau. Hốc mắt cô đỏ lên, cô lớn mật, dùng tay nhỏ bé gạt nhẹ tay áo của anh, "Chỉ cần tôi nghe lời anh nói, người khác sẽ không làm tổn thương tôi đúng không?"

Trong mắt Thiệu Phi Phàm lóe sáng, nhìn vào đôi mắt còn mang hơi nước của cô liền gạt đầu, như thể khẳng định cho cô biết. Tay anh tiếp tục giữ cằm của cô, làm cho cô nhìn thẳng vào anh, "Từ nay về sau cô là người của tôi, trừ tôi ra bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào cô, nhưng đừng khiêu chiến kiên nhẫn của tôi, cũng đừng có ý đồ chọc giận tôi, hậu quả cô không thể gánh vác được đâu."

Thân thể Thượng Tâm run lên, tay nhỏ bé bỗng nhiên buông ra, trong ánh mắt toàn là sợ hãi, cô cắn răng nói, "Thả tôi đi không được sao? Mẹ tôi có thể cho các anh rất nhiều tiền, rất nhiều tiền, tôi có thể bảo mẹ tôi không báo cảnh sát, thật sự, tôi bảo đảm." Cô giờ một bàn tay lên thề.

Tay Thiệu Phi Phàm dùng sức nắm cằm của cô, "Tôi vừa nói qua cô đã quên rồi sao? Cô phải quên đi thân phận của mình, nếu cô còn nhắc lại người nhà cô hoặc là muốn chạy trốn, tôi sẽ đem cô giao cho Lý Lan."

Nghe thấy hai chữ "Lý Lan" khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Tâm liền biến sắc, bối rối lắc đầu, "Tôi không nói, không bao giờ nói nữa." Buổi sáng Thượng Tâm vừa mới bị đánh, cô không quên Lý Lan nói muốn đem cô đi tiếp khách.

"Thế này mới ngoan." Anh xoa đầu cô giống như là trấn an, rồi để cô xuống. "Lát nữa sẽ có người đem quần áo cho cô, chính cô mang nó cất vào tủ quần áo, xong thì phải đi ngủ một giấc, buổi tối cô phải đi theo tôi tới một nơi, nói chuyện làm ăn, làm như thế nào đến lúc đó tôi sẽ dạy cô."

Thượng Tâm gạt đầu, nhìn Thiệu Phi Phàm ra ngoài, trong lòng lại càng thêm sợ hãi. Cô đem ghế ra để chặn cửa, sau đó cuộn mình lại trên ghế, tay ôm lấy đầu gối.

Thiệu Phi Phàm chủ yếu là lo cho Thượng Tâm, còn quan trọng hơn là việc mình phải làm, hôm nay có vụ mua bán lớn, anh mang Thượng Tâm đi theo, đến nơi buôn bán các cô gái, người mua là khách quen của LOVE, chỉ là giao hàng rồi lấy tiền cũng không cần lộ diện. Việc này trước giờ đều là Lý Lan phụ trách, Thiệu Phi Phàm muốn tham dự vài lần đều bị Lý Lan cản trở, hôm nay anh Cứu mở miệng, nói là muốn cho anh bắt đầu học, về sau chính anh phải làm tuyến quốc tế.

Thiệu Phi Phàm vui mừng, trong lòng lại không ngừng mắng anh ta, còn tuyến quốc tế, anh ta không sợ bị báo ứng sao.

Tạm thời không nói đến báo ứng, Thiệu Phi Phàm cẩn thận đem tin tức truyền ra ngoài, không thể để cho nhiều cô gái bị bán đi như vậy được, anh phải cứu họ. Thiệu Phi Phàm đến quầy quán bar, lấy tiền đưa cho một nhân viên quầy bar đang dọn dẹp, "Lynda, cô đi sang bên phố mua giúp tôi hộp thuốc."

"Thuốc gì?"

Thiệu Phi Phàm nói tên thuốc tránh thai, Lynda cười cười hiểu rõ, trả lại tiền mà Thiệu Phi Phàm vừa đưa tới.

"Một hộp thuốc cần gì nhiều tiền như vậy, anh đừng xem thường tôi." Lynda cời tạp dề ra khỏi quầy bar, nhưng Thiệu Phi Phàm lại kiên quyết đem tiền đưa cho cô, "Cứ dùng cái này mua, thuận tiện mua cho tôi mấy hộp áo mưa luôn."

Lần đầu Lynda gặp anh quần bách như vậy, trong lòng cười thầm, trên mặt vẫn một mực cung kính tiếp nhận tiền, đi ra ngoài quán bar. Mười phút sau, cô trở lại mang theo thuốc đã mua, bỏ vào trong lòng ngực của anh, "Viên bị, quá vị, xoắn ốc còn có màu đen, nghe nói cô gái kia còn nhỏ, anh nên kiểm chế chút."

Thiệu Phi Phàm nghiêm mặt, nếu không phải vừa mới nhờ vả cô, thì đã gõ vào trán cô một cái rồi, "Nên làm gì thì đi làm đi."

"Phàm, anh qua cầu rút ván!"

Không để ý tới lời nói của Lynda, Thiệu Phi Phàm mang theo thuốc lên trên lầu, khoé miệng giống như có một chút ý cười.

Một giờ sau, trong tay phó cục trưởng Lý Vĩnh Cửu nắm một tờ giấy cũ là tờ tiền mặt một trăm, anh dùng dụng cụ quét trên mặt tiền, ở chỗ góc trên bên trái tiền mặt có hình dạng một giọt nước không rõ, đầu giọt nước chỉ phương hướng mười hai giờ.

Lý Vĩnh Cửu nhướn mày, đem tiền mặt bỏ vào tủ sắt, sau đó nhanh chóng cầm điện thoại gọi đến đại đội hình cảnh thứ nhất, "Toàn đội chuẩn bị, chờ mệnh lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lựa chọn sống hay chết.

Khi Thiệu Phi Phàm dẫn Thượng Tâm đến, thì anh Cửu đang ôm một cô gái nói chuyện cùng một người đàn ông xa lạ, Lý Lan ngồi bên cạnh coi như không có chuyện gì tự rót rượu uống một mình.

"Anh Cửu." Thiệu Phi Phàm chào một tiếng, rồi dẫn Thượng Tâm đến bên người "Gọi anh Cửu."

Thượng Tâm giữ lấy ống tay áo của anh run rẩy gọi một tiếng, anh Cửu nghe xong liền vỗ tay cười "Phàm, lại đây ngồi. Mới một ngày mà cậu đã đem cô gái này thu phục, tôi đã đánh giá thấp cậu rồi, không nghĩ tới cậu còn giỏi hơn tiểu Lan."

Thiệu Phi Phàm cười nói "anh Cửu quá khen rồi."

Anh Cửu vỗ tay ý bảo anh ngồi xuống, rồi cho cô gái ở bên cạnh đi ra ngoài, sau đó ôm lấy Lý Lan nói "Phàm, đây là anh Sơn, chính là người mà cậu vẫn muốn gặp."

Thiệu Phi Phàm kiềm chế kích động ở trong lòng, khuôn mặt anh không chút cảm xúc bắt tay cùng anh ta, rồi mời rượu, sau đó bàn luận công việc cùng anh ta.

Anh ta liếc mắt nhìn Thượng Tâm ở bên cạnh, trong ánh mắt đều là tìm tòi nghiên cứu cùng hứng thú khiến cả người Thượng Tâm căng thẳng, cô phụ thuộc vào Thiệu Phi Phàm, tuy nói Thiệu Phi Phàm cũng là xa lạ đối với cô, thậm chí còn cưỡng ép cô, nhưng so với những người khác, thì Thiệu Phi Phàm lại tương đối an toàn hơn.

Thiệu Phi Phàm cảm giác được Thượng Tâm sợ hãi, đưa tay ra đem cô ôm vào trong ngực, uống một ngụm rượu rồi quay đầu lại đút cho cô uống, Thượng Tâm hoảng sợ không phản ứng kịp nên bị sặc, cô lấy tay ôm ngực mình rồi không ngừng ho khan, làm cho đàn ông trong phòng đều nở nụ cười.

"Tửu lượng yếu như vậy phải luyện, làm phụ nữ của Phàm thì không thể không biết uống rượu được." Anh Cửu nâng chén lên, Lý Lan ngửa đầu liền uống cạn. Cô gái ở bên người anh Sơn, cũng lập tức uống hết.

Thiệu Phi Phàm nâng ly rượu tới bên miệng Thượng Tâm, con mắt Thượng Tâm hơi chuyển động, như muốn né tránh, lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của Thiệu Phi Phàm, liền cầm lấy cái ly, hai nháy mắt lại rồi uống cạn. Cô cảm giác cô hòng cay nồng, cô không ngừng ho khan, làm cả khuôn mặt cũng ửng hồng.

Thiệu Phi Phàm vỗ lưng cho cô, "Để anh Sơn, anh Cửu chế cười rồi, cô ấy còn nhỏ tuổi, lần sau sẽ để cô ấy uống cùng hai anh."

Lúc này Anh Sơn cũng hiểu được, cô gái này không giống những cô gái ở đây mà là bạn gái của Phàm, anh ta thu hồi lại ánh mắt hứng thú ở trên người Thượng Tâm, quay lại cô gái bên người, nắm bả vai cô gái bàn tay theo áo đi xuống ngực cô ta, không kiêng dè gì mà làm cản trước mặt mọi người, cô gái kia nũng nịu kêu "Đau", nhưng bàn tay lại đang vẽ loạn ở trên ngực anh ta.

Thượng Tâm ho xong rồi, Thiệu Phi Phàm lấy cục đá lạnh cho vào miệng cô, sau đó anh ôm cô giống như ôm đứa trẻ đem cô vây ở trong lòng, đầu tựa vào gáy cô nhìn như vô cùng thân thiết, nhưng thật ra là đang nhỏ giọng cảnh cáo cô, để cô ngoan ngoãn tựa ở trong ngực của anh, không nên nhìn lung tung.

Nếu cô mà bị anh ta nhìn trúng, anh cũng không cứu được cô.

Nhưng may mắn, rất nhanh anh ta đã bị cô gái bên người lấy lòng, chỉ mười mấy phút đồng hồ, quần áo cô gái đã bị anh ta cởi gần hết. Khi Thiệu Phi Phàm tiến vào thì việc buôn bán đã đàm phán xong xuôi, lúc này chỉ cần làm anh ta vui vẻ là được.

Mất thấy hai người này sắp làm chuyện gì, anh Cửu ra hiệu cho Thiệu Phi Phàm, vỗ vai Lý Lan ý bảo cô ta đem Thượng Tâm cùng ô gái kia ra ngoài trước. Lý Lan nghe lời, mang hai người ra ngoài, cô gái kia vừa cầm quần áo, vừa nháy mắt nói "anh Sơn, em sang phòng bên chờ anh nhé."

Anh Sơn nắm bộ ngực cô gái một cái rồi mới thả cô ta rồi đi.

Thượng Tâm lo lắng nhìn Thiệu Phi Phàm rồi đi theo Lý Lan ra ngoài.

Phụ nữ đã ra ngoài hết, đàn ông liền nói chuyện chính sự. Anh Cửu chỉ Thiệu Phi Phàm "anh Sơn, mấy ngày nữa con tôi muốn đến ZNV", trong khoảng thời gian tôi không có ở đây nguồn cung cấp đều giao cho Phàm và tiểu Lan, giá vẫn do tiểu Lan phụ trách, nguồn cung cấp thì giao cho Phàm."

"Anh Cửu muốn mua bán lớn sao." Buôn bán ở ZNV" càng phát triển mạnh hơn ở trong nước.

Anh Cửu cười cười "ZNV" là một nhóm hàng quốc tế, nhóm hàng này sẽ kiếm được rất nhiều tiền, đến lúc đó không thể thiếu phần của anh được."

"Anh Cửu nói hay lắm, tiền thì cùng nhau kiếm. " anh Sơn rất sáng khoái nâng chén lên"Lần trước đi buôn bán ở Hongkong, nhóm người bên Hongkong rất hài lòng với lô hàng đó, tôi thấy nhóm hàng này cũng không tồi, ở đây ít người làm trong lĩnh vực này, sau này chúng ta sẽ gia tăng nguồn cung cấp."

Lòng người thật đáng sợ, hơn hai mươi cô gái còn chề ít, nên đánh chết đám người buôn lậu kia. Thiệu Phi Phàm nhẫn nhịn tay nắm chặt ly rượu, trên khuôn mặt vẫn mang theo chút ý cười xã giao. Anh liếc nhìn đồng hồ quả quýt trên ghế, mười giờ ba mươi phút, còn nửa giờ mới tới thời gian hành động.

Anh cố tìm đề tài nói chuyện để kéo dài thêm thời gian, bởi vì lúc anh vừa đến các cô gái đã được đưa đến, mà anh Sơn lại ở chỗ này qua đêm, ngày thứ hai mới rời đi, làm như khách tới chơi bình thường.

Nhìn anh ta như muốn lên lầu, anh lại nâng chén lên lần nữa, Thiệu Phi Phàm nhìn đồng hồ, còn 10 phút.

"Anh Sơn, về sau còn nhờ anh giúp đỡ nhiều hơn, tôi mời anh một ly nữa." Nói xong ngửa cổ lên uống cạn ly.

Anh Cửu cũng uống một ly, thấy anh còn muốn nâng chén, liền nói, "Sau này vẫn còn cơ hội gặp mặt, Phàm cậu đi đưa hàng, cũng để anh Sơn đi nghỉ ngơi."

Thiệu Phi Phàm không thể từ chối, vỗ vỗ ót, cười nói "Xem tôi đây thật vô ý, đã làm chậm trễ đêm xuân của anh Sơn rồi, nên phạt nên phạt. Để tôi đưa một cô gái lên cho anh, làm cho anh một đêm thật vui vẻ."

Anh Sơn rất vui mừng với đề nghị này, ánh mắt liền sáng lên. Thiệu Phi Phàm lập tức đứng dậy "anh Sơn lên lầu trước đi, tôi sẽ bảo Lý Lan chọn một người tốt nhất đưa lên cho anh."

Mười giờ năm mươi lăm phút, Thiệu Phi Phàm đẩy cửa phòng ra, nhưng còn chưa bước ra ngoài, a Đình đã chạy vào báo "anh Cửu, cảnh sát sắp tới."

"Cái gì?" anh Cửu rất kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh lại "Phàm cậu đưa anh Sơn lên lầu trước."

"Vâng" Thiệu Phi Phàm hộ tống anh Sơn lên lầu, chân mày cũng nhíu chặt, phó cục không thể nào để lộ tin tức, nhưng bên này làm sao biết được tin tức? Chẳng lẽ trong cục có nội gián? Nếu như vậy thì khó có thể thành công rồi.

Bên này Thiệu Phi Phàm rối rắm, bên kia còi cảnh sát đã vang lên, nhưng chỉ chênh lệch gần 2 phút, đột còi cảnh sát thứ hai lại vang lên, chỉ là lần này, hàng vận chuyển ở nhà xe đã nhanh chóng được di rời đi.

Thiệu Phi Phàm đứng ở lối đi nhỏ trên lầu 4 nhìn xuống, tâm tư rất phức tạp, hai bên cùng tới, rốt cuộc là trùng hợp sao?

Cảnh sát không tra ra vấn đề gì, làm xong thủ tục liền rời đi. Thiệu Phi Phàm lo liệu xong chuyện ở đây, liền đi lên lầu, nhưng vừa lên đến cửa phòng mình, đã thấy Lý Lan đang đứng ở đó cười xấu xa.

Thiệu Phi Phàm mất lạnh nhìn cô ta "Cô muốn làm gì?" Lý Lan cười lạnh một tiếng "Vậy phải hỏi cậu rồi, cô gái của cậu phạm phải chuyện tốt gì. Anh Cửu đã đem lên sân thượng." Vừa nói xong, Lý Lan liền đi lên sân thượng.

Trong lòng Thiệu Phi Phàm liền lo lắng, rất nhanh đã đẩy cửa phòng ra, nhưng không tìm thấy Thượng Tâm ở trong phòng. Anh liền chạy lên sân thượng, nhưng mà một màn trước mắt làm cho trái tim của anh thiếu chút nữa nhảy ra.

"Cứu tôi, cứu tôi, cầu xin anh cứu tôi." cả người Thượng Tâm bị treo ngược trên dây anten, mũi chân sắp chạm đến rào chắn của sân thượng, nếu chặt đứt dây anten, hoặc hơi không cẩn thận một chút thì Thượng Tâm sẽ rơi từ lầu 5 xuống. Thượng Tâm nhìn thấy anh, trong mắt cô hiện lên chút ánh sáng hi vọng, cô không dám giãy dụa quá lớn, thật cẩn thận hô tên của anh ,khóc cầu xin "Tôi sẽ nghe lời, không bao giờ chạy nữa, Phàm cứu tôi, cầu xin anh, tôi không muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: vì sao cứu tôi

Khi Thượng Tâm nhìn thấy anh, trong ánh mắt hiện lên chút ánh sáng hi vọng, cô không dám giẫy dụa quá lớn, thật cẩn thận hô tên của anh khóc cầu xin "Tôi sẽ nghe lời, không bao giờ chạy nữa, Phàm cứu tôi, van xin anh, tôi không muốn chết."

Đây là lần đầu tiên Thượng Tâm gọi tên anh, giọng nói khàn khàn, còn mang theo sự run rẩy. Thiệu Phi Phàm cố nén sự kích động trong lòng mình, anh hít một hơi thật sâu, rồi đi đến trước mặt anh Cửu "anh Cửu, muốn làm gì vậy?"

Tay anh Cửu đang vuốt con dao gấp, tiếng va chạm giữa các con dao phát ra âm thanh "lách cách" "lách cách", làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Lý Lan đi tới, ném một chiếc di động vào trong ngực của anh, Thiệu Phi Phàm liền tiếp được, khó hiểu nhíu mày lại.

"Cô gái kia đã gọi điện cho cảnh sát, làm toàn bộ hai mươi ba nhóm hàng mới đều bị cảnh sát tịch thu, tổn thất gần trăm vạn hàng. Phàm, phụ nữ của cậu thật là lợi hại." Lý Lan nói châm chọc.

Thiệu Phi Phàm cảm động, trên màn hình hiện ra cuộc điện thoại cuối cùng là 110. Ánh mắt anh buồn bã, anh nghiêng đầu nhìn Thượng Tâm đang bị treo, như đang suy nghĩ điều gì.

Anh Cửu cười lạnh "Phàm, anh biết việc này không thể trách cậu được, nhưng cô gái này thật quá to gan." Anh ta nói xong liền đi tới gần Thượng Tâm, Thượng Tâm ý thức được sự nguy hiểm, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, ngay cả kêu lên cũng quên.

Ngày thường Anh Cửu rất thích chơi dao, cho nên hiện giờ, anh đã quăng đi không ít dao gấp ở trên tay, dây thừng đang treo Thượng Tâm bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắt đứt.

"Anh Cửu."

Anh Cửu cau mày quay đầu lại "Phàm, không phải cậu muốn cầu xin thay cô ta chứ?"

"Phàm, cậu đừng nói là sau một đêm liền yêu cô ta đi." Lời nói của Lý Lan mang theo chút chế nhạo.

Thiệu Phi Phàm không nhìn Lý Lan đang chế nhạo mình, mà chỉ nhìn anh Cửu "anh Cửu, tổn thất lần này tôi sẽ chịu trách nhiệm, xin anh hãy thả cô ấy."

"Phàm? !" giọng nói anh Cửu mang theo hàm ý cảnh cáo."Lòng dạ đàn bà không giống như những gì mà cậu nghĩ."

Thiệu Phi Phàm đi qua, không quan tâm đến việc khác liền thả Thượng Tâm xuống, Thượng Tâm được cứu xong liền ôm chặt lấy Thiệu Phi Phàm, cả người không ngừng phát run. Anh nhẹ nhàng vỗ sống lưng của cô, như đang an ủi cô. Thiệu Phi Phàm không kiêu ngạo cũng không lấy lòng anh Cửu ở đối diện, chỉ nói "anh Cửu, người là anh đưa cho tôi, nếu đã cho tôi thì chính là người của tôi rồi. Phụ nữ của tôi dù theo tôi một ngày cũng giống như một năm, chỉ cần cô ấy là phụ nữ của tôi, tôi là đàn ông của cô ấy sẽ gánh vác cho cô ấy. Tôi sẽ bồi thường tổn thất lần này, tôi sẽ lấy lại uy tín đã bị đánh mất, nếu anh Cửu cho rằng như vậy còn không được." Khóe miệng anh hơi giương lên, đưa tay ra đoạt lấy dao gấp trong tay anh Cửu, trước tình huống không ai ngờ tới, dơ con dao lên rồi đâm xuống.

Dao gấp đâm xuống bắp đùi của anh vang lên âm thanh làm cho mọi người đều căng thẳng, máu tươi tràn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ quần áo của anh, anh lưu loát rút dao ra, giống như anh đâm vào đó không phải là chân mình, lông mày cũng không có nhíu một cái.

"Phàm cậu. . . ." mắt anh Cửu tròn to lên, thấy anh còn muốn dơ dao lên, liền nhắc tay gạt dao xuống "cậu ngu ngốc, nếu bị tàn phế, thì ai bán mạng cho tôi đây."

Thiệu Phi Phàm cười cười, một tay kéo Thượng Tâm, một tay ấn chỗ bị thương trên đùi mình "không tàn phế được, một dao kia là tôi nên chịu."

Đổ máu, anh Cửu cũng không nói cái gì nữa, nếu nói nữa sẽ làm anh em bất hoà. Anh ta trừng mắt nhìn Thượng Tâm, muốn từ trên người cô nhìn xem, cô có năng lực gì mà chỉ một đêm đã khiến cho Phàm thay cô nhận một dao. Nhưng anh không thể nhìn ra có cái gì khác biệt, chỉ là một cô gái trẻ tuổi, mềm mại, hồn nhiên, bọn họ đều đã gặp qua mặt hàng tốt nhất, so với nhiều người, Thượng Tâm thật bình thường.

"Phàm, chỉ là một cô gái thôi, có đáng giá không?"

Thiệu Phi Phàm nhìn Thượng Tâm đang bị dọa đến choáng váng, nghiêm túc nói "Anh, cô ấy là cô gái đầu tiên của tôi, anh nói xem có đáng giá hay không!"

Câu nói của anh mang theo ba phần tức giận anh Cửu liền hiểu được, nhìn không được liền cười ra tiếng "Trách không được", nhìn Phàm đang lúng túng trên đùi máu vẫn không ngừng chảy, cười mắng "con mẹ nó, cậu thật không có tiền đồ." Trước kia tôi lại không biết cậu chưa từng có quan hệ nam nữ.

Thiệu Phi Phàm gục đầu xuống giống như đang thành thật xin lỗi, thực ra là đang nhẹ nhàng thở ra, xem ra đã vượt qua một cửa ải.

"Còn ở chỗ này làm gì, mang theo cô gái của cậu đi xuống băng bó vết thương." Anh Cửu mắng một câu, Thiệu Phi Phàm gạt đầu muốn đi, thì anh Cửu kéo tóc Thượng Tâm lại "Cò, nếu còn có lần sau thì ông trời cũng không giúp được cô, đến lúc đó tôi sẽ trả lại cho cô cả một dao mà hôm nay Phàm chịu thay cô."

Thiệu Phi Phàm mang theo Thượng Tâm trở lại phòng, bảo cô lấy thuốc để anh băng bó, một dao kia nhìn như rất sâu, thật ra chỉ bị thương ngoài da, anh

xuống dao luôn rất chính xác.

Anh xé rách quần dài, dùng cùn rửa miệng vết thương, rửa sạch rồi bôi thuốc lên, sau đó cầm máu dùng băng vải băng vết thương lại, tay anh làm thành thạo như đã rất quen thuộc, căn bản không cần sự giúp đỡ của người khác. Sau khi anh băng bó xong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Thượng Tâm đứng ở bên giường nhìn anh, trong đôi mắt còn mang theo nước mắt.

"Sợ sao?" anh liếc nhìn cô một cái, rồi cả người dựa vào đầu giường.

Trong lòng Thượng Tâm cảm động, nước mắt chảy xuống hai bên má, giọng nói vẫn run rẩy như trước "Vì, vì sao cứu tôi?" Lúc cô nhìn anh dùng dao đâm vào đùi, trừ bỏ sợ hãi ra thì cô còn khiếp sợ nhiều hơn, cho nên cả người đều choáng váng.

Thiệu Phi Phàm khẽ nhủ mảy mìn nhìn cô, cô được chăm sóc quá tốt cũng như được bảo vệ quá tốt, nếu anh đoán không sai, thì Thượng Tâm vì một dao kìa mà cảm động. Cô vì chuyện này mà cảm động, anh rất không tốt bụng nghĩ, cô không phải quá đơn thuần thì chính là rất ngu ngốc.

Chỉ là, giờ phút này anh lại muốn lợi dụng sự đơn thuần cùng ngu ngốc này của cô.

"Lại đây." Thiệu Phi Phàm vỗ vỗ bên giường.

Vành mắt Thượng Tâm hồng hồng di chuyển qua đó rồi ngồi xuống.

Thiệu Phi Phàm không chạm vào cô, mà chỉ nói thật nhỏ "Tôi chỉ nói điều này một lần, cô hãy nghe cho kỹ. Không được chạy trốn, cũng không được báo cảnh sát, nếu cô tin tôi, thì hãy nghe lời tôi, một ngày nào đó tôi sẽ để cô rời khỏi nơi này an toàn."

Thượng Tâm không dám tin tròng mắt nhìn anh nói "anh, nói thật sao? Thật sự sẽ cho tôi rời đi?"

"Nếu cô tin lời tôi." Anh dừng lại một chút, cười như không cười nói "Nếu mà lần sau cô bị Lý Lan bắt vì làm chuyện không nên làm, tôi sẽ không giúp cô, cũng không giúp được cô."

Thượng Tâm che mặt khóc nức nở, nước mắt theo khe hở của ngón tay chảy xuống "Tôi rất sợ hãi, tôi nhớ mẹ, tôi nhớ mẹ tôi...quá. Tôi không thể học đại học, không thể đi thành phố G, không thể lấy anh Thần, không được."

Cô nói năng có chút lộn xộn, cô không thể chịu nổi cái loại sợ hãi này. Một tuần nay, cô không dám nói lời nào, lúc nào cũng lo lắng và sợ hãi, cô cần nói hết ra uỷ khuất, mà giờ phút này trong lòng Thiệu Phi Phàm lại tồn tại loại phức tạp, cô sợ anh, sợ hãi anh, Thiệu Phi Phàm lại cảm thấy tương đối an tâm, thậm chí đó có thể là tín nhiệm. Đúng vậy, cô tin tưởng lời anh nói, cô tin.

Trừ tin anh, cô cũng không có cách nào khác.

Nhìn Thượng Tâm khóc, Thiệu Phi Phàm nhắm mắt lại. Nếu lúc này chỉ có một người có thể hiểu được Thượng Tâm, thì người này chính là Thiệu Phi Phàm. Không chỉ vì anh đã thấy tất cả những gì cô đã trải qua, mà còn bởi vì anh cũng đã từng trải qua sự tuyệt vọng cùng sợ hãi này. Nếu không phải anh có tâm lý mạnh mẽ, thì cuộc sống mỗi ngày của anh đều là tuyệt vọng như vậy. Năm vùng —— không có bạn bè, không có đồng nghiệp, anh giống như tre mồ côi bị thế giới vứt bỏ, trong cái chết mà muốn sống, nguy hiểm phải tự mình vượt qua.

Khi anh coi bỏ thân phận của bản thân, trở thành một người khác, thì anh biết con đường này rất gian nan, cũng biết đây là một con đường không thể quay đầu được. Kỹ năng nằm vùng quan trọng nhất chính là nguy trang, bảo vệ mình không để lộ cảm xúc thực. Từ đó, anh luôn mỉm cười, mọi hành động đều không phải của Thiệu Phi Phàm, chính vì vậy, anh không khóc, không phải không có nước mắt, mà là đã quên mất khóc là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thiệu Phi Phàm bị cấm dục

Thượng Tâm ngủ thật không ngon, thân mình cô cuộn lại giống như đứa trẻ, luôn miệng gọi "Mẹ" "mẹ nước mắt liền theo khóe mắt chảy ra.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô một cái, không khỏi thở dài. Anh kéo chăn cho cô, nhưng lại động tới miệng vết thương trên đùi, máu chảy ra làm đỏ cả băng gạc màu trắng. Thiệu Phi Phàm cầm lấy một lọ thuốc chống viêm ở đầu giường, rồi đổ ra hai viên sau đó nuốt xuống. Vết thương này thật sự không đáng là gì, ở bên cạnh anh Cửu, có lần anh còn bị dao xuyên qua bờ vai 3cm, thiếu chút nữa làm anh tàn phế

Chỉ là, rất may mắn. Anh không có gì đáng ngại.

Anh xúc chấn lên, cẩn thận xuống giường, anh kéo lê chân bị thương ra cửa phòng, rồi gõ cửa gian phòng bên cạnh.

Một cô gái ra mở cửa phòng, thấy Thiệu Phi Phàm lập tức vào trong thông báo một tiếng "anh Cửu, Phàm tới tìm anh, lát nữa em lại đến."

Anh Cửu khoác khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra, gạt đầu một cái, gọi Thiệu Phi Phàm vào trong "cậu sang đây trễ như vậy, có chuyện gì vậy?"

Thiệu Phi Phàm lấy chiếc điện thoại từ túi áo ra, chính là điện thoại mà Thượng Tâm đã dùng gọi cho cảnh sát rồi đặt ở trên bàn trà "anh Cửu, giúp tôi trả điện thoại này cho Lý Lan, nói cho cô ta, tôi không phải ngu ngốc, một dạo hôm nay xem như không tính, nhưng lần sau, nếu để tôi biết có người dờ dẫm tôi sẽ trả lại gấp đôi."

Là Thượng Tâm báo cảnh sát, nhưng người cho Thượng Tâm cơ hội để báo cảnh sát lại là Lý Lan. Trong này, không ai có lá gan này cũng không có ai có năng lực làm cho Thượng Tâm liên lạc được với bên ngoài. Lý Lan đã tính toán sẵn, bên kia cảnh sát có nội gián, Thượng Tâm báo cảnh sát mà lại có nội gián, cảnh sát không thu hoạch được gì nên phải rút lui, cô ta có thể mượn việc Thượng Tâm báo cảnh sát để hại anh. Bất quá, người định không bằng trời định, ai cũng không nghĩ đến không chỉ có cảnh sát nhận được thông báo, mà đại đội hình cảnh cũng đến, hơn nữa còn chặn lại xe chứa hàng mới. Tuy nói lái xe đã bị đánh gục, chết không có đối chứng, nhưng hơn hai mươi người được cứu cũng làm cho anh Cửu tổn thất nghiêm trọng.

Thiệu Phi Phàm có thể nghĩ ra chuyện này, thì anh Cửu cũng sẽ hiểu được. Người hiểu, nói chuyện cùng người hiểu chuyện, không cần quanh co lòng vòng, cũng không cần nói thẳng ra, là có thể hiểu được.

Anh Cửu nắm lấy di động ở trong tay "Phàm, đừng thương cho tốt, rồi cậu tiếp nhận chuyện buôn bán, cậu cũng đi theo tiểu Lan học hỏi một chút."

Lần này Lý Lan thực sự làm quá mức, khoe miệng anh Cửu hiện lên một tia cười, ý cười không rõ ràng, ánh mắt lại tràn đầy nguy hiểm. Phụ nữ, luôn bị ghen tị làm mờ mắt mới làm ra chuyện ngu ngốc.

Thiệu Phi Phàm gạt đầu rồi nói "Cám ơn anh Cửu."

Anh Cửu quăng di động vào thùng rác, châm một điếu thuốc lá, đưa cho Thiệu Phi Phàm một điếu lại bị từ chối "Như thế nào? Thật sự cai rồi?"

"Cai rồi." thuốc lá này thật không tốt, mới đầu anh hút là vì muốn có được sự tín nhiệm, nay đã ngồi vào vị trí hiện tại, anh càng cần tỉnh táo hơn "Mức độ nghiện tăng lên sẽ làm chậm trễ công việc, tôi không muốn vì vậy mà mắc sai lầm."

"Phàm, biết tôi xem trọng cậu nhất là cái gì không?" anh Cửu không ép buộc, trong mắt tràn đầy tán thưởng "Tâm huyết! cậu chính là có tâm huyết. Nghĩa khí, có chí, nói được thì làm được. Đã vài năm, cậu làm những gì tôi đều biết, cậu yên tâm, chỉ cần tôi có com quyết không để cậu phải ăn cháo."

"anh Cửu, tôi tin anh." Thiệu Phi Phàm nói nghiêm túc, hai người còn nói chút chuyện, đến tận nửa đêm, anh mới trở lại phòng.

Lúc tiến vào phòng, Thượng Tâm vẫn còn tỉnh, mắt cô mở to ôm chần bông ngồi ở bên giường, thấy anh liền mím môi lại, không khóc, nhưng bộ dáng có trông thật đáng thương.

"Như thế nào vẫn chưa ngủ?" anh ngồi vào bên giường vẫy tay một cái, Thượng Tâm bỏ chần bông xuống liền đi tới, thân mình vẫn còn run.

"Tôi sợ, cứ nhắm mắt lại liền gặp ác mộng."

"Không suy nghĩ linh tinh thì sẽ không gặp ác mộng, lên giường, ngủ tiếp đi." Thiệu Phi Phàm cởi quần áo ra rồi lên giường nằm xuống, Thượng Tâm lại không dám nhúc nhích.

"Lại đây." Giọng nói của anh bình tĩnh, Thượng Tâm co rụt lại, rồi dịch chuyển tới. "Nằm xuống!"

Thượng Tâm do dự một chút, sau đó cẩn thận nằm xuống, không dám chạm vào người anh, Thiệu Phi Phàm duỗi tay ra, ôm cô đến bên người, giọng nói trầm thấp như trước "Ngủ đi, tôi ở đây."

Thượng Tâm không khỏi bị mấy chữ "Tôi ở đây" làm rung động, giống như khi trước cô khóc náo loạn, mẹ ôm cô nói "Tâm Tâm đừng sợ, mẹ ở đây." Còn có ba cô cùng chiều "Ai dám khi dễ Tâm Tâm nhà ta, ba ba ở đây, không cần sợ ai."

Hốc mắt cô liền ẩm ướt, cô khịt mũi, nằm ở trong lòng ngực của anh hai mắt nhắm nghiền lại.

Một hồi hoảng sợ, mấy ngày này cũng mệt mỏi, hơn nữa lúc này làm cho cô thật an tâm chỉ chốc lát sau liền ngủ say. Tay nhỏ bé khoát lên lồng ngực của anh, ngón tay cái cùng ngón trỏ vân vê chỗ mẫn cảm của anh, Thiệu Phi Phàm đẩy tay cô ra, Thượng Tâm lại gọi "Mẹ" lại tiếp tục động tác trên, anh đẩy cô ra, cô lại giống như lâm vào ác mộng, anh bắt đắc dĩ, chỉ đành phải để tay cô vẽ loạn ở ngực mình.

Thấy cô lại ngủ say, anh cười khổ, thấp giọng mắng một câu: "Nha đầu, cô đúng làm khổ tôi!"

Anh dù sao cũng là đàn ông, mặc kệ trong lòng là ai, mềm mại không xương, bàn tay non mịn còn di chuyển trước ngực, anh không phải Liễu Hạ Huệ, tự nhiên sẽ có phản ứng sinh lý. Thiệu Phi Phàm phải nhẫn nhịn, thân thể vẫn cương cứng như trước. Anh tự tay cầm một gói ở đầu giường, rất nhanh lấy ra một bao cao su, đeo vào, bàn tay khép lại, rất nhanh di động. Chỉ chốc lát sau, thân thể run lên, anh tới cao trào.

Thiệu Phi Phàm bỏ mũ ra, quăng đến bên giường. Thiệu Phi Phàm nhìn không được muốn mắng người, lại phải mang mũ, thực mẹ nó phiền toái. Anh thở dài, kéo chăn che khuất hạ thân mình, miệng vết thương trên bắp đùi vẫn đau, anh nghiêng người, không cho chân Thượng Tâm đặt ở vết thương của mình, một tay đặt ở cổ cô, một tay cầm lấy tay nhỏ bé của cô đặt trước ngực anh, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Một đêm này, thật sự là lâu dài.

Ngày thứ hai, nhân viên dọn phòng đến gõ cửa, Thượng Tâm liền tỉnh dậy, mà Thiệu Phi Phàm cũng không nhúc nhích. Cô từ trong lòng ngực của anh nhích ra, bỏ chăn ra, nhưng khi nhìn thấy thân thể trần truồng của anh thì mặt cô đỏ bừng, cô tránh không nhìn bộ phận quan trọng của anh, đẩy bả vai anh "Phàm, có người gõ cửa."

Thiệu Phi Phàm chỉ nhú mào, nhưng không tỉnh lại.

Thượng Tâm thấy thế lại thôi, nhưng khi chạm vào anh thấy thật nóng, liền đứng lên, sờ sờ trán của anh sau đó sờ trán của mình, rõ ràng nóng hơn rất nhiều. Cô liền nhảy xuống giường, mở cửa ra, đứng ở ngoài cửa không chỉ có người hầu còn có hai người đàn ông khác.

Người đàn ông thực chán ghét nhìn cô một cái rồi hỏi "anh Phàm đâu?"

Thượng Tâm hơi sợ hãi trả lời "Anh ấy giống như bị phát sốt, vẫn còn đang ngủ."

Người đàn ông nghe vậy liền nhú mào, đẩy cô ra rồi vào phòng xem Thiệu Phi Phàm, sau đó anh ta lập tức hướng ngoài cửa hô to "A đình, thông báo cho anh Cửu đi, anh Phàm phát sốt rồi!"

A đình nghe vậy liền chạy đến phòng bên cạnh, chỉ chốc lát sau, anh Cửu tiến vào, cũng sờ trán Thiệu Phi Phàm, sắc mặt có chút không tốt, sau đó xốc cái chăn lên nhìn vết thương trên đùi anh, lại nhìn thấy băng gạc màu trắng đã bị máu nhiễm đỏ hơn phân nửa. "A Đình đi gọi bác sĩ Lưu đến, Ali đi chuẩn bị nước ấm."

Hai người nhận mệnh rồi rời đi, người giúp việc vào phòng dọn dẹp, khi đi đến dưới chân giường nhìn thấy bao cao su đã dùng qua quăng ở đó, anh Cửu cũng nhìn thấy vậy liền cười, liếc mắt nhìn Thượng Tâm đứng ở cạnh cửa không biết làm sao, lắc lắc đầu, liền đi ra khỏi phòng.

Thượng Tâm thấy mọi người đều đi rồi, lập tức chạy đến bên giường, ngồi ở bên cạnh Thiệu Phi Phàm. Cô liếc mắt nhìn qua cửa, giống như đang sợ điều gì đó, và tràn đầy dè phòng.

Lát sau, một người đàn ông đeo kính đi theo anh Cửu vào phòng, người đàn ông đó liền đo nhiệt độ cơ thể Thiệu Phi Phàm, rồi băng bó lại miệng vết thương cho anh, châm cứu hạ sốt, sau đó truyền nước cho Thiệu Phi Phàm. Vừa treo bình nước lên, Thiệu Phi Phàm liền tỉnh lại.

"Bác sĩ Lưu, anh Cửu." Thiệu Phi Phàm gọi một tiếng nhưng lại ho ba tiếng.

Người đàn ông cười cười "Phàm, dao găm mặc dù không trúng động mạch chủ, nhưng cũng rất sâu, miệng vết thương không thể để nước vào." Sau đó quay đầu nói chuyện cùng anh Cửu "Hết sốt là không có việc gì, mỗi ngày cho cậu ấy uống thuốc chống viêm, và thay thuốc cho vết thương là được."

Anh Cửu gật đầu, hỏi: "Còn cần chú ý cái gì nữa không?"

"Có." Bác sĩ Lưu cười, ánh mắt mờ ám nhìn Thượng Tâm "Miệng vết thương vẫn chưa khỏi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt, ít nhất không được vận động mạnh một tuần."

Anh Cửu cười to "Bác sĩ Lưu, cậu ấy vừa mới nếm thử lần đầu anh lại bảo cậu ấy ăn chay, như vậy thật không có lương tâm nha."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thần Tri Thụ tới

Anh Cửu nghe vậy liền cười to "Bác sĩ Lưu, cậu ấy vừa mới ăn thịt anh lại bảo cậu ấy ăn chay, như vậy thật không có lương tâm."

Anh Cửu nói làm cho Thượng Tâm thêm ngại ngùng, Thiệu Phi Phàm thì đỏ mặt ho khan một cái, quay đầu lại vỗ tay nhỏ bé của Thượng Tâm, kéo đến trước mặt bác sĩ Lưu "Hôm qua cô ấy bị sợi dây cửa vào da, còn chưa có băng bó, anh bôi thuốc lên cho cô ấy đi."

Lời anh vừa nói ra, ai cũng đều nhìn ra được Thiệu Phi Phàm rất quan tâm đến Thượng Tâm. Bác sĩ Lưu mang cô ngồi vào trên ghế sa lon để bôi thuốc cho cô, còn anh Cửu ngồi ở mép giường nói chuyện với anh "Tôi còn không biết cậu còn là xử nam đấy?" Lời nói còn mang theo sự trêu chọc.

Chỉ là, Thiệu Phi Phàm nghe ra được trong lời nói đùa này còn có ý tứ thử thăm dò, anh nghiêng mắt nhìn Thượng Tâm đang đưa lưng về phía anh, rồi lại nhìn hướng anh Cửu, trên mặt mang theo tia khổ sở "anh Cửu, tôi nói chắc anh cũng không tin, nhưng là sự thật, chỉ là không nghiêm trọng như vậy. Không gạt anh, cô ấy rất quan trọng đối với tôi. Tôi không giống anh lẩn lộn khắp nơi qua lại với rất nhiều cô gái, ngày đó chúng tôi gặp nhau tôi đã rất muốn đưa cô ấy ra nước ngoài rồi khỏi người đàn ông đó."

Thiệu Phi Phàm thở dài "Nhắc tới cũng thật khéo, hôm đó khi cô ấy bước vào phòng tôi cảm thấy rất quen thuộc liền nhận ra là cô ấy. Sau đó, anh đưa cô ấy cho tôi, đêm hôm đó tôi thật sự hận, hận không thể giết chết cô, nhưng"

"Nhưng phụ nữ, anh hùng không thể qua ải nữ nhân!" anh Cửu cười nói tiếp, chỉ anh, mắng "Con mẹ nó cậu không thoát khỏi được lưới tình."

Thiệu Phi Phàm không biết là do xấu hổ hay do còn phát sốt sốt mặt liền đỏ bừng, anh Cửu trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã hiểu. Đắm cho anh một cái "Dưỡng thương cho tốt, dưỡng thương xong chúng ta liền tiến hành buôn bán lớn, nha đầu này tuổi còn nhỏ, sẽ bị hù dọa mất, chúng ta nuôi được, không chạy đi đâu được."

Thiệu Phi Phàm gật đầu một cái, lần nữa nhìn về phía Thượng Tâm, lại bắt gặp Thượng Tâm quay đầu lại, trong đôi mắt đơn thuần mang theo một tia lo lắng, còn một chút sợ hãi.

Hôm nay anh nói những lời này, là để bảo vệ cho Thượng Tâm, anh Cửu biết cô có vị trí quan trọng ở trong lòng anh, tự nhiên sẽ không cho người làm khó cô, nhưng như vậy đồng nghĩa là, anh cũng làm cho Thượng Tâm gặp nguy hiểm, nếu là đến lúc cuối cùng, tình thế nguy hiểm khẩn cấp, Thượng Tâm chính là nhược điểm lớn nhất của anh.

Trong khi anh dưỡng thương, thì anh Cửu đi ZNV", Thiệu Phi Phàm vẫn ở đây, vì muốn chân bị thương của anh mau khỏi, A Đình đưa cho anh cây gậy, Thiệu Phi Phàm vừa nhìn liền hận đến nghiến răng "Mẹ nó, cậu để tôi chống nó đi xuống thật là rất mất mặt?"

A Đình bắt đắc dĩ "Bác sĩ Lưu nói không thể để chân bị thương của anh dùng quá sức, nếu không vết thương sẽ vỡ ra."

"Vậy tôi cũng không thể chống cây gậy đi xuống làm mất mặt được." Anh giơ tay lên gọi Thượng Tâm, "Lại đây."

Thượng Tâm không hiểu đi tới. Thiệu Phi Phàm đưa tay lên đem cô ôm vào dưới nách, đầu vai dựa vào cô "Đi, cô giúp tôi đi xuống kiểm tra một vòng."

Từ sau khi anh bị thương, Thượng Tâm đã không còn kháng cự anh tiếp xúc cùng đụng vào nữa, cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, đỡ bả vai anh, tay nhỏ bé đỡ ở bên hông anh.

Thiệu Phi Phàm tựa vào cô đi xuống lầu, làm cho rất nhiều cô gái vây lại xem, lớn tiếng chào hỏi "anh Phàm, sao nha đầu này làm cho anh yêu thích vậy?"

Thiệu Phi Phàm lạnh lùng không nói, Thượng Tâm tất nhiên không có trả lời.

Liếc một vòng trong quán, sau đó hai người ngồi vào trên ghế sa lon "Cô, cô đi lên lấy ly rượu tôi muốn uống."

"Này? Tôi đi?" Thượng Tâm kinh hãi, anh thế nhưng yên tâm để cho cô rời đi?

Thiệu Phi Phàm cười cười, nắm lấy cằm của cô "Thế nào? Cô còn muốn nhân cơ hội này chạy đi sao?"

.

Thượng Tâm cúi thấp đầu, lộc cộc chạy đi đến quầy rượu, đầu ngón tay xoắn lại với nhau, quay đầu lại nhìn Thiệu Phi Phàm cười như không cười, cô cắn môi, liếc mắt qua cửa quán rượu thấy có hai bảo vệ, chung quanh lại là hộ vệ, cô ở trong lòng thờ dài. Chạy? Như thế nào chạy? Chạy thế nào?

Hôm nay dù Thiệu Phi Phàm để cho cô chạy, cô cũng không dám chạy.

Trên đài truyền đến khúc nhạc, đưa đến một hồi xôn xao. Thượng Tâm vừa quay đầu lại, thấy là Lý Lan đang hát, một bài phổ biến Rock and roll mang phong cách dân tộc.

"Phàm muốn một ly rượu." Cô xoay người nói cùng người bán rượu.

Người bán rượu lấy ly, mập mờ cười nhìn cô "Cô là ai?"

"Tôi là." Cô cứng họng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Người phụ nữ của Phàm."

Người bán rượu ngửa đầu nở nụ cười, rót hai ly rượu có màu sắc sắc sỡ rồi đưa tới trước mặt cô "Em gái, lần đầu tiên anh Phàm có phụ nữ, em có thể làm người phụ nữ của anh Phàm, em phải tự hào mới đúng, không phải xấu hổ, rất mất mặt."

Thượng Tâm cúi đầu cầm ly rượu, trong lòng mắng người bán rượu, còn tự hào? Không biết xấu hổ.

Cô trở lại ghế sa lon, Thiệu Phi Phàm chỉ cầm ly rượu cũng không uống ngay..., nhìn mặt cô hồng chực là bị tiêu diệt trong quán bar trêu chọc rồi, anh siết chặt tay nhỏ bé của cô "Đừng có lúc nào cũng bày ra khuôn mặt buồn sầu như vậy, ở chỗ này cô phải càng hung dữ thì người khác càng sợ, cô càng mềm yếu thì người khác càng bắt nạt, nha đầu, cô phải mạnh mẽ lên."

Nói nhảm! Thượng Tâm lầm bầm trong lòng, cô không sợ là tốt rồi, còn khí thế?

"Đúng, chính là vẻ mặt này, không phục cùng mang theo điểm quạt cường, như vậy người khác mới không dám trêu chọc cô." Thiệu Phi Phàm kéo đai an toàn trên áo cho cô, quần áo này không thích hợp với cô "Sáng mai tôi sẽ cho người chuẩn bị quần áo khác cho cô, những thứ này bỏ đi."

Lời anh nói quá nhanh, làm cô không phản ứng kịp. Nhưng anh đã cởi áo khoác choàng lên người cô, hành động của anh rất tự nhiên, trong nháy mắt làm tim cô đập rộn lên, mắt nhìn đi chung quanh, cô không dám nhìn thẳng mắt của anh.

Mấy ngày nay cô chăm sóc Thiệu Phi Phàm, tuy nói còn nom nớp lo sợ, nhưng lại không có vô cùng hoảng sợ giống như khi bị bắt cóc, kinh hồn bạt vía. Cô hình như còn có suy nghĩ rằng, Thiệu Phi Phàm sẽ không bao giờ tổn thương cô. Chính vì suy nghĩ này, cô cũng không còn sợ hãi nữa, thỉnh thoảng còn dám nói chuyện cùng anh, biểu đạt ý kiến của mình phản bác lời anh nói.

Mà Thiệu Phi Phàm đúng như cô suy đoán, đối với cô rất chăm sóc, thậm chí có thể nói là dung túng.

Thượng Tâm từng suy nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì cô rất giống cô gái đã vứt bỏ Phàm sao? Suy nghĩ hỗn loạn nhưng vẫn không thể lý giải, nhưng cô lại không dám hỏi anh.

"Đi thôi, lên lầu." Thiệu Phi Phàm bỏ ly rượu xuống, Thượng Tâm chợt hiểu, cô vội diu anh, chủ động ôm nửa bên người anh, ngoan ngoãn cúi đầu lên.

Hai người vào thang máy, trong nháy mắt khi Thượng Tâm ấn "Lầu năm", lúc cửa thang máy sắp khép lại, cô chợt nhìn thấy mấy hình dáng quen thuộc tiến vào cửa LOVE, xuyên qua thang máy thủy tinh nhìn thấy rõ người đi đầu là ai, cả người Thượng Tâm đều ngẩn ra, một giây kế tiếp, cô đẩy Thiệu Phi Phàm ra điên cuồng chạy ra mở cửa.

Là anh Thần, cô không nhìn nhầm, nhất định là Thần Tri Thư.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: lần đầu tiên so chiêu

Thượng Tâm mất tích, không chỉ nhà họ Thượng, nhà họ Thần ngay cả nhà họ Nghiêm, nhà họ Ôn cũng đi tìm kiếm khắp nơi. Nhà họ Nghiêm, Nghiêm Thi cùng vợ Ôn Bảo Bảo từ Newyork cũng quay về, mẹ nuôi Thượng Tâm là Bôi Nghiêm cũng mang theo con trai là Hồ Tiểu Cần cùng chồng Hồ Định Duệ bay về nước.

Nhà họ Thượng ông nội Thượng cùng bà nội Thượng cũng vì vậy mà tái phát bệnh tim, tăng huyết áp phải vào bệnh viện, còn Thượng Trạm Bắc chỉ mới mười ngày như già đi mười tuổi, một thân gầy yếu.

Thượng Phẩm vội vàng chạy vào nhà "Mẹ, bà nội, chúng ta đã huy động tất cả lực lượng khắp thành phố đi tìm kiếm, Thần cũng mang người đi tìm rồi, tất cả khách sạn cũng không ghi chép có cô gái nào vào ở, nếu Tâm Tâm trốn đi, chỉ có thể ở nhà nghỉ nhỏ hoặc là thuê phòng bên ngoài, muốn tra ra cần phải có thời gian."

"Lúc Tâm Tâm đi không có mang theo tiền, khu nhà ở hạng sang có thể bỏ qua, các người tìm kiếm ở khu nhà dân nghèo, phải nhanh chóng tìm thấy Tâm Tâm." Hạ Hâm Hữu cắn răng nói, giờ phút này bà có thể bình tĩnh như vậy đã thật khó khăn.

Thượng Phẩm đáp một tiếng, lại rời khỏi nhà họ Thượng.

Phu nhân nhà họ Thần là Đàm Nhã Văn cũng tới đây, vỗ vai Hạ Hâm Hữu "Hạ Hạ, đừng lo lắng, Tâm Tâm sẽ không xảy ra chuyện gì."

Lời này nói ra chính bà cũng không tin, mười ngày, một tiểu nha đầu không đầy hai mươi tuổi biến mất mười ngày, điều này là như thế nào đây?

"Tìm, lật tung Thành phố G cũng phải tìm ra cho tôi." Thượng Trạm Bắc vỗ đầu gối, nhắc bàn liền ra ngoài, người hầu cũng vội theo ra ngoài.

Khi chồng mình rống lên một tiếng này, nước mắt Hạ Hâm Hữu không kiềm được cuối cùng cũng rớt xuống "Tâm Tâm, lòng của tôi Tâm Tâm. . . ."

"Hạ Hạ, sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được."

Người trong nhà vội trấn an Thượng Trạm Bắc cùng Hạ Hâm Hữu, bên kia đã vận dụng tất cả mối quan hệ để tìm người.

Không chỉ lật tung Thành phố G, tất cả khách sạn lớn nhỏ cùng nhà nghỉ nhỏ, tất cả sổ đăng ký thuê phòng trong toàn thành phố, quân đội, Cảnh Đội, hắc đạo, bạch đạo, có thể sử dụng tất cả đều huy động, nhưng Thượng Tâm lại giống như biến mất, một chút dấu vết cũng không thấy.

Thần Tri Thư mới từ bên ngoài trở về về mặt âm trầm, rõ ràng cho thấy không tìm được tin tức gì.

"Tri Thư."

"Cha."

"Ngày mai đi sang bên kia hỏi Lão Cửu một câu."

"Cha? !" Thần Tri Thư sắc mặt căng thẳng, hình như cực kỳ kháng cự "Sẽ không, Thượng Tâm sẽ không."

"Ai cũng không lường trước được, nếu Tâm Tâm thật ở bên đó, dù phải trở mặt cũng phải đem người trở lại, con dâu nhà họ Thần chúng ta, không thể vô duyên vô cớ biến mất như vậy." Thần Hoán Bắc vẫn cúi đầu, thời điểm nói đến hai chữ "Con dâu", chợt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Thần Tri Thư, trong ánh mắt đều là băng lạnh.

Tài xế nói Thượng Tâm đến chỗ của Thần Tri Thư trước rồi mới trở lại nhà họ Thượng, người khác không biết Thần Tri Thư, nhưng ông sao còn không hiểu con trai mình. Người đàn ông nhất thời mê muội ông có thể hiểu, nhưng chơi phải có phong cách phải có thủ đoạn, nếu như ngay cả điểm này cũng xử lý không tốt, anh thật không xứng là người thừa kế nhà họ Thần, càng không xứng cưới được con gái nhà họ Thượng.

"Thượng Tâm không xảy ra việc gì thì thôi, nhưng nếu có xảy ra chuyện gì, đừng nói là nhà họ Thượng, ta cũng sẽ không tha cho người."

Thần Tri Thư mặt đen lại, trên mặt mang theo tia quật cường, "Không thể, Tâm Tâm tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may." Anh nói xong, liền tức giận xoay người ra khỏi nhà. Mang theo mấy người, rồi lên xe Land Rover.

Tâm Tâm, không thể xảy ra chuyện, ngàn vạn lần không được. Nếu. Nếu thật xảy ra chuyện gì, người phải chịu trách nhiệm đầu tiên chính là anh.

Chỗ anh Cửu rất phức tạp, nhưng cũng nổi tiếng an toàn. Bởi vì nguồn cung cấp của anh Cửu là không sạch sẽ, nhưng vị trí cực tốt, cho nên quan hệ giữa nhà họ Thần và anh ta là nước giếng không phạm nước sông, không nhìn là tốt rồi, có chuyện tuyệt không thiên vị. Hai nhà như là Sở Hà Hán giới, không liên hệ lẫn nhau. Thần Tri Thư mang người vào nơi này, Lý Lan liền mang theo khuôn mặt tươi cười chào đón.

"Ai ui, con gió nào đem Thần thiếu gia tới đây vậy? Đến đây, Thần thiếu không cần khách khí, nếu coi trọng cô gái nào liền nói cho tôi, tất cả chi phí cũng không cần để ý."

Thần Tri Thư hất tay Lý Lan đang lôi kéo mình ra, nếu bình thường anh còn hứng thú xã giao với cô ta, nhưng lúc này, dù là tiên nữ có đứng ở trước mặt anh coi hết quần áo cũng không quan trọng bằng Thượng Tâm." Nhà họ Thần chúng tôi cũng không cần tiết kiệm chút tiền nhỏ kia, Lý Lan không cần để ý tôi, gọi anh Cửu ra ngoài đi."

"Ai ui, thật là không khéo, anh Cửu không có ở đây, anh ra khỏi nhà rồi."

Thần Tri Thư chau mày "Hừ" lạnh một tiếng, chỉ trong nháy mắt sau lưng truyền đến một tiếng "Bùm" tiếp theo là một mảnh âm thanh hỗn loạn, đứng ở sau lưng anh là hàng các vệ sĩ một quyền lại một quyền đập nát ly thủy tinh, các tân khách hết âm lên, liền chạy đi, cô gái bị miếng thủy tinh đâm bị thương, kêu lên một tiếng.

Mặt Lý Lan trầm xuống, dù sao cũng thường thấy nên không có giật mình sợ hãi, liền giải tán khách, rồi nói: "Thần thiếu đây là ý gì? Đập phá quán?"

Thần Tri Thư cười âm lạnh, diện mạo hơi có vẻ âm nhu, giờ phút này cười lạnh lẽo, khiến cho người khác phải sợ hãi."Tôi cũng không muốn đập phá quán, nhưng nếu anh Cửu không tới, chúng tôi thật muốn đập phá rồi."

Lý Lan nhìn ra không phải anh nói giỡn, trong lòng cả kinh "anh Cửu thật sự không có ở đây, anh Cửu nếu ở đây sẽ không thể không cho nhà họ Thần mặt mũi được, nói thế nào Thượng lão gia, Thần lão gia đều cho chúng tôi cơm ăn mà."

"Không có ở đây thì tìm anh trở về, bảo anh về đây!" Thần Tri Thư nghiêng người ngồi vào quầy rượu, bung lên một ly rượu trên quầy bar uống một hơi cạn sạch rồi đập cái ly.

Lúc này Lý Lan thật có chút sợ, nếu là người khác cô đã trở mặt, đuổi ra khỏi quán. Nhưng trước mắt là thiếu gia nhà họ Thần đứng đầu Thành phố G, ở Thành phố G, đã làm ăn bên ngoài thì cũng phải nể mặt nhà họ Thần, nếu không thông qua nhà họ Thần chỉ sợ cả đời cũng không nổi lên được. Lý Lan nhẫn nhịn, "Thần thiếu, anh Cửu thật không có ở đây, anh ấy đã đi ZNV", đã đi được bốn năm ngày rồi, cậu cứ như vậy vào đập phá quán lại không nói nguyên nhân, thật làm cho tôi rất khó làm ăn. Nếu là Lý Lan tôi có chỗ nào đắc tội, xin Thần thiếu hãy nói thẳng."

"Nói thẳng? Các đã ngại động vào người không nên động, chuyện cũng không phải đơn giản như vậy!"

Người? Lý Lan khẽ nhíu mày, từ lúc nhóm hàng mới bị tóm được, LOVE chưa từng nhập hàng mới, như thế nào lại động vào người không nên động rồi." Lời Thần thiếu nói tôi thật sự không hiểu, tôi thử hỏi một câu, Thần thiếu đi đến là vì ai."

"Một người phụ nữ, người phụ nữ của tôi." Thần Tri Thư cười lạnh nói, thân phận của Thượng Tâm không thể công bố, hôm nay cả Thành phố G muốn tìm cũng chỉ là một người phụ nữ, người phụ nữ vô cùng quan trọng nhưng không có tên."Nếu anh Cửu không có ở đây, tôi liền đem người tìm ra, tôi chỉ là tìm người, không tìm được tự nhiên sẽ không đi."

"Chỉ là tìm người mà thôi, Thần thiếu không cần huy động nhiều người làm lớn chuyện như vậy, người không biết sẽ cho rằng nhà họ Thần làm chuyện không hay." Câu này hoàn toàn khiến Thần Tri Thư đen mặt, lời này không phải Lý Lan nói, Thần Tri Thư híp mắt quay đầu, chỉ thấy đứng ở cửa thang máy là một người đàn ông.

"Tôi là Phàm, anh Cửu hiện không có ở đây, có chuyện gì Thần thiếu có thể nói với tôi. Chuyện này, tôi còn có thể nhà làm chủ."

Chương 11: Tôi là cảnh sát.

"Phạm Anh Cửu rất tin nhiệm cậu nha, gần đây danh tiếng của cậu rất lớn." Thần Tri Thư đứng lên, mặc dù không cao lớn giống Thiệu Phi Phàm, nhưng khí thế hẳn cũng không thua anh chút nào, trên người hẳn tràn đầy sự âm u càng khiến người bên cạnh e ngại.

Thiệu Phi Phàm không có biểu hiện gì chỉ cười nói "Đó là anh Cửu ưu ái tôi, nếu Thần thiếu muốn tìm người, vậy có thể tùy tiện tìm, nhưng chỉ có lần này thôi, nếu có lần tiếp theo, chúng tôi cũng không tiện giao phó cùng anh Cửu."

"Phàm?" Lý Lan không đồng ý, chỉ là tình thế bất đắc dĩ, khi Thiệu Phi Phàm nói một câu "Tôi sẽ phụ trách hậu quả" thì cô ta chỉ khinh thường cười tui một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Thần Tri Thư cũng không nói gì nữa, chỉ phát tay bảo mọi người đi tìm kiếm mọi nơi, kết quả dĩ nhiên là không có, Thần Tri Thư ngược đầu nhìn chung quanh, khi nhìn đến một mặt tường thủy tinh liền cảm thấy có cái gì không đúng, khòe mắt lóe lên "Phàm, cậu không ngại mở cửa bên kia, cho tôi xem một chút chứ."

Ánh mắt sắc bén, không hổ là con cháu nhà họ Thần, lại muốn xem xét mật thất của bọn họ. Thiệu Phi Phàm giơ tay lên, A Đinh mở xuống chốt cửa mật thất, cửa kính chậm rãi mở ra, chỉ là bên trong cũng không có gì "Thần thiếu cũng biết, trước đây không lâu cảnh sát đã tịch thu một nhóm hàng, không gạt cậu đám hàng kia là của chúng tôi, xảy ra chuyện không may nên anh Cửu mới phải đi ZNV" mua bán, hôm nay tôi cùng Lý Lan chỉ trông coi nơi này, không có rồi đi."

Thần Tri Thư cũng không nói tiếp, chỉ giơong mắt quét xung quanh, cuối cùng tầm mắt hẳn rơi vào trên lầu "Không biết trên lầu làm cái gì?"

"Trên lầu là nơi nghỉ ngơi của anh em chúng tôi, lầu bốn để cho khách hàng lớn, lầu năm là phòng của tôi và anh Cửu. Nếu Thần thiếu không tin, có thể lên xem một chút."

Thần Tri Thư cười một tiếng "Được, đi lên xem một chút."

Thiệu Phi Phàm đứng lên mở cửa thang máy, từ tầng bốn lên một gian phòng khách rồi lại lên lầu năm, đây là phòng của anh Cửu đang khóa, Lý Lan bắt đầu dĩ mở cửa, vừa xem bên trong là thấy tuyệt đối không thể giấu được người, Thần Tri Thư gạt đầu một cái, Lý Lan liền khóa cửa lại. Thiệu Phi Phàm đi tới gian phòng sát vách, tay Thiệu Phi Phàm có chút chần chờ nắm tay cầm của cánh cửa "Thần thiếu, phòng cuối cùng chính là phòng của tôi, nếu không có."

"Chúng tôi lập tức rút lui." Thần Tri Thư tức giận nói, không đợi Thiệu Phi Phàm mở cửa, hẳn đã tiến lên trước một cước mở cửa phòng ra, phòng cách trang trí không khác gì phòng của anh Cửu, chỉ có nhiều hơn một cánh cửa sổ.

Thần Tri Thư không lập tức rời đi, hẳn từ từ bước vào phòng, đứng ở trước cửa sổ.

Thiệu Phi Phàm cảm thấy tim mình đập rộn lên, mười ngón tay vì khẩn trương mà nắm chặt thành quả đám, khi Thần Tri Thư muốn đưa tay mở cửa sổ thì mấy người vệ sĩ đi theo đã vọt vào bên trong phòng báo "Thần thiếu, sân thượng, phòng dưới mật thất đều không có."

Thần Tri Thư gạt đầu một cái, xoay người hướng Thiệu Phi Phàm cười cười "Phàm cửa sổ này nhìn ra phong cảnh bên ngoài rất đẹp, hôm nay đã quá rầy, chờ anh Cửu trở lại, tôi sẽ tự mình tới đây tạ lỗi."

"Không quá rầy, hoan nghênh Thần thiếu lại ghé thăm." Thiệu Phi Phàm cũng cười nói.

Thần Tri Thư lười phải cùng anh nói chuyện nữa, không còn giống lúc tới... Hung dữ bức người, mà thờ phào nhẹ nhõm, liền mang người rời đi.

Bọn họ đi rồi, nhưng tối nay cũng không thể buồn bán làm ăn nữa. Lý Lan xuống dưới lầu khắc phục hậu quả, Thiệu Phi Phàm liền nhanh chóng đi tới mở cửa sổ ra, người đang ngủ dưới cửa sổ chính là Thượng Tâm.

Thiệu Phi Phàm cúi người xuống rồi ôm cô vào trong phòng, khi chạm vào nước mắt trên khuôn mặt cô, anh liền cảm thấy đau lòng, vừa nghĩ tới một màn kia, trong lòng anh không khỏi kinh hãi.

Một cái chớp mắt Thượng Tâm liền nhìn thấy Thần Tri Thư, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, như là không khống chế được mình. Mà Thiệu Phi Phàm cũng nhận ra ngay đó là thiếu gia hắc đạo trẻ tuổi nhất ở Thành phố G này. Nhà họ Thần cùng Nhà họ Thượng có giao tình tốt người ngoài còn phải kiêng dè, một ngày trước, anh Cửu mới vừa gọi về nói hàng ZNV đã nhận được, không quá ba ngày sẽ chở về, anh muốn nhìn thấy hàng, cho nên Thành phố G tất cả đều do anh cùng Lý Lan ra mặt, cũng bao gồm cảnh sát bên kia, cũng có nghĩa là, anh sẽ rất nhanh có thể tiếp xúc được mầm mống lớn nhất, thậm chí có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi rút lui. Mặc kệ như thế nào, anh không thể để Thần Tri Thư phá hư mọi việc đã sắp xếp bốn năm được.

Trong lúc đó, anh không chút do dự giơ tay lên đánh Thượng Tâm ngất xỉu, hơn nữa còn đem cô giấu ở ban công sau cửa sổ. Thần Tri Thư mang người

tới khẳng định đều là người hắc đạo, chỗ càng có thể giấu người, càng không thể giấu. Chỉ là lúc Thần Tri Thư đứng ở bên cạnh cửa sổ, anh liền thấy sợ hãi, giống như khi mới lần đầu anh tiếp xúc với anh Cửu vậy.

Chỉ là, cuối cùng cũng hoàn hảo.

Lúc Thượng Tâm tỉnh lại thì đã quá nửa đêm, trong phòng không có mở đèn, ngoài cửa sổ là ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong phòng, Thiệu Phi Phàm đang ngồi ở bên giường hút thuốc, từng sợi khói trắng tỏa ra mang theo vài phần cô đơn.

Thượng Tâm không khóc cũng không náo, ngược lại tỉnh táo khác thường, cô hỏi: "anh Thần đi rồi sao?"

Thiệu Phi Phàm gật đầu.

Cô lại hỏi "Anh ấy không nhìn thấy tôi đúng không?"

Thiệu Phi Phàm gật đầu lần nữa, nước mắt Thượng Tâm liền chảy ra ngoài, mặt của cô tái nhợt, khóc được chừng một phút, cô chột xồng lên, nhào tới trên người Thiệu Phi Phàm, xuống tay đánh anh, "Anh lừa tôi, tất cả anh nói đều là gạt tôi, anh căn bản sẽ không thả tôi ra, anh cùng những người đó đều giống nhau, mê gian, ngược đãi, các người đều là người xấu, các người cũng nên xuống 18 tầng địa ngục đi, bị diêm vương cắt đầu lưỡi, rút gân, lột da. . . ."

Thiệu Phi Phàm vốn định sẽ để cho cô phát tiết, nhưng đêm khuây yên tĩnh như vậy, hôm nay LOVE không làm ăn Thượng Tâm gào thét như vậy sẽ làm cho mọi người lên đây, anh thầm kêu không ổn, giờ tay nghĩ dọa cô, nhưng phát hiện ánh mắt của nha đầu này đã khấn trương rồi, hình như bất cứ giá nào cũng giống nhau, không chút nào e sợ.

Không có hi vọng, chính là tuyệt vọng, giãy giụa trong tuyệt vọng cũng không phải là sợ cái chết, chết còn không sợ rồi, còn có cái gì có thể hù dọa được đây?

Thiệu Phi Phàm một tay che miệng cô lại, một cái tay khác đè hai tay của cô lại, thân thể anh dán lên, hạ thấp giọng khuyên "Đừng lên tiếng, mọi người sẽ đi lên."

Thượng Tâm đầu còn suy nghĩ người nào sẽ đi lên, vẫn là liều mạng giãy giụa.

Âm thanh của giấy cao gót truyền đến khiến Thiệu Phi Phàm nhú mày, người nào đi lên đây, cổ tình như vậy chỉ có thể là Lý Lan, anh dùng sức ngăn chặn Thượng Tâm, trán cúi đầu vào cổ của cô, ra sức gặm cắn, lỗ tai cũng lắng nghe, âm thanh giấy đánh vào mặt đất càng gần, nhưng âm thanh cũng nhẹ đi rất nhiều, quả nhiên, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thiệu Phi Phàm dùng sức cắn Thượng Tâm một cái, cô lại giãy giụa lớn hơn, trong mắt mang theo chút sợ hãi.

"Cũng không phải chưa có trải qua, cô già bộ cái gì, đáng hoàng một chút. Anh Cởi quần áo Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm rất không nhẹ nhàng tát cô một cái, thừa dịp đầu cô choáng váng không còn kịp kêu la nữa, cúi đầu liền hôn lên môi cô, hàm răng gặm cắn môi của cô, đem tất cả kháng nghị của cô nuốt vào trong miệng, trong cổ họng phát ra mùi vị của máu.

Quần Thượng Tâm bị xé ném ra ngoài, vừa đứng rơi vào dưới chân Lý Lan đứng ở cửa đang dòm ngó, cô xem một cái, cũng không thấy gì khác thường mới cẩn thận đóng cửa rồi đi. Ở một cái chớp mắt cửa đóng lại, Thiệu Phi Phàm liền rời khỏi miệng của cô, cuốn chăn đem cô bọc lại.

Che miệng của cô lại, lắng lắng nghe âm thanh ngoài cửa, cho đến khi tất cả đều lắng xuống, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Tâm đang trong sự sợ hãi, trong đôi mắt lóe ra nghi ngờ cùng giãy giụa, Thiệu Phi Phàm thử buông cô ra, nhưng vừa buông lỏng, nha đầu này tựa như người điên rồi muốn chạy.

Anh kéo cô về trên giường, như thế nào thương lượng đều là không dùng được, cũng không thể bịt miệng cô hoặc là đánh ngất xui cô suốt được, hôm nay, mặc kệ ai biết thân phận của cô đối với anh mà nói đều là nguy hiểm, trừ phi Thượng Tâm chịu phối hợp với anh để hoàn thành nhiệm vụ.

Phối hợp? Hai chữ này nhanh chóng xuất hiện trong đầu anh, anh nhìn Thượng Tâm, ánh mắt trở nên nặng nề, trong chốc lát, anh đã có quyết định.

"Tôi là cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Anh cũng nằm vùng.

"Tôi là cảnh sát."

Bốn chữ ngắn gọn phát ra khiến căn phòng trong nháy mắt an tĩnh lại, làm cho Thượng Tâm đang giãy giụa liền dừng lại, Thiệu Phi Phàm chậm rãi buông

tay ra, nhìn cô lặp lại một lần nữa "Tôi là cảnh sát."

"Tôi không tin!" Thượng Tâm không suy nghĩ liền mở miệng, lắc đầu nói "anh đừng gạt tôi, các anh cái gì cũng có thể nói, tôi không tin, tôi không tin." Cô nói không tin, tuy nhiên không còn giấy giữa kêu loạn nữa, có thể là trong tiềm thức cô hy vọng anh nói là sự thật.

Thiệu Phi Phàm ôm cô ngồi trên giường, rồi đi xuống khóa cửa phòng, sau đó lấy ra một cái máy ghi âm đặt ở bên giường ngồi xuống nói "Tôi nói, cô nghe, nghe xong hãy nói có tin hay không."

"Tôi tên là Thiệu Phi Phàm, học trường quân đội XX, số 09087416, bốn năm trước thông qua xét tuyển ở tổng cục trở thành Cảnh Đội nằm vùng, đổi sang thân thể khác, dùng tên giả Thiệu Phi Phàm bắt đầu nhiệm vụ. Nhiệm vụ là đến gần anh Cửu, tìm ra nội gián ở cục cảnh sát và thu thập tội chứng buôn bán nhập khẩu phạm pháp, chứng cứ buôn bán người vị thành niên." Thiệu Phi Phàm nhìn con người Thượng Tâm không ngừng tròn to, rồi dần ổn định cảm xúc "anh Cửu rất nhanh sẽ trở lại, trước khi anh ta trở lại tôi phải tìm được nội gián, như vậy mới có thể nắm được nhất cử nhất động của anh Cửu. Nếu đây không phải là thời khắc quan trọng, tôi cũng không giữ cô lại, Thượng Tâm, cô hãy nghỉ lại xem, những gì cô đã thấy qua mấy ngày nay, suy nghĩ một chút những cô gái cùng cô bị lừa bán, nếu cô không phối hợp với tôi hoàn thành nhiệm vụ, như vậy sẽ có bao nhiêu cô gái có cảnh ngộ giống cô, thậm chí còn bị thảm hơn rất nhiều so với những gì cô đã gặp. Một số người sẽ bị bán cho những người biến thái có tiền, một số người sẽ bị ném vào nơi mặc cho người khác chà đạp cho đến chết, không phối hợp cùng đầu cứng cổ, còn có thể."

"Còn có thể như thế nào?" Cô run rẩy đặt câu hỏi.

Trong đôi mắt Thiệu Phi Phàm còn có hận ý "Sẽ bị bán đi hầu hạ ban đêm, sau đó vứt xác xuống biển."

"A!" Cô bị giật mình, lấy tay che miệng, trên mặt còn vương nước mắt.

"Đây là sự thật, Thượng Tâm, cô hãy cẩn thận suy nghĩ một chút." Đây là anh lần thứ hai kêu tên của cô, nhìn bộ dạng cô nhủ mảy do dự bất định, hình như vẫn chưa hiểu. Thiệu Phi Phàm không khỏi cười khổ, cũng là người nhà họ Thượng, sao lại có một nha đầu chậm hiểu như thế.

Thượng Tâm suy nghĩ lời anh nói, tuy nói vẫn còn do dự, nhưng trong lòng đã tin rồi. Thiệu Phi Phàm, thì ra anh gọi là Thiệu Phi Phàm. Thượng Tâm Cẩn cảm mọi, cô cuộn chân bông rồi ngồi thẳng, mặc dù cô không thông minh, nhưng cô được ông nội là quân nhân dạy dỗ từ nhỏ nên tinh thần trọng nghĩa nhiều hơn so với người khác "Tôi đồng ý phối hợp với anh, nhưng tôi muốn báo một tiếng bình an cho người nhà tôi trước. Anh Thần đã tới nơi này tìm tôi, thì nhất định trong nhà cũng đi tìm kiếm tôi khắp nơi, thân thể ông bà nội tôi không tốt, tôi không muốn làm cho bọn họ lo lắng."

"Cái này."

"Nếu như anh không đồng ý, tôi sẽ không phối hợp với anh." Thượng Tâm mở miệng, rồi quay đầu đi, ánh mắt lại nghiêng ngám nhìn anh, đây là cô thử dò xét, thử dò xét anh là thật hay giả.

Thiệu Phi Phàm cũng biết, mới vừa rồi chính mình còn cho rằng cô là tiểu nha đầu chậm chạp giờ lại lập tức thông minh, nhưng thông minh này thực làm cho anh nhức đầu.

"Được, ngày mai, ngày mai tôi sẽ tìm cơ hội cho cô liên lạc về nhà, nhưng thân phận của cô ở nơi này, cùng với nơi này đều không thể tiết lộ được, báo bình an xong thì phải cúp điện thoại luôn."

"Một lời đã định."

Thần Tri Thư không tìm được người ở chỗ anh Cửu làm mọi người thật sự vui mừng, nói cách khác Thượng Tâm không bị lừa bán, thì mọi người vẫn còn cơ hội tiếp tục tìm kiếm, Hạ Hâm Hữu đã vài đêm chưa ngủ trong rất tiêu tụy.

Đây đã là ngày thứ mười hai rồi, Thần Tri Thư sáng sớm liền đến cửa nhà họ Thượng, tuy trường bối nhà họ Thượng không nói gì, thì anh cũng phải cho họ một cái công đạo ."Mẹ nuôi, tôi nhất định sẽ tìm được Tâm Tâm."

Hạ Hâm Hữu gật đầu một cái, để anh đỡ ngồi trên ghế sa lon, nhìn Thần Tri Thư đứng ở bên cạnh, đáy mắt còn tia máu, gương mặt râu ria chưa cạo, áo sơ mi trên người đã thêm nhiều nếp nhăn, giờ tay lên chỉnh lại quần áo cho anh "Đi ngủ một giấc, tắm rửa, thay quần áo khác đi! Mẹ nuôi biết lòng của cậu, không trách cậu." ba chữ cuối cùng mang theo nghẹn ngào.

Thần Tri Thư liền quỳ xuống "Mẹ nuôi, con là tên khốn kiếp, con đáng chết, từ nay về sau, con nhất định đợi Tâm Tâm trở về, trừ cô ấy ra ai con cũng không cần, ai con cũng không động vào."

Hạ Hâm Hữu cũng biết chuyện ở nhà trọ, lại qua lời anh nói, đã đoán được mọi chuyện, người trẻ tuổi ai cũng đều tham ăn, Tâm Tâm lại còn nhỏ, tất nhiên sẽ không để cho Thần Tri Thư đụng vào, hoàn cảnh nhà họ Thần, khi Thần Tri Thư hiểu chuyện đã có người đưa phụ nữ tới cửa cho anh, loại sự tình này, bà đã sớm dự liệu qua, nhưng không nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy.

"Thần, mẹ nuôi thật không trách cậu, ba cậu còn có cha nuôi cậu nữa lúc lớn như cậu vậy, còn chơi bời hơn so với cậu, lần này cậu thật sự có trách nhiệm, nhưng trách nhiệm lớn nhất là Tâm Tâm, là tôi, quá cưng chiều nó, để cho nó cái gì cũng không gánh vác được, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh." Hạ Hâm Hữu xoa huyết thái dương, vừa ngẩng đầu lên đã thấy chồng mình cả đêm không về đang đứng ở cửa.

Thượng Trầm Bắc Đại bước lên trước, không chút nào khách khí nhấc chân cho Thần Tri Thư một cước, đạp cho cả người hất ngã trên đất.

"Trạm Bắc, đừng như vậy." Hạ Hâm Hữu ngăn chồng lại, Thượng Trạm Bắc nắm tay vợ, ngồi xuống, nhìn Thần Tri Thư nặng nề đứng lên rồi quỳ xuống khê hừ một tiếng "Hôn ước của cậu cùng Tâm Tâm liền hủy bỏ."

"Cha nuôi!" Thần Tri Thư tròn to mắt, sau một khắc, tay hắn lấy dao gọt trái cây trên khay trà, giờ dao đâm vào tay phải mình, may mắn Thượng trạm Bắc phản ứng nhanh, cầm một chiếc gối ôm ném qua đánh trượt dao găm.

"Đừng có dùng chiêu này, khổ nhục kế này, tôi lúc còn trẻ hơn cha anh, thời điểm đó tôi đã dùng còn tốt hơn anh nhiều."

"Cha nuôi, phạt con như thế nào con đều nhận, nhưng không thể giải trừ hôn ước, con là thật thích Tâm Tâm, người cùng mẹ nuôi cũng biết, chính con đã dục cô ấy lớn lên, con chỉ là muốn dục cô ấy lớn lên."

"Thần, nếu cậu thật thích nó thì cũng sẽ không đụng vào người phụ nữ khác khi nó còn chưa lớn lên, cũng sẽ không thiếu thận trọng như vậy bị nó xem thấy."

Lời nói này làm Thần Tri Thư không thể phản bác lại được, nhưng vừa nghĩ tới buông tha Thượng Tâm, hắn liền cảm thấy đau lòng. Thần Tri Thư đứng lên "Cha nuôi, trước kia đều là con sai lầm, chỉ cần Tâm Tâm bình an trở về, con Thần Tri Thư nếu còn khốn kiếp như vậy nữa thì không phải đàn ông. Con nhất định một lòng tìm Tâm Tâm trở về."

Hạ Hâm Hữu nhìn thẳng vào mắt hai người, không khỏi thở dài, đây không phải là tạo hóa trên trời sao?

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, người giúp việc nhà họ Thượng liền nhận, nhưng chỉ "alo" một tiếng, liền sợ hãi kêu, "lão gia, phu nhân là tiểu thư."

Hạ Hâm Hữu vui mừng, nhận lấy điện thoại vừa nghe một tiếng "Mẹ" nước mắt liền rớt xuống "Tâm Tâm, Tâm Tâm con đang ở đâu vậy?"

Thượng Trạm Bắc cùng Thần Tri Thư cũng chạy đến, "Mẹ, con rất khỏe, người không phải lo lắng, con chỉ muốn yên lặng một chút, con sẽ rất nhanh về nhà. Con biết, mọi người đang tìm con, mẹ không cần lo lắng, con sẽ nhanh về nhà, con hứa."

"Tâm Tâm, trước con hãy nói cho ba biết con đang ở đâu?" Thượng Trạm Bắc vội vã hỏi.

Thượng Tâm nghe vậy cũng khóc, nhưng cố nén nói tiếp: "Ba, cho con thời gian thêm mấy ngày, mấy ngày thôi."

"Không được, bây giờ con trở lại ngay đi, con trở lại ba sẽ khiến Thần bồi tội."

Nhắc tới Thần Tri Thư, Thượng Tâm liền trầm mặc.

"Tâm Tâm" Thần Tri Thư gọi một tiếng, Thượng Tâm mới mở miệng "Con không trách anh Thần, con cúp máy đây."

"Tâm Tâm, con đừng cúp máy, chớ cúp. . . ." Hạ Hâm Hữu cùng Thượng Trạm Bắc kích động kêu, nhưng điện thoại đã tắt.

Bên kia, Thượng Tâm nằm ở trong ngực Thiệu Phi Phàm khóc không thành tiếng. Thiệu Phi Phàm ôm cô, từ trong điện thoại lấy sim điện thoại ra vút vào trong bồn cầu, cầm di động vút qua một bên rồi an ủi cô.

"Ngoan, đừng khóc, bắt đầu từ bây giờ cô chính là Cảnh Đội nằm vùng đặc biệt, đồng chí Thượng Tâm, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Tôi cũng là nằm vùng rồi hả?" Thượng Tâm nức nở nháy mắt nhìn anh, còn mang theo sự hưng phấn.

Thiệu Phi Phàm gật đầu khẳng định một cái, vỗ vỗ đầu của cô "Tiểu đồng chí, nhiệm vụ của cô vô cùng khó khăn, cô phải phối hợp với đồng chí Phàm đánh kẻ địch, lấy được tin tưởng của bọn chúng, thu thập chứng cứ phạm tội của chúng, tố cáo hành động phạm tội của chúng, phối hợp hành động của cảnh sát bắt bọn chúng."

Thượng Tâm mất một lúc mới tiêu hóa lời của anh, đáy lòng tỏa ra một loại ý thức trách nhiệm chưa bao giờ có, thì ra là cô quan trọng như vậy.

Thiệu Phi Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định của cô, trong lòng đã cười nghiêng ngả, cô gái nhỏ này, dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, lừa cô dễ như vậy, người xấu mà không lừa cô thì thật phải xin lỗi hai chữ "Người xấu".

Sau khi Thượng Tâm nhanh chóng hiểu được trách nhiệm cùng nhiệm vụ của mình, rốt cuộc ý thức được điểm không thích hợp, lau nước mắt, khê hít lỗ mũi "Phàm, anh làm sao biết tôi là Thượng Tâm?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: tôi là Thiệu Phi Phàm

"Phàm, sao anh biết tôi là Thượng Tâm?"

Thiệu Phi Phàm nhìn về mặt Thượng Tâm rất quái dị, anh rõ ràng một bộ "Cô cuối cùng cũng nhớ hồi tôi "nét mặt anh cũng cười cực kỳ cổ quái.

Chỉ là, khi Thượng Tâm vừa hỏi tới, Thiệu Phi Phàm còn chưa kịp đáp, thì khách không mời đã tới rồi. Lý Lan cười rất thân thiết, nhưng ở trong tương tượng của Thượng Tâm đều là âm trầm kinh khủng.

"Phàm, cậu sẽ không quên chuyện chính đi, Hắc Cầu đã tới, cậu phải xuống kiểm hàng rồi." Dứt lời, Lý Lan còn có thâm ý khác liếc nhìn Thượng Tâm một chút, thấy cô không khóc cũng không nháo, nên có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ nha đầu này đã bị thu phục rồi sao?

"Đi xuống thôi." Thiệu Phi Phàm cũng không để cho cô thời gian nghiên cứu quan sát, liền ôm cô vui vào trong ngực mình, nhìn như là đang ở bên tai cô thì thầm, làm cô đỏ mặt gật đầu một cái.

Lý Lan nhũn mảy, xoay người rời đi. Thiệu Phi Phàm liền xuống giường mở tủ treo quần áo ra, tìm một bộ quần áo kín đáo phù hợp, rồi ném cho Thượng Tâm "Mặc vào, đi xuống cùng tôi."

"Tôi, có thể không đi hay không?" trong lòng Thượng Tâm dâng lên sự hưng phấn.

Thiệu Phi Phàm vỗ vỗ đầu cô "Một lát đừng nhìn lung tung, phải ở bên cạnh tôi, sau khi xong cái đơn hàng buôn bán này, trở lại chúng ta nói tiếp."

Thượng Tâm gật đầu một cái, liền đi thay quần áo, sau đó bị anh lôi kéo xuống lầu. Hắc Cầu là chủ hàng lớn bên ngoài của anh Cửu, cách hai tháng sẽ tới đưa hàng một lần, chỉ là, thân phận của Hắc Cầu cũng không phải đơn giản, anh ta chính là Cảnh Đội bên kia của anh Cửu, trong nghề gọi "Người làm mai".

Trước đây đều là anh Cửu mang Thiệu Phi Phàm cùng Lý Lan đi nhận hàng, đây là lần đầu tiên Thiệu Phi Phàm tự mình đi nhận, làm chủ nhận hàng.

Giá tiền nói hay lắm, bọn tiểu đệ mang hàng vào, hàng không nhiều lắm, chỉ có bảy tám cô gái nhỏ, trên người cũng mang theo vết thương, hình như lúc này đang bị đánh thuốc, mỗi một người đều mơ mơ màng màng, đi bộ cũng không vững.

"Hắc Cầu, không phải là anh Cửu không có ở đây, anh sẽ không mang hàng mới tới chứ?"

Hắc Cầu uống một ly rượu, rất là không vui nói "Cậu, xem cậu đang nói gì vậy, tôi Hắc Cầu là người như vậy sao? anh Cửu tin cậu, tôi cũng coi cậu như anh em, gần đây quá gấp, không biết nhà nào đang tìm kiếm ai, hai nhà hắc bạch đều tìm người, nên cũng ảnh hưởng đến nguồn cung cấp bên này. Chỉ là chưa tới chừng mười ngày, phía nam có thể đưa tới một nhóm hàng nhỏ, trước cho các cậu chọn người đáng đáp để nuôi, còn lại thì để sau."

Thiệu Phi Phàm buồn bã, người sa cơ thất thế, sẽ bị đưa đến bên kia sợ là sẽ bị bấm tay chặt chân, vút trên đường xin cơm. Đám người này, cũng nên xuống địa ngục đi. Anh nắm tay nhỏ bé của Thượng Tâm, loay hoay tay của cô "Thiếu gia nhà họ Thần một ngày trước cũng tới đây tìm người, hình như người phụ nữ của Thần thiếu mất tích thì phải, không biết làm cái gì, lật cả Thành phố G để tìm."

Hắc Cầu vừa nghe "Không trách được, có thể làm lớn như vậy trừ nhà họ Thần, chắc không có người khác." Hai người lại nói chút chuyện, khi Thiệu Phi Phàm cảm thấy Thượng Tâm chờ lâu, Hắc Cầu mới vòng vo chánh đề "Ngày mai anh Cửu quay về, đồng thời đi cả đường thủy và đường bộ, Lý Lan đi đường thủy, cậu nhận đường bộ, hàng đến lập tức nhận, không được chậm trễ."

"Bây giờ đang có sóng gió, nếu lần này."

Hắc Cầu hừ một tiếng, hạ thấp giọng nói "Có biến lập tức rút lui, không để lại bất cứ dấu vết nào." Tiếng chuông điện thoại đồng thời reo lên "Thông qua lời nói, lập tức hủy."

Thiệu Phi Phàm gật đầu, thu hồi điện thoại di động, nâng ly rượu lên cùng ly, trong đôi mắt lóe sáng, lần này, ai cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Hắc Cầu vừa đi, Thiệu Phi Phàm cùng Lý Lan thương lượng việc nhận hàng xong, an bài phương thức liên lạc mới của mình rồi trở về phòng, từ nay trở đi liền nhận hàng, ngày mai anh phải truyền tin tức ra ngoài, để cho Cảnh Đội đầy đủ thời gian bố trí.

Trở về phòng, Thượng Tâm ôm chần ngồi trên giường chờ anh, anh đẩy cửa vào, tiểu nha đầu liền nhảy xuống giường, "Như thế nào?"

Xoa xoa đầu cô, ngồi vào trên giường, "Không tới hai ngày nữa là cô có thể về nhà."

"Nhanh như vậy?"

"Thượng Tâm, cô đi theo tôi." Thiệu Phi Phàm kéo cô tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra để cho cô nhìn xuống, ở ngoài không còn gì khác chỉ là không gian rộng lớn.

"Sao vậy?" Cô tràn đầy nghi ngờ hỏi.

Thiệu Phi Phàm chỉ một nơi "Nếu gặp nguy hiểm liền trốn vào nơi này." Theo bên trái tôi vừa chỉ "Nhìn thấy cái sợi dây kia rồi chứ?" Thượng Tâm gật đầu, anh nói tiếp: "sợi dây đã buộc chặt ở trên rồi, cô có thể trượt xuống theo sợi dây, lầu dưới là mái che nắng, có vài bạt dày cô ngã xuống tuyệt đối không có vấn đề gì. Theo ngõ hẻm này chạy đi đến một tiệm thuốc, cô chỉ cần nói cho nhân viên của tiệm thuốc 'giọt nước' bọn họ sẽ cứu cô."

Thượng Tâm ghi nhớ, mắt to mang theo vẻ khẩn trương "Sẽ gặp nguy hiểm thật sao?"

"Đúng." Chuyện sống chết, anh không thể lừa cô "Ngày mai tôi sẽ đi đón hàng, chỉ cần tôi vừa rời đi, cô lập tức khóa trái cửa phòng lại, hơn nữa phải gọi điện thoại cho người nhà để bọn họ tới cứu cô. Nếu như, không đợi kịp, cô liền theo lời tôi vừa nói mà chạy trốn rời đi."

"Anh không mang tôi đi nhận hàng sao?"

"Nơi đó còn nguy hiểm hơn nơi này, cô không cần quá lo lắng, tôi chỉ sợ Lý Lan sinh nghi xuống tay với cô, tất cả chuẩn bị để phòng ngừa ‘ngộ nhớ’." Thiệu Phi Phàm trấn an xoa xoa tóc của cô "Thượng Tâm, cô tin tôi sao?"

"Tin!" Thượng Tâm không chút do dự gật đầu.

Giờ phút này Thiệu Phi Phàm cảm thấy rất may mắn, vì cô là một người đơn thuần có chút ngu xuẩn, có thể dễ dàng tin tưởng lời anh nói. "Nếu tin tôi, cứ dựa theo tôi nói mà làm, vụ án được phá, cô nhất định sẽ được khen thưởng."

"Tôi không muốn được khen thưởng, tôi chỉ muốn anh bình an trở về, Thiệu Phi Phàm, anh sẽ bình an trở về sao?" Mấy ngày nay, người duy nhất để cho cô có cảm giác an toàn là anh, cô hi vọng anh cũng bình an, mặc kệ anh đã từng làm gì với cô.

"Đúng." Thiệu Phi Phàm dùng sức gật đầu, một tiếng bảo đảm này không biết là nói với cô, hay là nói với chính mình. Anh ôm cả người cô lên giường "Hãy ngủ một giấc, chờ qua ngày mai, cơn ác mộng của cô liền kết thúc." Cơn ác mộng của anh cũng sẽ kết thúc.

"Ừ." Thượng Tâm dán sát vào anh nằm xuống, nhắm hai mắt lại rồi hỏi: "Thiệu Phi Phàm, anh còn chưa có nói cho tôi biết, làm sao anh biết tôi là Thượng Tâm?"

Thiệu Phi Phàm hơi cong khóe môi, nhớ lại một màn trước kia, tâm tình trở nên tốt hơn nhiều. Khi đó, cô còn là một đứa trẻ, có hai cái bím tóc, tay đang cầm một khối bánh ngọt, khóc lem hết cả mặt.

Một năm kia, anh hai mươi tuổi, là ngày đại thọ 70 của cha anh. Bị mấy binh lính đè ép vào cửa nhà, anh cười lạnh nhìn mấy người xã giao trong đó, khinh thường trốn được vào vườn hoa, cũng là trong vườn hoa, liền nhìn thấy Thượng Tâm khóc đến rối tinh rối mù.

"Em gái, em khóc cái gì?" Anh khó có được kiên nhẫn hỏi cô, nhưng cô chính là không ngừng khóc, anh bắt đầu dī thờ dài, lôi kéo cô ngồi vào một bên trên ghế mây, đem bánh ngọt trong tay cô ném mất, nhưng bánh ngọt mới ném, thì mấy tiểu tử không khác Thượng Tâm nhiều lắm đi qua, không nói lời gì ném cục đá vào anh, kêu to "Người dám làm Tâm Tâm nhà tôi khóc, xem tôi sửa chữa anh như thế nào."

Thiệu Phi Phàm đối với chuyện này đúng là bất đắc dĩ, ở trong doanh trại luyện tập hai năm, chính anh đã dạy dỗ những tiểu quỷ này, hai ba lần liền đem mấy tiểu quỷ la hét đè xuống đất, tiểu nha đầu trên ghế mây xem đến mắt choáng váng,瑟瑟 nước mắt, không khóc lóc nữa rồi, nhảy xuống ghế, vỗ tay kêu: "anh, anh rất lợi hại!"

Tiểu cô nương không che giấu sùng bái, làm cho anh đỏ mặt một cái, tiểu quỷ ở dưới tay anh oa kêu to "anh bắt nạt trẻ em, không biết xấu hổ."

Thiệu Phi Phàm nhắc chân đá "Câm miệng, nếu không tôi sẽ đem tất cả các ngươi vứt xuống hồ." Tiểu quỷ nhìn anh như hung thần ác sát, cũng không dám kêu gào.

Lúc này, hai vị ông nội đã chạy tới, một vị là cha anh, một vị khác chính là thủ trưởng quân khu Thành phố G.

"Phi Phàm, người đang làm cái gì đây?" Thiệu lão gia nhíu mày nhìn anh. Thiệu Phi Phàm thả mấy tiểu quỷ, vỗ vỗ tay, cả lờ phất phơ mà nói "Không có làm cái gì."

Thượng thủ trưởng hướng tiểu cô nương bên cạnh anh ngoắc ngoắc tay "Thiệu lão, vị này chính là cháu trai của ông."

"Thiệu Phi Phàm, Phi Phàm, còn không chào hỏi chú Thượng."

Thiệu Phi Phàm nhìn về phía ông Thượng, làm một tiêu chuẩn chào quân lễ "Chào thủ trưởng Thượng."

Thiệu lão gia thờ dài, Thượng lão gia lại cười, vỗ vỗ cháu gái của mình "Tâm Tâm, gọi anh."

Thượng Tâm nháy mắt mấy cái, rất quy củ hô một tiếng, "Anh khỏe." Tiếp theo cười tự giới thiệu mình "Tôi tên là Thượng Tâm."

Thượng Tâm? Thiệu Phi Phàm khó hiểu, đây là người nào đặt tên, thật xúi quẩy.

.....

"Anh là cháu trai của ông Thiệu, là người rất lợi hại năm đó?" Thượng Tâm nghe Thiệu Phi Phàm nói, mắt càng trừng càng lớn, không giấu được kinh ngạc.

Thiệu Phi Phàm cười cười "Cô vài năm cũng không thay đổi, tôi còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn liền nhận ra cô."

"Vậy tại sao anh không nói ngay cho tôi biết chứ?"

"Nếu không phải không còn cách nào khác, tôi sẽ không để lộ thân phận, cho nên lúc mới bắt đầu tôi chỉ có thể làm như vậy đối với cô, nhưng thật ra là đang bảo vệ cô."

Thượng Tâm cắn miệng không nói gì nữa, Thiệu Phi Phàm cho là cô mệt, cũng không nói nữa, kéo chăn cho cô, hai mắt nhắm nghiền lại. Nhưng Thượng Tâm vẫn mở to mắt, thật ra thì, cô muốn hỏi, giữa bọn họ xảy ra loại chuyện đó cũng là bảo vệ cô sao?

Thiệu Phi Phàm là người đầy, nếu ông nội biết những chuyện này, sẽ đối phó với Thiệu Phi Phàm như thế nào đây?

Không được, cô không thể nói, như thế nào cũng không thể nói ra.

"Thiệu Phi Phàm, nếu như chúng ta bình an ra ngoài, tôi liền quên hết tất cả những gì xảy ra ở đây, không oán hận, không trách cứ, cho nên, anh cũng không cần cảm thấy áy náy hoặc là xin lỗi." Thượng Tâm nhỏ giọng nói, nói xong liền nhắm mắt, "Ngủ ngon."

Tay nhỏ bé của cô rất tự nhiên leo lên ngực của anh, vôn về núm nhỏ trên đó.

Thiệu Phi Phàm không lên tiếng thở dài, hiểu lầm này, thôi chờ sau khi ra ngoài sẽ giải thích cho cô.

Ngủ ngon, Thượng Tâm

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bắt đầu hành động

Ngày thứ hai, LOVE hoạt động trở lại như trước. Buổi sáng, các tiểu thư đều ngủ ở đây, chỉ có nhân viên phục vụ làm quét dọn xong buổi tối về, sáng quay lại bắt đầu công việc.

Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Tâm xuống lầu, rồi bảo nhân viên phục vụ làm hai tô mì, hai người cũng không lên lầu, ăn luôn ở bên quầy bar. Ăn được gần nửa chén, Thượng Tâm không ăn nữa, Thiệu Phi Phàm nhủ mảy nhưng cũng không nói gì, đem phần cô ăn còn, đem vào trong chén mình, rồi ăn sạch sẽ.

Ăn xong rồi, vừa quay đầu lại, anh đã phát hiện cô gái bên cạnh mình đang nhìn chằm chằm đồ ăn vặt của nhân viên phục vụ, ánh mắt tỏa sáng. Anh gõ gõ đầu cô nói "Thế nào? Muốn ăn?"

Thượng Tâm quần bách mặt đỏ lên, nhưng rồi cũng gạt đầu, trên mặt mang theo một tia uất ức. Nhớ trước kia, cô cũng sẽ không đem những món ăn này để ở trong mắt, chỉ cần cô muốn ăn gì, ông nội bà nội còn vui mừng hơn hờ nâng đến trước mặt cô.

Có một lần, cô đi theo ông nội tới quân khu, mọi người trong quân khu liền dừng bữa ăn để hoan nghênh thủ trưởng. Thượng Tâm chưa từng ăn cơm như vậy. Cô thích thú nhìn, một người ăn hết một chén cháo to. Trở về nhà, cô nói với ông nội, ngày thứ hai người giúp việc trong nhà cũng làm giống như vậy, chỉ là trong nhà làm, mùi vị không giống như vậy, Thượng Tâm kén ăn, ăn một miếng liền thôi, cô rất yếu ớt nói "Vị không giống" Thủ trưởng Thượng thấy cháu gái nói mùi vị không giống, ông liền phê bình đầu bếp, phê bình xong rồi, lại cho Đại Sur Phụ ở quân khu làm thức ăn cho Thượng Tâm.

Chuyện này, Thượng Tâm bị mẹ mình mắng cho một trận, nói cô không hiểu chuyện. Không biết, căn bản không phải cô không hiểu chuyện, đó là ông nội cưng chiều cháu gái. Ở Nhà họ Thượng "Nam hải nghèo nuôi, cô gái phú dưỡng" ("Cậu bé cùng đường, cô gái phú dưỡng", mình không hiểu câu này lên google dịch thì nó ra thế này) là sự thể hiện đầy đủ.

Thượng Tâm càng nghĩ trong lòng càng nhớ nhà, hốc mắt từ từ liền chứa đầy lệ. Thiệu Phi Phàm biết nhất định là cô đang nhớ nhà, anh liền ôm cô vào lòng, kì thực là anh đang dán lỗ tai nhắc nhở cô không thể khóc. Thượng Tâm ở trong ngực anh cọ cổ nén nước mắt, khi giữa đầu lên, mặt mày cô đã tươi cười, che giấu cực tốt.

Thiệu Phi Phàm thở nhẹ một hơi, gõ gõ quầy rượu "Dem đồ ăn vặt, mút hoa quả mỗi loại một ít đưa lên trên lầu."

"Yes Sir, anh Phàm." Nhân viên phục vụ cười rồi nháy mắt ra hiệu, Thượng Tâm le lưỡi rồi vùi đầu trong ngực anh, chọc cho Thiệu Phi Phàm cười lớn. Ngay sau đó anh móc tờ 100 nguyên tiền mặt đưa cho nhân viên phục vụ "Đi sang tiệm thuốc bên kia, mua cho tôi đồ như lần trước."

Nhân viên phục vụ cười càng mập mờ, đáp một tiếng rồi cời tạp dề liền đi ra khỏi quán.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng trong lòng, vừa vào phòng, anh liền chạy nhanh đến bên cửa sổ, nhìn nhân viên phục vụ vào tiệm thuốc, chốc lát lại ra ngoài, thì trong lòng mới thở dài một hơi. Thượng Tâm không biết tiền mặt kia là để đem tin tức ra ngoài, chỉ là cô nhìn anh đang lo lắng, thân thể căng thẳng nên

cảm giác thấy có cái gì không đúng, lại nhìn anh đang nhìn chăm chăm tiệm thuốc, cô đã đoán được năm sáu phân. Tay nhỏ bé của cô bắt lấy cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ căng thẳng cũng nghiêm túc theo.

Cho đến khi nhân viên phục vụ biến mất sau cửa sổ, Thiệu Phi Phàm mới xoay người kéo cô ngồi xuống, ý bảo cô điều chỉnh về mặt của mình.

Bên kia, nhân viên phục vụ vừa về tới quầy rượu, liền bị Lý Lan chặn lại, "Mua cái gì?"

"Thuốc của anh Phàm." Nói qua rồi đem đồ vật đưa tới.

Lý Lan nhú mày mở túi ra, một hộp thuốc tránh thai, ba hộp bao cao su, cũng không có cái gì khác thường. Cô ta hừ lạnh một tiếng, không biết châm chọc hay là đùa cợt "Dùng nhiều như vậy, trái lại rất là chuyên cần." Nói xong, đem túi ném trả cho phục vụ.

Phục vụ nhìn sắc mặt của Lý Lan không tốt, cũng không dám nói gì, liền chuẩn bị mấy thứ quà vật bung lên trên lầu.

Thiệu Phi Phàm nhận lấy túi thuốc, sau đó liền vút vào trong phòng tắm, còn một chút quà ăn vặt thì đưa cho Thượng Tâm, Thượng Tâm vẫn là đơn thuần, đem khoai tây chiên lên nhai, rồi bóc một quả ô liu nhét vào trong miệng Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm bị chua nhú mày, liền nhổ ra, mắng một câu thật thô lỗ "Thứ gì vậy, thật khó ăn."

Thượng Tâm cười "Ha ha ha".

Mấy ngày nay, lần đầu tiên cô cười như vậy, cười xong rồi, Thượng Tâm vừa nghĩ đến ngày mai, lại không khỏi lo lắng và khản trương, nhưng cái loại ý thức trách nhiệm trong lòng làm cho cô có lòng tin kiên định. "Thiệu Phi Phàm, ông nội tôi là thủ trưởng." Thiệu Phi Phàm gật đầu, biết cô không phải khoe khoang gia thế, là để cho mình khuyến khích, bởi vì ông nội cô là thủ trưởng, cô làm cháu gái thủ trưởng, cô cũng không thể mặc kệ người khác như vậy.

Thượng Tâm xác thực không có làm cho ông nội mất mặt. ngày ấy khi tiến hành nhiệm vụ, sáng sớm Thiệu Phi Phàm đã xuất phát rồi, trước khi đi, Thượng Tâm nhìn bên hông anh có súng, cắn răng nhảy dựng lên, nắm chặt tay của anh "Thiệu Phi Phàm, anh phải thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, phải trở lại cho tôi nhận phần thưởng."

Thiệu Phi Phàm cười cười, siết chặt chóp mũi cô "Cô, không phải nói không muốn sao?"

"Muốn, tôi đổi ý rồi, tôi rất muốn." Cô kêu la còn mang theo chút tùy hứng, nhưng lại làm cho Thiệu Phi Phàm cảm động.

Anh đứng nghiêm, rồi giơ tay lên, 4 năm rồi, trong bốn năm này lần đầu tiên anh thi hành quân lễ. "Tôi dùng thân phận quân nhân cam đoan với cô, tôi nhất định thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, trao phần thưởng cho đồng chí Thượng Tâm."

Tiếng nói vừa ngừng lại, anh liền ôm lấy Thượng Tâm nói "Nhớ lời tôi nói..., nửa giờ sau khi tôi cùng Lý Lan rời đi, cô lập tức làm theo lời của tôi, gọi cho người nhà tôi đón cô, bảo vệ cô an toàn, thông báo cho cảnh sát, để cho bọn họ giải cứu mấy người phụ nữ ở mặt thất."

"Tôi biết rồi, nhất định tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Khuôn mặt Thượng Tâm tỏa sáng, cô vốn là có khuôn mặt mồm mỉm nhưng bởi vì lo lắng cùng sợ hãi mấy ngày nay mà thành gầy đi, giống như từ một đêm từ đứa bé cô trở thành thiếu nữ.

Thiệu Phi Phàm không lưu luyến nữa, liền xoay người ra cửa.

Thượng Tâm vẫn đưa anh xuống dưới lầu, cho đến khi anh lên xe, bảo tiểu đệ đuổi cô lên lầu, cô mới chậm rãi đi hướng thang máy lên lầu. Trở về phòng, cô lập tức khóa trái cửa lại, hơn nữa còn đem ghế sa lông tới chặn ở cửa. Nhìn đồng hồ quả quýt đếm thời gian, nửa giờ, mỗi một giây mỗi một phút đều là đau khổ.

Tám giờ 13 phút, từ lúc Thiệu Phi Phàm rời đi, đã qua hai mươi ba phút, nói cách khác chưa tới bảy phút nữa, cô có thể gọi điện thoại cho người nhà hoặc là báo cảnh sát. Thượng Tâm đứng ở trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, tay nhỏ bé nắm điện thoại di động. Đây là tối hôm qua Thiệu Phi Phàm để lại cho cô.

Tám giờ 16 phút, còn có bốn phút.

Ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng động, hình như có người đang mở cửa, bởi vì khóa trái nên không thể mở ra, liền gõ mạnh cửa, "Mở cửa, nha đầu thối, mau đem cửa mở ra."

Thượng Tâm tâm liền sợ hãi, tay nhỏ bé run rẩy. Cô lại đẩy tủ đầu giường, những thứ trong phòng, toàn bộ cũng đẩy tới cửa để chặn lại. Tiếng nằng chừ bên ngoài càng lúc càng lớn, lại qua một phút, cô lại nghe thấy âm thanh đập cửa.

Thượng Tâm cầm điện thoại di động lên, thời gian như Thiệu Phi Phàm nói, nếu như cô gọi điện thoại trước thời gian, thì sẽ ảnh hưởng tới hành động bên kia của Thiệu Phi Phàm, sẽ làm cho anh gặp phải nguy hiểm, nhưng nếu lúc này cô không gọi điện thoại, chỉ sợ chính mình sẽ lâm vào nguy hiểm.

Tay nhỏ bé của cô nắm điện thoại di động, một cánh cửa gỗ, căn bản không thể bảo vệ cô được ba phút, huống chi cô gọi điện thoại ngay, người nhà cũng không thể bay tới đây ngay. Thượng Tâm nhìn cửa một chút, lại nhìn qua cửa sổ, cắn răng, đẩy ra cửa sổ rồi leo lên, độ cao bệ cửa sổ gần 1m3, đối với Thượng Tâm mà nói cô vẫn còn có chút sợ, huống chi nó lại không có hàng rào, nếu không có nhảy được, thì chính là nhảy lầu.

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh, hình như là khóa cửa đang bị phá. Thượng Tâm nhắm hai mắt lại, muốn chết thì chết, liền nhảy xuống, Thượng

Tâm đặt chân đến vách tường, tuy nói chân có đau một chút, nhưng cũng không có ngã xuống.

Ở một cái chớp mắt trước khi cô nhảy xuống từ cửa sổ, cửa phòng cuối cùng cũng bị mở. một loạt tiếng bước chân truyền đến "Mẹ, quả thật nha đầu kia đã chạy, lục soát, vừa mới không lâu, nhất định tìm ra cô ta."

Thượng Tâm nghe âm thanh bên trong phòng dần dần nhỏ đi, bước chân nhỏ từ từ di chuyển đến bên kia, đưa tay kéo sợi dây từ lầu chót thả xuống dưới, sợi dây thuận đến vị trí lầu hai, coi như cô theo sợi dây từ lầu bốn trượt xuống, thì cũng phải từ lầu hai nhảy đến đồng vải bạt.

Động tác này đối với Thiệu Phi Phàm, người đã trải qua hai năm binh lính, và trải qua bốn năm trong quân đội, dĩ nhiên là rất đơn giản, nhưng đối với Thượng Tâm đã sống an nhàn sung sướng mà nói, đây chính là nhiệm vụ không dễ dàng.

Nhưng mà lúc này, nếu cô không nhảy xuống, sớm muộn cũng sẽ bị bọn người xấu kia phát hiện, đến lúc đó cũng chết, còn không bằng nhảy xuống kiểu ngao chết trong anh dũng. So sánh như thế, làm cho Thượng Tâm tăng thêm mấy phần dũng khí, cô nắm sợi dây rồi quán mấy cái ở cổ tay, chân nhỏ chống đỡ vách tường, Thượng Tâm phát hiện, vách tường hình như có vài chỗ tróc ra, vừa đúng cho cô chỗ đặt chân. Cô ổn định lại tinh thần, rồi đập mạnh chân một cái, đôi tay nắm chặt sợi dây, thận trọng buông lỏng chiều dài dây. Cho đến khi cô văng vẳng chuyển đến lầu hai, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn xuống dưới, cô thật sợ hãi.

Cổ tay bị sợi dây cạo tất cả đều là vết máu, chân trái cũng bắt đầu phải chịu lực, chỉ là lúc Thượng Tâm luôn nhìn xuống tìm còn đập rộn lên, lều màu xanh này thật sự có thể tiếp được cô sao?

Chỉ là, thực tế rõ ràng không cho cô thời gian để suy nghĩ, người tìm kiếm cô ở lầu chót đang ngó nghiêng xuống phía dưới, khi nhìn thấy Thượng Tâm nhảy, liền hét lớn một tiếng "Nha đầu kia ở chỗ này."

Thượng Tâm hơi ngửa đầu, bị kêu nên khẩn trương, cô nhẹ buông tay ra, cả người liền rớt xuống."A."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: thẳng thắn được khoan hồng

Khi Thiệu Phi Phàm đến mới biết là thời gian giao hàng sớm hơn dự kiến, nhưng anh căn bản không có thời gian thông báo để Thượng Tâm báo cảnh sát trước thời gian, lần này phối hợp đồng thời cả bên trong lẫn bên ngoài để tiến hành, bên ngoài anh muốn bắt được bọn người anh Cửu cùng Lý Lan còn có đám người Hắc Cầu, ngoài ra còn phải bắt được nội gián ở trong đội cảnh sát.

Bên kia Lý Lan đã nhận hàng trước Thiệu Phi Phàm, bên kia vừa hành động, thì điện thoại trong tay Thiệu Phi Phàm liền vang lên, anh liền nhận, nhưng điện thoại chỉ vang lên một chữ "Rút lui" liền cúp máy.

Thiệu Phi Phàm cười lạnh, anh thu hồi điện thoại di động như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục chờ nhận hàng, cũng là chờ con cá lớn của anh Cửu sa lưới. Chỉ là, anh lại không biết trước khi Lý Lan đi, đã lệnh cho một tiểu đệ ở lại LOVE bắt giữ Thượng Tâm để làm giao dịch, với trực giác mãnh cảm của người phụ nữ nói cho cô ta biết, người có khả năng trở thành nội gián nhất là Thiệu Phi Phàm, nhưng chỉ có duy nhất tiểu nha đầu kia là có thể uy hiếp được Thiệu Phi Phàm.

Đáng tiếc, cô ta lại không có nghĩ đến, mấy người đàn ông cao lớn lại có thể không bắt được một tiểu nha đầu.

Lý Lan bị bắt, Cảnh Đội sử dụng công nghệ cao rất nhanh liền tra được là Thiệu Phi Phàm gọi điện thoại mật báo, đợi đến khi anh Cửu mang người buôn bán trái pháp vừa xuất hiện, còi cảnh sát liền vang lên, Thiệu Phi Phàm đến gần anh Cửu, anh Cửu vừa muốn nói với anh "Chạy", thì Thiệu Phi Phàm lại rút súng chỉ trên đầu của anh ta "Giang Lâu, anh bị tình nghi là buôn bán nhập khẩu phi pháp, bắt cóc người vị thành niên, bức bách vị thành niên làm việc trái đạo đức, anh đã bị bắt."

"Cậu là cảnh sát?" đến cuối cùng anh Cửu vẫn không dám tin, người anh em vào sinh ra tử với mình lại là cảnh sát.

Thiệu Phi Phàm lại rất tinh táo nói "Chính xác mà nói, tôi không phải là cảnh sát, nhưng tôi là năm vùng."

". Giang Lâu (anh Cửu), Lý Lan, Hắc Cầu và ba mươi sáu phần tử vi phạm pháp luật, toàn bộ đã bị bắt, giải cứu hai mươi bảy cô gái vô tội, tìm ra K phần ở bên trong LOVE, dự trữ hàng cấm đến hàng trăm viên. Trong đội cảnh sát, hai cán bộ cảnh sát làm nội gián, bốn nhân viên cảnh vụ bị đình chức điều tra. Tiếp theo chúng tôi sẽ trở lại sau ít phút." Trên màn hình TV một phát ngôn viên đang nói đến một mẫu tin tức.

Thượng Tâm nhìn chăm chăm TV, tại sao không nói tới Thiệu Phi Phàm?

Một ngày kia, tuy cô bị phát hiện, nhưng may mắn là Thiệu Phi Phàm an bài tốt, vừa nhảy xuống lầu, cô liền chạy ra đầu hẻm, khi cô một thân nhếch nhác vọt vào tiệm thuốc chỉ kịp nói hai chữ yếu ớt "Giọt nước" liền hôn mê bất tỉnh, sau đó, cô cũng không biết gì. Đợi cô tỉnh lại lần nữa, ông nội, bà nội,

ba mẹ, anh trai, Tiểu Hồ Đò, mẹ nuôi, cha nuôi, anh Thần, ngay cả chú Nghiêm cùng cô Nghiêm đều ở trong phòng bệnh của cô.

Thượng Tâm còn không kịp hỏi người, liền đã không nhìn được khóc "Oa" lên. Từ trước đến giờ ông nội, bà nội thương cô, thấy vậy liền đau lòng, nước mắt đều muốn rớt xuống. Thượng Tâm vừa khóc vừa nói nhảm cái gì, mặc dù mọi người nghe không hiểu, nhưng có thể thấy tiểu cô nương nhất định là bị uất ức, chờ an ủi nhiều, rồi dạy dỗ cô sau.

diễn đàn quý ông.

Chờ cảm xúc cùng thân thể của Thượng Tâm ổn định lại, thì đã là ngày thứ ba sau khi cô được cứu, bên kia Cảnh Đội đợi tinh thần cô khỏe lại thì đã phải chờ đến phát điên, nhưng thủ trưởng Thượng không lên tiếng, bọn anh có gan lớn như trời, cũng không dám đi hỏi cung cô. Trong lòng mỗi người đều lo, ở chỗ anh Cửu hơn nửa tháng, nếu là chưa bị thiệt thòi gì, tuyệt đối không thể.

Chỉ là, thực sự là Thượng Tâm chưa bị thua thiệt cái gì". Bị đưa đến quầy rượu, tôi liền được Thiệu Phi Phàm cứu, vẫn có anh ấy che chở, tuy nói cũng bị đánh, nhưng đều không đáng gì. Sau này, tôi theo chỉ thị của Thiệu Phi Phàm chạy đến tiệm thuốc, sau đó thì tôi cũng không biết cái gì nữa." Thượng Tâm nói mạch lạc, rất rõ ràng, trừ mấy ngày mới bị lừa bán, bởi vì cô bị đánh thuốc cho nên không tỉnh táo, những ngày còn lại tất cả mọi chuyện xảy ra, mà nói rất tốt, không có gì đáng ghi chép, cảnh sát cũng chỉ nhủu mảy nói "Thượng tiểu thư, chỉ có như vậy thôi sao?" Anh hỏi lần nữa.

Thượng Tâm nháy mắt mấy cái chỉ nói "Đúng" "Còn có là tôi đã uống rượu cùng ăn đồ ăn vặt, cái này cũng phải hỏi báo sao?" Tiểu cô nương nói xong, hình như còn có chút quẩn bách vì sự tham ăn của mình.

Đồng chí cảnh sát im lặng rồi hỏi thêm vài điều, hỏi tới lui ba lần, ngược lại cô nương này nói đều giống nhau, nhưng vẫn thiếu một chi tiết rất quan trọng, chính là cô tiếp xúc thân mật cùng Thiệu Phi Phàm.

Bởi vì Thượng Tâm là người bị hại, lại vừa là cháu gái của thủ trưởng Thượng, nên anh hỏi thẳng, nhưng cô một chữ cũng không đề cập tới, rõ ràng cho thấy cô đang tránh nặng tìm nhẹ, hôm nay cô được Thiệu Phi Phàm bảo vệ, nhưng. Thở dài, cảnh sát chào quân lễ rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Thượng Tâm cắn môi, mấy lần muốn hỏi Thiệu Phi Phàm ở đâu, nhưng cô vẫn nhịn xuống, lúc này, cô không nên tìm anh thì tốt hơn.

Cảnh sát trở về hỏi báo xong, khẩu cung của Thượng Tâm sẽ được đưa đến chỗ cục trưởng Quách, cục trưởng Quách nhủu mảy nhìn phần khẩu cung trên mặt bàn, theo thứ tự là Giang Lâu, Lý Lan, Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Tâm.

Khẩu cung của Giang Lâu cùng Lý Lan là giống nhau, theo lý thuyết Thượng Tâm cùng Thiệu Phi Phàm phải nói nhất trí hoặc là cùng Giang Lâu, Lý Lan nhất trí, kỳ quái là cô cư nhiên không nói ra một phần khẩu cung, một chữ cũng không nói đến cô và Thiệu Phi Phàm từng xảy ra quan hệ, rốt cuộc là có ẩn tình khác không, trong lúc nhất thời bọn họ thật không biết phải làm như thế nào.

Do dự một chút, cục trưởng Quách quyết định, cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho quân khu thuộc chính ủy.

Thiệu Phi Trì nghe xong tình huống, chỉ cười cười, mang theo giọng nói quân nhân, nhưng cũng lộ ra sự bén nhọn "Cục trưởng Quách, mặc kệ Phi Phàm có làm hay không, trong cục cũng nên làm theo quy định, đã có hoài nghi, không phải anh nên trực tiếp hỏi Phi Phàm sao, nếu không thì để cho anh cùng Giang Lâu, Lý Lan giảng co, thật thành giả rồi, giả cũng thành thật. Phi Phàm là người nhà họ Thiệu, vụ án này nhà họ Thiệu chúng tôi càng nên kiên đề, chúng tôi tin tưởng cục trưởng Quách, hơn nữa tôi tin tưởng chính phủ. Sẽ không bỏ qua người xấu, cũng sẽ không hãm hại người tốt."

Mấy lời nói vang vang có lực, nói năng có khí phách, đánh qua địa cầu lại bị đánh trở lại. Cục trưởng Quách để điện thoại xuống, bắt đầu thấy nhức đầu.

Ban đầu anh làm sao lại chọn trúng vị Thiệu Phi Phàm này đây?

Không nhìn được anh liền than thở, anh cầm bản khẩu cung lên, rồi đi ra phòng làm việc, vào phòng thẩm vấn, cảnh viên thấy cục trưởng tự mình xuống, liền đứng lên chào, cục trưởng Quách rồi để khẩu cung xuống "Thẩm vấn Lý Lan, an bài theo dõi của đề thẩm vấn Thiệu Phi Phàm."

"Vâng"

.

Lý Lan vào phòng thẩm vấn cũng không có nét mặt gì, cảnh viên thẩm vấn hỏi cái gì cô ta liền đáp cái đấy, có thể nói là vô cùng phối hợp. Cho đến thời điểm cảnh viên hỏi đến Thiệu Phi Phàm, cô ta mới nhếch một chút khóe miệng ". anh Cửu đem cái nha đầu kia đưa cho Phàm, đêm đó Phàm liền ngược bạo cùng đánh đập nha đầu kia, lúc ấy a Đình cùng anh Lý canh giữ ở ngoài cửa cũng có thể làm chứng, ngày thứ hai tôi tự mình đến nghiệm thân nha đầu kia, chính tôi nhìn thấy ở hạ thân cô ta có."

"Còn có cái gì?" Cảnh viên thấy cô dừng lại nhủu mảy hỏi.

Lý Lan ngẩng đầu lên, híp mắt, cười chói lọi "Nha đầu kia là xử nữ, tự nhiên có vết máu, đồng chí cảnh sát chẳng lẽ không biết lần đầu tiên người phụ nữ làm chuyện đó thì sẽ có máu sao?"

Mặt cảnh viên đỏ lên, hung hăng gõ gõ cái bàn "Lý Lan, chú ý thái độ."

Lý Lan lơ đãng, tự nhiên dựa vào ghế "Phàm vì cứu cái nha đầu kia còn đâm chính mình một đao, một đao kia liền bắt trái tim anh ta làm tù binh rồi."

"Cô xác định giữa bọn họ xảy ra quan hệ?" Cảnh viên đặt câu hỏi.

Lý Lan hoạt động cổ tay bị còng một chút, không nhẹ không nặng nói "Nếu như bây giờ anh đi lục soát LOVE, có lẽ còn có thể lục soát ra bao cao su bọn họ đã dùng qua. Hiện tại không phải khoa học kỹ thuật rất phát triển sao, anh kiểm tra chẳng phải sẽ biết. Bọn họ trừ buổi chiều đầu tiên không dùng mũ ra, tôi còn bắt gặp qua nhân viên phục vụ đi tiệm thuốc ở sát vách phố mua đồ giúp anh ta."

Nghe nói như thế, cảnh viên tra hỏi liền ngửa đầu nhìn máy theo dõi ở góc tường một chút, bên kia máy theo dõi, chính là cục trưởng Quách cùng Thiệu Phi Phàm đang ngồi đó.

Đóng màn ảnh, cục trưởng Quách mỉm môi nói "Phi Phàm, cậu là người tôi tuyển chọn, trên nguyên tắc là tôi tin tưởng cậu 100%, chỉ là."

"Chỉ là, anh muốn tôi thăng thần được khoan hồng đúng không?" Thiệu Phi Phàm khinh bỉ cười, đứng lên hừ lạnh một tiếng" Cục trưởng Quách, câu trả lời của tôi vẫn là như vậy, tôi không ngu cùng cô ấy, anh tin hay không thì tùy!"

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: tôi thật sự không ngu cùng cô ta.

Thiệu Phi Phàm nhìn hai người, anh cả và Quách cục đứng ở trước mặt mình, anh thật sự có tâm tình dở khóc dở cười.

Ở trong nhà anh đứng thứ tư, phía trên có ba anh cùng cha khác mẹ, bởi vì chênh lệch tuổi tác khá nhiều, lại không cùng một mẹ, nên tình cảm không thân thiết lắm.

Thiệu lão gia năm mươi tuổi mới sinh Thiệu Phi Phàm, chỉ là thời điểm Thiệu Phi Phàm vào nhà họ Thiệu, anh đã được năm tuổi, mẹ đẻ anh nói rằng khi Thiệu Lão gia hai mươi tuổi, hay là thời điểm Thiệu phu nhân đang bệnh nặng thì cùng Thiệu Lão gia quen biết yêu mến nhau, sau một năm Thiệu phu nhân qua đời, thì sinh hạ Thiệu Phi Phàm, nhưng đến lúc chết bà cũng không thể đi vào cửa nhà họ Thiệu, làm Thiệu phu nhân chân chính.

Thiệu Phi Phàm hận cha mình làm trễ cả đời mẹ mình, cũng hận cha đẻ cho anh ở nhà họ Thiệu với thân phận không rõ ràng. Anh học hết trung học, liền vào trường quân đội, bởi vì trong nhà không biết chuyện anh đầu quân, thời điểm nhận được thông báo, bộ đội đã sắp xếp xong xuôi, làm lính truyền tin ở phía bắc thành phố, nghe nói thời điểm mùa đông có thể bị đông lạnh.

Thiệu Phi Phàm có ý muốn đi, đập chén nước cùng gia đình sảng giọng"Ai dám dùng quan hệ để tôi chuyển bộ đội, tôi lập tức cùng trong nhà đoạn tuyệt quan hệ". Tính tình Thiệu lão gia cũng nóng nảy, mắng anh "Nghịch tử bất hiếu" nhưng cũng theo ý của anh, để cho anh ăn hai năm khổ. Thiệu Phi Tri cũng coi là phí hết tâm tư, khi năm anh hai mươi tuổi, cho mấy binh lính buộc anh lên xe đưa về thành phố G, dùng mối quan hệ để anh trực tiếp vào trường quân đội.

Thiệu Phi Phàm ngang bướng hơn người, ở trong trường quân sự la lối om sòm, mặc kệ là huấn luyện hay luyện tập đều gây chuyện, đi cùng với anh còn mấy thiếu gia binh lính, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn người thần kinh. Năm thứ ba, trường quân đội cho bộ đội đi đến địa phương làm diễn tập, Thiệu Phi Phàm lãnh đạo tiểu đội điều tra cho nổ phá hủy trung tâm kiểm soát. Lúc đó Tham Mưu Trường hận không thể móc súng bắn chết anh ngay lập tức. Nhưng cũng vì trận chiến này, mà Quách cục đi thăm quân diễn tập đã chọn trúng Thiệu Phi Phàm—— không câu nệ hình thức, hiểm trung cầu thắng, không kiêu ngạo không nóng nảy, là đánh giá của hắn đối với Thiệu Phi Phàm.

Chỉ là, sau khi Quách cục biết bối cảnh của Thiệu Phi Phàm, thì rất do dự. Hắn tìm đến chính ủy, cũng chính là anh hai của Thiệu Phi Phàm là Thiệu Phi Tri bí mật nói chuyện, nhưng không có như hắn dự liệu chính là Thiệu Phi Tri ủng hộ đề nghị của hắn, cũng đại biểu cho nhà họ Thiệu đồng ý.

Cũng bởi vì Thiệu Phi Tri đồng ý, mới thúc đẩy cho Quách cục trọng dụng Thiệu Phi Phàm.

Nhưng kế hoạch nằm vùng lại xảy ra chuyện không lường trước được là Thượng Tâm, đây là chuyện tất cả mọi người không có nghĩ tới. Quách cục cũng bị làm khó, rõ ràng là Đại Công Thần, nên ghi công lĩnh thưởng, nhưng lại vì chuyện này mà phải lên án toàn khu.

"Phàm, cậu phải phối hợp cùng tổ chức, có chuyện gì khó khăn thì nói thẳng cùng lãnh đạo, nếu không chuyện này sẽ không giải quyết được, mặc kệ như thế nào, cậu cũng là niềm kiêu ngạo của nhà họ Thiệu chúng ta." Thiệu Phi Tri vừa mở miệng nói chính là đạo lý, giảng giải một hồi.

Thiệu Phi Phàm buồn cười mỉm môi, nhưng không đợi anh bật cười, bà vai liền bị Thiệu lão gia vỗ một cái thật mạnh, nửa cánh tay anh liền tê rần."Được, Phàm, cháu gái thủ trưởng Thượng, xứng với em trai tôi." Dù gì hắn cũng được huấn luyện trong quân đội, trong quân khu luôn được xưng là vô địch, sau lại vào trường học làm huấn luyện viên, học sinh thường gọi hắn là "Thiết Sa Chuông", "Ra tay liền tổn thương người".

Xoa nửa bên bả vai tê dại, anh giận dữ liếc mắt xem thường "anh hai, anh ba, em thật sự không ngu cùng cô ta."

"Không ngu?" Thiệu Phi Phàm không thể làm gì bèn vỗ đầu, "Cậu nha có tật xấu như thế nào? Ta đã nghe Quách cục nói, hai người ở chung một nhà gần nửa tháng."

"Anh mới có tật xấu đấy." Thiệu Phi Phàm nổi giận quát.

"Vậy cậu còn nói cậu không ngủ cùng cô ta?"

Thiệu Phi Tri nghe chuyện này xong liền cau mày, rầy một tiếng, liền lên tiếng "Phàm, chuyện này Quách cục cũng khó xử, ông cụ chúng ta cũng biết chuyện, đoán chừng nhà họ Thượng bên kia cũng biết. Trước mặt kẹ tiểu cô nương có nói cái gì hay không, chúng ta là đàn ông, đã làm thì phải nhận. Ý của ông cụ là cho cậu đi ra ngoài, ta cùng cậu đi tới nhà họ Thượng một chuyến, chúng ta cùng tiểu cô nương nói cho rõ ràng, không có việc gì thì tốt, nếu như có chuyện, chúng ta là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm." Tiếng nói vừa dứt, không đợi Thiệu Phi Phàm mở miệng, hần liền chuyển sang Quách cục nói "Quách cục, anh xem chuyện này giải quyết như vậy có được hay không? Không có việc gì đương nhiên là tốt, có chuyện chúng ta làm chuyện vui luôn, ngủ cùng vợ của mình cũng không phải là làm trái với kỷ luật, anh nói phải chứ?"

Quách cục thật muốn vỗ tay trăm trổ khen ngợi Thiệu lão gia, có thể lập tức đem vấn đề mâu thuẫn chính trị, trực tiếp chuyển hóa thành vấn đề trong gia đình, không hồ là vừa mới sau, có mưu mô, có chiến thuật. "Được, như vậy là tốt. Phàm, hãy giải quyết chuyện này, tôi đại diện cho Cảnh Đội thành khẩn mời cậu gia nhập đại gia đình chúng ta."

Thiệu Phi Phàm nhìn mặt mũi tràn đầy tươi cười của Quách cục một chút, lại nhìn các anh mình một chút, điên rồi, đám người này cũng TM điên rồi, anh thật không chịu được, trong lòng vẫn là không khuất phục, không nhịn được mắng ra "Các người con mẹ nó đúng là trúng muối! Lão tử nói không ngủ cùng cô ta thì sẽ không ngủ cùng cô ta!"

.....

Chỉ là, lời anh nói không có tác dụng.

Ba đại nhân đen mặt lại ra khỏi an toàn khu, Thiệu Phi Tri vỗ bàn, "Chuyện này đã nói như vậy, ngày mai phải đi tới nhà họ Thượng, tối nay ta sẽ bảo ông cụ tự mình nói trò chuyện cùng thủ trưởng Thượng."

Thượng Tâm, tuy nói không nghiêm trọng, nhưng người nhà họ Thượng đối với cô rất lo lắng, cho dù là sứt chút da cũng phải đi đến bệnh viện kiểm tra toàn thân, dĩ nhiên là theo tục ngữ "Thương gân động cốt một trăm ngày".

Thượng Tâm cũng là đứa trẻ yếu ớt, tự nhiên mừng rỡ khi được cả nhà quan tâm, chỉ là, duy nhất để cho cô phiền lòng là không có tin tức của Thiệu Phi Phàm, cô lại không thể trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Điểm này thật rối rắm, cô tự cho là đã giấu được cảm xúc của mình, nhưng ở trong mắt thủ trưởng Thượng, như vậy ngược lại là cất giấu sự khác biệt.

Chính là khổ nỗi không có biện pháp trực tiếp hỏi cháu gái, thì thủ trưởng Thượng lại nhận được điện thoại của Thiệu Lão gia, ông cụ nói thẳng "Vệ Quốc, chuyện bọn nhỏ chắc là ông đã nghe đôi chút, mặt kẹ chân tướng như thế nào, ta xem hãy để cho bọn nhỏ chính thức nói cho rõ ràng thôi, không thể để đứa bé bị uất ức."

"Anh Thiệu, chuyện này."

"Vệ Quốc, ta biết là làm khó ông, ngày mai ta liền cho tiểu nhị dẫn Phi Phàm tới, trước hãy xem ý tứ của bọn nhỏ, chẳng qua ý tứ của ta rất rõ ràng, nhà họ Thiệu cùng nhà họ Thượng kết thân, ta rất vui mừng."

Thủ trưởng Thượng cúp điện thoại xong có thể nói là thức trắng đêm chưa ngủ, ngày thứ hai Hạ Hâm Hữu rất nhanh đã phát hiện tinh thần cha không tốt "Cha, bác sĩ nói người phải nghỉ ngơi nhiều, hôm nay Tâm Tâm đã trở về, cha nhất định phải chăm sóc mình thật tốt."

Thượng lão gia thở dài rồi để đứa xuống, nhìn con dâu một chút, liền quyết định thương lượng với bọn họ một chút "Các người đi với ta tới thư phòng."

Vào thư phòng, ông cũng không nói lời vô dụng, gợn gợn dứt khoát đem đầu đuôi chuyện cùng với thái độ nhà họ Thiệu nói một lần, "Tâm Tâm là con gái của các người, chuyện như vậy, sau khi ta suy tính, muốn nghe ý kiến của các người."

Hạ Hâm Hữu vẫn cau mày, Thượng Trầm Bắc lại hơi cong môi một cái "Chuyện này cũng dễ nói, nếu là Thiệu Phi Phàm thật là một nhân tài, đối với Tâm Tâm cũng tốt, Tâm Tâm lại không ghét anh ta, chuyện xấu lại thành chuyện tốt, cũng coi là duyên phận."

"Người đồng ý?"

"Không có gì là không đồng ý." thái độ Thượng Trầm Bắc khác thường không có nóng nảy giống như muốn đi đánh người ta, lại nhìn Thượng lão gia cùng Hạ Hâm Hữu đều có chút không tiếp thu nổi.

Thượng Trầm Bắc cũng là có tính toán của mình, ra khỏi thư phòng, Hạ Hâm Hữu bắt lấy tay chồng mình liền hỏi "Ông không phải thích hợp, thẳng thắn được khoan hồng."

"Bà xã, em còn chưa hiểu rõ tiểu cô nương. Con gái chúng ta là ai vậy, công chúa của nhà họ Thượng. Khi còn bé nó bị con trai Lý đoàn trưởng sát vách đẩy một cái, liền về nhà khóc bắt bà nội phải đi tố cáo nhà Lý đoàn trưởng, nó không nhìn thấy con trai Lý đoàn trưởng bị đánh liền đứng ở đó khóc suốt sao. Nếu Tâm Tâm bị thiệt thòi lớn như vậy, nó có thể không nói cho chúng ta sao?"

"Ngộ nhỡ?" Hạ Hâm Hữu vẫn có chút lo lắng, chuyện như vậy, Tâm Tâm là cô gái, cũng có thể là không mở miệng được.

Thượng trạh Bắc ỏm vợ mình"Cái này ỏng nhờ khả năng xảy ra là quá thấp, Hạ Hạ, ban đầu chúng ta ỏng cùng nhau, tại sao em không nói? Em cho là Tâm Tâm có thể có cái đó ‘ ỏng nhờ ’ sao?"

Cái đó"Nỏg nhờ" chính là Thượng Tâm vui mừng vì đó là Thiệu Phi Phạm. Thượng Trạh Bắc cười, thật có cái này"Nỏg nhờ" sao, tuyệt đối là không !

Hạ Hằh hữu nhìn dáng vẻ tự tin của chồng, tuy nói chân mảy đã giãn ra, nhưng trong lòng vẫn lo lắng như cũ, cái này"Nỏg nhờ" nếu thật có "Nỏg nhờ", thì thật sự là hồng bết.

"Thần tiểu thư tới chơi."

“Ừm, Tâm Tâm tình chưa?"

Thượng Trạh Bắc nghe thấy âm thanh liền buông vợ mình ra, xuống lầu dưới, chỉ thấy Thần Tri Mặc gần đây không thấy đang tiến vào nhà họ Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hồng Môn Yến là của ai.

"Tri Mặc, sao lại rảnh rỗi tới đây?" Hạ Hằh Hữu rất thích người con gái nuôi này, khi còn bé thì bước bình không có giới hạn, khi lớn lên thì hiểu chuyện hơn so với tất cả đứa bé khác. Tuy Thượng Phẩm có nhân phẩm cùng học vấn rất ưu tú, nhưng lại một lòng một dạ muốn chăm sóc Tiểu Hồ Đồ. Thần Tri Mặc lại khác, cô thừa kế nghề nghiệp của gia đình, học luật, hiện giờ chuyện lớn nhỏ trong nhà đều là cô gặt đầu một cái mới ỏn. Rất được Thần lão gia coi trọng.

Thần Tri Mặc thân thiết gọi, xong lại nhìn Thượng Trạh Bắh không lên tiếng cười cười chạy lên lầu, một tay kéo Hạ Hằh Hữu, một tay kéo Thượng Trạh Bắh"Cha nuôi, người vẫn còn giận Thần sao, Tâm Tâm đã trở lại, ba con đã cảm tức hằh rồi, không cho hằh tới trường học." Thấy Thượng Trạh Bắh vẫn nghiêm mặt không nói lời nào, cô lắc lắc cánh tay Hạ Hằh Hữu "Mẹ nuôi, người mau nói giúp cho hằh đi a, lần này hằh đã được dạy dỗ, hôm qua con đi đưa cơm cho hằh, hằh lại nói muốn cầu hôn cùng Tâm Tâm."

"Thúi lắm, Tâm Tâm nhà ta sẽ không lấy hằh!" Thượng Trạh Bắh nhăn lông mày liền mắh.

Thần Tri Mặc liền nói"Chính là đúng như vậy, con cũng mắh hằh như vậy. Hơn nữa, Tri Thư mới 20, Tâm Tâm 19, dù muốn kết hôn cũng không đủ tuổi, thân là con trai của Đại Luật Sư, còn không hiểu rõ luật hôn nhân mà còn muốn cưới vợ đúng là vợ vằh, con ném cho hằh một quyển luật hôn nhân, phạt hằh chép lại đây."

Thượng Trạh Bắh nặng nề khề hừ, miệng lưỡi tiểu nha đầu muốn chơi cùng hằh, như vậy còn có chút non. Hằh căn bản không để ý lời cô nói, trực tiếp chuyển tới chuyện chính "Tri Mặc, phòng luật sư không có chuyện gì sao? Hôm nay người không phải muốn lên tòa án sao?"

"Vón là muốn lên tòa án, nhưng vì hạnh phúc cả đời của em trai ruột , con cũng phải đi chuyển này đến a." Thần Tri Mặc cũng không nhớ có thể vào cửa cha nuôi, nhưng cũng không thể bị hằh đuổi, tuy nói cô cũng cực hận em mình chơi bởi như vậy, nhưng ngày hôm qua vừa vào trong phòng tối, nhìn thấy bộ dạng của Thần Tri Thư như vậy, thật là đau lòng. Hằh thật thích Thượng Tâm, cho dù là ai đều có thể nhìn ra. Nhưng hằh không hiểu, thích một người không phải chỉ là bảo vệ người đó, mà còn phải không chế dục vọng cùng thân thể của mình. Đằh ông cùng phụ nữ là bất đồng, đằh ông có thể tách biệt rõ ràng ham muốn cùng tình yêu, nhưng phụ nữ thì lại không được. Phụ nữ vì yêu mà có ham muốn, bởi vì yêu, cho nên nguyện ý giao mình cho người.

Nhỏ giọng thờ dài một hơi, Thần Tri Mặc biết, lần này Thần Tri Thư muốn lấy được lòng người nhà họ Thượng lần nữa, là điều không dễ dàng, dù sao, thiếu chút nữa đã tạo thành sai lầm lớn."Cha nuôi, lần này Tri Thư thật biết sai rồi, làm chị của hằh con khẩn cầu người cho hằh thêm một cơ hội, chúng ta không ngại đem chuyện lần này để thử tình cảm của Tri Thư cùng Tâm Tâm, tình yêu cũng phải có sóng gió cùng chắh chờ để hiểu nhau hơn. Hôm nay Tri Thư thật đã thông suốt, hằh có thể nói trừ Tâm Tâm ra ai cũng không cần, từ lời nói liền chứng minh hằh thật sự thích Tâm Tâm."

Thời điểm Thần Tri Thư quỳ xuống Hạ Hằh Hữu liền rõ ràng là Thần Tri Thư thích Thượng Tâm, chỉ là thử tình cảm này người lớn nên không nên tham gia, cô luôn luôn cho là, mặc kệ Thượng Tâm cùng Thần Tri Thư có thể tiến tới với nhau hay không, cũng muốn biết ý tứ hai đứa bé này."Tri Mặc, mẹ nuôi không có."

"Để cho Tri Thư tới nói với Tâm Tâm" Thượng Trạh Bắh chợt bắt được tay vợ, không để cho cô mở miệng "Ngày mai, ngày mai cho hằh đến đây, ta thấy hằh không hoàn toàn sắh hỏi."

"Tốt." Thần Tri Mặc nở nụ cười tràn đầy rồi rời khỏi nhà họ Thượng, sau khi từ tòa án về nhà liền đem lời nói Thượng Trạh Bắh đồng ý cho Thần Tri Thư biết, ngày mai tới cửa nói chuyện cùng người nhà. Vui mừng nhất dĩ nhiên là Thần Tri Thư, mấy ngày nay, lần đầu tiên trên mặt hằh có chút ánh sáng.

Hung hằh cho em trai một cái tát"Tri Thư, đừng nói cha nuôi mẹ nuôi không tha cho người, ta cũng sẽ để cho Tâm Tâm đập người một cước."

Thần Tri Thư không dám lên tiếng. Cúi đầu, suy nghĩ ngày mai nhất định phải cùng Tâm Tâm nói chuyện thẳng thằh.

Đàm Nhã Văn lại không lạc quan như con trai cùng con gái, kéo kéo chồng mình" Anh Thượng sao lại dễ nói chuyện như vậy?"

Thượng Trạh Bắc mím môi hừ lạnh, người này ai đắh tội hắh cái gì, hắh đều ghi nhớ trong lòng, thật là nóng nảy, cùng lắm thì đánh một chầu, nhưng duy chỉ có đối với bà xã cùng con gái, đắh tội hắh là chuyện nhỏ, nếu ai đắh tội với vợ cùng con gái hắh một chút, hắh không xử lý người đó thì hắh không phải là người đứng đầu thành phố G. Lần này, hắh dễ dàng cho phép Thần Tri Thự tới nhà họ Thượng, chỉ sợ là buổi Hồng Môn Yến.

Ông xem hôn tiểu tử nhà mình một chút, không nói gì. Tiểu tử này bị ông cụ làm cho hư hỏng rồi, để cho cha nuôi hắh dọn dẹp dạy dỗ một chút cũng tốt, đúng là tiểu tử này cần ăn đòn, đúng lúc nên sửa chữa.

Thượng Trạh Bắc đích thực là cho Thần Tri Thự một cuộc Hồng Môn Yến. Chỉ là, tiết mục không có đi theo kế hoạch của hắh, trận Hồng Môn Yến này, không chỉ cho Thần Tri Thự, cũng không sai biệt lắm là cho Thượng Tâm cùng Thiệu Phi Phầh.

Thiệu Phi Tri mang Thiệu Phi Phầh tới vô cùng sớm, vào cửa, dĩ nhiên là hàn huyên một phen trước. Thiệu Phi Tri theo quy củ kính lễ thủ trưởng Thượng. Quân nhân ở đây là không dùng được, lại nói chiến tranh, sẽ xong hết.

Thượng Trạh Bắc cùng Hạ Hầh Hữu dĩ nhiên là sẽ không dám cắt đứt ông cụ nói chuyện quân đội. Chỉ là, có người không nhẫn nại được, đầu tiên là đá đá anh hai mình, thấy không hiệu quả gì, lại rất dùng sức ho khan một cái. Vẫn như cũ không có người để ý hắh, Thiệu Phi Phầh bất chấp đứng lên "Báo cáo thủ trưởng, tôi nóng lòng muốn thấy tiểu đồng chí Thượng Tâm, xin thủ trưởng phê chuẩn tạm ngừng nói chuyện."

"Ồ!" thủ trưởng Thượng cũng không giận, chỉ là ý vị sâu xa nói một tiếng "Được".

Thiệu Phi Tri đối với em trai thiếu kiên nhẫn, thờ dài tức tới muốn nổ tung, chỉ là ở nhà họ Thượng phát tác lại không tốt, chỉ có thể liếc mắt trừng anh.

Thiệu Phi Phầh không quan tâm những chuyện đó, cũng không còn có tâm tư cùng Lão Quân phiệt chơi ngôn ngữ nghệ thuật hay là chiến đấu tâm lý. Anh đứng thẳng tắp, bắt đầu chọn chiến lược "Địch không động ta không động". Tuy nói anh không có tư thế hành quân bốn năm rồi, đứng bất động 1-2 tiếng, anh cho là không có vấn đề. Dù sao thủ trưởng không mệt, anh cũng không phiền hà.

Vừa rồi Thượng Trạh Bắc chỉ là cẩn thận nhìn Thiệu Phi Phầh vài lần, lúc anh kêu, ngược lại cho hắh cơ hội quan sát kĩ hơn con trai Thiệu Lão Tướng quân.

Thiệu Phi Phầh cái tên này không có mấy người biết, mọi người tuy biết Thiệu Lão có một người con trai nhỏ, nhưng cũng biết người này không hợp với Thiệu Lão. Cho nên tất cả về Thiệu Phi Phầh đều là lời đồn đắh, tại tới anh xuất hiện. Cũng bởi vì như thế, anh mới có thể trở thành năm vùng.

Nhìn Thiệu Phi Phầh đứng thẳng, Thượng Trạh Bắc không thể không thừa nhận, người trẻ tuổi này đáng ngoài không cần phải nói, trên người mang theo phong cách cương quyết, trong đôi mắt không có một tia e ngại khắh trương, mới đầu đoạt lời nói là bởi vì gấp gáp, nhưng giành xong rồi, gấp gáp này lại biến mất, thật giống như lời nói vừa rồi không phải của anh.

Có lẽ là năm vùng bốn năm, làm cho trên người anh mang theo điểm vô lại, mà điểm vô lại che lấp không ít cảm xúc chân thật của anh, trở thành nguy trang tốt nhất.

Thượng Trạh Bắc có chút kinh ngạc, hắh cư nhiên ở lần đầu tiên gặp mặt Thiệu Phi Phầh, cảm thấy anh thích hợp với Thượng Tâm hơn so với Thần Tri Thự.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Hãy gắh cho anh.

Thủ trưởng Thượng cùng Thiệu Phi Phầh giắh co hơn nửa canh giờ, một người uống trà không lên tiếng, một người thì mắt nhìn thẳng lưng đứng thẳng tắp.

Còn lại ba người khách xem, dĩ nhiên là không có ai dám can đảm mở miệng nói chuyện. Hạ Hầh Hữu đang suy nghĩ có nên mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc này hay không, thì lại nghe thấy tiếng kêu vui mừng của con gái từ lầu hai "Thiệu Phi Phầh? !" Mang theo một chút không dám tin, giọng nói của cô rất lớn, rõ ràng cho thấy cô đang vui mừng.

Thượng Tâm đang ở trong phòng khó chịu, rõ ràng chân của cô đã tốt hơn, nhưng bà nội lại cho người giúp việc trông coi cô, không cho cô ra cửa. Còn bà nội thì lại đi chơi mát chượh, cô không suy nghĩ liền chạy ra ngoài, ai biết vừa nhắh chân lên đi tới cầu thang, lại nhìn thấy Thiệu Phi Phầh đang đứng ở phòng khách.

Khóe miệng Thượng Tâm cong lên một cái đầy quyến rũ, nào còn nhớ đến người nhà đã dặn dò cô không thể chạy nhảy, liền trốn chạy xuống lầu, sau

đó bắt lấy cánh tay anh, vành mắt liền đỏ."Thật sự là anh ...anh có biết ngày đó tôi sợ muốn chết hay không. Anh cho tôi cái chiến tuyến gì, thiếu chút nữa làm tôi ngã chết, may mà mạng tôi lớn. Còn nữa, sao anh lập tức liền biến mất, mỗi ngày tôi đều xem tin tức vụ án kia, nhưng bọn họ đều không nhắc tới anh. Anh còn nói thường cho tôi đâu rồi, thường đâu? Tên lường gạt, tên lường gạt!"

Thượng Tâm nói liên tục, hơn nữa còn nắm cánh tay Thiệu Phi Phàm, khiến Thượng Trạm Bắc thấy nhìn liền tối mắt lại, trong nội tâm hồi hộp xuống. Cùng vợ ở đối diện nhìn nhau một cái, hai người hình như đồng thời nghĩ tới cái đó "Ngộ nhớ", chân mày cũng nhíu lại.

Sắc mặt thủ trưởng Thượng cũng không quá tốt, tiếp tục cầm ly trà bởi vì dùng lực đến lộ ra cả gân xanh. Thiệu Phi Trì cũng bị hành động này của Thượng Tâm làm cho sùng sốt một chút, nhưng thời điểm nhìn thấy em trai mình xoa đầu Thượng Tâm tự nhiên như vậy, ánh mắt của ông càng thêm thâm trầm. Tiểu tử này bướng bỉnh như con lừa, lúc nào thì dịu dàng như thế rồi.

Thượng Tâm thích khóc Thiệu Phi Phàm đã sớm lĩnh giáo qua, giờ tay lên xoa đầu cô, mặt cũng nghiêm lại "Đừng khóc, kết thúc nhiệm vụ, xong tôi liền bị cảnh sát canh giữ, về phần lòng tốt của cô, sau khi sự tình xử lý xong, tôi nhất định sẽ phản ánh với cấp trên."

Thượng Tâm nghe anh nói, vẫn mím môi rồi nén nước mắt trở về, mắt to chớp chớp, làm bộ đáng thương như chuột con nhỏ, nhìn Thiệu Phi Phàm không ngừng cười cười. Nụ cười này, làm Thượng Tâm cũng cười theo. Trên mặt Tiểu nha đầu còn mang theo nước mắt, cười cười, thấy anh còn đứng đó liền nói "Anh đừng có đứng a, mau ngồi xuống đi." Dứt lời, cô rất nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh thủ trưởng Thượng, nói đầu ra đây: "Ông nội, sao người không để khách ngồi xuống vậy, chính là anh ấy đã cứu cháu, người phải cảm ơn người ta nha."

"A, thật sao?" thủ trưởng Thượng rất có thâm ý liếc nhìn Thiệu Phi Phàm vẫn còn đang đứng "Được rồi ngồi xuống đi."

Thiệu Phi Phàm hô một tiếng "Vâng" liền đặt mông ngồi tại chỗ, nhưng rõ ràng ánh mắt không phải có ý tứ như vậy. Thiệu Phi Trì có chút đồ mờ hồ, tiểu tử này cũng dám bướng bỉnh cùng thủ trưởng, trở về phải cho lão Tam huấn luyện hần một chút, bốn năm năm vùng hần càng ngày càng không coi lãnh đạo coi ra cái gì rồi.

Lúc này Thượng Tâm mới cảm thấy không khí có điểm không đúng, cô nhìn sắc mặt cha mẹ, cái mông nhỏ không tự chủ xê dịch hướng tới bên cạnh ông nội, tay nhỏ bé nắm cánh tay của ông nội, tình huống trước hết rõ ràng nên tìm núi dựa.

Thủ trưởng Thượng đặt ly trà xuống, vỗ vỗ tay nhỏ bé của cháu gái "Tâm Tâm, Thiệu Phi Phàm tới, có chuyện muốn hỏi cháu, hần hỏi cái gì, cháu phải trả lời thành thật, nếu như cháu nói dối ông nội cũng sẽ không thiên vị cháu, liền đem cháu giao cho cảnh sát."

Tay nhỏ bé của Thượng Tâm nắm chặt hơn, còn muốn đem cô giao cho cảnh sát, rốt cuộc là chuyện gì? "Ông nội, cháu không có phạm pháp." Cô biện hộ cho mình.

"Tâm Tâm, cho khẩu cung giả chính là làm trở ngại pháp luật, nghiêm trọng nhất còn bị xử bảy năm tù" Thượng Đại Luật Sư rất phối hợp mở miệng.

Thiệu Phi Phàm mắt tự nhiên cau chặt chân mày.

Trái tim nhỏ của Thượng Tâm cũng run lên, cô đã mơ hồ biết bọn họ muốn hỏi điều gì rồi. Cô khẽ đảo mắt, ánh mắt không tìm được điểm dừng, trên mặt đều viết rõ hai chữ chột dạ.

"Anh có thể hỏi." thủ trưởng Thượng mở miệng, ánh mắt nhìn Thiệu Phi Phàm không quá tốt.

Trong lòng Thiệu Phi Phàm cũng đánh trống, thật hối hận vì đã không đem lời nói trong lòng, nói cho Thượng Tâm hiểu, nếu nha đầu này thật cho là bọn họ có cái gì, mà nói lung tung, hậu quả. Hậu quả này anh thật không dám tưởng tượng. Chỉ là giờ phút này, nhắm mắt anh cũng phải hỏi "Thượng Tâm, tôi muốn hỏi cô chuyện này, cô nhất định phải nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời." Cô phải cẩn thận nói nha cô nương.

Thượng Tâm do dự một chút, rồi gạt đầu một cái.

"Tôi ngủ cùng cô sao?" Anh thận trọng mở miệng.

Thượng Tâm nghe xong lời này, thì thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt một cái, nhanh chóng gạt đầu một cái, rất dễ dàng mà nói "Ngủ qua!"

Ngạch? !

Cái gì? !

Phù phù! ? !

Trong phòng khách mọi người đều bị giọng nói nhẹ nhàng của Thượng Tâm trấn áp, trên mặt Thiệu Phi Phàm không cảm được liền co rúm lại, một giây, hai giây, ba giây. Một phút qua, mặt Thiệu Phi Phàm cơ hồ nhăn lại "Bùn" liền đứng lên, chỉ chỉ Thượng Tâm, rồi lại thu tay lại để ở sau lưng, hung hăng hít sâu một hơi, đè ép tính khí xuống "tôi ngủ cùng cô khi nào?"

Mọi người đem tầm mắt tập trung trên người Thượng Tâm, Thượng Tâm bị nhìn liền thấy sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn lầu bầu là không phải mình trả lời không đúng, cô có chút sợ hãi nhìn Thiệu Phi Phàm, nhỏ giọng hỏi lại " Anh đã quên chúng ta đã từng ngủ cùng giường chung gối sao?"

Lời này vừa nói ra, đừng nói người nhà họ Thượng, ngay cả Thiệu Phi Trì cũng có chút không chịu nổi. Nuốt nước miếng, thật muốn hỏi một câu, cô nương, cô nói đều là sự thật sao? Chỉ là, căn bản Thiệu Phi Trì không có cơ hội mở miệng hỏi. Bởi vì em trai bên cạnh đã nổi bão, gãi gãi tóc ngắn của

mình, chỉ kém ngủa mặt lên trời kêu "Tôi không ngủ cùng cô" thôi.

"Phi Phàm, bình tĩnh."

"Lão tử không bình tĩnh được rồi!" Anh không để ý, có phải mình đang đứng ở địa bàn của người ta hay không. Thiệu Phi Phàm hướng về phía anh hai liền rống to một tiếng, rồi sau đó nhìn Thượng Tâm chăm chú "Cô nói cho rõ ràng, tôi cùng giường chung gối với cô như thế nào."

Thượng Tâm bị hét liền sợ hãi, hốc mắt liền đỏ lên, miệng mếu máo, làm bầm câu "Từ ngày thứ nhất chúng ta chính là ngủ trên một cái giường nha." Nói xong, nước mắt cô liền rớt xuống.

"Cậu rống cái gì, cậu còn không nghiêm túc?" Thủ trưởng Thượng vừa nhìn cháu gái bị sợ khóc, hỏa khí liền lên tới, âm thanh lập tức liền nâng cao lên, hướng về phía hai anh em nhà họ Thiệu kêu to "Đứng nghiêm."

Thiệu Phi Tri lập tức từ trên ghế salon đứng lên, vì quá mức đột ngột, suýt nữa thì bị trật eo.

Thủ trưởng đứng lên nói "Thiệu Phi Phàm, lão tử nói cho cậu biết, cái này là sai lầm của cậu hiểu không? Nếu không phải tôi nể mặt mũi của Thiệu Lão, lão tử đã móc súng đập chết cậu rồi!"

"Ông nội, muốn đánh chết, người trước hết đập chết cháu đi." Ngoài cửa truyền đến âm thanh trong trẻo lại bình tĩnh, bên này người đang trong cơn giận dữ liền trừng mắt.

Thượng Tâm cũng theo âm thanh nhìn ra phía cửa, Thần Tri Thụ hấn cứ như vậy từng bước từng bước tới gần cô, ánh mắt ấy, cô không thể hiểu được.

Thần Tri Thụ đi tới trước mặt Thượng Tâm, cười cười, không nói gì liền đem cô kéo vào trong ngực, ở thời điểm cô không biết làm sao, nói từng chữ "Tâm Tâm, hãy gả cho anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gả cho Thiệu Phi Phàm

Thượng Tâm từng nghĩ tới, có một ngày Thần Tri Thụ sẽ cầu hôn với cô. Lãng mạn làm trước mặt người cả nhà, cầm hoa hồng và cầm chiếc nhẫn kim cương quý một chân xuống nói "Tâm Tâm, gả cho anh đi." Hoặc là lúc cùng cô nắm tay đi dạo lung tung, đột nhiên nói "ngày mai, Hai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi." Hay là, mang theo tính khí thiếu gia bá đạo, tiện tay đem hộp nhẫn ném cho cô, trực tiếp cùng mọi người tuyên bố "Ngày mai con sẽ kết hôn cùng Tâm Tâm, mấy anh cũng phải tới uống rượu mừng."

Chỉ là, mặc kệ cô đã từng nghĩ, Thần Tri Thụ dùng hình thức nào cầu hôn cô, đáp án của cô đều giống nhau, hoặc là xấu hổ, hoặc là thẹn thùng, hoặc là cô bốc đồng dậm chân một cái, mặc kệ như thế nào, cô đều sẽ nói "Được".

Nhưng giờ phút này, Thần Tri Thụ dùng phương thức cô chưa bao giờ nghĩ tới, cùng giọng nói này cầu hôn cô, cô lại giật mình, cũng bị kinh sợ, đại não không ngừng cảnh báo, mà cô lại dùng một cái đáp án chưa bao giờ nghĩ tới mà trả lời hấn.

"Anh Thần, em không thể gả cho anh." Trong âm thanh của cô còn mang theo một tia mờ mịt, cả người đều ngây ngốc, cô nói "Anh nên cưới cô gái mà anh thích, em không phải người trong lòng anh."

Thần Tri Thụ ôm cô thật chặt "Tâm Tâm, chính là em, em chính là người mà anh thích, chính là người mà anh muốn kết hôn nhất. Ngày ấy, em trông xem tất cả, anh đều nguyện ý giải thích với em." Hấn buông cô ra, chuyển sang Thượng Trạh Bắc "Cha nuôi, hôm nay người để cho con tới, chính là để cho con nghe những thứ này, nhìn thấy những thứ này đúng không? Con đã nghe thấy, cũng nhìn thấy, nhưng con vẫn muốn kết hôn với Tâm Tâm, bởi vì con thật lòng thích cô ấy. Hơn nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì, con đều muốn cưới cô ấy."

Cục diện này, căn bản không nằm trong dự liệu của Thượng Trạh Bắc. Ông không muốn con gái của mình bị thiệt thòi, càng không nghĩ tới con gái mình sẽ có tình cảm đối với người đàn ông xảy ra quan hệ cùng với cô, lại càng không nghĩ đến Thần Tri Thụ sẽ cầu hôn lúc này.

Nét mặt thủ trưởng Thượng không kém hơn con trai mình bao nhiêu, hiển nhiên là có chút không thể tiếp nhận.

Chỉ có Hạ Hâm Hữu, sau khi ổn định cảm xúc, đứng lên "Tri Thụ, Tâm Tâm còn nhỏ, còn chưa thể nghĩ tới chuyện lập gia đình, nếu như việc cầu hôn của con là để bày tỏ tâm ý, mẹ nuôi đều thấy được, cũng cảm nhận được. Chỉ là, đối với hôn sự, Tâm Tâm còn có tình cảm của nó, làm cha mẹ của nó, ta với cha nuôi cũng sẽ không tham dự quá nhiều, chỉ cần nó thích là tốt, chúng ta cũng sẽ không phản đối. Chúng ta nhìn con lớn lên, ta cũng hi vọng con có thể cùng Tâm Tâm tiến tới với nhau, nhưng cuối cùng các người có thể đi đến với nhau hay không, thì còn phải xem duyên phận."

Những lời này, không phải là nói cho mọi người, quyền lựa chọn ở trong tay Thượng Tâm.

Thiệu Phi Phàm cau mày nhìn Thượng Tâm có chút ngây ngô.

Thiệu Phi Trì lại sợ em trai mình bị mất cơ hội liền lên tiếng "Nhà họ Thiệu chúng ta không thể nào làm mà không chịu trách nhiệm được, chỉ cần Thượng tiểu thư nguyện ý, ý của ta là trước tiên có thể đính hôn, chờ Thượng tiểu thư đủ tuổi, học xong rồi, là có thể cử hành hôn lễ."

"À?"

"A!"

Thượng Tâm cùng Thiệu Phi Phàm cơ hồ là cùng đồng thanh "A" ra ngoài, chỉ là một người là không hiểu ra sao, một người là thẹn quá thành giận.

Thượng Tâm đang không hiểu gì, vòng vo rất nhiều vòng mới quay tới, chú Thiệu nói để cho cô cùng Thiệu Phi Phàm đính hôn? Nhưng tại sao? Mắt to chớp chớp, con ngươi vòng rồi lại vòng, tầm mắt cô quét một vòng mọi người ở trong phòng, sau đó rơi xuống trên người Thiệu Phi Phàm "Anh cũng muốn lấy tôi sao?"

Thiệu Phi Phàm vừa muốn nói, liền bị Thiệu Phi Trì hung hăng cho một đấm ở trên bụng, chỉ có thể kêu "Nha" một chút, Thượng Tâm giống như hiểu cái gì, liền gật đầu một cái.

Cái gật đầu này, làm tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Thần Tri Thư không dám tin, Thiệu Phi Phàm tròn mắt há hốc mồm, Thiệu Phi Trì lại rất vui mừng, thủ trưởng Thượng không rõ chân tướng, Hạ Hâm Hữu có chút lo lắng, Thượng Trạm Bắc lại không giải thích được.

Tòa nhà lớn của nhà họ Thượng, hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi.

Thượng Tâm cũng mơ màng màng, căn bản không biết là cô tùy tiện gật đầu như vậy, đại biểu cho cái gì? Cho đến khi bị anh tức giận lôi kéo cô ra khỏi nhà họ Thượng, có chút tức giận chất vấn cô "Cô nha vì cái gì mà muốn gả cho tôi?"

"Tôi nói muốn gả cho anh lúc nào?"

"." Thiệu Phi Phàm ngẩn ra "Vậy cô gật đầu làm gì?"

Thượng Tâm nhú nhú mày "Tôi hỏi anh, anh cũng muốn lấy tôi sao? ' anh lại nói được, tôi bây giờ đã biết, liền gật đầu một cái a."

"Cô.Cô." Thiệu Phi Phàm tức đến không biết phải làm gì, cô nương này có ý muốn chinh anh đây mà.

Hít sâu, anh hô hấp sâu hơn, lặp lại vô số lần sau, anh đem hết khả năng dùng giọng điệu bình dị gần gũi hỏi cô "Vậy cô lại nói chúng ta cùng giường chung gối, còn nói tôi ngủ cùng cô, tôi ngủ cùng cô lúc nào?"

"Chúng ta chính là cùng giường cùng gối nha, liền cùng ngủ một giường lớn trong phòng ngủ, chúng ta cùng nhau ngủ không phải sao? Chúng ta cùng nhau ngủ, chính là anh ngủ cùng tôi...tôi ngủ cùng anh, có cái gì không đúng sao?" Thượng Tâm nói cực kỳ thân nhiên, không mang theo một tia làm bộ.

Thiệu Phi Phàm cũng hết ý kiến, anh khóc không ra nước mắt liền cười mấy tiếng, tay nắm chặt lại, nín nửa ngày, mới nói được một câu, "Được, cô thật giỏi, Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm tôi gặp cô, xem như tôi gặp được cực phẩm rồi."

Thượng Tâm còn là mơ hồ cùng ngu ngốc, mãi cho đến khi Thiệu Phi Phàm chán ngán cùng thất vọng, đem mọi chuyện tiền nhân hậu quả giải thích một lần cho cô, cũng giải thích rõ hơn chuyện lần trước, nha đầu này mới hiểu một chút. Chỉ là vừa hiểu, nha đầu này liền bắt đầu khóc lên.

"Cô khóc cái gì, nên khóc chính là tôi có được hay không?"

Thượng Tâm vẫn là nhìn không được nước mắt, ủy khuất hỏi "Vậy làm sao bây giờ? Tôi không muốn gả cho anh nha!"

"Cô cho rằng tôi muốn cưới cô sao!" Thiệu Phi Phàm hung hăng đã thương một chút tự ái, liền trừng mắt tức giận "Người kia anh Thần của cô, không phải muốn kết hôn với cô sao, cô dứt khoát đồng ý gả cho hắn, chuyện này liền đơn giản."

Không đề cập tới Thần Tri Thư thì thôi, nhắc tới nước mắt Thượng Tâm liền chảy "Anh Thần không thích tôi, anh anh ấy thích người khác, tôi nhìn thấy anh ấy và người khác. . . . Trên giường." Cuối cùng nói hai chữ nhỏ nhất.

Thiệu Phi Phàm không cần đầu óc cũng có thể đoán được đại khái, nhìn cô khóc như vậy, liền thở dài, ông trời để cho hắn đụng vào tiểu cô nương như vậy, thật là đau đầu. Giờ tay lên rút mấy tờ khăn giấy, nghiêm túc nâng khuôn mặt của cô lên "Được rồi, khóc như vậy liền dừng thôi. Vì người đàn ông đó mà khóc, có đáng sao!"

Thượng Tâm rất sợ Thiệu Phi Phàm nói lớn tiếng, cô liền lập tức nén nước mắt trở về, hình như cũng thành thói quen rồi. Bìu môi, khẽ nức nở nói "Vậy chúng ta làm thế nào đây?"

Có thể làm sao?"Rau trộn!" Không thể nhìn được anh liền khạc ra hai chữ, nói xong đôi mắt Thượng Tâm hàm chứa nước mắt nhìn hấn.

Về mặt này của cô, hình như Thiệu Phi Phàm nhìn thích thú như vậy, không lâu sau, anh liền lạnh mặt không nhìn được "Xì" một tiếng bật cười. Vỗ đầu cô, "Đồ ngốc, thật không biết về sau người nào xui xẻo sẽ lấy cô về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: người xui xẻo là anh

"Đồ ngốc, sau này không biết ai xui xẻo sẽ cưới cô về nhà." Thượng Tâm rất uất ức nhìn Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm thờ dài, anh lại không nhìn được chửi một câu "Mẹ nó, hiện tại thì tốt rồi chính tôi là cái thằng xui xẻo."

"Thiệu Phi Phàm, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Tôi không muốn gả cho anh ...anh cũng không muốn lấy tôi, nếu không, chúng ta trở về nói thẳng cùng chú Thiệu và ông nội." Thượng Tâm nghĩ thầm như vậy thì vô cùng đơn giản, chỉ là, chuyện lại thường phức tạp hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.

"Bị cô quấy rối như vậy, giải thích thế nào cũng giải thích không rõ. , chính tôi xui xẻo, đính hôn liền đính hôn, dù sao cô còn nhỏ tuổi, đoán chừng phải tới 4~5 năm nữa thủ trưởng Thượng mới đem gả cô đi. Chúng ta kéo dài thời gian trước, sau này cô sẽ giải thích cho họ, nếu không được nữa, cô liền tìm một người bạn trai, thủ trưởng Thượng cũng sẽ không tìm tới tôi gây phiền toái." Thiệu Phi Phàm càng nói trong lòng càng cảm thấy vui vẻ, căn bản không phát hiện cô nương bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhắn thành một chỗ, trong đôi mắt cô tất cả đều là tức giận.

"Thiệu Phi Phàm, trước kia sao tôi lại không phát hiện anh là cái người tiểu nhân như vậy đây? Tại sao là tôi đi tình biệt ly, anh sợ ông nội tôi, chẳng lẽ tôi không sợ sao? Anh có biết hay không, bởi vì khi còn bé ba tôi khi để mẹ tôi, thiếu chút nữa đã bị ông nội tôi đánh chết! Tôi muốn đi tình biệt ly, không phải ông nội tôi sẽ dùng quân pháp xử lý tôi sao!"

"Thủ trưởng Thượng cũng chiều cô như vậy, làm sao có thể để cô chịu quân pháp được!" Anh căn bản không tin. Trên mặt thủ trưởng Thượng rõ ràng là một bộ "Tôi nhất định bảo vệ cho cháu gái".

Thượng Tâm không biết phải nói gì, mắt to nhìn anh chăm chăm, một bộ muốn khóc không khóc được, Thiệu Phi Phàm liền nói " cô nương, ngài có thể đừng nhìn tôi như vậy được không? Tôi tin cô được chưa, không cần cô phải đi tình biệt ly, tôi có thể nghĩ cách khác."

Như vậy còn được. Thượng Tâm bĩu bĩu môi, thu hồi nước mắt coi như là hài lòng.

Thiệu Phi Phàm liếc mắt xem thường, im lặng hỏi ông trời, đây là anh trêu ghẹo ai? Còn có nước mắt cô nương này, như một diễn viên chuyên nghiệp, cô lại diễn tự nhiên như vậy chứ.

Kết cục chuyện này là hai người "Đính hôn", là chuyện tất cả mọi người không ngờ tới, Thiệu Phi Trì mang Thiệu Phi Phàm trở lại nhà họ Thiệu nói chuyện cùng với ông cụ, Thiệu Lão gia cười, nhìn Thiệu Phi Phàm bốn năm không gặp, không chỉ không mất một sợi lông, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, còn lấy được cô vợ nhỏ, ông cụ thật sự hết sức vui mừng.

"Không tệ, rất tốt. Ta nhớ tiểu nha đầu Nhà họ Thượng qua năm nay là 20 tuổi, hôn sự của các người ta sẽ tự mình thương lượng cùng Thượng lão đệ, tranh thủ để sang năm các người tiến hành hôn sự luôn. Vừa đúng, mấy ngày nữa người phải đi quân khu S báo cáo, người ở bên kia một năm, cố gắng làm ra chút thành tích."

Thiệu Phi Phàm liền cảm thấy phiền, giống như chuyện gì đều có thể điều khiển anh, đây điển hình là bệnh lãnh đạo. Anh không nhìn được cắt đứt tương tượng của Thiệu Lão gia "Thứ nhất, cháu và Thượng Tâm không thể kết hôn nhanh như vậy, cô ấy còn phải học xong đại học, nếu khi cô ấy tốt nghiệp đại học xong, chúng cháu vẫn còn ở cùng nhau thì mới nói chuyện kết hôn. Thứ hai, vừa mới trở về, Quách cục nói cháu rất thích hợp làm hình cảnh, nghị định hình cảnh vừa đúng lúc để trống, cuối tuần cháu phải đi nhậm chức." Ban đầu đi làm lính là vì tức ông cụ, sau lại đi trường quân đội là anh không có biện pháp nào, cũng không thể đi cả đời, có cơ hội đọc sách, tội gì bản thân phải chịu khổ đây, cũng liền thuận thế đi. Sau làm năm vùng, anh cũng không thương lượng cùng trong nhà, hôm nay trở lại, tự nhiên là anh muốn làm cảnh sát rồi, sẽ không phải nghĩ tới mỗi ngày rời giường, lại phải nghe tiếng còi mà phải bò dậy sớm ở trại lính.

Ông cụ đối với anh thật là vừa yêu vừa hận, nhìn cái bộ mặt không phục cũng không cam lòng, liền muốn lấy roi ra quát cho anh dừng lại, nhưng vừa nghĩ tới khi còn bé anh còn đi theo ông chịu khổ, vẫn thật sự không đành lòng. Lớn tuổi, càng ngày càng thích nhớ lại, ông cụ vung tay lên "Tùy người, đi ra ngoài đi."

Thiệu Phi Phàm mắt tự nhiên nhú nhú mày, nhưng cũng không có nói gì. Vừa ra tới, đã nhìn thấy Thiệu Phi Trì vợ và cuồng cuồng "Yên tâm, không có làm ông ấy tức chết."

Thiệu Phi Trì nghe lời này, liền thờ phào nhẹ nhõm. Ông xin nghỉ ra ngoài, mấy ngày nữa chính là đại hội khen ngợi, trong quân đội còn có một chuyện. Là sợ hai người này gặp mặt liền cãi nhau, thế nào cũng không dám rời đi trước. Vào lúc này thấy anh cùng với ông cụ nói xong, hình như không có Đại Động Tĩnh gì, cũng yên tâm. Nói thật, bọn họ đều sợ ông cụ cùng anh cãi lộn, một vị lão gia không khiến người ta, một nhỏ không phục, đứng lên không nổi giận cũng tuyệt đối không ngừng. Nếu là trước kia, bọn họ cũng đi theo, nhưng tuổi ông cụ càng lúc càng lớn, 76 tuổi đầu nếu tức giận rồi ngã thì làm

sao, trong lòng người nào cũng lo lắng, dù sao năm tháng không tha người.

Đội lên cái mũ "Ta về quân khu trước, người tốt nhất nên nghỉ ngơi đi." Thiệu Phi Trì nói qua rồi đi ra ngoài, nhưng Thiệu Phi Phàm cũng đi ra ngoài theo. "Người đi theo ta làm cái gì?"

"Người nào đi theo người? Ta về nhà." Thiệu Phi Phàm về nhà, là nói đến gian phòng trọ nhỏ của mình.

Thiệu Phi Trì vừa nghe, chân mày liền nhíu lại "Phàm, người vừa mới trở lại, không thể đợi bởi ông cụ mấy ngày sao, ngoài miệng ông cụ không nói, trong lòng lại mong nhớ người nhiều nhất."

Thiệu Phi Phàm không chút cử động, phun câu "Người sẽ không sợ ta làm cho ông ấy tức chết." Anh lướt qua Thiệu Phi Trì ra khỏi đại viện trước một bước, Thiệu Phi Trì đứng ở cạnh xe Jeep chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu. Thật là bướng bỉnh giống ông cụ.

Thiệu Phi Phàm cũng không có trực tiếp về nhà, mà là đi đến cửa hàng điện thoại di động mua một bộ điện thoại di động, điện thoại trong lúc nằm vùng đã nộp lên làm vật chứng. Đổi mới thế điện thoại, bằng vào trí nhớ nhập vào số điện thoại của nhà họ Thiệu, cùng với số điện thoại của anh ba, rồi mới phát hiện, bởi vì anh không có tin tức bốn năm cũng cắt đứt liên lạc với anh em chiến hữu trước kia, trong lòng có chút không thoải mái, anh kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại di động nửa ngày mới thu vào trong túi.

Bỏ vào trong túi, anh vỗ ột một cái, lại đem điện thoại di động ra, thế nào đã quên, mình đã có một tiểu vị hôn thê. Không nghĩ nhiều, anh liền lấy điện thoại gọi đến Nhà họ Thượng, nghe điện thoại là người giúp việc, anh nói rõ thân phận, rồi nói muốn tìm Thượng Tâm. Chỉ là, đợi hơn một phút đồng hồ, cũng không đợi được Thượng Tâm nhận điện thoại, nghe điện thoại lại là Thượng Trạm Bắc. Giọng nói rất không thân thiện, Thiệu Phi Phàm được không tự nhiên, nói dây số điện thoại mới của mình, liền chào rồi cúp điện thoại.

Đánh xe trở về nhà trọ, nhà trọ cũ anh đang ở, tiếp giáp là một chung cư cũ, chỉ là quản lý rất tốt, giữ cửa an ninh của chung cư, thấy anh lạ mặt, liền đề ra nghi vấn, xác định thật sự là anh ở ngôi nhà đó, mới mở cửa ra cho anh.

Nhà trọ lắp ráp rất tốt, cho nên anh đã ở đây nhiều năm, Thiệu Phi Phàm cũng không có thay đổi gian phòng này, chỉ là căn phòng này đã bỏ trống sáu năm rồi. Hôn nữa thiết bị lắp đặt giờ phút này xem ra cũng có chút cũ.

Xóc tấm che bụi lên, quét dọn đơn giản một chút, Thiệu Phi Phàm phát hiện đồ vật trong nhà cần thay thế toàn bộ rồi, lò xo ghế sa lon đã nhảy rồi, TV cùng tủ lạnh cũng cần thay mới, phòng bếp cũng phải đổi, chỉ là, hôm nay anh không còn hơi sức làm mấy việc này. Tắm nước lạnh xong, anh chỉ mặc một cái quần lót rồi lên trên giường ngủ.

4 năm rồi, đã bốn năm anh không có an tâm ngủ như vậy.

Thiệu Phi Phàm an tâm ngủ, vừa cảm giác đã ngủ gần 16h, thế nhưng anh lại không biết, trong khoảng thời gian anh ngủ yên này, thì tiểu đồng chí Thượng Tâm, đang ở Nhà họ Thượng tiếp nhận chất vấn cùng tra hỏi.

Càng thêm không biết là, tiểu đồng chí Thượng Tâm đang bị ép hỏi đến chết, mặc kệ là ai hỏi cái gì đều đem tất cả đẩy tới trên người của anh, cô một mực dùng nước mắt, mắt to nhìn đối phương, vừa vô tội vừa đáng thương mà nói "Con không biết, mọi người đi hỏi Thiệu Phi Phàm đi."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: khóa giáo dục thứ nhất

Thượng Trạm Bắc cúp điện thoại của Thiệu Phi Phàm ngay trước trước mặt cả nhà, Thượng Tâm ủy khuất, cô nháy mắt to giận mà không dám nói gì, đối với hành động ba không để cho cô nghe điện thoại trong lòng cô cảm thấy ủy khuất. Không trách được mẹ luôn nói ba giống như đứa bé không có lớn lên, mẹ nói thật là đúng.

Lần này, ba cùng ông nội của cô nghiêm túc khác thường, ngược lại mẹ cùng bà nội lại bình tĩnh rất nhiều, bà nội về đến nhà, nghe cả sự kiện liền giận quá hóa cười "Đã sớm nên hủy hôn sự với nhà họ Thần, đứa bé Thiệu Phi Phàm kia, ta sớm thấy, môn đăng hộ đối, Tâm Tâm tìm được người lớn tuổi hơn so với nó thì cũng biết thương nó. Tâm Tâm, con có phúc hơn so với mẹ con rồi."

Lời này Thượng Trạm Bắc không thích nghe lắm, nhưng lại không dám bác bỏ lời nói của bà cụ, đúng lúc Thiệu Phi Phàm gọi điện thoại, hỏa khí liền chút lên anh đi. Cúp điện thoại, ông ngồi trở lại trên ghế sofa "Thượng Phẩm đâu? Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nào ngay cả bóng dáng nó cũng không nhìn thấy?"

"Ông cụ Nghiêm gia phạm vào chuyện lớn, liền lôi kéo bọn họ đi Newyork, bên kia HT khách hàng lớn tới, chỉ có thể để Thượng Phẩm đi tiếp đãi." Hạ Hâm Hữu thay nhĩ từ giải thích, nhân tiện hung hăng trợn mắt nhìn lão công một cái, có chừng có mực thì phải, chớ rút ra bị kinh phong.

Ông cụ Thượng đối với tính khí con trai giận chó đánh mèo cũng không có cảm xúc, nhìn xem thời gian, liền cho tất cả mọi người giải tán đi nghỉ ngơi, còn mình Thượng Tâm đi theo vào thư phòng. Thượng Tâm thấp thỏm lo lắng, trong lòng liền nghĩ tới ông nội có thể hỏi vấn đề gì. Nhưng ai biết, ông cụ chỉ

hỏi hai vấn đề, một là "Tâm Tâm, con nghĩ Thiệu Phi Phàm là người tốt hay là người xấu."

"Người tốt." Cứu cô ra ngoài, thay cô bị dao đâm, hơn nữa cô lại vừa mới biết anh, căn bản mình đối với anh không có quan hệ gì, Thiệu Phi Phàm 100% là tốt người.

"Cháu đi cùng với nó thì có cảm giác gì?"

Cảm giác? con người Thượng Tâm vòng vo một cái, ánh mắt sáng lên liền trả lời: "An toàn."

Ông cụ nhìn tay cháu gái nắm vạt áo, cô có hơi chút khấn trương nhưng lại nâng cao sống lưng đứng ở bên cạnh bàn, ông chợt cảm thấy đau lòng không thôi. Cháu gái yêu quý nhà mình gặp được một người tốt lại cho cô cảm giác an toàn, người ông này có phải nên vui mừng hay không đây?

"Tâm Tâm, thân thể cháu cũng khá lên rồi, các trường học đã bắt đầu năm học mới, cháu cũng chuẩn bị một chút, suy nghĩ ý định đi học thôi."

Thượng Tâm bị ông đột nhiên chuyển chủ đề làm cho ngẩn ra, không phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ trầm xuống "cháu lại không báo nguyện vọng, thì đi học thể nào?"

Không có điền bảng nguyện vọng không có nghĩa không thể đi học, ngày thứ hai Thượng Tâm liền nhận được tin tức thông báo trúng tuyển học viện nghệ thuật G từ Hạ Hâm Hữu, cô thoáng ngẩn ra, sao đó cô tràn đầy tức giận.

Tính khí cổ chấp của cô lại phát tác, ném thư thông báo "Ai cho mẹ cho con đi cửa sau, con không đi, con không đi, con - không - đi."

"Thích đi hay không đi, không ai cầu xin con. Thượng Tâm, chính con muốn đi, con đều đã 20 rồi, chẳng lẽ còn muốn cùng những đứa trẻ mười bảy mười tám ở trong phòng học, học lại? Con phải có suy nghĩ, mẹ cũng không thích quản con." Hạ Hâm Hữu nói lạnh nhạt, cũng là những câu đâm chọc Thượng Tâm, hốc mắt cô một cái liền đỏ. Bà giương mắt nhìn, cũng không an ủi, chỉ nói nhẹ nhàng một câu "Tùy con thôi, dù sao cuộc đời của con ai cũng không thể làm chủ thay con." Dứt lời, đứng lên đi ra cửa, ra đến cửa nhà, bà rất nghiêm túc tỏ thái độ, lần này ai cũng không nói, cho dù Thượng Tâm.

Thượng Tâm đầy bụng uất ức, Thượng Phàm lại bận điên rồi, Tiểu Hồ Đồ đi Newyork, giờ phút này cô cũng không có mặt mũi đi tìm hai chị em nhà họ Trần, một người chính là biệt khuất, đúng lúc Thiệu Phi Phàm điện tới. Nhà đầu thật giống như thấy người thân, không lên tiếng, trước "Oa" một tiếng khóc lên. Thiệu Phi Phàm cho là người nhà họ Thượng đối với cô làm lộ, liền cúp điện thoại thuê xe đi tới Thượng gia.

Nhưng vừa vào nhà họ Thượng, thấy Thượng Tâm, nghe ngọn nguồn, anh thật muốn rút ra nha đầu này, anh chống nạnh ở trong nhà Thượng Tâm loay hoay "Cô nha uất ức cái gì? Học tập không giỏi còn lý luận? Cô có biết có bao nhiêu người có thể thi đậu đại học lại không thể đi học hay không, cô cái người này thi không đậu, trong nhà có quan hệ, cô còn lải nhải cái gì? Tội mà là mẹ cô, căn bản cũng không quản cô nữa, thích sao thì mặc kệ cô."

"Hoàn hảo anh không phải là." Thượng Tâm bị rống sừng sốt một chút, lời nói trong lòng bất tri bất giác nói ra.

"Tôi không có phúc khí đó a, tôi không phải, thật đúng là phải cảm ơn ông trời rồi. Cô quậy như vậy, tôi sẽ không thể sống yên ổn qua ngày rồi. Cô nhanh chóng chuẩn bị một chút đi, rửa mặt, đừng ở trong nhà kìm nén. Đi, cùng tôi đi ra ngoài, để cho cô ra đường xem một chút, biết khó khăn bên ngoài." Thiệu Phi Phàm kéo Thượng Tâm ra khỏi Thượng gia, ra cửa, anh kỳ quái quay đầu lại nhìn, trong nhà thế nào ban ngày trừ người giúp việc lại không còn ai khác đây? "Ông cụ cùng bà cụ nhà cô đâu?"

"À? Ặc, không biết, có thể là đi hậu viện nhà họ Lưu đánh cờ đi." Thượng Tâm trả lời không chút để ý, đi theo anh lên xe taxi.

Thiệu Phi Phàm cũng không có để ý lắm, đóng cửa xe, liền đi tới cửa hàng dụng cụ đồ điện. Hôm nay anh vốn là có kế hoạch thu dọn nhà, vừa đúng tìm được bạn.

Thượng Tâm đâu có đi qua loại địa phương này, đi vào mặt tràn đầy tò mò, cùng Thiệu Phi Phàm nhìn một vòng, chọn ghế sa lon, tủ TV sau đó hai người liền chuyển tới chỗ đồ điện.

"Cái này hay, cái này hay." Thượng Tâm chỉ vào một cái TV 52 inch thật mỏng kêu, "Khá lớn, đủ rõ ràng."

Thiệu Phi Phàm mắt liếc giá tiền là năm con số, liếc mắt xem thường đem người kéo trở lại "Cũng đủ đắt." Quay đầu anh nhìn chiếc TV đối diện 36 inch, hỏi tính năng cùng giá tiền, cái kia lớn mà phòng khách của anh nhỏ có mười mét, căn bản không dùng được TV lớn như vậy.

Tiếp theo tình huống như thế xảy ra vô số lần, Thượng Tâm nhìn cái gì đều giá tiền đắt nhất, nhưng mỗi một lần Thiệu Phi Phàm đều dùng hai từ "Quá đắt" đem lý do này tiêu diệt, càng đi dạo càng không có gì vui, cô ấy lại bốc đồng lên "Thiệu Phi Phàm, anh nghèo như vậy sao? Thế nào cái gì cũng chọn tiện nghi nha? Anh có biết hay không, tiện nghi không có hào hóa, hào hóa không tiện nghi đạo lý." (mình cũng không hiểu lắm)

Nha, nha đầu này còn biết "Tiện nghi không có hào hóa, hào hóa không tiện nghi" anh cười nhạo một tiếng, ôm bà vai cô hướng quầy thu đi "Thượng Tâm, cô đi xem một chút, người tới mua đồ đều mua cái đắt tiền nhất hay sao?"

Thượng Tâm không để tâm, không tin thực phải đi nhìn một chút, nhìn gần nửa ngày, hơn mười lần thanh toán, lại là người không có mua đồ điện hơn vạn.

"Ba cô là một quan tòa nhỏ thì được mấy vạn, nhiều hơn trăm vạn; mẹ cô buôn bán liền càng không cần phải nói rồi, thu nhập hơn một tỷ mỗi năm, cho nên cô vừa sinh ra, cũng không lo lắng ăn mặc, cái gì cũng có thể muốn đắt tiền nhất, tốt nhất. Nhưng trên đời này có mấy người cũng giống như cô đây?"

Đại đa số người sống qua ngày đều dựa vào tiền lương của mình, mua đồ trước hết phải suy nghĩ một chút xem tiền của mình còn bao nhiêu. Thời điểm tôi làm binh lính, chỗ ở của bộ đội đặc biệt khó khăn, mỗi tháng chúng tôi được trợ cấp mấy trăm nguyên, nhưng mấy trăm nguyên ở chỗ đó cũng không xài được. Cô cũng từng ở LOVE, không thể không nhìn thấy những người bồi rượu kia, người khiêu vũ. Nếu họ có tiền, cô cho là họ thật nguyện ý ở nơi này, bị những khách kia chà đạp sao? Thượng Tâm, nhà cô có tiền chỉ có thể nói cô có phúc khí, chỉ là phúc khí này không phải để cho cô bốc đồng, cô nên biết quý trọng."

Thượng Tâm nhìn Thiệu Phi Phàm nói chuyện không ngừng, cô đột nhiên có chút mê mang. Người này, tại sao nói với cô những thứ này?

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: tôi muốn học trường cảnh sát

Thượng Tâm rất mê mang, thật ra thì cô cũng không biết mình muốn làm gì, ban đầu mình cố chấp thi đại học G, nói là chí khí chẳng bằng nói thành cô giận dữ. Thiệu Phi Phàm nói, cô không phải là không hiểu, nhưng "Hiếu" cùng "Lâm" là hai việc khác nhau, giống như không phải tất cả mọi người đều có thể đem "Lý tưởng" biến thành "Thực tế". Lý tưởng thành thực tế, thì cũng phải xem "Thiên thời" "Địa lợi" "Nhân hòa" (ý chỉ mọi yếu tố liên quan đến, ... thật ra mình cũng hiểu một chút ý của nó nhưng cũng không biết nói như thế nào.hi).

Đi theo Thiệu Phi Phàm mua xong các dụng cụ đồ điện cần thiết, thì hai người ngồi vào xe giao hàng trở về nhà trọ. Thượng Tâm vừa vào nhà trọ, liền trực tiếp bật thốt lên "Đây cũng quá nhỏ."

Thiệu Phi Phàm liếc mắt xem thường, cũng không thêm để ý đến cô, anh chỉ huy công nhân đem ghế sa lon cũ đi, dọn cái bàn đi ra, đổi thành cái mới. Khó khăn nhất là nhà bếp, phá hủy hàng khối, đổi lại thành mới, vội vàng mất gần nửa ngày. Thượng Tâm tự mình tìm việc để vui, xem TV mới, từ trung ương tới kênh địa phương, chuyển từng cái một liên tiếp. Chờ Thiệu Phi Phàm cài đặt điện mới xong, đưa công nhân đi thì mới nhìn Thượng Tâm, chỉ thấy tiểu nha đầu ôm đầu gối ti vi nằm ngủ trên ghế sa lon.

Chu cái miệng nhỏ, bởi vì không mở điều hòa, mặt ngủ cô vì nóng mà đỏ bừng.

Thiệu Phi Phàm vội vàng mở máy điều hòa mới, đóng cửa sổ, đắp chăn mỏng bên cạnh cho cô, sau đó anh liền ra cửa mua thức ăn.

Thượng Tâm đi dạo, thật có chút mệt mỏi, ngủ một cái, vẫn ngủ là ngủ thẳng đến gần tối, đến khi vì cô đói ngủ thấy mùi thơm mà tỉnh dậy. Dụi mắt, ở trong phòng trọ nhỏ hơn 40 mét từ phòng khách thấy phòng ăn, đồ ăn trên bàn vừa xem cô hiểu ngay, quét nhìn toàn bộ. Không có chút khách khí nào cô liền bỏ dậy, ngồi vào trước bàn cơm "Thiệu Phi Phàm, tôi đói rồi."

"xem ra cô không có khách sáo." Thiệu Phi Phàm hừ một tiếng, tay chân mau lẹ, cho cô nướng không khách khí ăn cơm.

Thượng Tâm gấp một miếng thịt dê vào trong miệng, nghĩ thầm, lúc vừa rồi anh ở gian hàng đồ điện giáo huấn tôi, tôi cũng không còn khách khí nữa a. Cô lại gấp tiếp món trứng xào, cô cũng không keo kiệt khách lễ anh "Tay nghề anh cũng không tệ, nếu lần sau mẹ tôi không cho tôi cơm ăn, tôi liền tới nhà anh ăn chực."

Lời này nói có chút buồn cười, Thiệu Phi Phàm để đĩa xuống, nhìn cô cười nói: "Mẹ cô còn dám không cho cô cơm ăn? Thượng thủ trường nhà cô chịu để như vậy?"

"Không bỏ được cũng không thể, là anh không hiểu biết tình huống nhà tôi, giống như ông nội nói nhà chúng tôi có một không hai, thật ra thì chủ nhà là mẹ tôi. Còn ba tôi lại nói, ở nhà họ Thượng chuyện nhỏ mẹ tôi định đoạt, còn chuyện đại sự thì cả nhà đi họp, phải được ông nội đồng ý, nếu ông nội không thông qua, liền xử lý theo chuyện nhỏ."

"Phốc." Cái này anh thật đúng là không nhìn ra, tên tuổi Hạ Hâm Hữu anh có nghe qua, nhưng ở nhà họ Thượng thấy, là một người rất dịu dàng. Chỉ là, có câu nói "Người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường được", Thượng Tâm nhìn còn rất tinh danh lấu lính, kết quả học tập chính là người ngu ngốc. "Nhanh ăn đi, ăn xong rồi tôi sẽ đưa cô về nhà."

"Ừ." Thượng Tâm bới cơm gặt đầu một cái.

Thiệu Phi Phàm đưa Thượng Tâm về nhà, nói thật, anh thật sự không muốn vào cửa nhà họ Thượng. Nhưng nhà họ Thượng cố tình ở trụ sở quân đội, xe taxi căn bản không thể tiến vào. Tuy nói trong nội viện này, chắc sẽ không xảy ra chuyện không may, nhưng vừa nhìn sắc trời, anh vẫn là xuống xe đưa Thượng Tâm vào nhà họ Thượng.

Thượng thủ trường ngồi ở phòng khách, thấy anh đưa Thượng Tâm trở lại, không có chút ngoài ý muốn nào. "Nếu không phải vội vã trở về, đánh ván cờ cùng ta."

Thiệu Phi Phàm sững sờ một chút, mới phản ứng được lời này là nói với anh, theo bản năng anh đứng nghiêm chào, cao giọng kêu: "Vâng".

Thượng thủ trưởng mắt tự nhiên nhú nhú mày, lại không nói gì, rồi cho người giúp việc lấy bàn cờ ra ngoài. Thượng Tâm sáng sớm liền đi lâu rồi, Thiệu Phi Phàm liền ngồi xuống, nhìn Thượng thủ trưởng xuất pháo trước, trong lòng trộm vui lên.

Hình như quên nói, nói như vậy cũng bởi vì ở dưới hạo tài cờ tướng, dẫn tới chú ý của Thiệu Lão gia, hai người cũng bởi vì đánh cờ mà có tình cảm. Sau lại có Thiệu Phi Phàm, tuy nói chưa đi đến cửa nhà họ Thiệu, nhưng trong nhà vẫn dự sẵn cờ tướng, khi còn bé, anh chính là dùng cờ tướng mà biết chữ.

Ngựa gỗ chạy như bay, khoe miệng Thiệu Phi Phàm nhếch lên, "Tướng quân."

Tay Thượng thủ trưởng cứng đờ trên bàn cờ, ánh mắt nhìn chòng chọc Thiệu Phi Phàm "Xe", liền không nói một lời.

Thiệu Phi Phàm chỉ xe, lại vừa chỉ một bên pháo "Thượng thủ trưởng, sẽ chết rồi, người thua."

Thượng thủ trưởng thua cờ giận quá hóa cười, đặt quân cờ xuống, nhìn Thiệu Phi Phàm "Tiểu tử, đúng là không tệ."

"Đa tạ thủ trưởng khích lệ." Anh một mực cung kính trả lời, cũng không khiêm tốn, mặt mày mang theo điểm khiêu khích. "Sắc trời đã tối, không quấy rầy thủ trưởng nghỉ ngơi, tôi cáo từ trước." Mở miệng một tiếng "Thủ trưởng" rõ ràng không muốn rút ngắn khoảng cách.

Thượng thủ trưởng chỉ là chau chau mày, ý vị sâu xa nói "Xác thực hơi trẻ."

Thiệu Phi Phàm ra khỏi nhà họ Thượng, liền cảm thấy thoải mái, đại viện nhà cao cửa rộng, anh đợi thật khó chịu. Ra khỏi đại viện, giờ tay lên chặn xe taxi, xe vừa tới cửa chung cư, điện thoại di động của anh liền vang lên, Thiệu Phi Phàm vừa nhìn là Thượng Tâm, vội vàng nhận.

"Thiệu Phi Phàm, anh đến nhà rồi sao?"

"Đến, thế nào?" Anh xuống xe, đi bộ vào chung cư.

"Cũng không có gì, là Là."

"Nói chuyện chớ có dông dài, có chuyện nói mau, không có việc gì thì cúp điện thoại, đừng lãng phí tiền điện thoại." Thiệu Phi Phàm rất phiền khi phụ nữ cần nhẫn.

Thượng Tâm tự nhiên biết anh không có tính nhẫn nại, lập tức nói, "Tôi không muốn học đại học G."

"A!" Chuyện này? Tuy nói bây giờ hai người bọn họ có hôn ước, thế nhưng chuyện này cũng không cần phải xin phép anh. Thiệu Phi Phàm vừa muốn mở miệng, điện thoại bên kia liền nhỏ, giọng nói mang theo một tia không xác định nói tiếp "Tôi tính một chút, thành tích của tôi hoàn toàn có thể đỗ G cảnh, anh nói tôi đi học trường cảnh sát có được hay không?"

"À?" Giọng điệu anh lập tức liền đi lên, Thiệu Phi Phàm suýt nữa bị mình làm cho trật chân té "Tôi nói cô nương, cô đừng có nói giỡn với tôi chứ?" Thượng Tâm có cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ xú, thêm tính tình tiểu thư đi học trường cảnh sát? Nói giỡn đi! "Thượng Tâm, cảnh sát nhân dân thật không phải chỉ thiếu một người, cô bây giờ lập tức đi rửa mặt rồi lên giường ngủ, tình ngủ liền nhìn thông báo trúng tuyển đại học mà mẹ cô đưa cho, nhìn đi nhìn lại ba lần, sau đó chờ trình diện, chớ suy nghĩ lung tung cả ngày lẫn đêm, đừng có ý nghĩ kỳ lạ."

". Thiệu Phi Phàm, tôi là nghiêm túc, không có nói đùa." Lần này Thượng Tâm nói kiên định "Tôi muốn học, tôi đã sống hai mươi năm, tôi đều không rõ địa vị của mình, càng không biết cảm giác về sự tồn tại của chính mình là cái gì, cho đến khi anh nói cho tôi biết anh là nằm vùng, anh nói 'tiểu đồng chí, nhiệm vụ của cô vô cùng nghiêm trọng' cái phút chốc kia, tôi đột nhiên cảm thấy không phải vĩnh viễn tôi cần được bảo hộ, tôi cũng có thể bảo vệ người khác."

Thiệu Phi Phàm rất muốn nói cho cô biết, đó là dưới tình huống đặc biệt cho nên trong lòng có ảo giác, nhưng lời đến khoe miệng, thế nào anh cũng không thể nói ra miệng, lại nói ra lời dễ cho anh cũng kinh ngạc, anh nói "Thượng Tâm, cô phải suy nghĩ kỹ thì hãy kiên định lập trường của mình, con đường của mình mình đi, tôi sẽ không cho cô khẳng định gì, cũng sẽ không bác bỏ, chỉ là, nếu cô kiên định, tôi sẽ ủng hộ cô."

"Cảm ơn anh, Thiệu Phi Phàm"

Nghe điện thoại bên kia truyền âm thanh, Thiệu Phi Phàm liền sắc mặt hơi, "Shit, anh đúng là bị trúng tà." Anh nói cái lời vô lý gì vậy? Anh, đá chậu hoa bên cạnh một cước, rồi bước nhanh hướng nhà trọ tới. Về đến nhà, tắm rửa, đi nằm ngủ.

Sau mấy ngày, trừ Thiệu Phi Tri gọi điện thoại thông báo, ông nói ông cụ đã nói chuyện cùng nhà họ Thượng, nói sau khi anh nhậm chức liền cử hành bữa tiệc đính hôn, chỉ là bữa ăn đơn giản thường như cơm bữa, không có ý định công bố ra bên ngoài, Thiệu Phi Phàm liền vội vàng dọn dẹp phòng, cũng không có liên lạc cùng Thượng Tâm.

Đang lúc Thiệu Phi Phàm sắp quên chuyện trường cảnh sát, anh cho là Thượng Tâm chỉ tùy tiện nói một chút thôi, thời điểm chuẩn bị đi trình diện đội hình cảnh, căn bản anh không biết chỉ một câu đơn giản của anh, đã làm cho nhà họ Thượng xảy ra một cuộc tranh cãi, anh cũng hung hăng đẩy Thượng Tâm một cái, mà anh nghĩ anh không đưa tay giúp nha đầu này cũng không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: tiến hành cách mạng

Bởi vì trong khi nằm vùng Thiệu Phi Phàm có biểu hiện tốt, cho nên Quách cục bổ nhiệm anh làm Cảnh Đội là hợp tình hợp lý .

Cho nên Thiệu Phi Phàm rất tự tại đi vào đại đội hình cảnh báo cáo, mà khi anh nhìn thấy cảnh phục cùng cảnh quan, trong lòng anh lại không thoải mái, anh mang cảnh phục trực tiếp đi tìm Quách cục hỏi "Có ý tứ gì?"

Quách cục liếc nhìn quân hàm chức vụ là "Phó Đội Trưởng" chỉ cười cười nói "Thế nào, làm quan còn không vui hả ?"

"Có làm quan tôi sẽ rất vui mừng, nhưng tôi muốn biết việc này là thế nào, ai làm chuyện này. Nếu như mà tôi làm rất tốt, làm được, đừng nói Phó Đội Trưởng, cho tôi làm cục trưởng tôi cũng dám ngồi. Nhưng việc này là người nào đó sai khiến, có quan hệ, Thiệu Phi Phàm tôi rất khinh thường."

"A, giọng điệu của cậu thật lớn, còn nghĩ tới vị trí của tôi? Thiệu Phi Phàm, có phải cục trưởng làm hay không tôi không biết, chỉ là chức vụ này cậu nhất định có thể làm. Tôi tin tưởng cậu có năng lực này, chẳng lẽ cậu không tin vào bản thân mình?" Quách cục thu lại nụ cười, gật đầu nói "Đây là tự tôi làm, cậu không được lưu lại bất cứ cái chứng cứ gì về thân phận trước kia, ngày mai tôi đổi quân hàm cảnh viên cho cậu."

"Ngài thật không phải bởi vì nhà tôi"

"Thiệu Phi Phàm, cậu có biết hay không bây giờ cậu đang chất vấn lãnh đạo." Quách cục nghiêm túc nhíu mày.

Thiệu Phi Phàm vuốt vuốt mái tóc, cầm lại cảnh quan, "Quách cục, tôi sẽ không để cho ngài thất vọng." Nói xong, anh xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Quách cục nhìn tiểu tử hơi giận bỏ đi, cầm điện thoại lên gọi đến quân khu "Thiệu chính ủy, tiểu tử nhà ngài đứng như ngài dự đoán, không cảm kích còn không nói, ngược lại nổi giận."

.

Khi Thiệu Phi Phàm rời đi Cảnh Đội, trong đội trực tiếp đưa cho anh một chiếc chìa khóa xe, nói là công việc cần phải có xe. Anh ngồi vào xe cảnh sát, càng nghĩ càng không đúng, anh liền gọi điện thoại cho Thiệu Phi Trì, "chuyện công tác của tôi, các người ai cũng không được phép nhúng tay vào."

Kết quả, Thiệu Phi Trì dùng lời lẽ như Quách cục nói không cứng không mềm, trực tiếp đánh cho anh trở về, để cho anh á khẩu không trả lời được, ngoan ngoãn làm Phó Đội Trưởng.

Chỉ là may mắn, hoàn cảnh mới rất thuận lợi, hình cảnh nhị đội, các cảnh viên đều chuyển nghề từ bộ đội, đội trưởng còn là bộ đội đặc chủng, lúc vừa nghe địa phương anh đi lính, hung hăng vỗ đầu vai anh nói "Khô, Chúng ta đã từng một lần đi qua chỗ bộ đội các người, uống nước tinh khiết cũng khó khăn, nhưng những thứ này đối với các người, bên kia thông tin còn thật là khó khăn. Nhưng mà bây giờ tốt hơn nhiều, nghe nói gọi điện thoại đều không cần máy nhận tín hiệu rồi."

Vừa nghĩ tới thời điểm làm lính, Thiệu Phi Phàm nhếch miệng, là khô, thời điểm đứng nghiêm cảm giác nước mắt đều khô , đó là người một thời đi lính ai cũng phải thể nghiệm.

"gần đây Đội chúng ta điều tra về mấy vụ án vận độc, độc phiến, trong đó cũng liên quan đến người nằm vùng, chính vụ án Lý Lan , cậu tới thật đúng lúc. Lý Lan, buôn bán nhân khẩu rõ ràng, nhưng vừa hỏi đến ma túy, cô ta liền thêu dệt vô có làm chúng ta vòng vo quanh quẩn. Ngày hôm trước, tôi theo thỉnh Quách cục muốn cậu hiệp trợ, Quách cục mới nói cậu đã được điều vào đây rồi. Đội chúng ta mong cậu đã 48 canh giờ." Cảnh viên không có phân biệt cấp trên, nói tới nói lui vô cùng khôi hài, nói chuyện làm việc cũng rất sáng khoái.

Thiệu Phi Phàm cùng anh ta nói chuyện, nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc, mở ra xem cận kề tất cả người nằm vùng cùng nhân viên cảnh sát. Kế kỳ quyết định để Thiệu Phi Phàm thăm vấn Lý Lan cả đêm, để anh mau sớm tiến vào vụ án.

Lý Lan nhìn thấy Thiệu Phi Phàm mặc cảnh phục xuất hiện, trong đôi mắt... Thù hận giống như độc xà, tùy thời có thể đem răng nọc cắn vào trái tim của anh .

Không cần Thiệu Phi Phàm mở miệng, cô đã lạnh lùng mà cười cười mở miệng, "Phàm, người muốn biết vùng đất ma túy ở đâu đúng không? Ha ha ha, ban đầu người một lòng muốn nhận hàng, làm sao lại không suy nghĩ một chút độc này vào bằng cách nào đây? nói cho cùng, người chính là còn non."

"Tôi còn non, cô cũng sẽ không bị giam ở chỗ này." Thiệu Phi Phàm cười nói "Còn nữa, tôi tên là Thiệu Phi Phàm, bây giờ cô nên gọi tôi là Thiệu cảnh quan."

Sắc mặt Lý lan cứng đờ, híp mắt, chốc lát, vừa cười nói "Nói thật hay, gặp người, coi như Lý Lan tôi không may. Chỉ là, Thiệu cảnh quan muốn biết ma túy ở đâu, trừ khi."

"Trừ khi thế nào?"

Lý Lan nhìn mắt Thiệu Phi Phàm, nói từng chữ "Trừ khi - không phải là - nguoi - chết, phản đồ."

"Lý Lan." Thiệu Phi Phàm quát lớn, Lý Lan lại nói không thoái mái, không có phối hợp thẩm vấn.

Đội trưởng thấy không có hiệu quả gì, liền bảo cảnh viên đem Lý Lan đưa về trại tạm giam, nói với Thiệu Phi Phàm "Phi Phàm, đừng nóng vội, loại phụ nữ này, tôi thấy nhiều rồi, từ từ thôi, sẽ đến lúc cô ta phải nói."

Thiệu Phi Phàm cũng không lạc quan như vậy, Lý Lan này lại bất đồng bình thường, "Đội trưởng, Lý Lan có một em gái gọi là Lý Đình, hình như đi học ở Canada, nếu không chúng ta thử liên lạc với em gái cô ta xem"

Ánh mắt đội trưởng sáng lên "Tiểu tử sao cậu không nói sớm." Thông qua người thân, khiến tội phạm khai ra khẩu cung, là cực kỳ có tác dụng, "Tôi sẽ liên lạc những bên có liên quan, để cho bọn họ giúp đỡ liên lạc Lý Đình. Hôm nay liền đến nơi này, tất cả mọi người đi về nghỉ ngơi đi. Phi Phàm, cậu vừa mới lên ban ,liền đụng phải vụ án lớn, chỉ có thể cực khổ thôi. Chờ vụ án này được phá, trong đội sẽ tổ chức đón người mới đến cho cậu."

Thiệu Phi Phàm gãi gãi đầu, "Nghênh cái gì mới, phá án, tôi mời mọi người ăn cơm."

"Tiểu tử, tổ chức đón người mới đến, bản thân liền làm thịt người mới, cậu phá án nhiều tiền thưởng nhiều, còn muốn để cho chúng tôi những người lãnh lương này mời không, cậu có ý tốt sao?"

Trong đội cảnh viên "Dụ dỗ" nở nụ cười, Thiệu Phi Phàm cũng cười theo. Đáo qua một ngày mệt mỏi liền đi về.

Vụ án thẩm vấn ba ngày, cũng không có tiến triển cái gì, Lý Đình lại liên lạc không được. Chính là, Nhà họ Thượng bên kia lại lại có sóng, thời điểm Thiệu Phi Phàm thẩm vấn vụ án thì tắt máy, mới từ phòng thẩm vấn đi ra, tiểu cảnh viên liền thông báo cho anh "đội trưởng Thiệu, anh có điện thoại trong phòng làm việc, từ trưa rồi, mới vừa rồi đánh tới phòng làm việc, tôi giúp anh nhận, là anh hai anh , nói để cho anh tra hỏi xong thì báo anh gọi lại ngay, giống như có việc gấp."

Việc gấp? Anh có chuyện gì gấp? Thiệu Phi Phàm cảm ơn cảnh viên, không nhanh không chậm trở về phòng làm việc, trả lời điện thoại của Thiệu Phi Tri "Chuyện gì, mà vội như muốn đòi mạng vậy."

"Chuyện gì? Nguoi nhanh đi một chuyến đến Nhà họ Thượng, Thượng Tâm nào loạn cùng trong nhà. Hôm qua liền tuyệt thực rồi, nguoi nhanh đi xem một chút."

"Anh, tôi làm gì có thời gian, trong đội vội chân cũng muốn vắt lên cổ rồi."

"Chính là chân không chạm đất, nguoi cũng phải để thời gian đi xem một chút, vợ của mình tuyệt thực, nguoi cũng không quan tâm, ta xem nguoi là cái gì. Bữa tiệc đính hôn là chủ nhật, hôm nay là thứ ba, nguoi đến ngay nhà họ Thượng, nếu không cẩn thận chén cơm của nguoi."

"Anh là uy hiếp tôi!" Thiệu Phi Phàm không muốn, tại sao nha, Nhà họ Thượng nào loạn có quan hệ gì cùng anh.

Thiệu Phi Tri hình như hết hy vọng, "Ta đúng là uy hiếp nguoi, nguoi thích đi hay không đi thì tùy." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, liền có người gõ cửa phòng anh "Phi phàm, cho cậu nghỉ nửa ngày, nên làm gì thì làm cái đó đi."

"Đội trưởng?"

Đội trưởng thấy anh trừng mắt, ho khan một cái, " công việc chúng ta cứ như vậy, bận rộn ngày đêm chẳng phân biệt được, trong đội có rất nhiều người độc thân tìm không được vợ, cái người này tìm được vợ thì hãy nắm chặt, đừng làm cho tiểu tức phụ chạy. Nếu nhà vợ xảy ra chuyện, cậu liền đi qua xem một chút, Quách cục đối với chuyện này cũng rất xem trọng, đi đi."

Thiệu Phi Phàm nhìn đội trưởng ra khỏi phòng làm việc anh cũng không nói ra lời, mặc dù không biết Thiệu Phi Tri cùng Quách cục nói gì, cũng không biết Quách cục nói cùng đội trưởng thế nào, nhưng nghe lời này của đội trưởng, khẳng định không phải nói chuyện như vậy!

"Mẹ kiếp, tôi kêu ghẹo ai thế này?"

Mắng tùy tiện một câu rồi anh cầm điện thoại di động lên, và cầm áo khoác cảnh phục, cùng chìa khóa xe ra khỏi Cảnh Đội. Đi tới cửa, suy nghĩ một chút, anh vẫn gọi một cuộc điện thoại cho Thượng Tâm, vừa lên tiếng chính là hỏi: "Cô nương, cái người này ở nhà lại làm gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùi Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: nhìn tiểu tử này

Lần này, Thượng Tâm kiên trì tới cùng, cường chế hay dụ dỗ, mềm hay cứng rắn cũng không được. Thiệu Phi Phàm lái xe đến Nhà họ Thượng, tất cả gia đình đều ở đây, thấy anh đến, Thượng Trạh Bắc hừ lạnh một tiếng, Hạ Hâm Hữu lễ phép đứng lên nói chuyện với anh, "Phi Phàm, cậu đi khuyên như Tâm Tâm đi, trường cảnh sát, thật không thích hợp với nó."

Thiệu Phi Phàm gạt đầu một cái, rồi đi thẳng lên lầu. Gõ gõ cửa phòng của Thượng Tâm, trong cửa truyền đến tiếng buồn bực Thượng Tâm "Đừng khuyên tôi...tôi chính là muốn đi học trường cảnh sát, mọi người không giúp một tay coi như xong, cùng lắm thì sang năm con thi lại."

Cửa phòng bị đẩy ra, Thượng Tâm ngồi ở bên bàn đọc sách, cảm quyền sách tiếng Anh đầu cũng không quay lại.

Cô nương này thật muốn thi lại. Thiệu Phi Phàm khẽ cau mày, đóng cửa, đặt mông ngồi vào trên giường nhỏ của cô "Làm nũng đủ chưa?"

Thượng Tâm chột quay đầu lại, trong mắt cô thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó mân mê cái miệng nói "Không có đủ, không để cho tôi học trường cảnh sát, tôi liền làm. Dù sao, nhiều lắm là sang năm tôi thi lại."

"Tôi nói cô không hiểu lắm thi phải, trường cảnh sát thật không thích hợp với cô. Những thứ khác không nói, chỉ ba tháng đầu huấn luyện dày đặc, thi đã lọt da cô rồi. Tiến vào trường cô không chịu được, như vậy mặt mũi nhà họ Thượng cũng bị cô làm mất hết."

"Thiệu Phi Phàm, anh phản đồ, lần trước anh còn nói ủng hộ tôi ." Thượng Tâm nháo "Anh còn xem thường tôi, người khác cũng có thể kiên trì huấn luyện, tôi làm sao lại không thể, anh đừng quên, thời điểm tôi bị vây ở LOVE, tôi còn dám nhảy từ lầu năm xuống, thì có cái gì tôi không làm được."

Thiệu Phi Phàm có chút nhúc nhủ, nằm ở trên giường của cô "Tôi nói cô nương, cô mới nhảy lầu năm đã muốn làm cảnh sát, có phải nếu cô nhảy từ lầu mười thì người nhà thủ trưởng phải chuẩn bị cho cô vào bộ đội đặc cảnh hay không? Tôi nói qua ủng hộ cô, nhưng cô cũng phải có điểm đáng tin. Đừng nói tôi coi thường cô, vào trường cảnh sát, năm giờ phải dậy đi chạy ! ăn xong điểm tâm còn phải huấn luyện tập thể, buổi chiều huấn luyện chạy sức nặng, đến buổi tối còn phải... Các huấn luyện viên liền giờ lên cây thước dạy học, ngồi trong xe đi theo các người, người nào rơi ở phía sau đánh cái cái mông của người đó."

Anh nhìn Thượng Tâm mắt trừng lên, liếc cô một cái, rồi nói tiếp: "Cô đừng cho là tôi lừa dối cô, tôi cũng đã trải qua như vậy ở trường quân đội, huấn luyện viên cùng giáo sư G cảnh rất nhiều, không đem họ huấn luyện nằm xuống thì không chịu trách nhiệm. Bởi vì gặp lưu manh, không ai đùa với người xấu , chân ướt chân ráo cũng không thể đùa giỡn. Cảnh sát nếu không có bản lĩnh, thì cô không những không có trách nhiệm đối với mình, càng không có trách nhiệm đối với nhân dân."

Thượng Tâm bị anh nói như thế, mím môi không hề phát ra tiếng nào nữa. Thiệu Phi Phàm lật người , nhìn cô nương này hình như đang do dự, trong lòng liền buông lỏng, hoàn thành nhiệm vụ, chén com của anh coi như được bảo vệ."Được rồi, cô cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, đi học đại học G không phải tốt sao, về sau cô làm người nổi tiếng hoặc là ký giả, hơn nữa có thể báo cáo chút về sự tích anh dũng của cảnh sát, cũng giống như là phục vụ vì nhân dân."

Nói xong, anh liền đứng dậy muốn đi. Nhưng này bước chân còn chưa có bước ra, liền bị giọng nói kiên định của Thượng Tâm làm cho dừng lại.

"Thiệu Phi Phàm, tôi muốn đi học trường cảnh sát."

"Này!" Thì ra vừa rồi anh nói nhiều như vậy, đều là lãng phí nước miếng !

"Tôi thiếu tôi muốn đi thử một chút, các người đều ở đây bác bỏ tôi, nói tôi không được, nhưng càng như vậy tôi càng muốn chứng minh là mình làm được. Tôi chưa ăn khổ, đó là bởi vì tôi không có cơ hội bị khổ, cũng không thể nói rằng tôi không thể chịu khổ. Các người ai cũng chưa từng nghĩ, có lẽ tôi cũng có thể rất ưu tú vậy, tôi cũng có thể tự lập cuộc sống của mình, không phải chấp nhận qua loa, không phải để người khác an bài thay tôi, là tôi tự mình nghĩ, tự mình muốn, mình có thể làm được. Thiệu Phi Phàm, anh hãy giúp tôi, để tôi thử xem." Thượng Tâm trực giác tự nói với mình, người trước mắt không chỉ để cho cô dựa vào trong thời khắc nguy hiểm, giờ phút này, anh cũng cho cô cảm giác an toàn.

.....

Thiệu Phi Phàm dẫn Thượng Tâm xuống lầu, nét mặt hai người hoàn toàn bất đồng, một người nghiêm túc, một người thì cố làm nghiêm túc. Tự nhiên, trước mặt là Thiệu Phi Phàm, phía sau là Thượng Tâm.

Thiệu Phi Phàm liếc nhìn mọi người nói "Khụ" một chút, "Thượng Tâm đói bụng, để cho cô ấy ăn chút gì đi."

"Lý thăm, mau mang cháo củ sen bung lên, Tâm Tâm muốn ăn com." lão phu nhân nhà họ Thượng vừa nghe cháu gái muốn ăn com, liền la to, Thượng Tâm đi theo bà nội vào phòng ăn.

Thiệu Phi Phàm lập tức bị Thượng Trạh Bắc cùng Hạ Hâm Hữu vây quanh, Thượng thủ trưởng cũng từ trên ghế salon đứng lên, ba người cũng không nói chuyện, toàn bộ chờ anh mở miệng.

Chỉ là."Để cho cô ấy đi thôi."

Bốn chữ, một phòng yên lặng. Chốc lát, Thượng Trạh Bắc hừ lạnh ra tiếng, vỗ vỗ bắp đùi, rất là khinh thường nói "Tôi nói rồi, tiểu tử này tới có ích lợi gì. Tâm Tâm nhà chúng ta mới sẽ không nghe anh ta ."

Hạ Hâm Hữu cùng Thượng thủ trưởng hơi thất vọng.

Thiệu Phi Phàm mỉm cười, chuyển sang Thượng thủ trưởng, "nếu Thượng Tâm muốn học, tôi cho là chúng ta nên tôn trọng cô ấy, cô ấy cũng không phải đứa bé rồi, mặc dù cô ấy tùy hứng, thế nhưng một lần có lẽ là cố chấp."

"Người hiểu cái rắc!" Thượng Trạng Bắc tính nóng lên.

"Người câm miệng!" Thượng thủ trưởng hóa còn lớn hơn rống trở về, người nào đó mới vừa rồi còn phóng hỏa, tiểu thú lập tức nghỉ com, rất là uất ức nhìn Hạ Hâm Hữu một chút, chỉ là, không được đồng tình mà ngược lại bị trừng một cái.

"Tiểu tử, người lấy thân phận gì mà nói chúng ta, như vậy đây?" Thượng thủ trưởng hỏi ý vị sâu xa.

Về mặt Thiệu Phi Phàm cứng đờ.

"Thiệu Phi Phàm" chẳng biết lúc nào Thượng Tâm đã đứng ở cửa phòng khách, nháy mắt to, mặt tràn đầy hi vọng nhìn chăm chú vào anh .

Thiệu Phi Phàm chuyển sang cô, cũng nói không rõ tâm tình của mình. "Ồ trong nhà này, thân phận duy nhất của tôi chính là chồng chưa cưới của Thượng Tâm, nếu không thì là thân phận gì."

.

Thượng Tâm đưa Thiệu Phi Phàm rời đi nhà họ Thượng, thấy anh muốn lên xe cảnh sát, liền bắt lấy vật áo anh nói". Thiệu Phi Phàm, cảm ơn anh."

"Cô nương, cái lời cảm ơn này thật là trị giá vàng bạc." Thiệu Phi Phàm không tiếng động thở dài, về mặt đau khổ. Choáng nha, một câu vị hôn phu, Thượng thủ trưởng liền để cho anh kêu Thượng Trạng Bắc một tiếng "Cha", theo cô cùng nhau kêu "Cha", vừa nghĩ tới sắc mặt Thượng Trạng Bắc, anh liền lo lắng!

Thượng Tâm nhìn không được cười.

Thiệu Phi Phàm trợn mắt nói "Còn dám cười?"

"Không cười, không cười." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cô lại không nhìn được.

Thiệu Phi Phàm giơ cổ áo cô lên, điểm một cái trên đầu Thượng Tâm "Cô tốt nhất là kiên trì được ba tháng, nếu không chỉ có thể phải đem cô về nhà tôi, đến lúc đó cô chỉ có thể ăn chay thôi ."

Thượng Tâm tránh thoát anh, bĩu bĩu môi rất là nghịch ngợm nói "Thiệu Phi Phàm, ông nội tôi nói anh được mấy vạn tiền thưởng, anh đừng khóc than cho tôi, dám cho tôi ăn rau, tôi liền tìm ông nội Thiệu nói."

"Ông nội?" Thiệu Phi Phàm phản ứng chậm, mới ý thức được là cô đang kêu ông cụ nhà mình, anh không nhìn được mắng, mẹ kiếp, đây là bối phận thế nào? Cô quán anh khi gió, lão tử gọi "Ông nội", đây coi là chuyện gì? "Thượng Tâm, về sau không cho gọi lão già là ông nội."

"Thế gọi là gì nha?"

"Kêu." Anh nào biết muốn gọi gì? Mở cửa xe, Thiệu Phi Phàm đặt mông ngồi vào "Gọi cái gì thì gọi, dù sao không thể gọi là ' gia gia '(chính là ông nội đó)."

Thượng Tâm nhìn xe cảnh sát đi mất, cô lè lưỡi, khoe miệng khẽ nhếch đi lên.

Cô giống như, không sợ anh tí nào rồi.

Vừa nghĩ mới vừa rồi Thiệu Phi Phàm vì cô mà lập bảo đảm, nụ cười cô lại càng lớn.

"Các người không phải sợ cô kiên trì không nổi sao! Tôi cấp cô bảo đảm, bảo đảm cô ấy có thể kiên trì, tối thiểu cũng được ba tháng đầu, nếu cô ấy kiên trì không nổi, tôi liền mang cô ấy về nhà tôi đi, không ném cho người nhà họ Thượng, ném lên người Thiệu Phi Phàm tôi được chưa!"

Thiệu Phi Phàm nói chuyện luôn gầm lên, chỉ là khi anh rống những lời này, Thượng Tâm không cảm thấy anh thô bạo, chỉ cảm thấy anh rất khí phách, là một người đàn ông.

Nhà họ Thượng cũng bị anh rống trấn áp, nửa khác không có người nói chuyện, Thiệu Phi Phàm thừa dịp mọi người trầm mặc, nhỏ giọng nói một câu "Trong đội còn có việc, tôi đi trước."

Thượng Tâm cười nhẹ, đi theo câu "Tôi đưa anh ra ngoài" liền chạy chậm đi theo anh ra ngoài, thật ra thì cô biết, Thiệu Phi Phàm đi gấp như vậy, không phải trong đội có chuyện, là sợ ông nội phản ứng kịp, để cho anh không đi được. Đều nói vô quýt dày có móng tay nhọn, nhưng này coi như là người nào bị người nào hạ xuống?

Sau khi xe Thiệu Phi Phàm đi khỏi Thượng Tâm mới quay lại

Chỉ là, Một hồi gió lạnh thổi qua , Thượng Tâm co rụt cổ lại, xoay người muốn vào đại viện. Quay người lại, đại viện vừa dừng một chiếc Rambo Kiel đèn lớn chiếu vào trên người cô, Thượng Tâm giờ tay lên che mắt.

Đèn tắt, có một người đi xuống xe, để cho chân cô như đóng đinh tại chỗ, vừa động cũng không nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc xe của Thần Tri Thư vừa dừng ở cửa lớn đại viện, thì xe cảnh sát Thiệu Phi Phàm liền dừng ở đối diện xe hắn, chẳng biết tại sao, tay hắn lại nắm chặt tay cầm cửa xe, cho đến khi nhìn Thiệu Phi Phàm vào đại viện, hắn cũng không có xuống xe.

Ngồi ở trong xe, hắn hút một điếu thuốc lại tiếp một điếu thuốc, toàn bộ hết một canh giờ, Thiệu Phi Phàm mới ra ngoài, chỉ là, đi theo ở đằng sau anh ta là Tâm Tâm, cô đã từng là cái đuôi theo anh khi còn nhỏ.

Thượng Tâm nhìn anh mở cửa xe, hắn từng bước từng bước đến gần cô, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lời nói đến miệng lại dừng lại, một chữ cũng không nói ra, anh chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu "Gần đây có khỏe không?"

Thượng Tâm cũng bị anh hỏi có chút kỳ cục, gật đầu một cái gật nhẹ khoe miệng, không khí trở nên có chút lúng túng "Tôi lúc nào sao không vào nhà?"

Thần Tri Thư nhìn về phía đại viện một chút, cười cười "Nếu anh nói, là sợ gặp em, em tin hay không?"

Thượng Tâm ngược đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo sự không xác định, Thần Tri Thư lại nhìn cô soi mói, hắn thật không muốn nhìn nữa kích động ôm cô vào lòng, hung hăng ôm chặt cô nói "Tâm Tâm, anh nhớ em, nhớ em đến không ngủ được, cũng không muốn đi học, chuyện gì anh đều không làm được, em trở lại bên cạnh anh có được hay không? Anh đồng ý với em, anh thề trừ em ra sẽ không có người con gái khác, anh nguyện ý chờ em, đợi bao lâu đều được."

Hai người gần sát nhau, cô mới nghĩ thấy trên người hắn nhàn nhạt mùi rượu, chân mày cô hơi nhíu lại, tay nhỏ bé đẩy ngực của hắn ra, nhưng Thần Tri Thư ôm cô quá chặt, cô căn bản không đẩy ra được, chỉ lẳng phí hơi sức thôi. Nói ra tức, âm thanh cô có chút buồn bực "Anh Thần, anh say rồi, anh ôm em chặt quá, em không thể thở được."

"Anh không có say, cũng không phải say anh mới nói lời này." Thần Tri Thư hơi buông lỏng cánh tay, tiếp tục ôm bả vai của cô , "Tâm Tâm, đồng ý với anh, trở lại bên cạnh anh được không."

Thượng Tâm lắc đầu, sau một cái chớp mắt sáng ngời của hắn, cô lui khỏi nắm vòng tay hắn, hốc mắt đã đỏ lên "Chú nhật em sẽ đính hôn cùng Thiệu Phi Phàm, nếu anh có thời gian hãy tới tham dự."

"Làm sao em có thể nhẫn tâm như vậy." sắc mặt Thần Tri Thư đại biến, cắn răng nói, "Tâm Tâm, em sẽ phải hối hận, em cũng không thương hắn."

"Em không thương anh ấy, nhưng em cũng không thương anh. Em là thích anh, nếu không em sẽ không bởi vì nhìn thấy anh đi chung cùng người khác mà khổ sở như vậy. Nhưng khi thời điểm em lâm vào nguy hiểm đang đối mặt với sinh tử, em mới phát hiện em có thể không nhớ anh. Em không thương Thiệu Phi Phàm, bởi vì em còn không biết cái gì gọi là yêu, yêu là cái gì. Chỉ là, ít nhất ở lúc này bọn em muốn đính hôn, em không bài xích, cũng không ghét. Tương lai, ai cũng không nói trước được, cho nên, hiện tại liền thuận theo tự nhiên thôi." Đây là suy nghĩ chân thật nhất của Thượng Tâm, đáng tiếc, Thần Tri Thư không tin.

Cánh tay dài vung lên, lại một lần nữa ôm lấy cô "Em đang gạt người."

Thượng Tâm lần này không giãy giụa, ngược lại đưa tay vòng quanh hông của anh từng cái khe vuốt ve lưng của hắn, hai người rõ ràng dán rất gần, tuy nhiên bởi vì ôm ấp nên không nhìn thấy mặt của đối phương, nhìn không thấu cảm xúc của đối phương.

Mà không xa, một chiếc xe cảnh sát quay lại chậm rãi chạy qua bên cạnh hai người đang ôm nhau, ai cũng không có phát hiện.

Thượng Tâm đứng có chút tê dại, cô đẩy Thần Tri Thư một cái "Anh Thần, em nên về nhà rồi, nếu không bà nội sẽ ra tìm em."

Thần Tri Thư bất động, cổ chấp hỏi cô "Tâm Tâm, em sẽ không đính hôn cùng Thiệu Phi Phàm có đúng hay không?"

"Anh Thần. . . ."

"Thượng Tâm, anh hỏi em một lần cuối cùng, em sẽ không đính hôn cùng Thiệu Phi Phàm có đúng hay không?" Thần Tri Thư ôm cô chặt hơn, nhưng thật lâu cũng không nghe được câu trả lời của cô . Anh cười lạnh, chậm chạp cứng ngắc buông tay ra, dùng một loại ánh mắt mà Thượng Tâm khó hiểu nhìn cô, đèn đường mờ mờ, anh từng bước một lui về phía sau, cho đến khi đụng vào xe của mình, mới nhếch nhác dừng bước lại.

"Mất đi em, anh mới biết em quan trọng bao nhiêu. Cũng giống như, khi em mất đi anh, cũng sẽ hiểu rõ anh quan trọng bao nhiêu. Em sẽ phải hối hận, em nhất định sẽ hối hận." Niềm kiêu ngạo của hắn, tự ái của hắn, hắn không buông ra, nhưng cô cố tình không chịu trở về, giờ khắc này, Thần Tri Thụ rốt cuộc biết cái gì gọi là "Hối hận". Anh kỳ vọng cô cũng sẽ hối hận giống mình.

Bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể trở lại bên cạnh hắn.

Thiệu Phi Phàm vừa lái xe đến đầu đường, mới nhớ tới không có nói cho Thượng Tâm lễ phục đính hôn Chủ nhật đã chuẩn bị tốt, nói đưa quà tặng đính hôn cho bọn họ. Lúc này mới quay ngược đầu xe trở về nhà họ Thượng, nhưng lại không ngờ tới, sẽ thấy hai người đang ôm nhau.

Chân anh đã giẫm ở trên bàn đạp thắng xe, chẳng biết tại sao lập tức liền chuyển đến chân ga, hung hăng đạp đi, vọt thẳng qua nhà họ Thượng. Thiệu Phi Phàm vô vị cười cười, bọn họ đính hôn chỉ là kẻ hoàn bình, Thượng Tâm còn thích Thần Tri Thụ, ít nhất bọn họ bằng tuổi nhau, còn là thanh mai trúc mã. Anh còn là chủ của cô còn hợp lý hơn. Chỉ là, hiển nhiên cái ý nghĩ này cũng không có qua đi, khi nhìn thấy một màn kia, trong lòng anh sinh ra không vui.

Thiệu Phi Phàm trở lại Cảnh Đới, ngồi ở trong phòng làm việc lại nhìn khẩu cung của Lý Lan, nhưng nhìn mấy lần đều không tìm ra chỗ khả nghi, anh đứng dậy rót một ly trà đậm, trong lòng phiền não, làm cho anh không có biện pháp Tĩnh Tâm lại.

Không vui! Anh lại có thể bởi vì Thượng Tâm mà cảm thấy không vui.

Hướng về phía cửa sổ gõ gõ một tiếng, dạ dày anh mơ hồ co quắp, cơm tối còn chưa ăn, lại uống nhiều trà như vậy, không đau cũng kỳ quái rồi. Đặt ly trà xuống, anh cầm cánh phục lên rồi đi Cảnh Đới.

Bình minh buông xuống, trời còn chưa sáng, nhưng phố đối diện mở 24h, trong quán nhân viên phục vụ đã bắt đầu bận rộn. Anh đi vào gọi một suất bánh bao một bát cháo, rồi thả chậm tốc độ ăn, hóa giải dạ dày đau đớn.

Viêm dạ dày khi nằm vùng anh phải cố gắng chịu, chỗ đó phải uống rượu còn nhiều hơn ăn ba bữa cơm, rượu còn nhiều nên anh phải uống một viên thuốc viêm dạ dày coi như là may mắn.

Vẫn còn nhớ khi mới từ bỏ rượu, ăn cái gì đã cảm thấy ghê tởm, toàn thân giống như côn trùng, rất khó chịu. Chỉ là, anh biết nếu để lâu nữa, thì sẽ rất khó khăn. Anh dùng rượu còn tệ đại mình, một ly tiếp một ly, không biết là trong lòng có tác dụng hay là thật hữu hiệu, có lúc mức độ nghiện lên tới, uống say cũng không có cảm giác. Chờ nghiện rồi, từ lượng của anh cũng luyện được, mà thời điểm anh Cừu muốn nói chuyện làm ăn, càng nguyện ý mang theo anh, từ lượng tốt cũng có tác dụng.

Ăn điểm tâm xong, dạ dày đau đớn cũng không có khỏi, trời cũng đã tờ mờ sáng, cả đêm chưa ngủ cộng thêm đau bao tử, về mặt Thiệu Phi Phàm uể oải nhưng anh không có về nhà nghỉ ngơi, chỉ tựa vào trên ghế trong phòng làm việc giả vờ ngủ say một lát. Lúc này, trong đội mỗi người cũng hạn một ngày 24h không thành 48 giờ, Đội trưởng đã mười ngày chưa rời khỏi trong đội rồi, anh là lính mới, phải bỏ ra hơn nhiều mới được.

Híp mắt hơn một giờ, lát nữa nhân viên chuyên cần sẽ tới đi làm, sao đó có người đưa tờ báo tới phòng làm việc tổng hợp, thấy anh nhắm mắt, người đó có chút ngượng ngùng "Đánh thức anh rồi, thật không tốt."

Thiệu Phi Phàm phát tay một cái, "Bản thân tôi tự nhiên tỉnh, chuyện không liên quan tới cậu." Anh ta vừa đi, đội trưởng liền gõ cửa tiến vào, cảnh phục trên người đã có nhiều nếp nhăn, rõ ràng hai người cũng không về nhà, nhìn thẳng vào mắt anh cười một tiếng "Mẹ kiếp, chờ vụ án này được phá, lão từ nhất định phải nghỉ lễ thời gian dài, ở nhà ngủ bù."

Thiệu Phi Phàm gật đầu một cái "Hiện tại tưởng niệm nhất đúng là cái gối đầu."

"Tiểu tử cậu không phải nên nghĩ tới cô dâu nhỏ sao? chúng ta cũng biết chủ nhật cậu đính hôn, nhưng mà tình huống bây giờ khẩn trương, chỉ sợ không ai có thể tham gia bữa tiệc đính hôn rồi, nhiều lắm chỉ có thể cho cậu nghỉ một đêm thêm một nửa ngày, xin lỗi người anh em." Đội trưởng có chút ngượng ngùng, người ta mới vừa vào đội, liền vất vả, thực không ai vui về muốn tới nhị đội hình cảnh này.

đi"Cái gì xin lỗi chứ, tôi mới phải ngại, chuyện càng gấp rút. Chỉ cần cho tôi nghỉ buổi tối là được, ngày thứ hai tôi sẽ đi làm đúng giờ."

"Như vậy sao được, tiểu tử cậu nên đối xử tốt với cô dâu nhỏ một chút, bây giờ cô gái nguyện ý gả cho chúng ta, người như thế cậu nên vụng trộm mà mừng đi, đi quanh năm suốt tháng, lo lắng hải hùng còn không thấy bóng người, vị kia nhà tôi, miệng đầy giận dữ."

Thượng Tâm sẽ oán giận sao? Thiệu Phi Phàm cười khở, cô sẽ không cần quan tâm anh bận hay vội vàng không, có chuyện thì gọi điện thoại, không có việc gì thì cũng không liên lạc, bọn họ cũng không phải quan hệ chân chính.

Đội trưởng nhìn Thiệu Phi Phàm cười bất đắc dĩ, rất có cảm xúc nói tiếp "Chỉ là các người ở một cái thành phố cũng tốt, không giống nhà tôi, còn lừng đạ ở riêng, muốn kết hôn cũng không có thời gian thương lượng."

"vị hôn thê của đội trưởng không ở thành phố G sao?"

"Ồ thành phố H, tôi làm ở thành thị, cô ấy cũng là quân nhân, sau khi tốt nghiệp trường quân đội, làm cảnh sát "Đội trưởng vỗ đầu một cái nói "Đúng rồi, cô ấy cũng tốt nghiệp trường của cậu ra."

"Vậy thật là là khéo."

"Mấy ngày nữa cô ấy cũng tới rồi, đến lúc đó để cho các người trông thấy, không chừng còn biết đấy." Đội trưởng nói đến vị hôn thê thì cực kỳ vui mừng.

"Nhìn anh hưng phấn, không phải chị dâu tới thăm anh một chút thôi sao!" Thiệu Phi Phàm đưa đẩy nói.

"Lần này tới cũng không đi, tôi tốn rất nhiều công sức mới cho cô ấy điều tới đây, chúng tôi tính toán cuối năm nay kết hôn, liền ổn định ở nơi này."

"Đây chính là chuyện đáng chúc mừng, vụ án được phá, chúng ta uống cùng nhau một chén, mang theo chị dâu nữa."

"Được, cậu cũng mang theo em dâu tới."

Thiệu Phi Phàm cười cười, lại không phản ứng. Đến lúc đó có phải em dâu hay không còn không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: chị dâu cùng em dâu.

Bữa tiệc đính hôn được tổ chức tại Kim Đình, người Nhà họ Thượng cộng thêm người nhà họ Thiệu cộng thêm người của Đàm Nhã Văn, nhìn bàn tròn lớn, từ vị trí Thượng thủ trưởng bắt đầu có chút pha trộn, một nửa quân trang một nửa mặc đồ thường.

Quân trang bên này dĩ nhiên là của nhà họ Thiệu, nhà họ Thiệu có 4 người con, trừ Thiệu Phi Phàm làm cảnh sát, còn ba người còn lại đều là quân nhân, tuy nói người con thứ ba làm ở trường học, nhưng cũng là bộ đội.

Không khí cũng không quá trang trọng hai vị ông cụ gặp mặt, đụng một ly lại vui mừng. Các anh của Thiệu Phi Phàm nói chuyện cùng Thượng Trạm Bắc cũng coi như thân thiện, Đàm Nhã Văn nhìn về mặt Thượng Tâm nói không ra buồn vui, từ trong túi lấy ra một hộp trang sức. "Tâm Tâm, đây là quà mà mẹ nuôi mừng con đính hôn, đã sớm mua, vốn định chờ con cùng Thần."

"Nói lời này làm gì." Ông đẩy bà một cái, đem hộp trang sức trực tiếp đưa cho Thiệu Phi Phàm, "Tiểu tử, đây là đồ cưới chúng ta cho con gái nuôi, cậu phải giữ lấy, dám khi dễ con gái nhà chúng ta cần thận tôi sẽ xử lý cậu."

Thiệu Phi Phàm siết hộp trang sức, qua tay đặt ở bên cạnh bàn, cười cười gật đầu cũng không nói gì.

Vành mắt Thượng Tâm có hơi hồng, lời kéo Đàm Nhã Văn nói "Mẹ nuôi" lại không biết nói gì. Chỉ là, lúc này, nói hay không nói có cái gì khác biệt? Nhớ tới bóng lưng Thần Tri Thụ rời đi đêm hôm đó, còn có những lời nói tức giận kia, nước mắt Thượng Tâm liền dừng ở hốc mắt.

Trưởng bối đều ở đây, trường hợp này cô không dám khóc, cho nên vẫn cắn răng không nói câu nào, sợ há miệng, nước mắt liền rơi xuống. Thiệu Phi Phàm ngồi ở bên người cô, nhìn nha đầu này muốn cắn bẻ đôi môi mình hay sao, anh cũng có chút tức giận, gắt gao siết chặt tay của cô, ai mời rượu anh nâng chén liền uống.

Tiệc cưới xong xuôi, Thượng Tâm muốn cùng người nhà trở về, Thiệu Phi Phàm có chút khó chịu, nắm tay cô không buông. Thiệu Phi Tri nhìn thấy cười cười "vợ chồng mới muốn ở với nhau một lát, ông cụ chó không yên lòng, chỉ chốc lát nữa tôi sẽ tự mình đưa Tâm Tâm trở về nhà họ Thượng."

Thượng thủ trưởng gật đầu, Thượng Trạm Bắc tất nhiên không tiện nói gì mang theo vợ, cùng con trai trở về nhà. Người nhà họ Thiệu cũng thức thời tránh đi, cho hai người một chút không gian riêng.

"Anh cầm cổ tay của tôi cũng đủ rồi, mau buông ra." Thượng Tâm mở miệng, nhìn cổ tay mình liền cau mày.

Thiệu Phi Phàm cũng không buông tay, giận dữ cho nên lại càng dùng sức thêm "Thượng Tâm, mặc kệ chúng ta đính hôn thật hay là giả, cũng nên tôn trọng đối phương."

Thượng Tâm trừng anh "Có ý tứ gì?"

"Ý tứ đúng là, cô muốn hợp lại cùng Thần Tri Thụ tôi không có ý kiến, chỉ là cô phải hiểu, trước khi chúng ta giải trừ hôn ước, cô ôm ôm ấp ấp cùng hân. Tôi không muốn bị người ta nói mình bị đội nón xanh (cho cấm sự) mình còn không biết."

"Anh đang nói linh tinh cái gì vậy?"

"Tôi nói cái gì cô không biết sao?" Thiệu Phi Phàm hất tay của cô ra, đi ra ngoài hành lang khách sạn "đêm hôm đó tôi đều nhìn thấy cô ôm ôm ấp ấp cùng hắn, cô còn không thừa nhận? Thượng Tâm, trước kia tôi làm sao lại không phát hiện, cô là người không thành thật đây? Còn không thừa nhận!"

Hình như Thượng Tâm kịp thời phản ứng, cô bật cười "Ngày đó là một hiểu lầm, tôi cùng anh Thần đều trong sạch, anh nào cái gì?" Nói hết lời, mặt mày cô nháy lên "Thiệu Phi Phàm, anh biết bây giờ anh giống cái gì không?"

Thiệu Phi Phàm nhú mày sờ mũi một cái, "Cái gì?"

"Ghen. Sẽ không ăn dấm của tôi chứ?" Cô cực kỳ kinh ngạc kêu ra ngoài, một giây kế tiếp, người cô liền bị Thiệu Phi Phàm ôm vào trong ngực, miệng bị hung hăng che kín. Bên tai truyền tới tiếng uy hiếp, "Nói hươu nói vượn, Thiệu Phi Phàm tôi sẽ ghen với cô? Vô nghĩa! Thượng Tâm, tôi cho cô biết, tuy nói chúng ta đính hôn là giả, nhưng cũng phải có những cái cần phải để ý." (câu cuối cùng mình chém vì không hiểu lắm,he)

Thượng Tâm ô ô hai tiếng bày tỏ mình đồng ý, mới được buông ra.

"Thứ nhất, cô không được tiếp xúc quá thân mật với người khác phái, làm cho người khác hiểu lầm, tạo thành rắc rối cho tôi."

"Anh cũng giống vậy!"

"Tiếp theo, nếu như gặp được người trong lòng, trước tiên phải thông báo cho đối phương để đối phương còn chuẩn bị."

"Đồng ý!"

"Cuối cùng, trong lúc đó phải phối hợp với đối phương khi có tụ hội, chờ thời điểm chúng ta tách ra phải đem hết toàn lực trấn an người nhà của mình, không để cho người nhà gây ra phiền toái cho đối phương."

"Đồng ý!"

Thượng Tâm ngẩng đầu lên, một bộ dáng vẻ kiêu ngạo. Thiệu Phi Phàm lại thấy chưa đủ khuyến khích, thậm chí có chút ừ ừ cúi đầu. Chỉ là, nghe cô nói một đêm kia là hiểu lầm, tức giận của anh cũng vơi đi rất nhiều.

Bởi vì uống rượu, cộng thêm những ngày qua nghỉ ngơi không đúng, dạ dày lại bắt đầu kháng nghị. Anh dựa vào vách tường, lòng bàn tay đặt ở dạ dày.

"Anh đau bao tử?"

"Không có việc gì."

Không có việc gì rồi cuộc vẫn không là đau à? Thượng Tâm rất không hài lòng với đáp án này, cô liền nâng váy đi tới phía trước, cùng phục vụ nói hai câu, rồi xoay người trở lại bên cạnh Thiệu Phi Phàm, trong tay có nhiều hơn một hộp thuốc bao tử."Cho anh, trước trở về ăn cơm rồi uống thuốc, rồi đi ngủ. Chú Thiệu nói anh làm việc ăn cơm không đúng, bà nội tôi nói ăn cơm không đúng giờ dễ dàng mắc phải bệnh bao tử. Tôi đi về trước đây, đi về trễ, ba tôi sẽ mắng."

Thiệu Phi Phàm đưa Thượng Tâm ra khỏi khách sạn, thấy cô lên xe Thiệu Phi Trì mới xoay người lên xe Thiệu Lão. Ông cụ liếc nhìn thuốc bao tử trong tay anh, cười một tiếng "Là một cô nương tốt, tiểu tử nguoi phải đối đãi tốt với người ta."

Lần đầu Thiệu Phi Phàm không phản bác lời của ông, về mặt không rõ chuyển sang cửa sổ, nhìn mây theo tốc độ xe nhanh chóng thoáng qua ngoài cửa sổ.

Sau khi kết thúc bữa tiệc đính hôn, anh cùng Thượng Tâm đều rất phối hợp thực hiện quy định, tự nhiên sống qua ngày. Thỉnh thoảng Thượng Tâm sẽ trốn người nhà, đi vào trong đội tìm anh ăn bữa cơm ở phòng ăn Cảnh Đội, sẽ ở phòng làm việc của anh ngày gốc gần nửa ngày. Thiệu Phi Phàm lúc này mới phát hiện, miệng cô nương này cũng rất có thể nói.

Anh bận nhìn bản án, tự nhiên không rảnh theo cô. Thượng Tâm một mình chơi, vừa chơi vừa nói chuyện."Thiệu Phi Phàm, phong thủy phòng làm việc này rất tốt, tọa bắc triều nam(cái này mình không hiểu lắm), thông gió thoáng mát." Thiệu Phi Phàm liếc mắt xem thường nói"Kín gió sẽ chết người."

Thượng Tâm lè lưỡi nói tiếp, dù sao cô nương này luôn có chuyện nói không hết.

Đội trưởng nghe vị hôn thê của anh tới, cố ý tới đây nhìn một chút, vừa vào cửa, cực kỳ nhiệt tình hô một tiếng"Em dâu" trong nháy mắt làm cho Thượng Tâm kinh ngạc. Chỉ là Đội trưởng nhìn Thượng Tâm cũng có chút kinh ngạc"Em dâu" có phải còn quá nhỏ hay không?

Thiệu Phi Phàm thấy thế nào cũng phải hai mươi tám hai mươi chín rồi, hẳn là người ăn ngay nói thẳng không quanh co lòng vòng liền hỏi thẳng em dâu này "Em dâu năm nay bao nhiêu tuổi?"

"20." Thiệu Phi Phàm báo nhiều hơn một tuổi, liếc nhìn Thượng Tâm cảnh cáo cô chớ lắm mồm.

20 cũng không lớn, đội trưởng cười mập mờ, thọc một chút Thiệu Phi Phàm "Anh em, cậu sẽ không ở thời điểm người ta còn vị thành niên liền đem người ta lừa về chứ!"

Thiệu Phi Phàm rất khinh bỉ nhìn anh ta "Anh nghĩ rằng tôi giống như anh, tiểu đồng chí nhà chúng tôi tuyệt đối là tự nguyện cùng tôi, chuyện lừa gạt bịp

bọn không phải là việc cảnh sát nên làm "

"Stop!"

Thượng Tâm nghe vậy không nhịn được "Xì" một tiếng bật cười, mắt to nháy mắt, khóe miệng có hai lúm đồng tiền cực kỳ xinh đẹp, nhìn thần sắc sáng ngời." đội trưởng, tôi năm nay mới quen Thiệu Phi Phàm, cho nên anh ấy cũng không phải lừa vị thành niên."

"Mới biết không tới một năm liền đính hôn?" đội trưởng trừng mắt, quay đầu vỗ vỗ Thiệu Phi Phàm "Được nha người anh em, người cũng rất nhanh, còn cười chui."

Thiệu Phi Phàm, hung tợn trừng mắt Thượng Tâm để cho cô chó nói lung tung, mới giải thích "Này không sợ cô tuổi còn nhỏ chạy mất, nên đánh nhanh thắng nhanh sao!"

Đội trưởng cười to, xem một chút nói "Chị dâu cậu cũng sắp đến, đừng để cho em dâu đi về, buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm."

"Được." Thiệu Phi Phàm đồng ý, rồi đưa đội trưởng ra khỏi phòng làm việc, trở lại liền nhìn thấy Thượng tâm hướng về phía cửa le lười.

Đầu lười ở giữa cánh môi nhẹ nhàng, dí dỏm lại không mất vẻ đáng yêu, trong nháy mắt, anh đột nhiên cảm thấy một bộ vị của thân thể lập tức liền bị trêu chọc, anh cũng đã không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: tôi không phải đào binh

Còn chưa gặp được vị hôn thê của đội trưởng, Cảnh Đội liền nhận được nhiệm vụ tạm thời, toàn thể xuất cảnh. Thiệu Phi Phàm đưa Thượng Tâm về nhà, lập tức chỉnh trang xuất cảnh cùng trong đội.

Thượng Tâm nhìn bốn chiếc xe cảnh sát xuất cảnh, chuông báo vang lớn rời khỏi Cảnh Đội, cầm điện thoại di động lên, có chút lo lắng. Trở về nhà, cũng đứng ngồi không yên, cũng không dám gọi điện thoại cho Thiệu Phi Phàm sợ làm ảnh hưởng công việc của anh.

Thượng thủ trưởng đi theo mấy chiến sĩ đi bắn bia, về nhà chỉ thấy cháu gái một bộ tâm thần thấp thỏm liền hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

Thượng Tâm nói đơn giản một câu "Ông nội, gần đây trong cục đang làm vụ án gì à?"

"Không biết, cho dù biết cũng không thể nói cho cháu biết, Cảnh Đội cùng quân đội cũng có hiệp nghị bảo mật, chuyện vụ án không thể tùy tiện nói. Không cho phép cháu đi hỏi Phi Phàm, mang đến phiền toái cho công việc của nó sẽ không tốt." Thủ trưởng nhắc tới công việc cũng nghiêm trang so với ai khác, sủng ái cháu gái cũng không thể được.

Thượng Tâm bĩu môi, không nói, điện thoại ở trong tay lại nắm càng chặt. Cho đến đêm khuya, khi nhận được điện thoại báo bình an của Thiệu Phi Phàm, cô mới yên tâm tắt điện thoại đi ngủ.

Thiệu Phi Phàm đi theo đội trưởng quét một hít thuốc phiện, hơn mười kẻ nghiện tụ tập chung một chỗ hít thuốc phiện, hút xong sau đó tùy ý đánh đập mấy cô gái quây rượu. Báo cảnh sát là một người cô gái trong quây rượu, khi bọn anh chạy đến, cô gái kia đã bị đánh thoi thóp, 120 tới, bước đầu kiểm tra xương sườn đứt ba cái, lá phổi còn bị tổn thương.

Chép xong khẩu cung, đưa phạm nhân đi giam giữ thì đã hơn mười một giờ, mở điện thoại di động ra, anh chỉ nghĩ tìm vận may điện thoại đã gọi đi, không ngờ người hiện giờ nên đi ngủ rồi, mà Thượng Tâm thế nhưng còn chưa ngủ.

Ở trong điện thoại nghe câu kia "Anh không sao chứ?" Tim của anh không khỏi động, khóe miệng không tự chủ câu lên.

"Cô lo lắng cho tôi?"

"Mới không lo lắng, tôi sợ anh tàn tật, lại ý lại vào tôi." Tiểu nha đầu mạnh miệng nói "Đã trễ thế này, anh đừng quấy rầy tôi ngủ, ai nha, không nói nữa, tôi cúp điện thoại đây."

Thiệu Phi Phàm nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh cười cười, tắt điện thoại, đem quần áo đồng phục vứt xuống chỗ ngồi phía sau, rồi lái xe, đi về nhà.

Chớp mắt một cái, nghỉ hè cứ như vậy mà đi qua rồi. ngày Thượng Tâm tựu trường, Thượng thủ trưởng rất trịnh trọng nói cho cô biết, vào trường cảnh

sát chính là một cảnh viên dự bị, cho nên dù có mặc trên người là đồng phục học sinh hay là cảnh phục đều phải dùng kỷ luật nghiêm khắc nhất. Mà cô nếu đã lựa chọn vào trường cảnh sát, thì không được bỏ cuộc.

Thượng Tâm dùng sức gạt đầu một cái, đi theo cha mẹ cùng anh trai, đi trường học báo cáo.

Thiệu Phi Phàm đồng ý ở trường học đợi cô, nhưng đã muộn rồi còn không thấy người, Thượng Tâm cũng có chút nóng nảy "Người này làm sao còn chưa tới?"

"Có thể là tạm thời có vụ án, chúng ta đi vào trước đi." Hạ Hâm Hữu ý bảo ông xã xách hành lý, trước một bước vào sân trường.

Thượng Tâm quệt mồ hôi, rõ ràng có chút không vui mừng, hôm nay vào trường học, lập tức sẽ phải chịu huấn luyện, không có ba tháng là không được ra, nhưng Thiệu Phi Phàm lại. Chân nhỏ dẫm một cái, liền đi vào trường học.

Nộp học phí, báo cáo, điền thông tin, chọn phòng ngủ. Một loạt thủ tục cũng làm xong, Thượng Tâm cầm phiếu ăn cơm, sau đó nháy mắt nhìn ba mẹ cùng anh trai, chẳng biết tại sao, trong lòng ề ề có chút lo lắng.

Thượng Tâm Bắc chịu không nổi nhất là cái ánh mắt này của con gái, tâm một cái liền mềm nhũn "Tâm Tâm, nếu không chúng ta không đi nữa, về nhà thôi."

"Hồ đồ!" Hạ Hâm Hữu tròn mắt nhìn chồng mình một cái, quét mắt nhìn Thượng Tâm, dằn dề một câu "Đừng hạn ăn cơm, có chuyện gì thì gọi điện thoại về nhà." Sau đó, bà rất giống nữ vương liền đi ra trường học. Thượng Tâm thở dài, vỗ vỗ vai em gái, cũng vội vàng đi theo mẹ mình rời khỏi trường học.

Nhìn người nhà rời đi, Thượng Tâm meo meo, nước mắt liền rơi xuống, cũng không quản bên cạnh có người xem nào nhiệt hay không, ô ô khóc suốt trở về phòng ngủ.

Cùng phòng với Thượng Tâm là ba cô gái nhìn thấy vậy liền sợ choáng váng, rồi buột miệng trong tay tới an ủi, chỉ là, Thượng Tâm là loại càng dụ dỗ càng khóc lớn, oa oa khóc ba cô gái thật không có biện pháp. Cũng may, lúc này điện thoại Thượng Tâm vang lên, ba cô gái như thấy được cứu tinh đến "Thượng Tâm, đừng khóc, cô trước nghe điện thoại." Nói xong, liền nhấn phím call, đưa đi động tới bên lỗ tai cô.

Điện thoại di động bên kia vừa mới hô một tiếng "Thượng Tâm" Thượng Tâm bên này liền khóc lên "Oa" "Thiệu Phi Phàm, tôi lại nhớ đến ba mẹ rồi, làm thế nào?"

Thiệu Phi Phàm đã sớm dự liệu đến cái tình trạng này, anh liền mắng cô cầm miệng, rồi bảo cô xuống lầu. Thượng Tâm đã khóc sưng mắt, cô gái ở cùng phòng ngủ không yên lòng cô một mình đi xuống lầu, liền đưa cô đi xuống lầu, lập tức đã nhìn thấy Thiệu Phi Phàm một thân cảnh phục. Cao lớn rắn rỏi, tuần dật trên mặt mang theo mồ hôi, làm cô nương tiên đỏ mặt. dien+dan+le+quy+don+com

Thượng Tâm nhìn Thiệu Phi Phàm theo bản năng meo meo muốn khóc, Thiệu Phi Phàm liền nói "lấy nước mắt lại, miệng ngâm lại, nếu cô lại khóc nữa tôi liền cho cô tới chỗ ông nội cô, xem ông sửa chữa cô thế nào."

Thượng Tâm run lên, nhưng ngược lại thật lấy nước mắt lại rồi. Đôi mắt uất ức nhìn anh

Thiệu Phi Phàm mang đồ tới xách lên lầu cho cô, thả vào trong ngăn kéo, sau lại đem những quần áo kia, cùng đồ dùng hàng ngày cô mang tới xếp loại cất xong "Ba tháng này các cô phải mặc đồng phục, quần áo cô mang đến nhất định là không mặc nhiều, giường đệm trên bàn không cho phép bỏ thứ kia vào, tủ không được bỏ vào tới liền mang về, chờ cô chấm dứt huấn luyện quân sự sẽ đưa tới cho cô." Nói xong, anh lấy một cái chăn mang tới, rồi cho cô mặc bộ đồ đồng phục trường học phát, "Đây là chăn đặc chế, gấp lên rất dễ dàng, còn lại đều là một chút thuốc dán cùng cao dán, mặc kệ có một mối đến đâu thì khi trở về phòng ngủ cũng phải xoa lên, nếu không thì ngày thứ hai cô sẽ không xuống nổi giường."

dien+dan+le+quy+don+com

Thiệu Phi Phàm một bên dọn dẹp, một bên nói lảm bảm, đứng một bên, mấy cô gái đã mê đến thất điên bát đảo, bạn trai lại sẵn sàng như vậy nơi nào tìm được? Thế nào bọn họ sẽ không gặp phải đây?

Chúng cô nương lá gan rất lớn, không chỉ có ánh mắt ngông cuồng, trên miệng cũng không che giấu "Thượng Tâm, bạn trai cô thật là đẹp trai."

dien+dan+le+quy+don+com

"Đúng, tôi làm sao lại không có đụng phải người đẹp trai như vậy đây? Hôm nay nhập trường, nhìn thấy nam sinh lớp chúng ta mỗi một người đều giống như mặt mũi cũng không có rửa sạch sẽ."

"Thượng Tâm, đem bạn trai cô giới thiệu cho chúng ta a!"

Thượng Tâm nghe vậy, chẳng biết tại sao trong lòng có chút mùi vị không nói ra được, cô trầm mặc, trong mắt lại có chút tức giận, nói "Anh ấy không phải là bạn trai của tôi, anh ấy là vị hôn phu của tôi—— Thiệu Phi Phàm."

Vị hôn phu ba chữ quả thật rung động, ba cô gái tròn tròn mắt tràn đầy kinh ngạc, chốc lát, như có tiếc hận thở dài chính mình trở lại bên giường thu dọn đồ đạc. dien+dan+le+quy+don+com

Thiệu Phi Phàm vẫn không biến sắc, cho đến khi nghe Thượng Tâm giới thiệu, khước miệng anh mới chịu đựng không ngừng câu đi lên. Thu thập xong, anh thân thiện giúp đỡ ba cô nương chỉnh sửa một chút nội vụ, rồi vung tay lên, mời họ đi ăn.

Thượng Tâm vào trường thì sẽ không được đi ra, cho nên bữa cơm này chỉ có thể giải quyết ở trong trường, kết quả là, phòng ăn trong trường nhỏ, bốn cô nương thêm một Thiệu Phi Phàm, vui vẻ ăn một bữa. Bữa tiệc này, không phải là ăn không, nên nói Thiệu Phi Phàm một chữ cũng không nói thiếu, chỉ là nội dung không phải là "Thượng Tâm tuổi còn nhỏ, sẽ không hiểu chuyện. Để cho bọn họ giúp đỡ một chút." Lại là "Thượng Tâm bị làm hư rồi, nói cái gì cũng không xuôi tai, để bọn họ không cần để ý."

Trong phòng ngủ Thượng Tâm xếp thứ hai, người nhiều tuổi nhất chỉ hơn Thượng Tâm 3 tháng, nhưng lại rõ ràng thành thực hơn Thượng Tâm rất nhiều. Cô nương này là từ thủ đô tới, nói chuyện rất nhiệt tình, vỗ tay một cái nói "Anh Thiệu yên tâm, tôi sẽ trông nom Thượng Tâm, có chuyện sẽ nói." diện·dan·le·quy·don·com

Thiệu Phi Phàm gật đầu một cái, lần nữa nói cảm ơn.

Ăn cơm, rồi đưa bọn họ trở về phòng ngủ, anh cũng phải đi nha. Thượng Tâm kéo vạt áo anh, nước mắt lại bắt đầu muốn rơi. Thiệu Phi Phàm lập tức sung mặt lên "Cô thích khóc như vậy sao, hiện tại liền nghỉ học đi, đỡ phải mất mặt." diện·dan·le·quy·don·com

Thượng Tâm cắn miệng, không thể nói gì.

Thiệu Phi Phàm thờ dài, xoa xoa đầu cô. "Chỉ ba tháng, một cái đã trôi qua rồi, cô làm được." Vừa mới dứt lời, Thượng Tâm một đầu bỏ nhào trong ngực anh, nước mắt nước mũi hung hăng lau trên ngực anh một cái. Làm cho anh vừa bất đắc dĩ vừa muốn cười.

Thượng Tâm trở lại phòng ngủ, đưa cổ nhìn xe cảnh sát anh rời đi. Đây là lần đầu tiên cô rời nhà vào ở trong trường, còn vừa rời đi liền bị cách ly huấn luyện ba tháng, nói không lo lắng là không thể nào, cô có chút lo lắng có chút sợ hãi, kiên định muốn tới trường cảnh sát, cái loại tín niệm đó lúc này cũng có một chút xiu dao động, nhưng Thiệu Phi Phàm mới vừa nói câu kia "Cô làm được", giống như lập tức liền khẳng định cô, để cho cô ổn định.

Thật ra thì, cô chỉ muốn có một người nguyện ý khẳng định lời của cô.

Thiệu Phi Phàm, cảm ơn anh. —— nằm ở trên tấm phản cứng, Thượng Tâm đắp lên chăn Thiệu Phi Phàm đưa tới cho cô, đây là chăn "Đặc chế", trong lòng cô yên lặng nhớ tới, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, làm xong chuẩn bị tâm tư để cô nghênh đón cuộc sống mới.

Thượng Tâm mới đầu cũng không hiểu Thiệu Phi Phàm đưa chăn tới có ích lợi gì, nhưng ngày thứ hai người tự xưng là huấn luyện viên của bọn họ, đem chăn của bốn cô ném lên mặt đất, Thượng Tâm mới hiểu. diện·dan·le·quy·don·com

"Cái này gọi là gấp chăn sao? Chăn gấp không tốt, ai cũng không cần đi ăn cơm trưa, còn không tốt cơm tối cũng không cần ăn."

"Nếu là tối cơm tối cũng không tốt đây?" Thạch Xuân Húc cả gan nói một câu, chỉ thấy huấn luyện viên trên bả vai có một ngôi sao tròng mắt, quét bốn cô gái, nói gần từng chữ, "Không cần ngủ, xếp tốt thì ngủ tiếp." Dứt lời, xoay người đến phòng ngủ bên cạnh.

Trong lòng mặc dù nói không phẫn nộ, nhưng đối mặt với huấn luyện viên, ai cũng không dám nói cái gì nữa, nhanh chóng buồn bực xếp chăn. Thượng Tâm bên này rất nhanh đã nhìn thấy góc cạnh, bởi vì chăn hàng năm được gấp chỉnh tề. diện·dan·le·quy·don·com

Làm học sinh đầu tiên trong kí túc xá được phép ăn cơm, Thượng Tâm có chút ít kiêu ngạo, hé miệng cười trộm ngửa đầu đi xuống lầu, căn bản không chú ý sau lưng cô có một ánh mắt ghen tỵ.

"Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là gấp cái mền." Thạch Xuân Húc nói lời chua cay. diện·dan·le·quy·don·com

Phòng ngủ cô gái lớn tuổi nhất không lên tiếng, người nhỏ tuổi nhất chỉ tiếp một câu "Người ta đó không phải là gấp chăn, là có vị hôn phu, ai kêu chúng ta không có vị hôn phu!"

Thạch Xuân Húc hừ lạnh một tiếng, hình như rất là khinh thường. Phòng ngủ lâm vào an tĩnh, chỉ có âm thanh gấp chăn cùng tiếng cô gái ảo não than thở. diện·dan·le·quy·don·com

Nếu như nói ngày thứ nhất nội vụ sạch sẽ, học sinh có tính nhẫn nại, thì ngày thứ hai rạng sáng bốn giờ, một tiếng chuông vang lên, để cho mọi người cũng nhếch nhác từ phòng ngủ xông tới. Đồng phục hơi lộn mặc trên người, cái mũ có méo mó đội ở trên đầu.

Huấn luyện viên giơ cái loa nói "Ba phút sửa sang xong trang phục của mình, điểm số xong, hai nhóm về phía sau bãi tập trang bị, tiến hành chạy sức nặng 5km."

"Cái gì?"

"Đây không phải là muốn chết sao?"

"Nói giỡn!" diện·dan·le·quy·don·com

Trong trường nhất thời loạn thành một đoàn, mặt huấn luyện viên không đổi sắc, giơ cái loa kêu "Còn có hai phút, ba phút không có điểm số xong lại chạy thêm ba cây số."

Chương 28: huấn luyện học sinh mới

Trong doanh trại nhất thời hỗn loạn, huấn luyện viên mặt không đổi sắc, giọng cái loa liên tiếp kêu "Còn có ba phút, ba phút không điểm số xong lại chạy thêm ba cây số."

.....

Lần đầu tiên Thượng Tâm tham gia sức chạy nặng, khi trên lưng cô đeo gần hai mươi cân trang bị, thì cô suýt nữa đứng không vững, nhưng người khác đã cống nó lên chạy ra ngoài, cô không thể không cứng rắn đuổi theo.

Nam sinh được huấn luyện ở trước mặt, nữ sinh thì ở phía sau, qua ba vòng phần lớn mọi người đều có thể đuổi theo đồng đội, lại qua ba vòng nữa mỗi đoạn lại có người bị bỏ rơi ở phía sau. Thượng Tâm cảm giác gót chân giống như là đồ chì, càng ngày càng chìm xuống không thể nào nhấc lên được.

Đội ngũ cách cô càng ngày càng xa, mấy cô gái cùng phòng cũng chạy trước, nhưng thế nào cô cũng không đuổi kịp, càng ngày càng nhiều người vượt qua cô, cô lại không thể nào cố gắng vượt qua được, trời sinh thể chất cô không khỏe mạnh như vậy.

Nơi xa Lý Hiệu Trường và phụ trách trường cảnh sát đứng trên đài ngắm nhìn bọn họ được huấn luyện nhập ngũ "Nhóm học sinh này kém hơn so với năm trước, không qua được mấy cái cản trở này, sợ rằng không quá ba tháng thì phải nghỉ học."

Lý Hiệu Trường nhận lấy kính viễn vọng nhìn học viên rơi ở phía sau, chỉ chỉ người cuối cùng đang kéo trang bị nói: "cậu xem đem người nào giày vò đi đều được, chỉ là phải giữ lại cô ấy, cô ấy mà có chuyện gì, trở về sợ là Thiệu chính ủy sẽ không tha cho cậu."

Hách Liên cau mày, nhìn gương mặt học sinh kia ghét bỏ. Loại thiếu gia công chúa này, đừng nói trường cảnh sát, trong quân khu cũng không thiếu, chỉ là Thiệu chính ủy, người kia không phải cái loại đi cửa sau sao, anh biết Thiệu gia còn có người em trai, nghe nói thời điểm đầu quân, đi khổ luyện mệt mỏi nhất, khó khăn nhất.

Nha đầu này có quan hệ gì? Có thể được Thiệu chính ủy quan tâm như vậy đây.

Lý Hiệu Trường cười cười cho hắn biết bí mật, "Cô ấy là em dâu Thiệu chính ủy, gọi là Thượng Tâm."

"Em?" Tuy nói mọi người đều biết ông có một em trai, nhưng năm nay tuổi cũng tương đối rồi, làm sao tìm được cô vợ nhỏ như vậy?

"Cậu nhất định biết Ông nội Thượng Tâm." Lý Hiệu Trường để kính viễn vọng xuống, đi theo phía sau giáo viên chủ nhiệm cùng với học sinh mới đi đến bãi tập phía trước, anh cùng Hách Liên thả chậm bước chân ở phía sau, "Thượng Vệ Quốc."

"Lão thủ trưởng!" Hách Liên rất kinh ngạc, từ trước đến giờ băng sơn cũng có vẻ mặt.

Lý Hiệu Trường gật đầu một cái, "Cháu gái Lão thủ trưởng, khóc nháo muốn tới trường cảnh sát, nghe nói còn tuyệt thực. Thủ trưởng hết cách rồi, chỉ đành phải đưa cô ấy tới đây, chỉ là thủ trưởng nói muốn đối xử như nhau không thể cho cô ấy bất kỳ đặc quyền gì, thể chất không được liên tục tiếp khuyến rút lui. Nhưng. Thiệu chính ủy đã chào hỏi rồi."

Hách Liên giận tái mặt, cười lạnh "Lý Hiệu Trường tích cực như vậy, hướng quân khu điều tôi đi huấn luyện, chính là đào cái hố này cho tôi nhảy rồi chờ xem!"

Lý Hiệu Trường cúi đầu cười cười, thủ trưởng và Thiệu chính ủy dù là ai hắn cũng không đắc tội nổi, chỉ đành phải ra hạ sách này. "Hách Liên, chuyện này cậu mới có thể thuyết phục được."

Hách Liên rất không cấp cho hắn chút mặt mũi không nói tiếp, trực tiếp nhìn xuống dưới. Đến bãi tập, đại đa số mọi người đã chạy đủ mười km rồi, huấn luyện viên chỉ huy, học sinh hoàn thành nhiệm vụ đi ăn cơm, còn lại thì chạy tiếp.

Thạch Xuân Húc sờ sờ mồ hôi trên đầu, không có vội vã đi phòng ăn, ngược lại chế giễu Thượng Tâm, "Lúc này còn có vị hôn phu giúp cô?"

Tri Đan vừa đi qua, đúng lúc nghe thấy lời này, lau mồ hôi trên đầu, đẩy cô một chút nói: "ăn nhanh đi." Thạch Xuân Húc "Đứng" một tiếng, kéo một cái ghế ngồi chồm hồm trên mặt đất thờ, ba người cùng nhau vào phòng ăn.

Trong thao trường người càng đi càng ít, có ba học sinh ngồi trên đất không chạy, huấn luyện viên nói cho bọn họ biết, nếu không chạy xong, thì sẽ bị nghỉ học. Một học sinh nữ "Oa" khóc lên, kêu "Nghỉ học liền nghỉ học", rồi bỏ trang bị chuyển bước hướng đến ký túc xá đi. Bên thao trường chủ nhiệm đứng lại liền đi khuyến cô.

Thượng Tâm cúi đầu đứng tại chỗ thờ, một đôi ủng quân nhân đứng ở trong tầm mắt của cô, một âm thanh lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, "Dừng lại liền

đại biểu buông tha, cô cũng muốn đi theo cô ta nghỉ học sao?"

Cái này" cô" dĩ nhiên là học sinh nữ, Thượng Tâm đứng lên "Tôi sẽ chạy xong." Nói xong, kéo trang bị tiếp tục tiến lên.

Hách Liên hí hóp mắt nhìn cô gái không biết là cố chấp hay là quật cường gian nan đi về phía trước, một giây kế tiếp, xoay người đi theo đại bộ đội vào phòng ăn. Chờ Thượng Tâm chạy xong 5km, cả người cũng tê liệt, đặt mông ngồi xuống dưới đất không thể dậy được nữa rồi.

Cô cứ ngồi như vậy, nhìn đội ngũ vào học lâu rồi, cô không để ý bị những người khác cười nhạo, bởi vì cô thật không đứng lên nổi. Mọi người cũng đã đi xa, một đôi ủng quân nhân lại đứng ở bên người cô nói "Không thích hợp thì nên buông tha."

Thượng Tâm ngược đầu nhìn hần, thờ hỏn hển không phục lắm phản bác, "Tôi có thể làm Được."

"Có thể làm liền đứng lên đi nghe giảng."

Người này đáng ghét như vậy, trong lòng Thượng Tâm đang làm bầm, nếu cô có thể đứng lên thì cô đâu có ngồi ở đây."Tôi nghỉ một lát liền đi qua."

"Huấn luyện viên Lý." Hách Liên quát to một tiếng, huấn luyện viên phụ trách đội nữ sinh lập tức thét lên "người này muốn khóa học lý luận quân sự trừ điểm."

"Dạ!"

"Anh!" Thượng Tâm tham không phục đứng lên "Làm sao anh có thể như vậy".

Hách Liên nhìn cũng không nhìn cô nói "Bây giờ đứng lên, có thể vào nghe giảng. Còn có ba phút nếu không đi coi như là cô tới trễ."

Thượng Tâm ngẩn ra, bấp chần trong nháy mắt lại bắt đầu mềm nhũn, chỉ là bị một kích như vậy, ngược lại cô cố hết sức lực, đi vào lớp học

Hách Liên ý bảo huấn luyện viên Lý đuổi theo, còn hần ngồi chồm hỏm nhặt lên trang bị Thượng Tâm để đó, đưa về chỗ đồ dự trữ, đây chính là tài sản quốc gia.

Liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày bốn giờ, đúng lúc bắt đầu chạy sức nặng 5km. Dục cao và thuốc Thiệu Phi Phàm chuẩn bị cho cô, tất cả đều được dùng tới, mỗi buổi tối trở lại ký túc xá, cô đều vừa khóc vừa xoa thuốc lên vết thương cho mình. Hết sức nhớ nhung Thiệu Phi Phàm cùng người nhà. Điện thoại di động bị mất rồi, ngay cả thẻ điện thoại cũng bị lấy đi, cô hoàn toàn bị giam ở trường học, cái người huấn luyện viên biến thái kia mỗi ngày biến đổi các loại hình đa dạng hành hạ bọn họ, đừng nói cô không hay vận động nên không chịu nổi, ngay cả Thạch Xuân Húc là vận động viên, đều có chút không chịu nổi liền bắt đầu oán trách.

"Đây là huấn luyện đại học sao? Người kia sẽ không thật coi chúng ta thành lính của họ đi!"

"tôi xem các cô nên tận dụng ít sức lực mà ngủ đi, còn không biết ngày mai mấy giờ chúng ta bị triệu tập khẩn cấp đấy." Đàm Siêu tức nói chưa đủ, nghiêng mắt xem Thượng Tâm một chút "Cô cũng đừng khóc, khóc xong vẫn bị huấn luyện, có sức lực khóc thì nên chạy mau lên, ngày ngày cô đều là người chạy xong cuối cùng, cô cũng không ngại mất mặt."

Thượng Tâm hít hít lỗ mũi, không phải cô muốn khóc, cũng không phải là cô không ngại mất mặt, mà là mỗi ngày huấn luyện xong vào phòng ngủ nhìn thấy đồ Thiệu Phi Phàm lưu lại cho cô, nước mắt cô liền không nhịn được rơi xuống, nhìn đều nhìn không được.

"Thượng Tâm, tôi xem cô cũng đừng kiên trì, dứt khoát nghỉ học là được rồi. Dù sao cô có vị hôn phu nuôi, sợ cái gì?" Mấy ngày nay, đã có không ít học sinh nghỉ học.

Thượng Tâm di chuyển thân thể, bọc chần thật chặt, thật giống như mình bị người khác ôm một dạng, cô nói, "Tôi tuyệt đối sẽ không nghỉ học, tôi có thể làm được."

Hai tiếng cười khê lên, có người nói "Tắt đèn chó nói" trong phòng liền an tĩnh lại.

Thượng Tâm cắn góc chăn, không biết mình đắc tội Thạch Xuân Húc cùng cô ấy khi nào, hai người nói chuyện với cô luôn mang theo giễu cợt, trong lòng cô càng thêm uất ức, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống.

Cô liền nhắm mắt lại, cô nói thầm "Tôi có thể làm được, tôi có thể làm được, tôi có thể Thiệu Phi Phàm, tôi có thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: lại một lần rời nhà

Khi kết thúc tháng huấn luyện thứ nhất, trường học cho học sinh một ngày nghỉ, nhưng không được ra khỏi trường, chỉ cho bọn họ tự tìm nơi nghỉ ngơi học tập lý luận quân sự, chuẩn bị cuộc thi lý luận ngày thứ hai.

Thượng Tâm ôm quyển sách ngồi ở bên góc kí túc xá nghiêm túc ghi chép, một lát liền thấy Trì Đan đổi quần áo rồi vỗ vỗ cô, "Có đi hay không?"

"Đi?" Thượng Tâm quay đầu nhìn cô, "Đi đâu?"

Trì Đan nhìn cửa một chút, hạ thấp giọng nói "Về nhà, tối hôm nay không điểm danh, chúng tôi tính toán đi về nhà ở một đêm, ngày mai trở về trước cuộc thi."

"Có thể không?" Cô có chút lo lắng.

"Tôi và Tiểu xuân còn có đàm cực kỳ đều đặn, cô nhất định phải đi, tối nay kí túc xá chỉ còn mình cô thôi." Trì Đan mặc dù không thích tạt xấu động một chút là khóc của Thượng Tâm, nhưng cũng không thích Thạch Xuân Húc và đàm cực kỳ cùng nhau cô lập cô, nên trước khi đi gọi cô một tiếng.

Thượng Tâm vừa nghe buổi tối chỉ còn mình cô, cũng không suy tính có thể bị bắt được hay không, lập tức đổi quần áo cùng Trì Đan chạy ra kí túc xá. Cùng đại bộ đội hội tụ, mới biết muốn đi ra ngoài thì phải leo tường. Mấy nam sinh rất nghĩa khí giúp đỡ nữ sinh nhảy qua, mặc kệ có biết hay không, cũng cong lưng cho nữ sinh chèo qua.

"Mỹ nữ, ổn thôi, tôi giúp cô...cô liền chèo lên đi." nam sinh cười hi hi nói cùng Thượng Tâm, Thượng Tâm đỏ mặt gật đầu, có chút vụng về chèo lên tường, sau đó quay đầu lại nói cảm ơn cùng nam sinh.

"Tôi tên là Kỳ Thành, cô gái xinh đẹp cho tôi biết tên đi!" Phía dưới nam sinh ồn ào nháo lên.

Thượng Tâm mặt càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói, "Tôi tên là Thượng Tâm." Sau đó liền nhảy xuống. Ngoài tường nữ sinh nghe thấy nam sinh cười ồm ồm lên đều nhìn Thượng Tâm không có ý tốt, Thượng Tâm đỏ mặt cũng không kịp nói tạm biệt với mấy người cùng phòng, liền chạy đến bên đường bắt xe về nhà.

Xe taxi dừng ở cửa đại viện, Thượng Tâm trả tiền, rồi bước nhanh vào trong nhà. Bước chân hình như cũng nhẹ nhàng hơn rồi, một tháng này, quả thực như khổ hình. Vừa vào cửa nhà, không ngờ ông nội và bà nội đều ở đây. Thượng Tâm kích động hô một tiếng, chợt nhào tới trong ngực bà nội, "Bà nội, cháu nhớ người muốn chết."

Lão phu nhân đang nói chuyện cháu gái với Thượng thủ trưởng, ai biết liền nghe thấy tiếng cháu gái trở lại rồi, vừa vui mừng vừa kích động, "Tâm Tâm, thật là Tâm Tâm, không phải nói quân khu huấn luyện ba tháng sao? Thế nào một tháng đã trở lại rồi hả?" Nhìn cháu gái vừa gầy vừa đen, bà đau lòng không thôi.

Thượng Tâm nhe răng cười cười, "Sắp tới có cuộc thi, hôm nay được nghỉ ngơi học tập. Tất cả mọi người đều chạy về nhà, cháu cũng theo họ chạy ra ngoài!"

"Ai, có thể dọa chết bà nội rồi, ta sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ cháu." Lão phu nhân nói qua phải cho con trai, con dâu gọi điện thoại, nhân tiện bảo phòng bếp làm thức ăn.

Ông cụ lại cảm thấy có cái gì không đúng, "Theo quy định ba tháng đầu các người huấn luyện đều bị kín, làm sao có thể cho các người về nhà đây?"

Thượng Tâm ngồi ở đối diện ông nội, bĩu bĩu môi, "Trường học mới không có nhân từ như vậy, để cho chúng cháu nghỉ phép về nhà, là chúng cháu nhảy tường ra ngoài. Cháu lần đầu tiên leo tường, đừng nói, thật là có chút ít khăn trương."

Thượng Tâm còn nói chuyện không ngừng, căn bản không phát hiện ông nội ở đối diện đã trầm mặt, sắc mặt càng ngày càng kém. Cho đến khi ông gầm lên giận dữ dọa cô sợ hãi.

"Hồ đồ! Cháu quả thật hồ đồ!" Thượng ông cụ tức giận tới mức run lên, nhìn cháu gái vẫn hồ đồ lơ mờ như cũ, giận dữ giơ tay lên lại để xuống, nói với Thượng Tâm, "Cháu...cháu đây là hành động trốn binh có biết hay không? Vô tổ chức vô kỷ luật, tự tiện rời khỏi đơn vị, nếu ai cũng giống như cháu vậy Cảnh Đội cũng không cần cứu người rồi, quân đội cũng không cần đánh giặc."

"Cháu liền quay trở về trường học cho ta, trước thừa nhận sai lầm với giáo viên, hơn nữa viết thư hối lỗi thỉnh cầu trách phạt." Thượng ông cụ thật giận đến không nhẹ, kêu lên làm cho lão thái thái cùng người giúp việc cũng chạy tới đây.

Thượng Tâm đã sớm rơi lệ đầy mặt, tất cả mọi người đều về nhà rồi, tại sao cô không thể trở về."cháu không muốn, người khác đều về nhà như vậy, tại sao cháu không được."

"Cháu là người nhà họ Thượng không được!" Ông cụ vỗ bàn, "Đi ra ngoài, cút ra ngoài!"

"Vệ Quốc, ông đang làm cái gì vậy." Lão phu nhân cũng bị làm cho sợ, bà liền đau lòng cháu gái, nhắm mắt mở miệng, chuyện chưa nói xong, liền bị ông cụ rống trở về, "bà câm miệng, người nào khuyên thì liền cút ra ngoài theo nó. Mẹ nương chiều thì con hư, bà còn muốn nương chiều nó đến bao giờ!"

Lão phu nhân hiểu rõ tính khí ông cụ nhà mình nhất, nói hết lời này ra rồi, sợ là thật tức giận. Bà xoay người nắm tay cháu gái, "Tâm Tâm không khóc, bà nội bảo tài xế đưa cháu trở về trường học, chờ huấn luyện kết thúc bà nội liền làm cho cháu một bàn lớn đồ ăn ngon."

"Cháu không muốn!" Thượng Tâm cũng lấy sức lực mà khóc, lau nước mắt, cứng rắn hô một tiếng, "hôm nay cháu không trở về trường học!" Tiếp theo nhấc chân chạy ra ngoài nhà họ Thượng.

Lão phu nhân định đuổi theo, thì thấy ông cụ bên này ôm ngực ngồi vào trên ghế sa lon, bà mới lo lắng xoay người lại, hướng về phía người giúp việc kêu: "Mau lấy thuốc cho thủ trưởng."

"bà trước cho người tìm nha đầu, đừng để nó đi lạc nữa." Thượng thủ trưởng vẫn còn đau lòng cháu gái.

"Cái người này, cũng bị ông mắng chạy, mới nhớ tới sợ nó chạy mất! Người ta đều về nhà, tại sao Tâm Tâm nhà chúng ta không thể trở về?"

"Muốn vào bộ đội thì không thể có hành vi này, ta một đời làm quân đội, nếu cháu gái của mình lại đào binh, Thượng Vệ Quốc ta để mặt mũi ở đâu." Hơi thở ông cụ có chút không ổn, chỉ là âm thanh vẫn còn vang to.

Lão phu nhân trừng mắt nhìn ông cụ, bà vẫn như cũ không nhận được oán trách nói "Lão cổ quái!"

Thượng Tâm chạy ra khỏi đại viện, theo thói quen muốn chạy về hướng nhà anh Thần, trước kia bị uất ức, đều là đi tìm cha mẹ nuôi tìm an ủi. Nhưng vừa nghĩ giờ phút này, chạy đi nhà anh Thần thật là không thích hợp. Trái tim càng thêm uất ức, đáng thương mình không có chỗ nào để đi. Càng nghĩ càng khổ sở, chẳng có mục đích đi ở trên đường đi dạo lung tung, cô đi dạo một mõi rồi, cô khẽ hít lỗ mũi, quyết định đi tới nơi mà cô nghĩ đến nhà "Đầu sỏ gây nên".

.....

Hôm nay tâm tình Thiệu Phi Phàm không tốt lắm, mấy lần cũng không thấy vị hôn thê của Cốc đội trưởng, hôm nay chính thức được điều đến đây làm việc, nhắc tới cũng khéo, công việc địa điểm lại đều ở lầu dưới bọn anh.

Cốc đội trưởng dĩ nhiên là vui mừng, đến lúc tan việc chào hỏi anh em trong đội rồi mời bọn họ đi ăn cơm, nói là muốn giới thiệu chị dâu.

Thiệu Phi Phàm dĩ nhiên là muốn đi, chỉ là không ngờ "Chị dâu" là người quen, lại càng không khéo chị dâu này lại chính là bạn gái trước của anh ——. Không khí nhất thời trở nên lúng túng, chỉ là cũng may, hai người đều là người thông minh, chỉ nói là người quen biết cũ, căn bản không nói đến chuyện tình cũ.

Anh ăn qua loa vài miếng, đúng lúc Thiệu Phi Trì gọi điện thoại tới, anh liền nói trong nhà có việc phải trở về trước, nhanh chuẩn lấy người.

Nói đến đây, hôm nay Thiệu Phi Phàm đã không có tâm tình gì. Họ quen biết ở Trường quân đội, hai người hợp thì nói chuyện yêu đương là bình thường, chỉ là khiến Thiệu Phi Phàm cảm thấy không thoải mái là phương thức chia tay. Chính là năm 3ĐH, mọi người đều vì tiền đồ của mình mà bỏ nhau, đại đa số đều muốn trở về bộ đội, một phần nhỏ trong nhà có năng lực trực tiếp chuyển nghề tới chỗ Cảnh Đội, còn dư lại dĩ nhiên là tự tìm đường ra.

Thiệu Phi Phàm không muốn gặp người nhà họ Thiệu, tất nhiên sẽ không nói mình là tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu nổi tiếng thành phố G. Đối mặt tốt nghiệp, lựa chọn buông tha tình yêu. Thiệu Phi Phàm hồi tưởng cô nói lúc đó "Phi phàm, tôi yêu anh, nhưng cuộc sống không thể chỉ có tình yêu là đủ. Nhà tôi giới thiệu một đối tượng cho tôi, cũng là quân đội, nhà anh ấy có thể giúp tôi chuyển nghề đến thành phố H làm cảnh sát, cơ hội này không dễ dàng, tôi không muốn bỏ qua."

Lời nói này, Thiệu Phi Phàm cảm được thì cũng buông được, anh chỉ nói một câu chúc phúc, liền tiêu sái buông tay ra, sau lại nhận được nhiệm vụ nằm vùng, anh dường như đã quên mất chuyện này.

Nhưng, dù thế nào anh cũng không nghĩ ra người có thể chuyển nghề quân nhân cho cô chính là cốc đội trưởng, càng không nghĩ tới cô sẽ trở thành lão bà của người anh em. Chuyện này thật không hay!

Anh cảm cảnh phục vào chung cư, bởi vì anh uống rượu nên anh đem xe cảnh sát để lại trong cục. Đi dạo lên lầu, móc cái chìa khóa định mở cửa vừa ngẩng đầu lên, anh mới phát hiện ra còn có một người ngồi xổm ở cửa nhà mình.

Thượng Tâm ôm đầu gổ mớ mớ màng màng ngủ thiếp đi, bị người đẩy một cái mới thức tỉnh, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Thiệu Phi Phàm, cô liền dụi mắt đứng lên, có chút oán trách nói "Làm sao anh trở lại trẻ như thế, tôi đều chết đói rồi."

"Làm sao cô ở chỗ này?" Thiệu Phi Phàm mở cửa cho cô vào nhà, có chút kinh ngạc hỏi.

Thượng Tâm ngồi vào trên ghế sa lon, cong môi nói "Anh cho rằng tôi muốn tới nơi này sao, nếu không thì tôi cũng không ngồi chồm hổm ở cửa nhà anh đội một buổi chiều!"

Này oán giận của cô có chút không giải thích được, Thiệu Phi Phàm không hiểu ra sao, chỉ là nhìn mắt của cô sưng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn còn bần thỉu, biết chắc là đã xảy ra chuyện. Nghĩ tới cô mới vừa kêu "Đói bụng", anh liền để xuống cảnh phục, đi tới phòng bếp nấu một bát mì trứng gà cho cô. Đợi cô ăn no, mới bắt đầu hỏi rõ ràng.

Thượng Tâm vừa nghĩ mình bị ông nội đuổi ra khỏi nhà, cô liền uất ức vừa đỏ mắt, liền đem uất ức mình nói cho Thiệu Phi Phàm. Thiệu Phi Phàm vừa nghe, không ngừng than thở. Chuyện này xác thực không tốt, sợ là Thượng thủ trưởng cũng giận đến không nhẹ.

Nói Thượng Tâm đôi câu, nhìn nha đầu này làm bộ đáng thương anh cũng không dám nói nặng, "Được rồi, hôm nay cô ngủ ở đây một đêm, ngày mai tôi

đưa cô về trường học, sau đó nhận sai với ông nội cô. Trước cô neen đi tắm nước nóng, nhìn cô bồn như vậy này."

Thượng Tâm rên một tiếng, cũng đang hoảng quay đầu vào phòng tắm.

Thiệu Phi Phàm suy nghĩ một chút liền cầm điện thoại lên gọi đến nhà họ Thượng nói "Thượng Tâm đang ở nhà cháu, sáng mai cháu sẽ đưa cô ấy trở về trường học." Lời này mới vừa nói xong, bên kia liền kêu lên.

"Thiệu Phi Phàm, cậu mà làm chuyện bất chính với Tâm Tâm nhà ta, lão tử ta liền cắt của cậu."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thiệu Phi Phàm đem điện thoại ra xa lỗ tai, cho đến khi bên kia đổi giọng nói anh mới để điện thoại gần sát lại, âm thanh Hạ Hâm Hữu rất mềm mại nhưng không mất đi uy nghiêm "Tiểu Thiệu, cậu hãy khuyên Tâm Tâm, đứa nhỏ này bị chúng ta làm hư rồi, ông nội nó vừa nói như vậy chắc sẽ khóc một ngày."

"Tôi biết rõ." Thiệu Phi Phàm dừng một chút mới nói: "Người yên tâm." Anh thật không biết gọi như thế nào "Bá mẫu" anh không kêu ra miệng được, bây giờ gọi "chị" lại không hợp.

Hạ Hâm Hữu cũng không so đo anh gọi như thế nào "Trời tối rồi, để nó ở lại chỗ cậu đi, chỉ là sẽ quấy rầy cậu nghỉ ngơi."

"Không quấy rầy, cần phải vậy. Ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy đến trường học, trường học sẽ không để tâm, mọi người yên tâm. Chỉ là."

"Ông cụ chúng ta sẽ khuyên."

Thiệu Phi Phàm thở nhẹ một hơi, chỉ sợ thù trưởng nghiêm túc, để nhà trường cho Thượng Tâm chịu huấn luyện, không khai trừ cô thì cũng sẽ phạt nặng cô.

Sau khi Hạ Hâm Hữu nghe được Thiệu Phi Phàm nói không cần lo lắng "Yên tâm" tâm bà mới buông xuống, nói đơn giản mấy câu lại nói cảm ơn rồi mới cúp điện thoại. Sau khi xong bà liền trừng chồng mình bên cạnh một cái, bà thật cảm thấy nhức đầu. Từng người một đều không cho bà yên tâm, ban ngày mới vừa nhận được điện thoại của mẹ chồng nói Tâm Tâm về nhà, còn chưa chạy về tới nhà, lại nhận được tin tức Tâm Tâm bị ông cụ đuổi ra ngoài, bà bảo tài xế vượt mấy cái đèn đỏ để về nhà, quả thật nhìn thấy chồng mình cùng với ông cụ.

Một quân lệnh như núi.

Một người sốt ruột vì con gái.

Bà cũng không phản ứng gì đối với hai cha con, mắt lớn trừng mắt nhỏ. Ông cụ trái tim không được khỏe, Hạ Hâm Hữu chỉ đành phải lôi kéo Thượng Trạm Bắc, trước hết để cho ông cảm miệng.

Nghe rõ chuyện đã xảy ra, trước hết Hạ Hâm Hữu cho người đi tìm Tâm Tâm, biết được cô đến nhà Thiệu Phi Phàm, mới bắt đầu phê bình lão công minh không hiểu chuyện. Bên này còn chưa có phê bình xong, điện thoại Thiệu Phi Phàm liền gọi tới, ai biết Thượng Trạm Bắc nhận điện thoại liền rống lớn, đem phát tiết chỗ bị tức ở ông cụ lên Thiệu Phi Phàm.

Thật là xấu hổ. Thiệu Phi Phàm có một người cha vợ như vậy, thật đúng là xui xẻo.

Không chỉ có Hạ Hâm Hữu nghĩ như vậy, Thiệu Phi Phàm cũng nghĩ như vậy. Cúp điện thoại, anh liền suy nghĩ, một cục phẩm tiểu tức phụ(chính là cô vợ nhỏ đó), lại thêm một cục phẩm cha vợ, làm sao anh lại xui xẻo như vậy!

Vẫn là câu nói kia—— đây là anh trêu ai ghẹo ai?

Bất đắc dĩ, khi Thượng Tâm từ phòng tắm thò cái đầu đầu làm bộ đáng thương hỏi "Thiệu Phi Phàm, anh có áo ngủ hay không?" Thời điểm này, anh còn phải bận rộn lo lắng, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo T-Shirt cho đại tiểu thư làm áo ngủ.

Thượng Tâm tắm xong, ăn uống no đủ, lại bị Thiệu Phi Phàm khuyên giải giáo dục một phen, cũng hiểu ra sai lầm của mình, không hề tức giận với ông nội nữa. Gác chân ngồi ở trên ghế sa lon, mắt to chăm chú không biết lại đang nghĩ cái gì.

Thiệu Phi Phàm cũng lười để ý đến cô, một ngày nay anh làm vụ án lại uống một chút rượu, tắm rửa, đổi áo ngủ liền trực tiếp lên giường.

Thượng Tâm thấy anh nằm trên giường, một bước cũng thoáng qua, vô cùng tốc độ chui vào chăn của anh .

"Cô làm gì đấy?" Thiệu Phi Phàm sợ hết hồn, nhìn Thượng Tâm về mặt khó hiểu.

Thượng Tâm nói, "Ngủ nha, anh nghĩ làm sao?"

Thiệu Phi Phàm chỉ chỉ ghế sa lon "Tiểu thư, gối đầu cho cô ở đó, chăn cũng đặt ở trên mặt thảm rồi."

"Tôi không ngủ ghế sa lon." Cô nói kiên quyết.

Thiệu Phi Phàm bật cười "Vậy cô cho là tôi có thể nằm vừa cái sofa nhỏ đó?" Không phải anh không để giường cho cô, mà là cái ghế sa lon đó thật quá nhỏ.

Thượng Tâm kéo kéo chăn, bản thân đứng lên, âm thanh có chút thấp "Đây là giường hai người, tại sao không thể cùng nhau ngủ."

Cùng nhau ngủ? Khụ khụ, anh trừng mắt nhìn cô, nhất thời im bất. Nửa ngày mới níu lấy cô giáo dục nói "Thượng Tâm, cô sẽ không cho rằng tôi thật là Liễu Hạ Huệ chứ?"

Thượng Tâm bị anh vừa hô, vừa làm bộ dáng vẻ đáng thương, cô ừm khua thì thầm "Nhưng Nhưng tôi không muốn ngủ một mình. Nếu không phải bởi vì mọi người đều đi về nhà, tôi cũng không biết nhảy tường ra ngoài."

"Vậy ở nhà cô ngủ thế nào?"

"Mỗi ngày đều là bà nội dỗ tôi ngủ thiếp đi mới trở về phòng . Nếu không, anh đi phòng khách dỗ tôi ngủ thiếp đi, anh liền trở lại."

"Tôi có bệnh!" Thiệu Phi Phàm quát lớn, không chống cự nổi ở đáy lòng mắng. Anh tắt đèn bàn, ôm chăn ngã đầu nằm xuống.

Thượng Tâm biết anh đã thỏa hiệp, cô liền cũng nằm xuống.

Chỉ là qua nửa giờ, Thiệu Phi Phàm rất giận liền mở đèn bàn lên, hướng về phía Thượng Tâm gào thét "Thượng Tâm, cô rốt cuộc muốn làm gì?"

Nếu không phải anh biết lai lịch cô, anh sẽ cho rằng nha đầu này cố ý quyến rũ anh. Mới vừa mơ mơ màng màng ngủ, tay nhỏ bé của cô liền trượt vào trong áo ngủ của anh, trượt vào coi như xong, còn sờ loạn ở bên trong, sờ loạn anh cũng chịu đựng, nhưng cô cứ nhiên tiến thêm một bước nhéo anh Thật là ai có thể nhịn nổi!.

Thượng Tâm xoa xoa mắt mờ mịt, một cái tay nhỏ vẫn còn ở trên người anh, nửa ngủ nửa tỉnh trách cứ "Anh kêu cái gì à?"

"Tôi kêu cái gì?" Thiệu Phi Phàm kéo tay nhỏ bé của cô nói "Cô nói tôi kêu cái gì?"

Thượng Tâm Thanh tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ đỏ lên "Tôi có thói quen, không sửa đổi được."

"Cô đây là thói quen gì?" Anh vô cùng không hiểu.

"Sờ ngực chứ sao. Khi còn bé tôi hay sờ của mẹ, mẹ không ở nhà liền sờ ba, sau tôi trưởng thành, ba mẹ đều không cho tôi sờ soạng, tôi liền sờ bà nội." Thượng Tâm nói thần nhiên, thật giống như cử động này vô cùng bình thường. Thiệu Phi Phàm có chút không biết làm sao. Thời điểm bọn họ ở LOVE, không thể không phát hiện thói quen cô quái này của cô, chỉ là không ngờ thói quen cô quái này, còn là người nhà nuông chiều nên. Cô gái hai mươi tuổi, buổi tối ngủ còn phải sờ ngực? người nhà họ Thượng còn thật nuông chiều nằng.

"Thượng Tâm, vậy ở ký túc xá cô sờ của người nào?" Cũng không thể sờ đồng học phòng ngủ?

Lúc này Thượng Tâm thật ngại quá nên cúi đầu xuống, ngón tay níu lấy góc chăn, rất nhỏ giọng mà nói: "Sờ của chính tôi."

Bùm! Thiệu Phi Phàm ngã xuống đất không dậy nổi! Anh thật là phục cô, đúng là vô địch.

.....

Ngày thứ hai, mắt Thiệu Phi Phàm quầng thâm, đi vào trong cục lấy xe trước, xin Cốc đội trưởng nghỉ rồi trở về nhà đón Thượng Tâm, lại đưa cô đi đến trường học.

Đến cửa trường học, Thượng Tâm chỉ vào bên kia nói "Hương cửa sau mở, tôi phải chèo qua từ bên kia."

Thiệu Phi Phàm liếc mắt xem thường, trực tiếp lái xe đến cửa trường học. Bảo vệ trường ngăn xe lại, Thiệu Phi Phàm trực tiếp lấy ra thẻ quân hàm làm chứng. Thượng Tâm thấp thỏm, cực kỳ oán giận nói, "Thiệu Phi Phàm, làm sao anh lại rêu rao như vậy, không biết là tôi trốn đi hay sao, nếu như bị phát hiện liền nguy rồi."

"Đoán chừng Thượng thủ trưởng nhà cô đã gọi điện thoại cho hiệu trưởng, coi như cô leo tường đi vào, thì cũng giống nhau sẽ bị phát hiện, còn không bằng quang minh chính đại đi vào sân trường." Thiệu Phi Phàm nói qua loa, rồi lái xe đi vòng qua phía sau, đến nhà tù không xa thì ngừng lại, quay cửa kính xe xuống, chỉ chỉ chỗ cô trèo tường, cho Thượng Tâm nhìn.

Chỉ thấy một dãy học sinh đang đứng ở chân tường, giơ tay, mấy huấn luyện viên đứng ở chân tường, nhảy vào tới một bắt một.

Thiệu Phi Phàm lại khởi động xe, đi vòng qua lầu phòng ngủ của cô, dừng ở cửa, để cho cô xuống xe. "Mấy giờ tới cuộc thi?"

"Sắp tới rồi."

"Trở về đọc sách đi, chứ đừng có vào trường thi, cái gì cũng không biết. Còn nữa, mặc kệ người khác nói cái gì, cô liền nói hôm qua ở túc xá, bọn họ không có bắt được cô trèo tường, cũng không có chứng cứ."

"Nhưng không phải anh nói ông nội tôi gọi điện thoại cho hiệu trưởng sao?" Thượng Tâm lo lắng nói.

Thiệu Phi Phàm xoa xoa đầu của cô "Ngốc, bắt trộm cần bắt tại trận. Bọn họ lại không bắt được cô, cô không phải thừa nhận, hấn còn có thể đòi co với thủ trưởng Thượng sao? Cho hấn mấy mạng, hấn cũng không dám."

"Có thật không?"

"Đương nhiên là thật, tôi còn có thể lừa cô sao? Mau vào đi thôi, chớ vào lúc này bị người khác nhìn thấy." Thiệu Phi Phàm đẩy cô đi vào trong, đến cửa, nhìn cô đi vào mới xoay người rời khỏi. Nhưng anh còn không có đi trở về đến xe, chỉ nghe thấy Thượng Tâm gọi anh.

Chẳng biết tại sao cô lại chạy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn còn hồng hồng.

"Thế nào?"

Thượng Tâm nhăn nhó cắn cắn miệng, chần chờ một cái mới ngẩng đầu lên "Thiệu Phi Phàm, anh thật tốt!" Nói xong, xoay người liền chạy ngược về, thoáng một cái đã không có bóng người.

Thiệu Phi Phàm bị đơ đứng nguyên tại chỗ, chờ anh phản ứng lại, đã bật cười "haha". Lại nói lại câu của Thượng Tâm "Thiệu Phi Phàm, anh thật tốt!" Nói xong anh càng thêm vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: có chút thích

Thượng Tâm thu thập một chút, liền cầm đồ dùng cuộc thi rời khỏi kí túc xá, vừa đẩy cửa ra, Trì Đan, Thạch Xuân Húc cùng Đàm Siêu đang đi vào. Ba người thấy cô ở kí túc xá rõ ràng ngăn ra, Thạch Xuân Húc cau mày chất vấn: "Làm sao cô ở phòng ngủ?"

"Tôi vẫn luôn ở đây." Thượng Tâm nhớ Thiệu Phi Phàm dặn dò, có điểm lo lắng mà nói.

"Không thể nào, chúng ta cùng nhau nhảy ra ngoài, tại sao chúng ta chịu phạt cô lại có thể vào phòng ngủ?"

Thượng Tâm cúi thấp đầu, lẩm bẩm câu nói "Tôi vẫn luôn ở đây."

Thạch Xuân Húc còn muốn nói gì, nhưng Trì Đan ở phía sau thúc giục, "Phải mau lên kịp cuộc thi." Thi lại thôi.

Vào trường thi, bốn người cùng mấy nam sinh hôm đó lại chạm mặt, một người trong đó lướt qua rồi lại quay đầu lại kêu "Thượng Tâm".

Thượng Tâm dừng bước, phát hiện là người ngày hôm qua giúp cô nhảy tường rồi hỏi tên của cô, cô không khỏi chột dạ.

Kỷ Thành đã chạy tới, mặt hưng phấn nói "Còn nhớ tôi không?"

"Nhớ."

"Ha ha, đúng rồi, mới vừa rồi phạt chạy vòng, thế nào không thấy cô? Tôi còn lo lắng cậu có thể kịp cuộc thi không, bây giờ gặp cậu thật tốt."

"Tôi Tôi"

"Kỷ Thành, chúng ta làm sao giống như vậy được, người ta cũng không bị chịu phạt lại có thể trở về trường." Thạch Xuân Húc giễu cợt nói: "hừ" một tiếng rồi kéo Đàm Siêu vào trường thi trước. Trì Đan nhìn Thượng Tâm một chút, nhếch khóe miệng cũng đi vào.

Kỷ Thành cũng không có ý kiến gì, liền gãi gãi đầu "Cậu trở lại là tốt rồi, đừng nghe Tiểu Xuân Tử nói lung tung, hỏi cấp ba cậu ấy cứ như vậy, không nhìn nổi người khác tốt hơn cô ấy." Âm thanh hơi hạ thấp, mắt quét chung quanh một cái rồi nói tiếp: "Cha cô ấy làm công an, cô ấy thi vào được trường

cảnh sát liền coi chính mình thành nửa cảnh sát, thật không coi ai ra gì."

"Các người biết nhau?" Thượng Tâm thiện lương hỏi.

Kỷ Thành khẽ cắn răng, hình như hạ quyết tâm rất lớn mới nói: "Thật ra thì ba tôi cũng là công an, nhà hai chúng ta là quen biết."

Thượng Tâm bị vẻ mặt nháy mắt ra hiệu của Kỷ Thành làm cho nhin không được cười lên một tiếng, che miệng lại, "Ha" một tiếng. Chuông vang lên, Kỷ Thành liếc mắt xem thường nói "Vào trường, cô cũng vào đi thôi."

Thượng Tâm gật đầu một cái, xoay người đi vào.

Sau đó, chuyện nhảy tường này cũng không phải cứ thế trôi qua, bởi vì thành viên tham dự quá nhiều, trường học chỉ bắt được một số thôi. Hách Liên lại tìm Thượng Tâm hỏi mấy câu, nói là có người tố cáo cô cũng tham dự. Thượng Tâm nói mình không có đi ra ngoài, tình huống giống như Thiệu Phi Phàm đoán, người nào cũng không bắt được cô cũng không biện pháp.

Ba tháng huấn luyện kinh khủng rất nhanh sẽ kết thúc, bởi vì một bộ phận lớn mọi người đều đạt thành tích cao, thành tích Thượng Tâm mặc dù kém, thì cũng vượt qua huấn luyện, nhưng cô không nghĩ thứ hạng này thật là xấu, có thể chịu đựng qua ba tháng này, cô đã cảm ơn trời đất rồi.

Chỉ là, không khí phòng ngủ khẩn trương, làm cho cô mỗi ngày trở về ngủ cũng cảm giác thật buồn. Trừ Tri Đan chịu ăn cơm, học ở ngoài cùng cô, Thạch Xuân Húc cùng Đàm Siêu căn bản không nhìn đến cô, chính là nói chuyện cũng châm chọc cô, ngay cả chuyện cô đi thư viện cũng bị Thạch Xuân Húc nói thành "Công vị hôn phu câu tam đáp tứ"(mình cũng không hiểu câu này lắm nên để nguyên) .

Thượng Tâm từ nhỏ cũng không biết kết giao bạn bè, bạn bè đều là mấy đứa bé đời cha mẹ cô làm bạn bè, cô cẩn thận lấy lòng, người khác không cảm kích, cô cũng liền tự giác cách xa. Nhưng càng cách xa, thì người khác lại nói cô thanh cao kiêu ngạo, khó nghe hơn cũng có. Biết được cô có gia thế tốt, thì dính sát nịnh nọt, những người cảm thấy cô kiêu ngạo thanh cao, càng thêm cách xa.

Một lần cùng Kỷ Thành, Tri Đan cùng nhau ăn cơm, Kỷ Thành tình cờ hỏi cha mẹ cô làm gì, Thượng Tâm cắn chiếc đũa, nói quanh co nói ba là một tiểu luật sư, còn mẹ là đi làm. May mắn, Kỷ Thành không có tiếp tục hỏi nữa, chăm sóc cô cùng Tri Đan vô cùng.

Đối với Tri Đan, Thượng Tâm vẫn cảm thấy xin lỗi, bởi vì cô không chịu cô lập mình, ngược lại làm cho Thạch Xuân Húc cùng Đàm Siêu cô lập cô cũng không để ý tới cô ấy. Tri Đan là người rất rộng rãi, đối với chuyện này, cô ấy không sao cả bảo cô không cần để ý.

Chấm dứt huấn luyện quân sự, trường học bắt đầu đi học bình thường, chỉ là chương trình học ở trường cảnh sát cùng đại học bình thường không giống nhau, trừ môn học căn bản, giáo trình hay bài chuyên ngành đều ở ngoài, còn phải học bơi lội, tán đá(mình cũng không biết là môn gì nữa), xạ kích. Mới đầu học sinh hăng hái rất cao, chỉ là ở khóa thứ nhất liền bị huấn luyện viên rất không khách khí làm cho sợ hãi, hoặc là đem học sinh không biết bơi trực tiếp ném vào chỗ nước ao sâu, học sinh hoàn toàn nghi ăn cơm rồi.

Nhất nghi cơm là Thượng Tâm, cánh tay cùng chân không còn hơi sức, rất ẩm ứ cũng không nhin được, đến khi làm cho huấn luyện viên bơi lội phát giận mới tính xong.

Về nhà kể khổ, ba cùng bà nội đau lòng muốn cô suy nghĩ lại.

Thượng thủ trưởng cũng không gật bừa, chỉ nói: "Đây là lựa chọn của cháu."

Thượng Tâm khóc là khóc, kể khổ thì kể khổ, nhưng chưa từng nghĩ tới buông tha, cô tin tưởng lời nói của Thiệu Phi Phàm, cô có thể làm. Tiểu cô nương hơi ngửa đầu nói "Tôi có thể làm được!" Nói xong, cô cầm lên dụng cụ lặn bảo tài xế đưa cô đi hồ bơi.

Thượng thủ trưởng nhìn cháu gái quật cường, khoe miệng lại nâng lên, điểm này giống ông —— nói được là làm được."Hạ Hạ, con cùng Tâm Tâm đi hồ bơi, bơi lội rèn luyện thân thể."

Hạ Hâm Hữu nghe lời nói của ông cụ, biết ông cụ không yên lòng Thượng Tâm, thầm nói ông cụ miệng cứng lòng mềm "Cha, Tâm Tâm cùng tiểu Thiệu hẹn ước, để cho bọn họ chơi đi, con và Trạh Bắc cũng có chuyện. tính khí Thượng Tâm và tiểu Thiệu cũng gần giống nhau."

Ông cụ mới vừa gật đầu, xuống lầu liền nghe thấy Thượng Trạh Bắc phản đối."Tâm Tâm lại cùng Thiệu Phi Phàm đi ra ngoài? Còn bơi lội? Không được, gọi Tâm Tâm trở về."

Hạ Hâm Hữu liếc mắt xem thường, ông cụ xem nào nhiệt chờ con dâu dọn dẹp tiểu tử này. Quả nhiên, Hạ Hâm Hữu hừ hừ hai tiếng, Thượng Trạh Bắc lập tức đành hoàng.

Khi Thượng Tâm đến hồ bơi, Thiệu Phi Phàm đã đứng ở cửa đợi, một thân cảnh phục dựa vào xe cảnh sát, rất là anh tuấn, làm cho các cô gái khi đi qua đây đều quay lại ngắm anh.

Thượng Tâm đi tới, bước bình, tay nhỏ bé khoác vào khuỷu tay anh, mím môi cười nói "Tôi đã lâu?"

Thiệu Phi Phàm bị cô thân cận làm cho có chút kỳ hoặc, quét quét chung quanh, trong nháy mắt liền nhìn thấu ý nghĩ của cô, không buồn ngược lại anh thật buồn cười. Mở cửa xe, anh lấy dụng cụ lặn ra, một tay đặt trên vai cô, "Không đợi bao lâu, vào thôi."

Hai người đôi đôi ngắm xong rồi đi vào hồ bơi, bởi vì là ngày nghỉ, trong hồ rất nhiều người. Thượng Tâm ôm cái phao bơi chậm chạp đi tới, Thiệu Phi

Phàm vừa nhìn thấy khác thường, định bỏ phao đi "Nước vừa tới đầu gối, có thể học được bơi lội?."

Thượng Tâm gắt gao ôm, "Không được, tôi sợ nước."

"Có tôi ở đây, sẽ giúp cô." Nói xong, anh cầm lấy phao vớt qua một bên, lôi kéo cô trực tiếp nhảy vào nước.

Thượng Tâm còn ám ảnh lần trước bị ném nước vào, vừa vào nước liền sợ hãi ôm Thiệu Phi Phàm thật chặt, chân thì nhót chặt hông của anh, đôi tay ôm cổ của anh, gương mặt cô dán vào mặt của anh, bên ôm bên gọi nói "Tôi sợ, tôi sợ."

Thiệu Phi Phàm cười lớn, mang theo cô đi đến bên cạnh hồ, khuyên nửa ngày mới làm cho cô xuống, chỉ dùng tay gắt gao bám vào bờ vai của anh. "Tôi giữ cô, đảm bảo không buông tay, cô cố gắng, nổi lên liền đánh chân."

"Anh bảo đảm không buông?"

"Tôi bảo đảm"

Thượng Tâm do dự đưa tay cho anh, buông lỏng thân thể chìm xuống, một lát thân thể lại nâng lên, Thiệu Phi Phàm kêu "Đánh chân" mang theo cô bơi từ từ.

Thượng Tâm gan thật nhỏ, hơn nữa sợ anh buông lỏng tay, chốc lát liền trôi lên xem một chút. Bơi một lát, hình như hiểu được quy luật, thấy Thiệu Phi Phàm tiếp tục giữ cô, cô cũng yên tâm, nên ở trong nước phịch phịch bơi lội một lát.

Thiệu Phi Phàm tính toán, vào lúc này cô yên tâm, mang theo cô hướng giữa hồ đi, nhìn chân cô đánh rất tốt, liền lạng lẽ buông lỏng tay, đi theo bên người cô.

Thượng Tâm kim nén đến vô cùng lâu, áp tay sẽ phải ngừng đầu, nhưng trên tay lại không có Thiệu Phi Phàm, trong nháy mắt cô hoảng hốt nên bị sặc một hộp nước. Thiệu Phi Phàm ở một bên tóm được cô lên, Thượng Tâm như con gấu koala ôm anh thật chặt, nức nở nói "Anh cứ nhiên buông tay, Thiệu Phi Phàm anh lại buông tay."

Chỗ nước sâu bên này không có ai nghịch nước, Thượng Tâm khóc kêu lên, đưa đến tất cả người bơi lội đều để ý, vừa nhìn là nam nữ trẻ tuổi, thì đều cười cười.

Thiệu Phi Phàm bịt cái miệng cô đang hung hăng mắng anh, nhin không được cười, "Cô sợ cái gì, bơi lội không sặc mấy ngụm nước có thể học được sao?"

"Anh xấu lắm, xấu lắm." Thượng Tâm kinh hãi, không dám buông tay chỉ đành phải há mồm cắn anh, miệng đúng lúc cắn lấy bên tai của anh, không nặng cũng không nhẹ bâu môi một cái, hàm răng cô lướt qua vành tai, khê đau nhói.

Thiệu Phi Phàm chỉ cảm thấy lỗ tai nóng lên, thân thể trong nháy mắt tê rần, một cái cắn này của cô ngược lại mập mờ thấu xương. Có chút ý định vừa động, thân thể cô dán chặt vào anh, ngực nhỏ bè phập phồng, bắp đùi đang kẹp thật chặt eo của anh, xúc cảm thật mềm mại, thậm chí trong đầu của anh còn hiện ra một màn ở LOVE anh ôm cô xích lửa đi tắm.

"Cô đi xuống trước, tôi không buông tay nữa." Anh ách giọng nói, không muốn bị Thượng Tâm phát hiện mình khác thường.

"Tôi không xuống"

Nước trong hồ bơi hình như càng ngày càng nóng, dù nói thế nào thì Thượng Tâm cũng không chịu buông tay ra, Thiệu Phi Phàm nhức đầu, trực giác cùng bản thân anh nói "Xong rồi".

Quả nhiên, bên tai lập tức truyền tới âm thanh của Thượng Tâm. "Thiệu Phi Phàm, thứ gì đang chạm vào tôi vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: hôn thì thế nào

Trực giác của anh nói cho anh biết "Xong rồi".

Tình cảnh lúng túng khiến anh sững mặt lên, đành giọng hỏi "Xuống hay không?"

Thượng Tâm lập tức lắc đầu, Thiệu Phi Phàm để nước đem Thượng Tâm bơi tới bên bờ, ném cô lên bờ, lập tức lật người chìm vào trong nước, bơi qua bơi lại hai cái, khiến cho chính mình tỉnh táo thì liền lên bờ.

"Đi thôi, hôm nay học cũng không thể học được gì, tối mai trở lại học."

Thượng Tâm gạt đầu một cái, đi thay xong quần áo liền ra ngoài phát hiện Thiệu Phi Phàm đang ngồi ở khu nghỉ ngơi uống nước. Cô vừa đến gần vừa nhìn, tất cả đồ uống đều đóng đá, cô nhìn ngoài cửa sổ, mặc dù tháng mười hai thành phố G tiếp giáp phía nam, không giống Phương Bắc lạnh như vậy, nhưng vào đông cũng rất lạnh rồi, không đến nỗi nóng phải uống nước đá nha. "Anh không có bệnh chứ? Giữa mùa đông uống nước đá?" Nói xong, cô giơ tay lên sờ trán của anh.

Bởi vì mới vừa tắm xong, tay Thượng Tâm có nhiệt độ, dán lên trán của anh, nhu nhu âm ẩm, Thiệu Phi Phàm giật mình, vươn tay ra gạt tay của cô, cau mày hỏi: "Làm xong rồi sao?? Có thể đi chưa?"

"Đi thôi." Thượng Tâm cầm lên dụng cụ lặn, vẫy tóc đi ra ngoài. Căn bản không chú ý đến sắc mặt Thiệu Phi Phàm khác thường hơi ửng hồng.

Mà Thiệu Phi Phàm ở trong lòng đã mắng mình một trận, điên rồi, hôm nay anh bị lam sao vậy, bị Thượng Tâm chạm thử cũng nóng lên.

Lên xe cảnh sát của Thiệu Phi Phàm, Thượng Tâm nghĩ mình không có thời khô tóc, lúc nhìn xe sắp qe qua, lập tức ngăn lại nói "Tôi không trở về nhà, đi đến nhà của anh đợi một lát rồi trở về."

"Đi đến nhà tôi làm gì?" Thiệu Phi Phàm cau mày hỏi.

"Coi trọng nhà của anh còn gì?" Tiểu cô nương có chút không vui nói.

Thiệu Phi Phàm không nói, mà anh hình như thật muốn làm chút gì.

Tuy nói Thượng Tâm trước sau có hai vị hôn phu, nhưng người lại đơn thuần! Nếu không Trần Tri Thư cũng sẽ không bởi vì cô không hiểu chuyện nam nữ mà đi tìm nữ nhân khác. Ở trong lòng Thượng Tâm không có nghĩ đến chuyện nam nữ, không nói từ trước đến giờ hai người bao nhiêu lần cùng giường chung gối, ai nhìn cũng không nhìn ra hai người là vợ chồng giả, đều nghĩ là tình yêu cuồng nhiệt.

Thiệu Phi Phàm vào phòng liền ngồi lên ghế sa lon, Thượng Tâm để dụng cụ lặn xuống cũng chen đến bên cạnh anh ngồi xuống, thân thể nhỏ bé lười nhác tựa vào bên người anh, mềm mại thân mật khác thường.

Anh không thể chịu nổi cái loại tra tấn này, liền đứng lên, anh tránh làm Thượng Tâm trực tiếp té ở trên ghế sa lon, đầu còn bị đập xuống. "Thiệu Phi Phàm, anh làm gì thế?"

"TôiTôi muốn đi vệ sinh." Thiệu Phi Phàm dứt lời, liền xông vào phòng vệ sinh.

Trước khi đóng cửa anh còn nghe Thượng Tâm xoa đầu oán giận nói "Đi vệ sinh anh nói một tiếng là được không phải sao."

Một tiếng này, làm cho người ta cảm thấy uất ức. Thiệu Phi Phàm nắm tay cầm của cái cửa, kéo mạnh ra, lại đi về tới chỗ ghế salon. Thượng Tâm vừa ngồi dậy, đã thấy anh trở lại, nhìn chằm chằm anh hỏi: "Không phải anh muốn đi vệ sinh sao? Tại sao lại trở lại?"

"."

"Anh muốn làm gì? Sao không nói gì vậy?" Thượng Tâm thấy anh âm trầm không nói lời nào, cô có chút không hiểu nổi, ngược đầu lên nhìn anh, "Anh.Ồ ồ."

Thiệu Phi Phàm cảm giác mình thật điên rồi, từ lúc ở trong hồ bơi anh liền bị điên rồi. Mà cô làm cho anh trở nên không tự chủ được, nhìn cái miệng nhỏ Thượng Tâm lúc đóng lúc mở, anh chỉ có một ý niệm đó chính là chặn miệng của cô lại.

Thân thể cùng suy nghĩ của anh giống nhau, tiếp tục giữ hai vai của cô, dễ dàng đem cô kéo lên, tiếp theo một cái tay đè lại sau ót cô, một tay ôm hông cô, mà môi anh chính xác chặn lại cái miệng nhỏ đang lăm lăm của cô.

Xúc cảm này thật mới lạ, mềm mại ngọt ngào, đầu lưỡi anh dò vào trong miệng của cô, dễ dàng cạy ra hàm răng cô, nâng cô mềm mại lên, nhẹ nhàng quét qua miệng của cô, đồng thời nín lấy đầu lưỡi của cô.

Cái hôn này giống như kẹo làm say lòng người, anh mút thỏa thích, khẽ liếm, muốn ngừng mà không ngừng được. Ở một nháy mắt Thiệu Phi Phàm hôn cô, cũng biết cái hôn này, không thể thỏa mãn toàn bộ dục vọng của anh.

.

Thượng Tâm ở trên ghế sofa, hai mắt đóng đưa, một cái tay cô sờ khoe miệng, một cái tay nắm áo sơ mi, nút áo sơ mi cũng bị tháo ra rồi, xương quai xanh trước ngực mờ mờ có vài vết màu đỏ.

Mà phòng vệ sinh sau lưng cô có âm thanh anh đang tắm.

Mới vừa xảy ra chuyện gì?

Thiệu Phi Phàm hôn cô, cái nụ hôn đó giống như chiếm đoạt, chiếm đoạt môi của cô, chiếm đoạt suy nghĩ cùng đại não của cô, khiến cô cũng không kịp nghĩ cái gì, cô còn chưa kịp phản kháng liền bị anh hôn.

Anh không chỉ có hôn môi của cô, còn hôn cổ của cô cùng. Thượng Tâm che mặt nước nỡ ghen ngào, trời ơi, cô không dám nghĩ tiếp, thật là mắc cỡ.

Mắc cỡ nhất chính là, trong quá trình Thiệu Phi Phàm hôn cô, cô hoàn toàn không có phản kháng một chút nào, nếu không phải một khắc kia cô bị anh hôn ưm ra tiếng, Thiệu Phi Phàm khẩn cấp phanh lại, có phải là bọn hay không liền."Ồ ô, rốt cuộc tôi đang làm gì?" Thượng Tâm ảo não gõ gõ đầu của mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng.

Trong phòng tắm Thiệu Phi Phàm cũng không khá hơn chút nào, muốn làm chuyện tốt cơ hồ dục hỏa đốt thân, tuy nhiên chỉ có thể dùng nước lạnh tắm. Vừa nghĩ tới thân thể Thượng Tâm mềm mại, người anh em vừa mới mềm xuống lại ngẩng đầu lên lần nữa, Thiệu Phi Phàm cau mày, mở ra vòi nước lạnh lần nữa.

Tắm nước lạnh nửa giờ, Thiệu Phi Phàm mở cửa phòng vệ sinh ra, chỉ thấy Thượng Tâm đang bò trên mặt đất tìm nút áo, anh sải bước đi vào phòng ngủ, từ trong tủ quần áo lấy ra bộ quần áo vừa mới mua.

Từ phòng ngủ anh trực tiếp ném vào phòng khách, nói: "Trước mặc bộ này, tôi còn chưa mặc qua."

Thượng Tâm nhặt quần áo lên, đỏ mặt nói "Vâng" một tiếng, liền chạy vào phòng vệ sinh thay quần áo.

Quần áo rất lớn, Thượng Tâm mặc vào ngực lộ ra một mảng lớn, nhìn trong gương, vết hôn còn in rõ ràng ở xương quai xanh, thật giống như nói cho cô biết mới vừa rồi tất cả đều là thật.

Thượng Tâm nhắm mắt, thật muốn ở trong phòng vệ sinh không ra luôn.

Mê neho gần nửa ngày cô mới đẩy cửa phòng vệ sinh ra, Thiệu Phi Phàm đã mặc cảnh phục vào ngồi ngay ngắn ở đó, trên mặt cũng mang theo vẻ lúng túng, chỉ là anh che giấu cực tốt. Anh cầm chìa khóa xe, đứng lên nói "Đi, tôi đưa cô về nhà."

". . . ." Thượng Tâm đi theo anh xuống lầu, ngồi vào trong xe, cho đến khi xe lái đến cửa đại viện, hai người cũng không nói chuyện với nhau. Thượng Tâm nhìn thấy nhà mình, liền đưa tay muốn mở cửa, nhưng cửa xe đã khóa. Cô nhìn về phía anh, ý bảo Thiệu Phi Phàm mở khóa, Thiệu Phi Phàm lại tắt máy, nghiêng đầu nhìn cô hỏi: "Cô không muốn nói gì sao?"

"Nói, nói gì?" Cô lúng túng hai tay bắt vào nhau không biết nói gì chỉ cúi đầu.

Thiệu Phi Phàm day day huyết thái dương, nói cô không hiểu vậy anh sẽ làm, anh đưa tay kéo đầu Thượng Tâm đến gần, rồi hôn một cái lên miệng của cô, nói "Tôi hôn cô rồi, cô cũng không nói gì hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Vừng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Khuôn mặt của Thượng Tâm liền đỏ lên, tay nhỏ bé bụm mặt lại, mắt cô quét loạn khắp nơi "Hôn như thế nào?"

Cô hỏi anh hôn như thế nào? Thiệu Phi Phàm trừng mắt nhìn cô, làm sao anh lại quên cô nương nhà anh có chút đơn thuần quá mức. "Không ra sao, đích xác là không ra sao." Nặng nề nói xong, anh liền mở khóa ra, rồi xuống xe đi vòng qua sang chỗ cô mở cửa xe ra.

Thượng Tâm nhìn xe cảnh sát tựa như tên lửa chạy ra ngoài, cô vuốt khuôn mặt vẫn nóng lên như cũ của mình rồi suy nghĩ: có phải Thiệu Phi Phàm tức giận hay không?

Thiệu Phi Phàm lái xe đi ra ngoài, trong lòng cũng bức bối. Từ kính xe anh nhìn thấy Thượng Tâm vuốt khuôn mặt của mình ở cửa, một bộ dáng ngây ngô, anh liền thờ dài, rồi quay đầu xe trở lại.

Xe gấp khúc quay lại dừng ngay ở bên cạnh chỗ Thượng Tâm đang đứng.

"Làm sao anh lại quay trở lại vậy?" Thượng Tâm u mê hỏi.

Thiệu Phi Phàm mở cửa xe ra "Thượng Tâm, cô có biết tôi hôn cô có nghĩa là gì hay không?"

"Nghĩa là gì?" Cô thuận miệng hỏi, đầu cũng ngây ngô đại đột.

Thiệu Phi Phàm lại im lặng một lần nữa, nửa là lúng túng nửa là tức giận hô lên "Ý nghĩa là tôi thích cô, tôi thích cô, có hiểu hay không?"

"Ừm! Há?" Đầu tiên là Thượng Tâm gật đầu, gật đầu xong cô lại chột ngựa đầu tròn mắt nhìn anh. Chỉ là Thiệu Phi Phàm đã không còn mặt mũi

đối với cô gái ngọc này nữa rồi, anh mắng một câu, lần nữa trở lại xe rồi lái xe ra khỏi đại viện Nhà họ Thượng .

Thích khi hai chữ này mất xuất hiện trong đầu Thượng Tâm, thì xe Thiệu Phi Phàm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngày thứ hai bơi lội, Hạ Hâm Hữu nhìn Thượng Tâm không đi bơi lội về xong lại thu dọn đồ đạc về trường học, trong lòng cảm thấy đứa nhỏ này có điểm không đúng.

"Trạm Bắc, ông đi hỏi Tâm Tâm một chút, tại sao trở về trường học sớm như vậy?"

Thượng Trạm Bắc đang sửa sang lại tài liệu, lại nghe thấy lời nói của lão bà đại nhân, lập tức bỏ lại tài liệu hấp tấp chạy vào phòng của Thượng Tâm."Tâm Tâm, sáng sớm ngày mai trở về cũng kịp mà, buổi tối khuya như vậy trở về trường làm gì?"

"Tuần này thi cuối kỳ, tối nay con về đọc sách." Thượng Tâm đeo ba lô nhỏ lên, nhìn chung quanh gian phòng một cái, xác định không quên đồ gì rồi nói, "Cha, con đi nha."

"Thiệu Phi Phàm không tới đón con sao?" Thượng Trạm Bắc nhướn mày.

Thượng Tâm mất tự nhiên mặt liền đỏ, "Con không có nói cho anh ấy biết tối nay con trở về trường học."

Nhìn vẻ mặt cô mất tự nhiên, Thượng Trạm Bắc lập tức ý thức được con gái cùng Thiệu Phi Phàm có cái gì không đúng, chính xác mà nói từ sau khi kết thúc bơi lội Thượng Tâm liền có chút không bình thường."Con cùng anh ta không có việc gì chứ?" Ông thử hỏi.

Thượng Tâm cúi thấp đầu, lầm bầm: "Chúng con có thể có chuyện gì. Cha, con đi nha." Nói qua loa rồi cô ra khỏi gian phòng .

Thượng Trạm Bắc an bài xe đưa Thượng Tâm trở về trường học, thấy con gái vừa đi, ông liền lôi kéo Hạ Hâm Hữu nói thầm'Có cái gì đó không đúng, tôi cảm giác có cái gì không đúng. Bà nói có phải Thiệu Phi Phàm bắt nạt Thượng Tâm hay không?"

Hạ Hâm Hữu"Được rồi" một tiếng, "ông cho rằng Thiệu Phi Phàm có thể làm gì, tôi nghe nói trong cục bọn họ vội muốn chết rồi, bận rộn như vậy nó còn đi bơi lội cùng với Tâm Tâm, thứ sáu đón nó về nhà, Thứ hai đưa nó đi học, nó đã làm rất tốt rồi."

"không phải tôi nói cái đó, tôi là nói." Thượng Trạm Bắc cũng nói không ra là khác ở chỗ nào.

Hạ Hâm Hữu cũng cảm thấy gần đây con gái khác thường, nhưng lại làm cho bà cũng không hiểu rõ. Bà đẩy chồng mình ra rồi thở dài "Mặc kệ ông, Tâm Tâm còn nhỏ, người với người là duyên phận, cứ để tự nhiên đi."

Thượng Tâm vừa xuống xe đúng lúc gặp phải Ký Thành cũng vừa trở về trường học.

"Thượng Tâm." Ký Thành từ trên xe taxi xuống, thấy Thượng Tâm cũng vừa xuống xe, một đường đã chạy tới, nhìn thấy chủ Lưu lái xe liền chào hỏi"Chủ khỏe."

Chủ Lưu gật đầu một cái, lấy ra ba lo cho Thượng Tâm nói "Tiểu thư, tôi đi về trước đây."

"Chủ Lưu hẹn gặp lại." Thượng Tâm khéo léo phát tay, thấy xe đi, cô liền quay đầu nhìn Ký Thành, lại phát hiện anh nhìn chằm chằm biển hiệu xe hơi đã lái đi, trong lòng cô liền"Lộp bộp" lo lắng."Ký Thành, chúng ta đi vào trong thôi."

Ký Thành thu hồi ánh mắt nói"Thượng Tâm, sao chú ấy lại gọi cậu là tiểu thư?" Anh vốn tưởng rằng là người nhà của Thượng Tâm .

"A, đó là tài xế của ông nội tôi, chú Lưu gọi như vậy đã thành thói quen vẫn không đổi được." Cô thận trọng nói.

"A, vậy ông nội cậu làm việc ở quân khu sao?" Anh không có nhìn lầm, biển hiệu chiếc xe kia là của quân khu.

Thượng Tâm cười gượng nói"Đúng vậy, người đã về hưu chính phủ cấp chiếc xe đó cho ông."

"Như vậy sao." Ký Thành không có hỏi nữa, một quân nhân về hưu liền cấp một chiếc xe Benz, rốt cuộc là ông làm quan lớn gì? Thường ngày Thượng Tâm ăn mặc đồ dùng đều là đồ tốt, cô nói cha là luật sư, anh cũng không để ý. Hôm nay xem ra, chỉ sợ gia thế cô không phải đơn giản như vậy.

Về mặt Ký Thành khiến Thượng Tâm lo lắng, càng thêm không vui nổi, nghĩ kéo anh vào trường học, chỉ là hai người còn chưa đi đến chỗ gác công, Thượng Tâm liền bị một người gọi lại."Tâm Tâm."

Âm thanh quen thuộc khiến Thượng Tâm kinh hãi, vừa quay đầu lại, là Thần Tri Thư đang đứng ở bên cạnh chiếc xe Land Rover màu đen. Một thân quần áo chơi bóng bên ngoài, áo không có cài nút, anh lấy một loại tư thái tùy ý tựa vào trên cửa xe, lúc này sắc trời đã tối, nhưng mà ánh mắt của anh vẫn rất sáng.

"Anh Thần." Thượng Tâm đột nhiên nhớ tới, Thần Tri Thư đi đánh bóng ở ngay sân bóng gần đây.

Ký Thành nhìn Thần Tri Thư một chút, sau đó hỏi Thượng Tâm"Hai người quen biết sao?"

Thượng Tâm gật đầu, qua tay đem ba lô của mình cho Ký Thành nói "Cậu giúp tôi đưa tới kí túc xá, tôi nói mấy câu với anh ấy liền đi phòng tự học tìm cậu."

"Anh trai cậu sao?" Ký Thành có chút không tin, bởi vì hai người không hề giống nhau. Hơn nữa cậu nhớ đã gặp anh trai Thượng Tâm một lần, dáng vẻ thư sinh hơn so với người này một chút, trên người người này hình như còn mang theo một tia nguy hiểm cùng tà khí. Anh không yên lòng hỏi "Tôi chờ cậu ở cửa."

Thượng Tâm cười cười, "Không cần, đây là con trai mẹ nuôi tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên."

Ký Thành nghe vậy, liền gật đầu một cái rồi đi vào, cậu vẫn không yên lòng như trước, thường xuyên quay đầu lại nhìn.

Thần Tri Thư nhìn cậu ngoảnh lại cười cười, chuyển sang Thượng Tâm, nghiêng đầu hỏi: "Bạn trai nhỏ của em?"

"Anh nói gì vậy, là bạn học của em mà thôi. Anh cũng không phải không biết em có." Lời đến khóe miệng cô liền nuốt xuống.

Mắt Thần Tri Thư chợt lóe, khẽ nghiêng đầu nói "Đúng nha, anh biết rõ em có vị hôn phu. Chỉ là, vị hôn phu của em lại có thể để cho em cùng bạn học trai quen biết như vậy?"

Lời nói này vô cùng chua, Thượng Tâm cũng nghe được bên trong lời nói có châm chọc. Cô phồng miệng lên, muốn phản bác nói "Anh Thần anh."

"Thượng Tâm." Sau lưng có tiếng gọi làm cho Thượng Tâm không kịp nói gì liền bị cắt ngang, cô liền quay đầu lại, có chút không dám tin, nhưng từ phòng bảo vệ đi ra không còn ai khác, chỉ có vị hôn phu của cô Thiệu Phi Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Thiệu Phi Phàm?" Thượng Tâm kinh hãi kêu thành tiếng, sau lưng cô Thần Tri Thư khẽ nheo mắt lại,... Hơi thở nguy hiểm hình như nặng hơn một chút.

Thiệu Phi Phàm cười cười, chậm rãi bước đến gần. Hôm nay tạm thời có một vụ án ở gần nhà họ Thượng, xong xuôi anh liền lên xe đi đến Nhà họ Thượng, đi vào mới biết Thượng Tâm đã trở lại trường rồi. Anh lái xe lượn quanh tới trường học, người gác cổng đã sớm biết xe cảnh sát của anh, để cho anh dừng ở trong trường sau đó vào phòng bảo vệ chờ Thượng Tâm.

Nhưng thật vừa đúng lúc anh liền đem tất cả nhìn vào mắt. Vung tay lên, anh liền đem Thượng Tâm ôm ào lòng, trên mặt đều là sự cung chiêu, "Thần thiếu gia, Tâm Tâm nhà chúng tôi đơn thuần, không có tâm địa gian xảo như vậy, cho nên đối với việc cô ấy kết giao bạn bè, tôi luôn không can thiệp. Lại nói tôi cũng biết Ký Thành, năng lực Tâm Tâm kém, ở trường học có người giúp đỡ cô ấy, tôi mới yên tâm."

Lời nói của Thiệu Phi Phàm không phải là giả, anh cùng Ký Thành xác thực có quen biết. Mỗi một lần đưa Thượng Tâm trở về trường học, luôn vô tình có thể nhìn thấy cậu ta. Mà Ký Thành ở trước mặt anh cũng không che giấu tâm tình chút nào. Chỉ là số tuổi này, dù sao Thiệu Phi Phàm cũng có nhiều kiến thức hơn so với những người lứa tuổi này, anh không có nói cái gì khó nghe, ngược lại gặp được cậu ta anh liền nhờ cậu ta, chăm sóc Thượng Tâm.

Thượng Tâm có quan hệ cùng bạn học ở phòng ngủ không tốt lắm, cho nên bạn học nữ ở lớp học đối với cô cũng không quá thân thiện. Chuyện này người trong nhà không thể nhúng tay,

Một cái khác, cô nương nhà anh này, thật đúng là phát triển muộn. Cô còn không biết có người có ý tứ đối với cô. Tóm lại, Thiệu Phi Phàm tin tưởng Thượng Tâm cũng tùy ý Thượng Tâm.

Nhưng mà anh có thể không đề phòng bất luận kẻ nào, nhưng nhất định phải phòng một người, người này chính là Thần Tri Thư. Cho nên, khi Thần Tri Thư xuất hiện, Thiệu Phi Phàm liền từ phòng bảo vệ ra gọi Thượng Tâm.

Anh không có cảm tình tốt đối với Thần Tri Thư, trước phản bội Thượng lòng, giờ lại hối hận muốn cướp người, một cái khác nữa là thân phận của anh ta cùng bối cảnh nhà họ Thần. Anh cúi đầu nói nhỏ bên tai Thượng Tâm "Muốn trở về trường trước thế nào không gọi điện thoại cho tôi."

Thượng Tâm không biết là do bị gió thổi hay là thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng "Chú Lưu đưa tôi đi, nên tôi không gọi cho anh."

Ánh mắt Thần Tri Thư càng u ám, chỉ là khóe miệng lại thủy chung đều mang ý cười. Có thâm ý khác liếc nhìn Thiệu Phi Phàm "Tâm Tâm, sẽ được nghỉ, Thượng Tâm cùng Tiểu Hồ Đồ muốn đi Newyork mừng năm mới, em có đi hay không?"

Thượng Tâm vừa nghe, mắt to chột lóe, nhưng khi cô nhìn đến Thiệu Phi Phàm bên cạnh thì lại do dự. Bọn họ cách mỗi một năm sẽ mang Tiểu Hồ Đồ qua nơi đó một lần, bên kia có chú Nghiêm cùng mẹ nuôi, Thượng Trâm Bắc cùng Hạ Hâm Hữu cũng phải đi, cho nên hết sức náo nhiệt. Chỉ là, năm nay có Thiệu Phi Phàm, cô có nên đi hay không đây?

Thần Tri Thư thấy cô do dự, hừ lạnh cười khiêu khích Thiệu Phi Phàm, "Trước kia hàng năm đều là tôi cùng Tâm Tâm đi, có phải năm nay Thiệu cảnh quan cũng muốn đi cùng với Tâm Tâm hay không?"

Thiệu Phi Phàm dĩ nhiên là không đi được, anh cười nói: "Tôi sợ không có thời gian, chỉ là nếu Tâm Tâm muốn đi, đi theo người nhà tôi cũng yên tâm." Dứt lời, vỗ vỗ đầu cô nói, "Đồng người, không tiện nói chuyện, nếu không tìm tiệm cơm, hay hôm nào lại nói sau." Nói gần nói xa, hình như căn bản không muốn Thần Tri Thư ở đây.

Thần Tri Thư tức giận, cũng là không có lý do phát tác. Vào giờ phút này, anh đều không có tư cách gì nói Thiệu Phi Phàm. Cho đến khi Thần Tri Thư lên xe rồi đi, Thượng Tâm cũng chỉ nói một tiếng gấp lại, hai người còn ít tình nghĩa, thật giống như bởi vì Thiệu Phi Phàm liền trở nên lạnh nhạt và lại lúng túng. Thần Tri Thư vừa nghĩ, càng thêm không cam lòng, từ kính xe nhìn hai người đứng phía sau, âm thầm thề, hắn sẽ không để như vậy, là của hắn sớm muộn gì cũng có thể trở lại bên cạnh hắn.

Tâm Tâm, người thích hợp nhất với em, thủy chung là tôi.

.....

Thần Tri Thư đi, Thượng Tâm liền bị Thiệu Phi Phàm dẫn tới quán ăn gần trường học. Thượng Tâm cầm trà sữa trân châu, mắt to chuyển động, liếc Thiệu Phi Phàm "Sao anh lại tới đây?"

Thiệu Phi Phàm biết cô nương này bị anh tỏ tình, không có chuẩn bị, có thể tránh liền tránh anh, nhưng anh không có thời gian cùng cô tránh né, anh không phải tiểu tử chừng hai mươi, còn có thời gian cùng cô Phong Hoa Tuyết Nguyệt, tuổi của anh cộng thêm công việc của anh, chính là mới quen phụ nữ nếu có hảo cảm liền kết hôn đi, huống chi anh cùng Thượng Tâm còn có hôn ước.

"Mỗi tuần cũng chờ Thứ hai tôi đưa cô đi, hôm nay làm gì lại trở về trường học?" Anh không trả lời mà hỏi lại, uống một hớp trà xanh Molly của mình cảm giác hình như trà sữa Thượng Tâm uống ngon hơn, anh liền lấy một cây ống hút cắm ở cốc của cô hút một hơi lớn.

Thượng Tâm thấy trà sữa mình bị anh uống một hớp là nửa ly, cũng không quản anh hỏi nói cái gì, cứng cổ bảo vệ cái ly "Anh uống của tôi làm gì?"

Thiệu Phi Phàm cười "Lại cho cô một ly là được rồi, hẹp hòi."

"Vậy sao anh không gọi một ly uống?"

Một câu nói ngược lại làm cho anh im lặng, trên mặt quần bách, bung trà xanh có chút không được tự nhiên, "Tôi không phải ném thử một chút sao. . . . Cô còn chưa nói vội và trở về trường học làm gì? Thế nào, cũng bởi vì tôi nói thích cô, cô liền tránh tôi? Thượng Tâm, thời điểm tôi hôn cô, cô lại không có phản kháng, chứng minh cô cũng thích tôi."

"Anh không biết xấu hổ! Ai mà thèm thích anh?" Thượng Tâm quần bách khuôn mặt nhỏ nóng lên.

Thiệu Phi Phàm cười rất xấu xa nói "Cô không phải thích tôi, cô lại để cho tôi hôn cô? Còn để cho tôi cởi quần áo của cô."

"Anh cảm thú!" Thượng Tâm nóng lòng mắng chửi người, cô đứng lên muốn đi, lại bị Thiệu Phi Phàm kéo lại "Buông tay, tôi không nói chuyện với anh."

Thiệu Phi Phàm lôi kéo cô dính vào ngăn trúc trên bình phong, thân thể cao lớn càng dán càng gần "Không nói chuyện với tôi, cô nói chuyện với người nào? Tôi thích cô nên mới cảm thú đối với cô, nếu tôi không thích cô, thì để ý đến cô làm gì." Lời này mặc dù cứng rắn, tuy nhiên lại có chút dịu dàng.

Thượng Tâm đỏ mặt nhìn anh, trái tim thất chặt, không biết là hồi hộp hay còn có vui mừng, sau khi anh nói câu kia "Thích cô mới cảm thú với cô" thì năng lực ngôn ngữ của cô liền biến mất, mặc cho Thiệu Phi Phàm hôn khuôn mặt của cô, dặt tay cô đưa cô vào kí túc xá.

Cho đến khi cô trở lại kí túc xá, rửa mặt xong, nằm vật xuống trên giường cô đều thấy thật mơ hồ .

Thiệu Phi Phàm đưa cô đi về kí túc xá, liền trở về nhà. Nhìn thấy áo sơ mi của Thượng Tâm bị anh kéo hư , liền căng thẳng "Điên rồi, mình lại có thể nói như vậy." Dứt lời, anh bỏ lại áo khoác rồi vào phòng tắm.

Tắm tắm nước lạnh anh không khỏi kinh ngạc, kể từ khi anh để ý đến Thượng Tâm, thế nào đều dễ dàng kích động như vậy đây?

Tâm tình Thần Tri Thư thật tệ, chưa có về nhà mà trực tiếp đi vào quán ba pub. Gian phòng này màu vàng kim quầy rượu này là ông cụ nhà anh đưa lễ mừng anh trưởng thành, ngày thường anh đều ở đây, người phụ nữ ngày đó bị Thượng Tâm nhìn thấy, chính là cô gái ở quầy rượu này.

Thần Tri Thư ngồi xuống, tiểu thư trong quán bar liền nhích lại gần "Thần thiếu, tâm tình không tốt sao? Tôi uống một chén cùng anh." Tiểu thư cho người cho bán rượu ánh mắt, người bán rượu hiểu ý liền điều một ly đặc chế rượu mạnh.

Cô gái nâng cốc giao cho Thần Tri Thư, anh híp mắt, nâng chén giữa cổ lên liền rót vào trong miệng, cái chén không treo trên hai ngón tay, chuyển mắt nhìn người phụ nữ là loi đưa tình bên cạnh, đem cái ly đưa cho cô, cười cười nói "Bà chị, gần đây tôi không cần phụ nữ, cách tôi xa một chút." Cuối cùng bốn chữ rất nặng nề, trong đôi mắt cũng hàm chứa nguy hiểm.

Vào cửa S ma ma liền nhìn thấy Thần Thiệu, nhìn lên sắc mặt tiểu thiếu gia biến đổi, sợ rằng cô gái kia không có nhãn lực, vội tiến lên nói "Đi một bên." Trợn mắt nhìn cô ta một cái, S ma ma bảo người bán rượu làm hai ly rượu "Thế nào? Tâm tình không tốt? Trong quán rượu có một nhóm người tổ chức rất được, tôi cho mấy người tới cùng cậu."

Thần Tri Thư lại uống một ly, không nặng nề để xuống "Tôi chỉ nghĩ an tĩnh uống rượu." Dứt lời, đứng dậy muốn đi.

S ty lần đầu thấy anh âm trầm như vậy, cũng là lần đầu tiên bị anh trêu chọc mặt mũi, nghĩ thầm mặt mũi mình là nhỏ, nếu để thiếu gia này đi ra ngoài uống rượu gây chuyện nữa, chỉ sợ Thần lão gia không phải là chà xát mình. Vì vậy, vội sai người đi theo, "Thần thiếu, tôi không làm phiền cậu...cậu đi phòng uống rượu."

Thần Tri Thư nghe cô kêu, trong lòng càng thêm phiền, bước chân càng phát nhanh. Đi tới cửa, nhạc jazz quầy rượu đột nhiên ngừng, trong nháy mắt đổi một bài Phật lăng Minh ca phong cách vũ khúc.

Anh tùy ý liếc mắt nhìn trên sân khấu, chỉ là, quay đầu trừng mắt, lại nhanh chóng quay đầu lại nhìn chăm chăm trên sân khấu, gương mặt không dám tin. "Tâm Tâm?"

S ty đuổi theo, lại thấy anh nhìn chăm chú trên sân khấu, khóe miệng nhếch lên nói "Thần thiếu, Tur Tur nhảy không tệ đi."

"Người nói cô ấy tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: nhiệm vụ tạm thời

Thần Tri Thư nhìn cô gái nhiệt tình biểu diễn ở trên võ đài, cô gái nhảy vũ điệu cực tốt, từng cái ra dấu tay từng cái đung đưa, đều làm mọi người nóng lên.

Nhưng mà làm cho anh khiếp sợ không phải vũ điệu nhảy của cô, mà là khuôn mặt, mặc dù có vẻ trang điểm đậm nhưng lại không mất đi vẻ thanh thuần, khuôn mặt lớn chừng bàn tay, trừ mắt ra ngũ quan đều nhỏ nhỏ, khi cười lên xuất hiện lúm đồng tiền, lỗ mũi hơi nhú lại.

Là Thượng Tâm, không, cũng không phải Thượng Tâm, nhưng dáng dấp hai người lại có bảy tám phần giống nhau.

"Cô ấy, gọi là Tur Tur. Tuần trước mới tới, mới nhảy một lần, mà đã có rất nhiều khách đều muốn cô ấy nhảy. Hôm nay cô ấy lên biểu diễn, hôm qua còn có một vị lão bản ra hai vạn muốn uống một ly rượu cùng cô ấy."

Thần Tri Thư từ từ tỉnh táo lại, đó không phải Thượng Tâm, chỉ là một vũ nữ có mấy phần tương tự Thượng Tâm. Anh ngoái đầu nhìn lần nữa, lại liếc mắt nhìn, anh cười lạnh, xoay người rời đi.

Kết thúc thi cuối kỳ, Thượng Tâm có thời gian nghỉ ngơi. Các học viên đều phải bị huấn luyện hơn nửa. Còn dư lại gần nửa không ngừng cố gắng qua kì thi, cho nên hết sức khẩn trương. Hôm nay đã thi xong, cả người cũng thoải mái, nghỉ ngơi ở nhà, ai kêu cũng không đi ra.

Mà vốn có kế hoạch đi Newyork đón mừng năm mới, bởi vì ông cụ Nghiêm gia trở về nước mà không thành. Thiệu Phi Phàm tất nhiên là người vui mừng nhất, cứ như vậy, Thần Tri Thư sẽ không có cơ hội ở cùng Thượng Tâm, đối với Thần Tri Thư anh còn có chút không yên lòng. Nghe nói, gần đây hán lại bắt đầu thường xuyên ra vào Nhà họ Thượng, làm cho người ta nhức đầu.

"Thiệu đội trưởng, đội trưởng." Bắp chân bị đá một cái, Thiệu Phi Phàm hơi ngửa đầu lên, vẻ mặt mê mang nhìn Quách cực.

Cốc đội trưởng ho khan một cái hạ thấp giọng "Người anh em, cực trưởng gọi cậu hai tiếng cậu đều không có phản ứng."

Quách cực trừng mắt nhìn anh, cảm vẫn kiện lên, quảng xuống nói một câu "Không có ý kiến gì thì cứ quyết định như vậy, tan họp." Rồi đẩy ghế ngồi rồi ra khỏi phòng họp.

Thiệu Phi Phàm đối với việc mình thất thần xin lỗi, xoa xoa ót, quay đầu hỏi Cốc đội trưởng "Đội trưởng, Quách cực mới vừa rồi định nói cái gì?"

Cốc đội liếc mắt xem thường, nhất thời im lặng. Thờ dài đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của anh, "Cậu về nhà dọn dẹp một chút thôi."

"Dọn dẹp cái gì?"

"Dọn dẹp hành lý, chuẩn bị đi công tác."

Thiệu Phi Phàm thiếu chút nữa đem cái ghế ngồi lật đổ "Cốc đội trưởng, ngày mai liền bước sang năm mới rồi, anh muốn tôi đi công tác?"

Cốc đội đem một cái túi hồ sơ đưa cho anh "Lý Lan xuất hiện ở Vân Nam, chúng ta hoài nghi Lý Lan lấy được ma túy có lẽ chính là em gái Lý Đình liên lạc, cho nên cậu phải đi Vân Nam liên lạc làm việc cùng cảnh sát Vân Nam, tiến hành điều tra Lý Đình, một khi có chứng cứ lập tức truy nã bắt người."

Thiệu Phi Phàm khóc không ra nước mắt, "Vụ án này cũng đã lâu như vậy, cũng không để cho tôi ở nhà mừng năm mới, thế nào cũng phải điều tôi đi mừng một?"

"Mới vừa rồi Quách cục hỏi ý kiến cậu, làm sao cậu không nói."

"Tại tôi không để ý?" Chỉ mới nghĩ tới chuyện Thượng Tâm, ai ngờ Quách cục lại điều anh đi xa trường.

Cốc đội trưởng thương mà không giúp gì được vỗ vỗ bờ vai của anh, "Anh em, không phải là 'tôi' không giúp cậu...cậu cũng biết hôn sự của tôi với chị dâu cậu còn chưa tới nửa năm, lần này nghỉ đông vừa đúng lúc tôi muốn trở về nói với cha mẹ tôi định ngày, nếu không tôi liền đi thay cậu."

Thiệu Phi Phàm chỉ có thể sờ mũi một cái, tự nhận mình xui xẻo, lúc này nói gì cũng đã trễ rồi, anh cầm túi hồ sơ lên, hét lớn một tiếng rồi ra khỏi phòng họp, đi ngang qua cửa phòng làm việc của Quách cục, bước chân cố tình tăng mạnh lên, hận không được đá một cái để bày tỏ kháng nghị.

Anh quyết định, từ 30 đến mừng một, anh sẽ cứ mười phút lại gọi một cú điện thoại cho Quách cục hỏi báo tiến trình công việc, không để cho hán qua năm mới tốt như vậy.

Lần này nhiệm vụ đi công tác rất gấp, nói đi là đi, còn chưa tới lúc tan việc, ngày thứ hai, vé máy bay bay đi Côn Minh đã được đưa đến phòng làm việc của anh. Thiệu Phi Phàm nhìn vé máy bay, chân mày nhíu thật chặt, anh bỏ bút trong tay xuống, cầm chìa khóa xe quang minh chính đại nói về sớm.

Đi đến lầu một, lại đụng phải người muốn đưa tài liệu lên. Thiệu Phi Phàm gật đầu một cái coi như chào hỏi, chỉ là khuỷu tay lại bị bắt được.

"Phi Phàm, những năm này anh sống tốt không?"

Thiệu Phi Phàm còn cau mày, lúc này mới nhớ tới hỏi anh có được hay không, có phải hơi trễ hay không? Năm đó chia tay, hai người đã không còn quan hệ gì nữa, lúc này đây lại hỏi đến, khiến cho người ta kinh ngạc. Anh vung cánh tay, né tránh tay của cô "Rất tốt. Đúng rồi, nghe Cốc đội nói lễ mừng năm mới hai người phải về nhà tiến hành hôn sự, chúc mừng cô."

Mặt cô ta nhìn không ra buồn vui, "Phi Phàm, năm đó tôi. . . ."

"Chuyện năm đó tôi đều đã quên." Thiệu Phi Phàm trách móc, giờ tay xem đồng hồ một chút "Tôi còn phải trở về dọn dẹp hành lý, cũng không có thời gian nói chuyện với cô, hẹn gặp lại sau vậy."

Thiệu Phi Phàm không đợi cô mở miệng, vội vã đi ra ngoài, tất nhiên anh không có tâm tư đi nghiên cứu nét mặt của cô. Đau lòng, hay là chột dạ? Tùy tiện cái gì đi! Tóm lại, anh thật lòng chúc phúc, cũng không muốn cùng cô anh có ràng buộc gì, nếu có thể anh cũng muốn cả đời không gặp gỡ, chỉ là rõ ràng rất không có khả năng. Lại không nói cô ta sẽ phải kết hôn cùng Cốc đội, huống chi bọn họ vẫn còn làm ở cùng một cơ quan, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp.

Người phụ nữ này tốt nhất đừng gây toái cho anh, nếu không anh sẽ không nề tình.

Thiệu Phi Phàm mở ra cửa xe cảnh sát rồi ra khỏi cổng nơi làm việc, phía trước cửa sổ phòng cục trưởng ở lầu tám, hai người đưa mắt nhìn anh lái xe rời đi.

"Tiểu Cốc, cậu xem Phi Phàm như thế nào?" Quách cục chấp tay sau lưng đứng ở phía trước cửa sổ.

Cốc đội xoay người lại đi tới bên bàn làm việc "Tâm tư cẩn thận, làm việc nghiêm túc, cũng hiểu được lấy đại cục làm trọng, hữu dũng hữu mưu, dám liều mạng dám xông. Đem nhĩ đội giao cho cậu ta tôi yên tâm."

Quách cục xoay người lại nở nụ cười, "Thật tính toán điều đi?"

"Vợ tôi cùng người trong nhà cũng muốn tôi hạ xuống điều động, nói là không yên tâm. Tôi suy tính đã lâu rồi, nếu muốn kết hôn với người ta thì phải làm cho gia đình người ta an tâm không phải sao, làm việc ở đâu thì cũng đều là công việc, lại nói điều đi qua đó còn thắng chức nhanh hơn, không chừng tôi không tới bốn mươi liền bỏ đến vị trí của ngài rồi." Một câu cuối cùng rõ ràng còn mang theo đùa đẩy.

Quách cục "Hừ" một tiếng, phản bác một câu, "Không có chí khí." Lấy địa vị Cốc gia, nếu muốn thăng chức nhanh, vừa bắt đầu cũng sẽ không cho anh ta đi đến đội hình cảnh. Lần này đi nơi khác, chỉ sợ cũng là vì cô dâu mới, đến bây giờ, anh vẫn thật không nhìn ra vị Tự tiểu thư này có nơi nào xuất chúng, có thể để cho một người đàn ông tốt như vậy, cam tâm lui một đường. Chỉ là, hai vợ chồng đều muốn kết hôn, anh là người lãnh đạo tất nhiên sẽ không hỏi nhiều, chỉ có thể chúc phúc. "Thế nào cũng phải mời tôi uống rượu mừng cậu điều đi thôi?"

"Đó là tất nhiên, thủ tục phía trên cũng sẽ không làm xong nhanh như vậy. Chỉ là, Quách cục không ngại cho Thiệu Phi Phàm chút thời gian, để cho anh ta

chuẩn bị tâm tư."

Nói đến đây, Quách cục còn nhức đầu. Ban đầu khi đi vào, Thiệu Phi Phàm liền giờ chân chất vấn anh có phải Nhà họ Thiệu giúp đỡ hay không, lúc này cậu ta đã được thăng chức nhanh như vậy, sợ là sẽ bị ép hỏi một lần. Người ta được thăng chức thì vui mừng, còn cậu ta thăng quan đến lãnh đạo thì bất bình không vui. "Cái này cậu tự mình đi nói với cậu ta đi, trực tiếp nói với cậu ta là cậu tiến cử, đừng làm cho cậu ta đến đây, chất vấn tôi."

"Này?"

Quách cục cười khổ lắc đầu, "Lại nói, cha cậu cùng cha Thiệu Phi Phàm là chiến hữu."

Cốc đội trưởng không hiểu ra sao.

"Cha cậu làm việc ở thành phố G, cậu không nhớ ra Lãnh Đạo ở đó sao?"

"Chú Thiệu?" Cốc đội trưởng sợ hãi kêu "Cậu ta là con trai út của chú Thiệu?"

"Đúng thế."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Thiệu Phi Phàm thu thập hành lý xong, liền nhận được điện thoại của Cốc đội trưởng, không hiểu sao tự nhiên lại bị mắng, trước khi cúp điện thoại anh mới hiểu rõ, thì ra là vì biết được cha của anh là ai.

Anh liền hướng điện thoại rống một tiếng "Tôi cũng không thể gặp ai liền nói cho người ấy cha tôi là ai, tên là gì chứ." Dứt lời, anh tức giận dùng dùng cúp điện thoại. Mới vừa cúp, điện thoại lại vang lên, anh còn cho là Cốc đội trưởng, vừa muốn nhấn tắt máy, lại phát hiện là Thượng Tâm gọi tới, Thiệu Phi Phàm vội vàng nhận điện thoại.

"Anh gọi điện thoại cho ai vậy, tôi gọi nhiều lần vẫn không gọi được."

"Một người nhầm nhầm gọi điện thoại đến." Anh trả lời qua loa một câu "Tiểu cô nương, cô kết thúc ' đóng cửa từ chối tiếp khách '? Rốt cuộc nhớ tới gọi điện thoại cho tôi sao?"

"Mới không có, là ông nội tôi bảo tôi thông báo cho anh, để sáng mai anh tới nhà tôi một chuyến."

"Ngày mai không được, tôi nhận được nhiệm vụ tạm thời, ngày mai phải bay đi Côn Minh công tác." Thiệu Phi Phàm có chút mất mát nói.

"Ngày mai đi? Vậy lúc nào thì anh trở lại?"

"Không biết, chắc phải mười ngày thôi." Anh buồn buồn nói.

Bên kia Thượng Tâm yên lặng mấy giây, hình như do dự nửa ngày mới nói "Mấy giờ anh đi vậy? Tôi đi tiễn anh."

Chẳng biết tại sao, Thiệu Phi Phàm nghe thấy bốn chữ cuối cùng, đôi mày đang nhíu chặt liền giãn ra, anh không khách khí nói: "Chín giờ ở phi trường quốc tế, bảy giờ rưỡi tôi rời nhà đi, em tới nhà tôi hay là đi đến sân bay?"

Thượng Tâm đến sân bay, tám giờ Thiệu Phi Phàm đã đến đợi hơn mười phút liền nhìn thấy cô đi vào, giờ lên một cái túi, không biết là đựng cái gì.

Chạy đến trước mặt anh, đầu tiên Thượng Tâm oán giận nói "Đơn vị các anh xảy ra chuyện gì vậy? Gần sang năm mới lại cho người đi công tác, không đi không được sao?"

"Không phải tôi là vì phục vụ nhân dân sao, hơn nữa, lễ mừng năm mới đi công tác được thưởng gấp ba lần." Anh dùng bộ mặt phớt tình nói.

Thượng Tâm trừng to mắt nói "Bởi vì tiền?" Nói xong, liền kéo tay anh "Tôi không muốn có nhiều tiền, bảo lãnh đạo thay đổi người đi."

Thiệu Phi Phàm liếc nhìn cô lay động đầu, vừa cúi đầu tiến tới bên lỗ tai cô nói "Chẳng lẽ cô dâu của tôi muốn ít tiền sao!?"

Mặt Thượng Tâm đỏ lên, lui về phía sau một bước dài rồi phản bác "Người nào, ai muốn gả cho anh!"

"Không muốn! Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, ngủ cũng ngủ rồi. Cô nương, em không gả cho anh, sẽ không ai cưới em rồi."

"Anh. Anh nói láo! Ai với anh. ai với anh. Ngủ?" Cổ Thượng Tâm cũng phỉm hồng, mím môi, gương mặt không cam lòng nói.

Thiệu Phi Phàm học lời nói ban đầu của cô ở Nhà họ Thượng, "Thế nào, em quên chúng ta đã cùng giường chung gối sao?"

"Thiệu Phi Phàm, anh không biết xấu hổ!" Thượng Tâm bị trêu chọc liền nóng nảy, xoay người muốn đi.

Thiệu Phi Phàm vừa thấy vậy lập tức không đùa giỡn nữa, kéo cánh tay của cô lại nói, "A, chỉ đùa một chút không nên tức giận. Anh cũng sắp đi rồi, em còn muốn giận đối với anh."

"Tôi giận đối? Thiệu Phi Phàm anh đáng ghét!"

"Dạ dạ dạ, anh đáng ghét, anh không có mặt mũi, ai bảo anh thích em."

"Anh. . . ." Thượng Tâm dùng sức gạt cánh tay cầu anh, trên mặt vì xấu hổ lại càng đỏ hơn.

Thiệu Phi Phàm bật cười, đem tay trái giơ lên, túi cũng ném trên đất, hai cái tay ôm chặt cô "Không đùa em. Chỉ là cô nương, anh đây đều nói nhiều lần anh thích em, có phải em cũng nên tỏ thái độ hay không."

". Tò vè gì?" Cô xin lỗi cúi thấp đầu.

"Giả bộ, em liền giả bộ, anh đã nói vậy, em còn không hiểu?" Anh liếc mắt trừng cô.

Thượng Tâm cắn miệng, không nói gì im lặng chính là là vàng.

". chuyến bay số K17 bay đi Côn Minh." Trong radio truyền đến sự nhắc nhở hành khách chuẩn bị lên máy bay, Thiệu Phi Phàm không thể không cầm hành lý lên, xoa xoa đầu của cô,

"Anh phải lên máy bay rồi, anh không có ở thành phố G, em nên ngoan ngoãn ở nhà ‘ đóng cửa từ chối tiếp khách ’ đừng đi ra ngoài làm càn." Thật ra thì anh muốn nói là không cho phép cùng Thần Tri Thụ ra ngoài, chỉ là anh không muốn mất mặt.

Thượng Tâm đem đồ xách tới đưa cho anh nói "Đây là tôi mua cho anh, ba tôi nói bên kia sẽ không quen đồ ăn, hơn nữa xuống máy bay anh liền phải làm việc, đây đều là đồ ăn ngon, anh mang theo mà ăn, dù thế nào cũng không thể để bụng đói."

Nghe cô tức giận nói, chẳng biết tại sao Thiệu Phi Phàm lại có cảm giác trái tim mình nóng lên một chút, bao nhiêu năm không có ai quan tâm anh có đói bụng hay không, ngay cả anh trai mình cũng vậy. Hình như sau khi mẹ anh qua đời, đã không có ai nói với anh "Đừng để đói bụng" ba chữ thôi. Hôm nay, lại bị một tiểu nha đầu không đầy hai mươi tuổi nói ra, anh thật sự cảm động.

Anh không có nhận túi Thượng Tâm đưa cho anh, đưa tay, liền kéo cô ôm vào trong ngực "Thượng Tâm, chờ anh trở lại."

Thượng Tâm mím môi, cắn đầu ở vai anh, dùng sức gạt đầu một cái.

Thiệu Phi Phàm buông cô ra, một tay cầm túi cô đưa cho, một tay cầm hành lý của mình, xoay người đi đến nơi xét vé.

Nhìn anh xoay người đi, Thượng Tâm không khỏi có chút thương cảm, nhìn anh sắp nhập quan, cô liền đuổi theo, mặc kệ chung quanh có nhiều người liền gọi to "Thiệu Phi Phàm."

Thiệu Phi Phàm quay đầu lại, hai người cách có hơn năm mét. Thượng Tâm cắn cắn môi, đỏ mặt nói: "Anh mà trở về, tôi sẽ tỏ thái độ." Dứt lời, liền xoay người chạy.

Thiệu Phi Phàm liền vui mừng, khoe miệng cong lên quyến rũ, cười đi lên máy bay. Đội nữ tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách, anh không nhận được liền gửi một tin nhắn rồi mới tắt điện thoại.

Thượng Tâm chạy ra khỏi sân bay liền lên xe của Thượng phẩm, Thượng phẩm chưa cưới vợ, con hồ đồ thấy cô chạy ra khuôn mặt đỏ bừng, tò mò hỏi: "chạy cái gì, lại không có người đuổi theo."

Thượng Tâm tất nhiên sẽ không nói, cô làm chuyện mắc cỡ ở trong đó, chỉ nói qua loa, "Đây không phải là lạnh sao!"

"Lạnh?" Tiểu Hồ Đồ nhìn bảo vệ mặc áo tay ngắn ở đại sảnh, lại quay đầu nhìn Thượng Tâm phía sau, cau mày nhìn Thượng Phẩm chỗ tài xế "Anh, Tâm Tâm nói lạnh?"

Thượng Phẩm liếc mắt xem thường, căn bản không thèm để ý lời nói láo của cô, nghiêng người nịt dây an toàn cho Tiểu Hồ Đồ, trầm mặc không nói rồi nổ máy xe.

Tiểu Hồ Đồ phình miệng cũng không truy hỏi nữa.

Xe còn chưa có rời đi phi trường, Thượng Tâm đã nhận được tin nhắn của Thiệu Phi Phàm gửi đến. Tin nhắn rất đơn giản, chỉ có bảy chữ, nhưng lại làm

cho trong lòng Thượng Tâm ngọt ngào.

——"Chờ anh trở lại! Phải nhớ anh!"

Thượng Tâm không cảm được cười, biết rõ giờ phút này anh đã tắt điện thoại nhưng vẫn trả lời.

——"Chờ anh trở về! phải nhớ tôi!"(mình cũng không hiểu lắm)

Sau mấy tiếng khi Thiệu Phi Phàm ở phi trường Côn Minh, nhận được cái tin nhắn này, trên mặt cũng cười giống như cô.

Thượng Phẩm mang theo Tiểu Hồ Đồ cùng Thượng Tâm về Nhà họ Thượng, đã nhìn thấy hai em nhà họ Thần, đang ngồi trong phòng khách. Trên lầu có âm thanh xoa mặt chuột.

Thượng Tâm cùng Tiểu Hồ Đồ cũng rất biết điều kêu"Chị Thần, anh Thần." Rồi nắm tay lên lầu. Ánh mắt Thần Tri Thư thủy chung đều đặt ở trên người Thượng Tâm, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở cầu thang.

Thượng Phẩm đều nhìn thấy tất cả, Thượng Phẩm ngồi vào đối diện hai người họ, cởi áo khoác, nâng ly trà trên bàn lên, nhấp một ngụm, tựa như thờ dài nói: "Thần, hồi tâm thôi."

Lời này từ trong miệng Thượng Phẩm nói ra, Thần Tri Thư không thể không kinh ngạc, anh gất gao nắm quả đấm

Thượng Phẩm đặt ly trà xuống, ở trên xe anh nhìn từ kính chiếu hậu thấy em mình cầm điện thoại cười cười, anh cũng biết Thần Tri Thư không vui. Nhiều năm như vậy, Thần Tri Thư là người như thế nào anh tự nhiên biết rõ, nói thật, dù biết Thần Tri Thư làm chuyện như vậy với Thượng Tâm, trong lòng anh vẫn nghiêng về phía anh ta.

Bởi vì trong lòng anh ta có Thượng Tâm, đối với một người đàn ông mà nói, tình dục và tình yêu có thể tách ra được, chơi đùa rồi, đến kết hôn, tự nhiên sẽ hiểu được. Đáng tiếc, khi anh ta sai lầm thì Thượng Tâm lại gặp phải Thiệu Phi Phàm, tiếc nuối nhất chính là, Thượng Tâm vẫn thích Thiệu Phi Phàm. Có lẽ, đây chính là duyên phận. Hay là hữu duyên vô phận.

"Thần, Tâm Tâm yêu Thiệu Phi Phàm, nếu như mà tôi không nhìn lầm thì Thiệu Phi Phàm cũng thích Tâm Tâm. Bây giờ bọn họ đã đính hôn, hai người đều có cảm tình, dĩ nhiên là ai cũng không thể chia rẽ. Cậu cùng Tâm Tâm. Là không có duyên phận đi!"

Thần Tri Thư đập mạnh một quyền ở trên bàn trà, gạt mạnh bình trà nóng xuống, một tay bị dính nước nóng, trong nháy mắt đỏ một mảnh.

Thần Tri Mặc lấy ra bình nước, giơ tay của anh lên, kêu lên "Em ngu ngốc, cũng bị bỏng rồi. Chú Lý, mau cầm thuốc đèn đây."

Chú Lý cầm cái hòm thuốc đến, Thần Tri Thư lặng yên không lên tiếng, để cho chị mình băng bó, băng bó xong cả người cũng ngầy ngổ dựa vào trên ghế sa lon. Thượng Phẩm lắc đầu một cái liền đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, giơ tay lên vỗ vỗ đầu vai, rồi đi lên lầu.

Người mới vừa lên lầu hai, sau lưng liền truyền đến âm thanh của Thần Tri Mặc "Anh cứ chắc chắn Thiệu Phi Phàm thích Thượng Tâm sao? Có phải nếu Thiệu Phi Phàm cũng làm ra chuyện có lỗi Thượng Tâm, thì Tri Thư liền còn có cơ hội?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thần Tri Mặc ra tay

Thượng Phẩm liền dừng lại, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được nét mặt Thần Tri Mặc, từ trước đến giờ cô nói chuyện đều rất có khí thế, khi còn bé chính là như vậy. Dù rõ ràng bị người ta bắt được sai lầm, vẫn có thể tìm được lý do, trợn to mắt nói mình không sai. Cũng như cô hiện tại đứng ở trên tòa án, chỉ cần cô người trong cuộc, đồ nói thành đen, bảo đảm làm cho mọi người đều tin cô. Giờ phút này, cô nói những lời này, không phải nghi vấn, mà là cảnh cáo.

Cảnh cáo Thượng Phẩm, cô Thần Tri Mặc nhất định sẽ làm cho Thượng Tâm về bên cạnh Thần Tri Thư. Đáng tiếc, cô đã cảnh cáo làm người.

"Tri Mặc, Thiệu Phi Phàm không phải người cô có thể động vào được. Còn nữa, cô phải nhớ, mặc kệ là ba mẹ tôi còn ba mẹ cô, Thần cùng Tâm Tâm không đi đến được với nhau, bọn họ đều có tiếc nuối, nhưng nếu Tâm Tâm bị Thần hoặc là Thiệu Phi Phàm làm tổn thương, bọn họ sẽ cảm dao găm giết người." Thượng Phẩm nói rất thấp.

Thần Tri Mặc nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên cảm thấy giày cao gót dưới chân mệt chết đi, sống lưng thẳng tắp cũng rất đau, "Vậy còn anh?"

"Tôi? Ha ha." Trong tiếng cười cảm giác nói không ra lời, rất tùy ý rất vô ý, anh xoay người, nhìn cô.

Màu đen giày cao gót, cùng hệ màu công sở Chanel đỏ, đồ trang sức trang nhã, trên người mang đồ trang sức duy nhất chính là vành tai có mang một

đôi bông tai kim cương, tóc quấn thả một bên trên bả vai, vừa nhìn chính là một người phụ nữ chuyên nghiệp nhưng lại không có phong tình. Người phụ nữ như vậy, nếu dùng ánh mắt chuyên chú nhất định sẽ động lòng. Đáng tiếc, anh là một người không hiểu phong tình, hoặc là nói, anh đem toàn bộ hứng thú đối với nữ nhân, đều cho một người khác.

"Tri Mặc, tôi là anh của cô."

Khi mà Thượng Phẩm nói ra hai chữ đó, trong đôi mắt vốn là ánh sáng, trong nháy mắt dập tắt, cô cười xoay người, giày cao gót trên sàn nhà bằng gỗ phát ra âm thanh, cô mỉm cười nói: "Thượng Phẩm, tôi cũng là chị của Thần, chị họ." Dứt lời, cô "Ha ha" nở nụ cười, tiếng cười kia không khỏi có chút thê lương.

Lần này, đối lại là Thượng Phẩm nhìn bóng lưng cô đi xuống lầu, ánh mắt thâm u, cũng chưa hề rời đi.

Đối với Thần Tri Thư cùng Thần Tri Mặc, Thượng Phẩm cùng Thượng Tâm, bốn người giống như là anh em. Nhưng ai có thể nghĩ tới, bọn họ sẽ có một ngày đi đến một bước này. Một đôi tay nhỏ bé xuyên qua cánh tay của anh ôm chặt lấy hông của anh, Thượng Phẩm giờ tay lên đặt lên tay nhỏ bé, vuốt ve từng cái.

"Anh, chị Tri Mặc thích anh, thật sao?"

"Em ghen?"

Đầu nhỏ sau lưng anh quơ quơ, ôm tay của anh cũng đi theo nắm thật chặt, trong giọng nói có chút tính trẻ con lại tràn đầy tự tin, "Em còn thích anh hơn chị ấy, anh thích nhất là em, cho nên em sẽ không ghen!"

Thượng Phẩm xoay người, nhìn Tiểu Hồ Đồ "Nếu em nhìn thấy anh và một người phụ nữ khác ở chung một chỗ, em cũng sẽ giống Tâm Tâm không hỏi cái gì sao ??"

Tiểu Hồ Đồ ngây thơ hết sức cau chặt lỗ mũi, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút hỏi: "Anh sẽ phải ngủ cùng người phụ nữ khác sao?"

"Anh chỉ nói là nếu?"

"Nếu anh phải ngủ cùng người khác sao?"

"Đúng."

Tiểu Hồ Đồ lắc đầu một cái, thấy Thượng Phẩm nhăn mày lại, cô nghịch ngợm cười cười, dùng sức nhảy xuống, đôi tay treo đến trên cổ anh, bấp bệu kẹp hông của anh lại, đầu đội lên trán của anh, "Không có nếu, anh có cần, em sẽ giải quyết giúp anh. Anh, chúng ta làm đi! Em sợ đem anh nín hổng."

"."

Thượng Tâm bị mẹ Lưu gọi ra ăn cơm tối, nhìn trên bàn ăn, ngoài người lớn chỉ còn lại cô cùng Thần Tri Thư không chỉ có chút kinh ngạc hỏi "Anh cùng Tiểu Hồ Đồ còn có chị Tri Mặc đâu?"

Hạ Hâm Hữu gấp một khối cá thả vào trong chén cô, "Thượng Phẩm mang Tiểu Hồ Đồ đi ra ngoài, cũng không nói đi đâu chơi, buổi tối không trở lại. Tri Mặc tạm thời có chuyện, trở về rồi."

"Ồ!" Anh hai thú vị, chỉ biết dụ dỗ Tiểu Hồ Đồ đi chơi, chưa bao giờ mang cô theo.

Thần Tri Thư thấy cô không quá vui mừng, thả bát đĩa xuống nói "Tâm Tâm, hôm nay có nhóm nhạc biểu diễn, em đi xem với anh một chút đi."

"Để hôm nào đi anh Thần, hôm nay em có chút mệt mỏi." Thượng Tâm cười cười cúi đầu ăn cơm.

"Vậy thì hôm nào thôi." Thần Tri Thư biết cô không muốn đi cùng anh, cũng không nói thẳng.

"Tiểu thư, Thiệu tiên sinh gọi điện thoại tới." Chú Lý đi tới bàn cơm nói.

Thượng Tâm vừa nghe, liền bỏ bát đĩa bỏ chạy đi ra phòng khách, Thần Tri Thư nhìn cô vui mừng, trong nháy mắt âm trầm xuống, gút gao nắm chiếc đĩa.

Thiệu Phi Phàm xuống máy bay đã nhìn thấy tin nhắn của Thượng Tâm, không có đi ra phi trường liền không kịp chờ đợi gọi điện thoại cho cô, "Anh đã đến nơi."

"Bên kia có nóng không?" Thượng Tâm còn chưa có đi qua Vân Nam, cực kỳ tò mò.

"Tạm được, mặc quần đơn không lạnh." Dùng một chút anh đợi cô nói chuyện, chỉ là bên kia hình như đang lắng nghe, không nói gì. Anh cười cười hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Đang ăn."

"Này nhanh đi ăn cơm đi, anh đi hai ngày sẽ gọi điện thoại cho em." Anh đã nhìn thấy cảnh viên tới đón anh, Thiệu Phi Phàm phát tay để chào hỏi.

Thượng Tâm cũng không chịu cúp điện thoại như vậy, mắt to chuyển một cái, "Đúng, mẹ nuôi cha nuôi còn có anh Thần cũng chờ tôi, vậy tôi không nghe em nói nữa, tôi đi ăn cơm."

"Mẹ nó, tiểu tử kia đi đến nhà em ăn cơm? Nhà anh ta không có cơm sao?" Vừa nghe thấy Thần Tri Thụ, Thiệu Phi Phàm lập tức thay đổi giọng điệu, "Em không nhớ anh sao?"

"Không nhớ, tôi muốn đi ăn cơm, còn nói sao? Không có tôi liền nghèo rồi." Thượng Tâm nói thôi, mình cũng không nhịn được cười, sợ bên kia điện thoại nghe được, liền che miệng lại.

Thiệu Phi Phàm đã bị tức đến điên rồi, tiểu tử kia ở nhà cô, cô còn nói không muốn, nói cho ai nghe?"Ăn ít thôi đừng lại không chết đói, không cho cúp điện thoại, chúng ta hàn huyên tới tiểu tử kia đi." Người cảnh viên chạy tới bên cạnh anh, thấy anh đang nói chuyện điện thoại cũng liền an tĩnh đứng bên cạnh, nhưng càng nghe càng cảm thấy, có cái gì không đúng, nghe nữa, đột nhiên liền hiểu vị này đang nói chuyện với bạn gái! Tiểu cảnh viên không nhịn được cười ra tiếng, nụ cười này hoàn toàn làm cho mặt Thiệu Phi Phàm đỏ bừng.

Choáng nha, lão tử lúc nào thì bị đối xử như vậy. Từ khi biết Thượng Tâm, hình như cũng đều bị mất mặt cái gì "Bị người bỏ rơi" "Lần đầu tiên" "Xử nam" chuyện cười cũng tới, lúc này lại một "Công tư bất phân".

Thiệu Phi Phàm nắm điện thoại di động, hướng về phía điện thoại hạ thấp giọng uy hiếp "Thượng Tâm em phải an phận thủ thường, anh trở về, nếu để anh biết em hồng hạnh xuất tường, xem 'Gia' làm nào xử lý em!"

Thượng Tâm che miệng cười, người này còn "Gia" (gia chính là ông, hay ông bà gì đó)! Cô nhỏ giọng nói "Gia, nếu để bản tiểu thư biết anh, ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, trở lại xem bản tiểu thư giày vò anh thế nào!"

Này "Giày vò" hai chữ nhưng mang theo nghĩa khác, nếu ở trên giường "Giày vò" Thiệu Phi Phàm còn rất nguyện ý. Tâm tư không đứng đắn vừa động, anh liền nói "Giày vò đi giày vò đi, tựa như ở LOVE đi, chờ anh trở về, ngoan!" Dứt lời, không nhìn điện thoại bên kia nói "Thiệu Phi Phàm anh lưu manh" cười hi hi cúp điện thoại, mang theo tia ngượng ngùng lại tràn đầy vẻ hạnh phúc hàn huyên cùng cảnh viên "Vợ tôi, lễ mừng năm mới tôi lại phải đi công tác, cô ấy không muốn."

"Hiểu hiểu, công việc chúng ta cứ như vậy, nói đi là đi. Thiệu cảnh quan ngài khỏe chứ, tôi là Lý Văn Khải, ngài gọi tôi là Tiểu Lý là được." Tiểu Lý cười hi hi nói, đi qua xách hành lý cho Thiệu Phi Phàm, một đường giới thiệu vụ án cho anh. "Tối hôm nay, sáng sớm ngày mai, chúng ta liền đi Lệ Giang, mấy ngày nay cảnh quan Lệ Giang đều ở đây, trông chừng Lý Đình."

"Tốt."

"Thiệu cảnh quan nghỉ ngơi đi, phòng ăn ở lầu một, nếu ngài đói bụng, cầm thẻ mở cửa phòng có thể miễn phí dùng cơm."

"Cám ơn, tôi biết rồi."

Tiểu Lý đi, Thiệu Phi Phàm nhìn túi đồ trên đất một chút, cởi quần áo đi tắm rửa, tắm xong quần khăn tắm ngồi ở mép giường mở ra đồ ăn cô chuẩn bị cho anh. Mở ra, Thiệu Phi Phàm liền choáng váng, chốc lát mới bật cười ra tiếng.

Trong túi trừ thực phẩm chính là bánh bích quy, cô nương này thật đúng là chuẩn bị cho anh như sở thích của mình. Chỉ là, Thiệu Phi Phàm thật muốn hỏi, những thứ đồ này có thể làm cơm ăn sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: ai cũng sẽ phạm lỗi

Thượng Tâm tiếp điện thoại xong, cả khuôn mặt không giấu được vẻ vui mừng. Trở lại bàn cơm, Thần Tri Thụ cảm thấy cô cười rất chói mắt, tay hán nắm chiếc đĩa nhìn đến phát run.

Hạ Hâm Hữu nhìn hai người nhưng không có biểu hiện gì tiếp tục ăn cơm, nhưng chồng bà ở bên cạnh lại nhìn không được, thấy Thượng Tâm nói chuyện điện thoại xong lại vui mừng như vậy, nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ cục, âm dương quái khí nói: "Thiệu Phi Phàm có chuyện gì? Gần sang năm mới lại đi công tác cũng không biết là thật hay giả, hay là hấn lừa dối con, chạy đi tìm người tình cũ mình."

Thượng Tâm hiểu rõ tính tình cha mình, tiểu cô nương vui mừng, không so đo cùng ông, gấp miếng dưa nói "Cha, người cứ muốn người khác vứt bỏ con như vậy sao? Hừ, lát nữa con đi gọi điện thoại cho ông nội, liền nói cha." Cô dừng lại, mắt to chột lóe lên "Liền nói lúc người đi công tác là lừa mẹ con, nhưng lại chạy đến Tiểu Sơn gặp người tình cũ."

Thượng Trạng Bặc bị tức đến trừng mắt "Con cần thận đừng có nói lung tung."

Thượng Tâm không chút hãi sợ cũng trợn mắt nói "Con đâu có nói bậy, người có thể nói Thiệu Phi Phàm giả đi công tác, vậy khẳng định trước kia người cũng từng làm như vậy, nếu không người làm sao có thể hoài nghi anh ấy đây ? Nhất định là cha suy bụng ta ra bụng người rồi, Mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi, anh Thần, mọi người nói có phải hay không ?"

Ông tuyệt sẽ không bỏ qua cho người anh em có chuyện cười như vậy, gật đầu, cười cười nên bị sặc com trong cổ họng liền ho khan, Đàm Nhã Văn giúp ông dễ thở, đồng thời tay bà cũng đưa xuống phía dưới véo bắp đùi ông, nhỏ giọng nói "Không sai biệt lắm thì phải, anh Thượng lại không gấp như ông."

Lúc này Thượng Trạng Bặc mới nguôi giận, thấy mặt của Hạ Hâm Hữu biến sắc, ông chỉ còn kém không giơ tay lên thề, rằng mình tuyệt đối không có như vậy "Tôi đã no, mọi người cứ dùng tiếp." Dứt lời, quăng mặt mũi đi lên lầu.

Thượng Tâm đều không dám lên tiếng, da đen cũng không dám cười, Thượng Trạng Bặc nhìn con gái, thật là im lặng nói "Con chờ ta quay lại xử lý con!" Nói xong, ba bước cũng thành hai bước vội vàng đuổi theo bà xã.

Cha mẹ lần lượt lên lầu, Thượng Tâm liền le lưỡi, nhưng mà một chút đều không có lo lắng vẫn một chút.

"Ăn ít một chút, món này rất lạnh." Thần Tri Thư nói qua, lại đem đĩa dưa của mình cho cô.

Thượng Tâm cầm đĩa dưa con, nhai giòn vang. Trên lầu cha đang cố gắng dụ dỗ bà xã, đứng ở lầu hai nói vọng xuống "Da đen Nhã Văn, ăn nhanh lên, ăn xong trở lại chơi bốn vòng."

"Tốt, Nhã Văn đi, hôm nay phải làm cho anh Thượng thua sạch." Da đen chiếc đĩa quăng xuống, thúc giục bà xã "Thần con ở đây ăn com cùng Tâm Tâm, buổi tối liền về nhà, không cho phép đi quây rượu."

"Vâng."

Phòng khách liền yên tĩnh lại, thím Lý đem dưa lên thuận tiện lấy đi bát dưa đã dùng qua, Thần Tri Thư nhìn Thượng Tâm như con thỏ nhỏ đang gặm dưa, ánh mắt càng tình mịch. Nghĩ đến lời nói ban ngày của Thượng Phàm, tim liền đau nhói "Tâm Tâm, em yêu anh ta sao?" Anh còn có tư cách hỏi như thế sao? Thần Tri Thư mím môi, cho đến khi Thượng Tâm com nước xong, lời này ở trong lòng thủy chung cũng không hỏi ra miệng.

Thượng Tâm ăn xong thấy Thần Tri Thư thủy chung nhìn mình, trong lòng liền lúng túng "Anh Thần, em đã ăn xong rồi, anh còn muốn ăn nữa sao?"

Thần Tri Thư lắc đầu một cái, đứng dậy trước cô một bước, đang ở Thượng Tâm cũng muốn đứng dậy, hần chột xoay người lại. Thượng Tâm giặt mình ngã ngồi trên ghế, trong nháy mắt Thần Tri Thư đem đôi tay để lên thành ghế, vậy cô ở trước ngực.

"Anh Thần, anh"

"Một lần bất trung, trăm lần không tha. Anh hỏi em, em đối với anh như thế, nếu Thiệu Phi Phàm phạm sai lầm, em có làm như vậy hay không?"

"."

"Tại sao không trả lời anh? Là đàn ông sẽ có lúc phạm sai lầm, anh không có kiểm chế dục vọng của mình, mà anh cũng không tin Thiệu Phi Phàm có thể giữ được! Nếu như, em cũng nhìn thấy anh ta ôm một người phụ nữ khác, em cũng đối với anh ta như với anh hay không, nhân tâm chia tay?"

Ánh mắt Thần Tri Thư kiên định khác thường, không lấy được đáp án quyết không bỏ qua. Thượng Tâm không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể dựa vào tín niệm nguyên thủy nhất trong lòng mình, nói cho hần biết "Nếu anh đủ yêu thích em thì cũng sẽ không đi ôm những người khác, cũng giống như nếu Thiệu Phi Phàm yêu thích em, cũng sẽ không phạm sai lầm."

Đáp án này như là lấy lòng Thần Tri Thư, hần cười, cười cũng như ngày trước, phách lối bá đạo lại mang theo tự tin, hần thu hồi hai cánh tay, cúi thấp mặt nhìn cô, trong giọng nói hình như có một tia vui vẻ "Tâm Tâm, em rất không hiểu đàn ông rồi, em cùng Thiệu Phi Phàm không thích hợp." Hần giơ tay lên sờ sờ đầu của cô, không quan tâm động tác trốn tránh của cô, "Từ một khắc này, anh có thể hiểu mình đủ thích em, cho nên em hãy nhớ, nếu Thiệu Phi Phàm không thích nữa, em hãy trở lại bên người anh."

Thần Tri Thư nói xong, khoe miệng méo mó đi ra phòng ăn. Thượng Tâm ngồi yên thật lâu không nhúc nhích, thủy chung cau mày.

Sẽ không, Thiệu Phi Phàm sẽ không.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng Thiệu Phi Phàm đã đi lên Lệ Giang. Tiểu Lý lái xe, cùng đi còn có một vị cảnh viên họ Lưu. Ba người đi xe nhiều giờ, vừa xuống xe liền bắt đầu họp hội nghị cả đêm.

". Có người nghi Lý Đình vào ở khách sạn 2021, liên tiếp bảy ngày cũng không có ra cửa, đi cùng với cô là một người đàn ông Trung Quốc, đây là tư liệu anh ta." Cảnh viên Lệ Giang đem tài liệu giao cho Thiệu Phi Phàm.

"Luru Dững, ba mươi bảy tuổi, bốn năm trước tốt nghiệp đại học y khoa nghiên cứu sinh, sau đó đi Canada, là đồng học của Lý Đình, hai người ở Canada có bất động sản, hơn nữa tiêu xài cũng rất lớn. Căn cứ điều tra ở Canada, hai người là Luru Học Sinh rất nổi danh tiêu xài xa xỉ."

"Này có chút không hợp logic, tôi từng nghe nói Lý Đình đều dựa vào tiền đi làm để tranh thủ học phí cùng sinh hoạt phí, bốn năm này, Lý Lan không có cho cô ta tiền." Thiệu Phi Phàm chỉ ra chỗ mâu thuẫn, Tiểu Lý nghe xong lại cười.

"Đây mới là chỗ hợp lý, Lý Đình đích xác là đi làm, nếu mà tôi không đoán sai cô ta chính là độc phiến công (mình cũng không hiểu lắm). Chị gái cô ta căn bản không cho cô ta sinh hoạt phí." Tiểu Lý gật đầu một cái, trên hồ sơ Luru Dững "Chi sợ Luru Dững này, đem kiến thức trong trường học, chế được đều thành chế độc đi."

"Anh nói là bọn họ tự sản xuất?" Cái suy đoán này quá lớn mật rồi, không chỉ có Thiệu Phi Phàm kinh ngạc, đội cảnh viên cũng bị suy đoán này làm cho kinh ngạc.

"Vô cùng có khả năng. Hơn nữa, bọn họ nhất định có liên hệ cùng Tam Giác Vàng, chỉ là chúng ta còn chưa có tìm được chứng cứ."

Không có chứng cứ thì không thể bắt người, tất cả liên cũng biến thành không tưởng. Thiệu Phi Phàm day day huyết thái dương, còn chưa bắt đầu phán án, anh đã nhức đầu. Chỉ là, lúc này, cũng không phải là thời điểm nhức đầu, anh vỗ bàn nói "Cho tôi một cái máy chụp hình, tôi đi vào dò thám."

"Này quá nguy hiểm?" Tiểu Lý phản đối.

Thiệu Phi Phàm bĩu môi một cái hỏi ngược lại "Chúng ta đi làm cái này, thì không hề có nguy hiểm sao?" Nói qua anh liền cầm túi sách lên, ra khỏi phòng họp vào phòng vệ sinh, trở ra, đã đổi thành quần áo bình thường, túi lớn đeo trên lưng, nếu đeo thêm cái camera thật giống với khách tới đây du lịch.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Cả đêm Thượng Tâm lo lắng ngủ không ngon, trong đầu luôn suy nghĩ đến lời nói của Thần Tri Thư "Tâm Tâm, em rất không hiểu đàn ông. Là đàn ông ai cũng sẽ phạm sai lầm." Cô lắc lắc đầu, buộc mình phải ngủ, nhưng khi ngủ thiếp đi, cô lại mơ thấy Thiệu Phi Phàm ôm một người phụ nữ khác.

Thượng tâm thét lên liền thức tỉnh, làm kinh động đến bà nội ở sát vách.

"Tâm Tâm, gặp ác mộng phải không? Đừng sợ, bà nội ngủ cùng cháu." Lão phu nhân vỗ vỗ dụ dỗ cháu gái ngủ, coi cô như đứa trẻ cần chăm sóc.

Thượng Tâm cũng không ngủ được, không dám ngủ. "Bà nội, làm thế nào mới có thể hiểu rõ đàn ông?"

Lão phu nhân bị hỏi làm cho hồ đồ, thấy hốc mắt cô đỏ, cái miệng nhỏ méu máo, chân mày lại nhíu thật chặt, không chỉ có cảm thán, bảo bối của bà cũng đã trưởng thành, lớn như vậy đã muốn bắt đầu hiểu đàn ông rồi. Bà kéo chăn đắp cho Thượng Tâm, rồi không có mở miệng đầu tiên là cười cười nói "Bà nội cũng không hiểu rõ, lúc còn trẻ đã cảm thấy ông nội cháu đẹp trai, đi cùng với ông ấy bà liền thấy vui vẻ. Sau lớn tuổi, ông nội cháu có địa vị cao, đi theo ông ra cửa, bà liền ưỡn thẳng lưng, cảm thấy gả cho một người đàn ông như vậy thật mở mày mở mặt. Nhưng sau nữa, ông nội cháu lại bị bệnh tim cao huyết áp, thường phải đến bệnh viện, khi đó bà mới biết được đi cùng với ông ấy, ngoại hình và quyền lực cái gì đều không quan trọng, mà hai người khỏe mạnh làm bạn đến già mới là quan trọng nhất. Chỉ là nói thật ra, cuộc sống của bà với ông nội cháu năm mươi năm rồi, nhưng bà vẫn không hiểu hết ông nội cháu, mỗi ngày ông đang suy nghĩ cái gì. Điều nói phụ nữ thật khó hiểu, nhưng bà nội thấy, đàn ông cũng không phải là dễ đoán."

"Này, trừ bà nội ra, ông nội còn có người khác sao?"

Nói đến đây, lão phu nhân liền thấy kiêu ngạo, "Ông nội cháu, bà hài lòng nhất chính là điểm này, ông ấy cổ hủ lắm, chuyện nam nữ, so với bà thấy còn nghiêm trọng hơn. Lúc còn trẻ chúng ta tham gia tụ hội, không biết con gái nhà nào, thấy ông nội cháu liền dán lấy, bà đứng một bên tức giận không thôi, cháu có biết ông nội cháu phản ứng như thế nào không?"

Thượng Tâm lắc đầu.

Lão phu nhân cười nói "Ông nội cháu sùng sốt rồi đẩy cô ta ngồi chồm hổm dưới đất, vị tiểu thư kia mặc lễ phục hai tay chấp lại đặt sau mông ngồi chồm hổm xuống dưới đất, rất là mất thể diện và xấu hổ."

Thượng Tâm nghe xong, cũng cười, nằm úp sấp trong ngực bà nội rất là hâm mộ nói: "Bà nội, bà thật hạnh phúc nha."

"Tâm Tâm cũng nhất định hạnh phúc hơn bà nội. Tiểu Thiệu, đứa bé kia tuy nói lớn tuổi một chút, nhưng lớn tuổi cũng có chỗ tốt, anh ta sẽ đem cháu trở thành đứa bé đẻ mà cưng chiều, mọi việc cũng hiểu được đúng mực, so với Thần sẽ thích hợp với cháu hơn. Tuy nói bà nội không bỏ được, nhưng khi nhìn các cháu như vậy, bà nội cũng đồng ý, đến lúc đó cháu liền sinh chất trai cho bà nội, bà rất vui mừng."

"Bà nội!" Thượng Tâm nũng nịu sáng giọng, nửa là ngượng ngùng nửa là xấu hổ.

"Được rồi được rồi, Tâm Tâm chúng ta xấu hổ rồi, bà nội không nói nữa. Ngủ tiếp một lát đi, xong đi công viên linh lợi cùng bà nội."

"Vâng." Thượng Tâm ở trong ngực bà nội, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có lẽ là bị lời lão phu nhân an ủi, thật sự là ngủ say. Cho tới khi Thiệu Phi Phàm, trước khi tiến vào khách sạn Lý Đình ở gọi điện thoại cho cô, cô vẫn không nghe máy. Cuối cùng, anh chỉ có thể nhắn một tin nhắn, nói cho cô biết mình đã tiến vào nhiệm vụ, một tuần này, cũng không thể liên lạc với cô được.

Thiệu Phi Phàm gửi tin nhắn xong liền tắt điện thoại đi vào khách sạn, ở đến đối diện gian phòng Lý Đình, anh kéo cửa sổ ra, đơn giản sửa sang lại, tiếp theo bắt đầu giám thị phòng đối diện.

Liên tiếp ba ngày, gian phòng đối diện đều không có ai ra vào, Thiệu Phi Phàm có chút gấp gáp, người này thế nào ăn cơm đều không đi ra ngoài đây? Chẳng lẽ. Người căn bản là không ở bên trong phòng?

Thiệu Phi Phàm lập tức mặc quần áo vào, đầu tiên là gõ gõ cửa 2020, phòng 2020 là một đôi vợ chồng tân hôn, hình như đến đây hưởng tuần trăng mật, mở cửa là người đàn ông, Thiệu Phi Phàm cười cười, đưa tay bắt tay cùng anh ta. Hỏi: "Xin chào, tôi ở tại phòng đối diện các người. Tôi muốn hỏi một chút, hai người đi Ngọc Long Tuyết Sơn rồi sao? Tôi muốn đi qua bên kia một chút, nhưng lại không biết nó ở đâu, hỏi quản lý, hẳn lại phải giới thiệu hướng dẫn du lịch cho tôi, tôi sợ làm cho họ bối rối. Muốn hỏi hai người một chút."

Người đàn ông rất là sáng khoái, nói mới vừa đi cùng lão bà xong, còn kiến nghị anh tìm mấy bạn cùng nhau thuê xe, tương đối thích hợp. Thiệu Phi Phàm hỏi xong liền cảm ơn họ, dạo bước đến gõ cửa phòng 2021, gõ bốn, năm lần mới có người lên tiếng.

"Ngài khỏe chứ, tôi là khách ở phòng đối diện, tôi muốn hỏi mọi người có muốn đi Ngọc Long Tuyết Sơn hay không, nếu muốn đi chúng ta liền cùng đi, chia đều tiền xe."

Người đàn ông trong phòng đánh giọng nói không đi.

Thiệu Phi Phàm càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, lại gõ cửa tiếp "Anh em, nghe khẩu âm chắc anh là người phía bắc, tôi cũng là người phía bắc, nếu anh đi, chúng ta đi cùng một chuyến xe chứ sao. Nếu anh cảm thấy nhiều tiền, tôi chịu nhiều hơn một chút cũng được, tôi rất thích nhiều người cho náo nhiệt."

Bên này nói còn chưa dứt lời, cửa liền bị mở ra, ra ngoài là Lưu Dững, trong hình mặt mày lịch sự, thế nhưng lúc này lại giận dữ khác thường, giọng nói cũng rất không tốt "Cái người này có chuyện gì? Đều nói không đi vẫn còn ở cửa căn nhắc, muốn ăn đòn sao?"

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi lập tức đi." Thiệu Phi Phàm thấy mục đích đạt tới, lập tức chịu nhận lỗi, ánh mắt lại liếc hướng trong nhà, cho đến khi anh trở về phòng, Lưu Dững vẫn còn ác ngôn ác ngữ trừng tức giận. Thiệu Phi Phàm vừa hướng anh ta khom người thể hiện lễ phép, bên kia lại hừ lạnh một tiếng, phách lối vô cùng. Thiệu Phi Phàm mở cửa vào nhà, một chân mới vừa vào cửa, lại nghe thấy một giọng nữ mềm mại "Anh Dững, anh đi vào đi."

Thiệu Phi Phàm chợt xoay người, trong nháy mắt Lưu Dững dùng thân thể che kín người phụ nữ sau lưng, hướng anh mắng câu "Nhìn cái gì vậy?"

Thiệu Phi Phàm làm bộ như bị sợ hãi, lập tức rút cổ lại vào nhà, đóng cửa. Lưu Dững bên kia mới trở về phòng.

Anh dán cửa sổ nhìn đối diện, trong lòng tựa như đang đánh trống. Cho đến xác định phòng đối diện không còn âm thanh nữa, anh mới đóng cửa sổ nhắm mắt lại, nhớ lại người phụ nữ mới vừa nhìn thấy kia. Mặt của người phụ nữ này, anh không nhìn thấy, nhưng luôn cảm thấy có cái gì không đúng.

Âm thanh giọng điệu nói chuyện với Lưu Dững, mới vừa nói "Anh Dững" rất là yếu ớt mang theo lấy lòng. Lấy lòng? Không đúng, Lý Đình căn bản là không cần lấy lòng Lưu Dững, là lạ ở chỗ nào.

Thiệu Phi Phàm hết sức nhớ lại, tuy nhiên thế nào cũng nghĩ không thông. Thu thập một chút, anh lập tức ra khỏi khách sạn, ở trong thành cổ vòng hai vòng mới chuyển vào một khách sạn khác. Tiểu Lý vừa thấy anh, lập tức ý bảo anh lên lầu.

Trên lầu là tất cả cảnh viên đại đội. Thiệu Phi Phàm đi vào, lập tức xem tài liệu Lý Đình cùng Lưu Dững, nhìn hai lần, cuối cùng tìm thấy được chỗ bất hợp lý ở Lý Đình là chiều cao.

Trong tài liệu ghi Lý Đình cao khoảng 1m73, Lưu Dững cao một mét tám, như vậy hai người đứng chung một chỗ thì chỉ kém nửa cái đầu. Nhưng mới vừa rồi, mặc dù anh không thấy rõ mặt của người phụ nữ kia, lại rõ ràng nhìn thấy chiều cao của người phụ nữ kia chỉ đến bả vai Lưu Dững, ít nhất hai người kém hơn hai mươi centimet.

Nói cách khác, người phụ nữ kia căn bản không phải Lý Đình.

Thiệu Phi Phàm ảo não vỗ vỗ trán của mình, cư nhiên bị họ lừa, bọn họ còn như đứa ngốc đi giám thị!

Tiểu Lý nhìn anh có cái gì không đúng, lập tức hỏi: "Thiệu cảnh quan, thế nào?"

Thiệu Phi Phàm đem cái mình thấy cùng với phỏng đoán của mình, nói một lần, cảnh viên bên này đều rất tức giận.

"Kiểm tra phòng, liên lạc đồn công an Cổ Thành, nói là tra ăn trộm, lục soát khách sạn tra thẻ căn cước, lão tử muốn biết Lý Đình có thể trốn đi nơi

nào!" Thiệu Phi Phàm vỗ bàn, cầm túi sách ra khỏi khách sạn, trở lại địa điểm giám thị.

Ban đêm tám giờ một phút, cảnh sát Cổ Thành quả thật tới kiểm tra thẻ căn cước của lữ khách, Thiệu Phi Phàm chú ý phòng của Lưu Dững, bên trong hình như xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng là giải quyết cực nhanh.

Đợi đến khi cảnh sát tra được, Thiệu Phi Phàm phối hợp móc ra chứng minh thư, nói rõ mục đích mình tới đây. Kiểm lâm sau khi kết thúc, Thiệu Phi Phàm cẩn thận rời đi, trở lại làm việc .

Tiểu Lý đã chờ anh tại đây rồi, "Bên trong căn bản không phải Lý Đình, Lưu Dững nói ghi danh Lý Đình là bởi vì mới đầu anh ta cùng Lý Đình ở chung, nhưng Lý Đình ở 7 ngày trước, sau đó bởi vì cãi và cùng anh ta cho nên rời đi Lệ Giang rồi, người phụ nữ trong phòng là anh ta mới quen, hai người mướn chung."

"Thối lắm! thời điểm Tôi đến Lệ Giang, cảnh viên giám thị còn nhìn thấy Lý Đình xuống lầu ăn cơm, làm sao Lý Đình có thể liền rời đi ngày 7 đây? Anh đang nói láo!"

Tiểu Lý nhìn Thiệu Phi Phàm tức giận cũng bắt đầu dỗi, đem khẩu cung kiểm lâm đưa cho anh "Nhưng quản lý cùng anh ta nói thống nhất, hai phần khẩu cung không khác!"

"Tra xét chuyến bay bên kia thế nào?" Thiệu Phi Phàm hỏi.

Một bên một cảnh viên đi tới "Điều tra, không có tư liệu Lý Đình ra vào nhập cảnh, chỉ là ở bảy ngày trước có người dùng tên tuổi Lý Đình định bay đi Côn Minh Bắc Kinh chuyển cơ Canada."

Thiệu Phi Phàm nhăn chân mày, ngồi xuống, nghĩ tới đủ loại tin tức. Nhưng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông. Lý Đình rốt cuộc đi nơi nào? Tại sao Lưu Dững phải nói láo? Còn có quản lý khách sạn, sao lại giúp đỡ Lưu Dững nói dối, hay là Lưu Dững không có nói dối.

Quá nhiều làm cho người ta căn bản bắt không được đầu mối.

Suốt một đêm, tất cả cảnh viên đều ở đây suy tưởng các loại khả năng có thể xảy ra, nhưng ngày thứ hai liền truyền đến tin tức Lý Đình, cho dù ai cũng đều không có nghĩ ra sẽ có loại khả năng này.

Rạng sáng bốn giờ, tiểu Lưu vọt vào lầu hai, nói một tiếng "Không xong" đem đánh thức toàn bộ cảnh viên vừa ngủ yên , ở lúc mọi người còn chưa khôi phục tinh thần, nói ra tin tức "Lý Đình chết!"

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"Chết?"

"Chết?"

"Chết thế nào?"

Thiệu Phi Phàm nắm chặt quả đấm, nhìn chằm chằm tờ báo tin của cảnh viên, mặt cảnh viên cũng âm trầm, "Một giờ trước, một tuần sơn phát hiện ra Lý Đình, ở dưới chân núi Tuyết Sơn, đã chết từ lâu, nghiệm thi đang trên đường tới nơi."

"Giữ lại Lưu Dững và quản lý khách sạn, còn có người phụ nữ ở cùng Lưu Dững." Thiệu Phi Phàm ra lệnh, cảnh viên theo lệnh, lập tức hành động.

Tiểu Lý vừa gõ bàn vừa nói "Sớm không chết muộn không chết, cô tình chết vào lúc này, cô ta chết rồi. Tôi rất muốn bắt Lưu Dững, đánh cho anh ta một trận."

Ai cũng muốn đánh anh ta, nhưng ai cũng biết còn chưa tới khi đó. Thiệu Phi Phàm ngồi xuống vuốt đầu, anh cầm thuốc lá trên khay trà hút một điếu, khói lượn lờ, mắt anh nhắm lại, lóe ra ánh sáng. Không biết cái này xong, nếu như là Lưu Dững giết, Lý Lan nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

"Tiểu Lý, chúng ta sẽ đi Tuyết Sơn ngay bây giờ."

Đang ở thời điểm Thiệu Phi Phàm vội bẻ đầu sút trán, căn bản không biết ở thành phố G đã có người giăng lưới chặt đứt đường tình của anh, sẽ chờ anh trở lại, cho nổ tung, anh cùng Thượng Tâm còn chưa có xác định rõ tình cảm, làm cho nổ chia năm xẻ bảy, tốt nhất không bao giờ khép lại.

"Thần tiểu thư, đây là tất cả tư liệu cô muốn."

Thần Tri Mặc nhận lấy túi hồ sơ, kéo ra ngăn kéo lấy ra một lá thư thật dày, đưa cho người đàn ông đối diện "Làm phiền."

Người đàn ông đo độ dày 1 chút, rất hài lòng nói cảm ơn, sau đó rời đi phòng làm việc của Thần Tri Mặc. Người đàn ông vừa đi, cô liền mở túi hồ sơ ra, một xấp tài liệu thật dày về Thiệu Phi Phàm, cận kề hiện ra ở trước mặt cô.

Cô cũng không quan tâm gia thế cùng thân thế Thiệu Phi Phàm, cô muốn chính là biết đoạn tình cảm anh từng trải qua, ở trên hồ sơ Thiệu Phi Phàm đọc được ba chữ "Tự Là Tiềm", Thần Tri Mặc cười, phàm là người cũng sẽ có nhược điểm, người Nhà họ Thiệu của cô cũng giống như vậy.

Cô cẩn thận bỏ tài liệu vào túi, sau đó Thần Tri Mặc đứng dậy rời đi phòng làm việc.

Quầy rượu đêm ồn ào ngợp trong vàng son mập mờ, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, tới chỗ này cũng là tìm việc vui. Mà khi Thần Tri Mặc một thân mặc đồ chuyên nghiệp đi tới, hấp dẫn không ít con mắt, mấy người đàn ông đã lôi kéo S ty nói muốn cô, S ty nhìn sang, tâm can đều muốn nhảy ra ngoài. Chỉ nói: "Mấy vị đại gia, để cho tôi tới, tôi cũng không dám để cho vị tiểu thư kia tới ngồi. Các ngài nhìn lại một chút đi." Nói qua hẳn là chạy tới bên cạnh Thần Tri Mặc.

"Đại tiểu thư, ngài thế nào có thời gian tới đây?"

Thần Tri Mặc đối với trường hợp này không ghét, nhưng cũng không ưa thích. Dồn dập hỏi: "Thần đâu?"

"Thần thiếu mới vừa rồi còn ở quầy rượu, lúc này không biết đi đâu, nếu không."

Thần Tri Mặc không nhịn được cắt đứt lời cô, dứt khoát lưu loát mà nói: "Cô đi tìm, tôi đi phòng VIP chờ nó ."

S ty nào dám không đáp ứng, tất nhiên lập tức tìm người đi.

Nhưng mà khi Thần Tri Mặc đẩy cửa phòng, Thần Tri Thư cư nhiên an vị ở bên trong, mặt đất có đầy chai rượu, cô xem mắt, chán ghét nhú nhú mày, cẩn thận đi tới ghế sa lon, trực tiếp đem tài liệu ném trên bàn.

"Cái gì?" Thần Tri Thư chột nhú mày.

"Thứ em muốn." Thần Tri Mặc cầm ly rượu trên bàn, rót một chén Whisky "Tự Là Tiềm bên kia em không cần ra mặt, chị tới giúp em, sắp xếp thời gian tốt lắm, em phụ trách mang Tâm Tâm tới. Bọn chị sẽ làm Thiệu Phi Phàm phạm sai lầm, hiện tại chị giúp em đoạt lại Thượng Tâm."

Thần Tri Thư nghe xong lời này, phản ứng đầu tiên cũng không phải vui sướng, ngược lại là mơ hồ lo lắng "Chị, chuyện của em chị đừng nhúng tay vào."

"Chị nhất định trông nom." Cô kiên định nói.

Quả thật như anh dự liệu, "Chị, anh ấy không thích hợp với chị...chị thật không cần thiết cùng anh ấy làm như vậy. Lại nói, chuyện này nếu như bị anh ấy biết chị động tay động chân, chỉ là đẩy anh ấy càng xa."

Thần Tri Mặc uống một hơi cạn sạch ly rượu, khoe miệng cười nói không ra cô đơn."Thần, từ trước đến giờ chị cũng không đến gần được anh ấy, làm sao có thể đẩy anh ấy càng xa. Nếu như mà chị có phần thắng, em cho rằng chị nguyện ý làm như vậy sao, chính bởi vì chị thua rồi tình rồi mù, đã biết thua là như thế nào, cho nên chị mới không muốn em cũng giống như chị!" Dứt lời, cô rất nhẹ thờ dài, cầm túi lên rồi khỏi phòng.

Thần Tri Thư nhìn tài liệu trên bàn, do dự một chút, cuối cùng cầm lên mở ra.

Tâm Tâm, em vốn chính là của anh, cho nên đừng trách anh.

Thần Tri Mặc ngồi ở quán cà phê đối diện đồn cảnh sát của Thiệu Phi Phàm, trên tay cầm một phần tài liệu, nhưng ánh mắt lại thường xuyên hướng ra phía cửa.

Hôm nay là ngày đầu tiên cảnh sát đi làm sau khi nghỉ tết, đến giờ làm việc, mấy người phụ nữ đẩy cửa vào. Đi ngang qua không cẩn thận làm rơi tài liệu của Thần Tri Mặc, mấy tờ giấy rơi là tả.

"Thật sự xin lỗi, tôi nhặt lên giúp cô." Tự Là Tiềm ngồi chồm hóm nhặt tài liệu lên, khoe miệng Thần Tri Mặc cười cười, ngoài miệng nói qua "Không cần gấp gáp."

Hai người đứng dậy, Thần Tri Mặc nhìn cô vui mừng gọi. "Cô có phải là Tự hay không?"

"Đúng vậy, làm sao cô biết?" Tự Là Tiềm ở trong óc chuyển mấy vòng, cực kỳ khẳng định mình chưa từng thấy qua vị tiểu thư này.

"A, là tôi quá đường đột, tôi họ Thần, cô nhất định không biết tôi, chỉ là cô nhất định biết bạn tốt của tôi là Thiệu Phi Phàm."

"Thiệu Phi Phàm" ba chữ khiến cô căng thẳng, cô cười có chút gượng ép, đầu tiên là xoay người bảo đồng nghiệp đi mua com trước, nói mình gặp bạn

cũ, muốn cùng nhau ăn cơm. "Thần tiểu thư, tôi có thể ngồi xuống sao?"

"Dĩ nhiên không ngại. Mời ngồi mời ngồi." Thần Tri Mặc nhiệt tình mời cô ngồi xuống, "Cô không khác người trong hình mấy, cho nên tôi liền nhận ra. Phi phạm những năm này cũng nhớ tới cô, mà tôi vừa hỏi anh ta sao lại chia tay với cô, anh ta không có nói, một lần còn giận dữ. Chính là mấy ngày trước anh ta đi công tác."

"Anh ấy nhớ tới tôi?" trên mặt cô có một loại nhìn như trong tuyệt vọng, trong đôi mắt mang theo lo lắng, khóe miệng mím môi, cơ mặt căng thẳng.

Thần Tri Mặc từng nhiều lần gặp qua cái nét mặt này, ở trên mặt khách hàng cô.

Cô cười cười, tay nhỏ bé nửa che miệng "Nhìn tôi đây, Thiệu Phi Phạm cũng không nói. Nghe nói cô có nhân duyên tốt, anh ta không để cho tôi quan tâm tới chuyện của anh ta, chỉ là nói thật ra, hai người là một đôi rất đẹp, thật không nên tách ra như vậy. Là Tiêm, Phi Phạm ngưỡng mộ không muốn nói, tôi liền nhiều chuyện thay anh ta nói, trong lòng anh ta còn có cô, thật. Vừa uống say, nói đều là tên của cô."

"Không, không thể nào, anh ấy đã có vị hôn thê." Tự Là Tiêm cúi đầu, "Lại nói, tôi cũng muốn kết hôn."

"Cái kia vị hôn thê đơn thuần, là ông cụ nhà anh ta cố gắng gán ghép cho cho anh ta. Tiểu nha đầu hai mươi tuổi, có thể hiểu được suy nghĩ của người ba mươi tuổi sao? Ài, chỉ là cô phải kết hôn, thật là đáng tiếc. Tôi vẫn cho rằng hai người có thể quay lại." Thần Tri Mặc nuối tiếc nói, đồng thời thở dài "Xem ra Thiệu Phi Phạm không có duyên với cô, đáng tiếc Thiệu lão tướng quân còn muốn bồng cháu, dựa vào cô bạn gái nhỏ thì chờ đến khi nào đây!"

"Thiệu Lão Tướng quân?" Tự Là Tiêm cau mày hỏi.

"Cô không biết cha Thiệu Phi Phạm là ai sao?"

Tự Là Tiêm lắc đầu, Thần Tri Mặc hơi có vẻ kinh ngạc, thuận miệng nói "Nhà họ Thượng ở Thành Nam, Bắc thành là Nhà họ Thiệu, Thiệu Phi Phạm chính là con trai út Nhà họ Thiệu."

"Cái gì?" ánh mắt của Tự Là Tiêm lóe lên, không biết là bị tin tức này khiếp sợ, hay là vì năm ấy mình bỏ đi một khối vàng mà hối hận đây. Tóm lại, mặc kệ là như thế nào thì đều trong kế hoạch của Thần Tri Mặc.

Cô nhìn đồng hồ "Ài, tôi còn có chuyện đi trước một bước, Tự tiểu thư chúng ta lưu số điện thoại lần sau lại gặp lại." Nói qua dùng điện thoại di động của mình ý để cô đọc số điện thoại của mình, nhanh chóng thu hồi tài liệu, đứng dậy đi ra phòng cà phê, mà Tự Là Tiêm như cũ ngồi ở trên ghế dài, tiêu hóa tin tức vừa mới biết được.

Thần Tri Mặc cho xe thể thao dừng ở ven đường, xuyên thấu qua kính thủy tinh nhìn cô gái trong quán cà phê, nụ cười âm lãnh. Phụ nữ, một lòng tham hư vinh, khi biết giá trị của bạn trai cũ lại còn đối với mình nhớ mãi không quên, mà không có hàng động gì thì không phải tính cách của cô ta rồi.

Cô từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, tốc độ cực nhanh gọi một số điện thoại. "Là Tiêm, hình như tôi làm rơi giấy tờ trong quán cà phê, cô giúp tôi tìm xem có không."

Tự Là Tiêm rất dễ dàng tìm được tài liệu cô làm rơi, "Có, cô đi xa chưa? Tôi đưa qua giúp cô."

"Không cần không cần, ngày kia Phi Phạm sẽ trở lại rồi, cô giúp tôi đưa cho anh ta là tốt rồi."

"Ngày kia sao?"

"Đúng."

Tự Là Tiêm chần chờ một chút, còn mở miệng, "Cô có thể nói cho tôi biết thời gian máy bay đến không?"

"Năm giờ chiều 27."

"Cám ơn."

"Cám ơn cái gì, tôi cúp đây." Treo điện thoại, khóe miệng Thần Tri Mặc nhếch lên, thời gian lý do đều cho cô, giờ tự cô xem nên làm thế nào!" Tự Là Tiêm, tôi nên cảm ơn cô mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vừng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ai giăng bẫy.....

Thiệu Phi Phạm một mình bay đến Côn Minh, lúc trở về lại dẫn theo hai người, chính là Tiểu Lý và Tiểu Lưu phá án cùng anh. Hai người họ muốn theo

anh trở về thăm vấn Lý Lan. Về mặt của ba người đều rất nghiêm túc, làm xong thủ tục, Tiểu Lý và Tiểu Lưu đi hút thuốc ở khu cho phép hút thuốc, Thiệu Phi Phàm quay lại phòng chờ gọi điện thoại cho Thượng Tâm.

“Hơn năm giờ anh về đến nơi, không cần tới đón anh, anh không thể về nhà, phải trực tiếp đến cục cảnh sát.”

Thượng Tâm nghe thấy giọng nói rầu rĩ ở bên kia, tâm trạng cũng khó chịu theo “Vụ án không thuận lợi sao?”

“Không quá thuận lợingoan, đợi khi anh được nghỉ sẽ lập tức đến gặp em.” Giọng nói dịu dàng ngay chính bản thân anh cũng không nhận ra.

“Nghỉ một buổi tối hôm nay cũng không được sao?”

“Thật sự không được, đội cảnh sát Côn Minh cũng đi theo về thành phố G, vụ án này rất khẩn cấp.” Thiệu Phi Phàm thấp giọng nói, trong giọng nói chứa đựng sự áy náy.

Tuy Thượng Tâm rất thất vọng nhưng cũng hiểu cho anh, cố gắng tươi cười, ngược lại còn dặn dò anh chú ý nghỉ ngơi, hai người hàn huyên vài câu rồi lưu luyến cúp điện thoại.

Thượng Tâm thấy em gái nhận điện thoại xong liền rầu rĩ không vui, vẫn đọc báo với vẻ mặt không chút thay đổi, lơ đãng nói: “Thiệu Phi Phàm không biết hôm nay là sinh nhật em sao?”

Thượng Tâm chọc chọc ngón tay mân miệng, “Không biết.” Vốn muốn đi sân bay đón người, sau đó cùng anh cùng nhau chúc mừng, ai biết được cái người cuồng công việc này đột nhiên muốn trực tiếp đến cục cảnh sát, ngay cả việc đến sân bay đón anh cũng không cho cô đi.

“Nếu anh ta không biết thì em liền nói cho anh ta biết, nếu như em không nói thì cũng đừng tức giận anh ta.” Thượng Tâm gấp lại tờ báo, quay đầu nhìn em gái.

“Em mới không giận anh ấy, em biết anh ấy bận”, một chữ “bận” kéo dài ra, rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Thượng Tâm không tranh luận với cô, trực tiếp đứng dậy, vừa đi vừa nói, “Giận hay không giận bản thân em rõ ràng nhất.” Dứt lời liền đi lên lầu.

Thượng Tâm hướng về bóng lưng của anh làm mặt quỷ, anh trai xấu, anh trai xấu, chẳng đối tốt với cô chút nào, hừ!

“Anh trai em lại trực giận em?”

Một câu nói kia làm cho mặt quỷ của Thượng Tâm cứng đờ, quay đầu thấy Thần Tri Thụ, thờ ơ hất ra, lại suy sút ngồi xuống ghế sofa, “Anh đến rồi?”

Thần Tri Thụ thấy cô không vui, đưa hoa hồng mình mang đến cho người hầu, ngồi xuống bên cạnh cô, “Tiểu Thọ Tinh (người được chúc mừng sinh nhật) sao lại không vui?”

Thượng Tâm ghé vào trên sofa, nghĩ rằng cô vui được mới lạ. Không biết ông bà nội bị quân khu mời tham gia cái lễ chúc mừng gì, bố mẹ nhất định phải tham gia lễ kỉ niệm tròn một năm, Thiệu Phi Phàm xuống máy bay liền trực tiếp đến cục cảnh sát, chỉ còn lại duy nhất Thượng Tâm cùng cô trải qua sinh nhật lại bày ra bộ dáng không quan tâm. Một ngày tồi tệ như vậy, muốn vui mừng cũng thật khó.

“Bởi vì bố mẹ nuôi không thể ở cùng em?” Thần Tri Thụ sáp đến hỏi.

Thượng Tâm lắc đầu.

“Bởi vì anh trai không để ý em?”

Thượng Tâm hừ mạnh một tiếng.

“.....Hay bởi vì anh ta không trở về?” “anh ta” trong lời của Thần Tri Thụ không cần nói rõ cũng biết là ai.

Thượng Tâm mím môi không muốn nói chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt của Thần Tri Thụ lại cảm thấy nên nói cái gì đó, há há miệng, lời nói ra lại là, “Anh ấy bận, hơn năm giờ xuống máy bay lại phải đến cục cảnh sát.”

Tươi cười trên mặt Thần Tri Thụ thoáng cái trở nên cứng ngắt, cô ấy lại tìm lí do cho Thiệu Phi Phàm, công chúa Thượng gia trước kia không có người ở cùng liền khóc nháo không nghe bất kỳ lời giải thích nào lại tìm lí do cho người khác. Hắn nên vui vì cô đã trưởng thành hay là nên cảm thấy khó chịu vì câu nói này đây?

“Tâm Tâm, em thay đổi rồi.” Trở nên khéo léo hiểu lòng người, thay đổi làm cho người ta càng thêm đau lòng.

Thượng Tâm cười ngượng ngùng, “Em lúc nào cũng muốn trở thành người lớn nha. Không nói nữa, quà của em đâu?” Tiểu nha đầu chun mũi một cách tinh nghịch chìa tay ra trước mặt hắn.

Thần Tri Thụ ngoác ngoác khoe miệng, lấy ra hộp trang sức từ túi áo, mở hộp ra, sợi dây chuyền bạch kim có gắn một viên Hồng ngọc cỡ lớn bằng ngón tay, “Anh và chị gái cùng nhau tặng, chất lượng là tốt nhất, chị ấy nói kết thúc phiên tòa liền đến.”

Thượng Tâm vui mừng tiếp nhận, bộ dáng thực thích, “Thật sự làm cho hai người phải tốn kém” Lời tuy nói như vậy nhưng lại không có ý muốn trả lại, từ trong hộp lấy ra, trực tiếp đeo lên cổ.

Bảo thạch màu đỏ nằm ở giữa xương quai xanh kết hợp với làn da trắng nõn của cô, vô cùng xinh đẹp. Thượng Tâm tuổi trẻ, tuy nói hoa tai là một viên Hồng ngọc thanh lịch, mang ở trên người cô có chút đột ngột, nhưng lại làm cho sự thanh lịch kia thêm một phần sức sống.

“Rất hợp với em” Thần Tri Thư không tiếc lời khen ngợi.

Thượng Tâm thân nhiên tiếp nhận lời khen, xoay một vòng, làm một nghi lễ theo kiểu công chúa rồi cảm ơn hân một lần nữa.

Dùng cơm trưa xong, Thần Tri Mặc và Hồ Tiểu Đồ lần lượt đều tới, mấy người trẻ tuổi tụ tập đánh bài, cũng rất vui vẻ. Vui chơi đến bốn giờ, Thượng Tâm rõ ràng có chút không yên lòng, mấy lần đánh sai bài, thua rất nhiều. Tính tình tùy hứng của cô gái nhỏ lại nổi lên, vứt bài xuống nói “Không chơi nữa” rồi nhắc mông bước đi.

Thượng Phẩm cau mày muốn dạy dỗ cô lại bị Tiểu Hồ Đồ giữ chặt, “Hôm nay là sinh nhật Tâm Tâm, anh đừng giống như lão già chuyên dạy dỗ người khác.”

Thần Tri Mặc cười cười lôi kéo hai người nói chuyện, Thần Tri Thư đứng dậy theo hướng Thượng Tâm, lôi kéo cô đi ra ngoài.

Thượng Tâm sùng sốt khi bị kéo đi, “Anh Thần, anh kéo em đi đâu?”

“Đi sân bay.” Thần Tri Thư mặt lạnh nói. Ngồi vào trong xe, “Muốn gặp anh ta thì phải đi tìm, anh ta muốn đến cục cảnh sát là việc của anh ta, chính là đi cục cảnh sát thì cũng phải ăn cơm chứ! Anh đưa em qua đó, bọn em ăn cơm xong anh lại đến đón em, sẽ không làm lỡ công việc của anh ta. Nếu anh ta giám nói câu gì, anh liền đánh hắn.”

“Anh Thần.....” Thượng Tâm có chút cảm động, đột nhiên cảm thấy áy náy đối với Thần Tri Thư.

Thần Tri Thư cười nhếch mép, nhưn mày đùa cô, “Sao? Bây giờ mới biết anh tốt, Tâm Tâm, nếu em hối hận thì còn kịp, anh vẫn đưa em đến sân bay, có điều không phải để em ăn cơm với anh ta mà là chia tay, sau đó bảo anh ta rút về cục cảnh sát thôi tha đó, chúng ta đi ăn cơm. Thế nào?”

“Ha ha.....Không được tốt lắm! Mau lái xe, đừng đến muộn kẻo đón không kịp.”

“Ừm! Em cái đồ vô lương tâm, cũng không sợ anh sẽ đau lòng!” Thần Tri Thư vuốt ngực kêu to, chọc cho Thượng Tâm không ngừng cười “khanh khách”.

Nhìn cô cười tới nghiêng ngả, Thần Tri Thư lắc đầu khởi động xe. Nếu Thượng Tâm nhìn thấy ánh mắt của hắn lúc này, nhất định sẽ không cười thoải mái như vậy, bởi vì trong cặp mắt đó tràn đầy sự đau lòng.

Đúng là như vậy, hắn không có cách nào buông tay cô, cho nên.....thực xin lỗi.

Xe bình an chạy đến sân bay, “Tâm Tâm, anh đợi em ở ngoài cửa, em tự mình đi vào thôi, có việc gì thì gọi điện thoại.”

“Được ạ.” Thượng Tâm vui vẻ nhảy xuống xe, không có một chút lưu luyến nào chạy vào đại sảnh sân bay.

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy mình sẽ có vẻ mặt như thế nào? Cô suy nghĩ miên man, nhìn đồng hồ, máy bay của Thiệu Phi Phàm đã đến, giờ phút này chắc chắn là anh đã xuống máy bay rồi. Bước chân nhanh hơn, Thượng Tâm không giấu được sự vui mừng, mong chờ “thái độ” của anh khi gặp mình, có phải là rất vui vẻ không.

Thượng Tâm càng chạy càng nhanh, đâm đầu vào hành khách thì vội vội vàng vàng nói lời xin lỗi, tốc độ bước chân không hề giảm. Xa xa, cô đã nhìn thấy Thiệu Phi Phàm mang túi lớn trên lưng đi ra khỏi cửa kiểm soát, vui sướng đè ép cổ họng, cô khản cập kêu lên, “Thiệu.....”

Giọng nói bị một màn trước mắt chặn lại, bước chân cũng đột nhiên dừng lại, cô không dám tin nhìn Thiệu Phi Phàm, nhìn thân hình của anh, vẻ mặt của anh, ánh mắt của anh.....Thượng Tâm mờ mịt lắc đầu, che miệng lại, bên tai lại nghe thấy giọng nói của người đi cùng với Thiệu Phi Phàm, bọn họ đang nói.....

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cũng đủ thích.....

Thiệu Phi Phàm xuống máy bay, cả người mệt mỏi, vừa xuống máy bay liền mở điện thoại, vài lần muốn gọi cho Thượng Tâm, lại không ấn xuống nút gọi.

Tiểu Lý, Tiểu Lưu người ta một cuộc điện thoại cũng không gọi, anh lại liên tiếp phải xin phép bạn gái, luôn có vẻ như không chuyên nghiệp. Do dự một lát, vẫn là cất đi động đĩ, nghĩ rằng, vụ án này kết thúc có thể được nghỉ lâu dài, có thể ngày ngày ở cùng cô gái nhỏ của anh, bồi dưỡng tình cảm.

Giữa lúc đang suy nghĩ, bước chân nhẹ nhàng thoải mái rời hải quan, nhìn thấy đám đông đón người ở cửa quan, anh vô ý thức tìm kiếm một bóng dáng nhỏ bé. Phía sau đám đông hình như thật sự có một bóng dáng quen thuộc, có điều, vào lúc Thiệu Phi Phàm muốn ngẩng đầu để nhìn rõ hơn, cơ thể bị một sức mạnh đụng vào, tiếp theo một vòng tay giống như dây leo ôm chặt lấy thân thể anh.

“Phi Phàm, anh trở về rồi, thật tốt.”

“Ồi, chị dâu tới đón.”

“Thiệu cảnh quan thật sự là hạnh phúc nha.”

Giọng nói nửa đùa nửa pha trò của Tiểu Lý và Tiểu Lưu vang lên bên tai, nhưng Thiệu Phi Phàm còn chưa kịp cảm thụ cái từ “hạnh phúc” đột nhiên bay tới này, cau mày cúi đầu nhìn xuống, trong một khắc nhìn thấy rõ người ôm mình là Tụ Nãi Tiêm, anh mạnh mẽ đẩy ra khoảng cách giữa hai người, đè ép con tức găm nhẹ “Cô làm cái gì vậy?” Quét mắt nhìn hai người bên cạnh, vừa nghĩ đến hai người này cùng mình làm việc ở cục cảnh sát nửa tháng, lại cảm thấy bức tức. Hướng Tiểu Lý, Tiểu Lưu cười một cách cứng nhắc, bắt chước những thứ khác, trước đem người kéo sang một bên, tận lực không làm cho hai người nhìn thấy mặt của Tụ Nãi Tiêm.

Đều nói cuộc sống và tình yêu là do vô số câu chuyện cầu huyết và sự trùng hợp ghép lại mà thành, trước đây Thiệu Phi Phàm không tin câu nói này. Sống một mình hơn hai mươi năm, anh luôn cho rằng cuộc sống chính là hiện thực, ăn no rồi làm việc, làm tốt thì sẽ có cuộc sống càng tốt, nếu nói đến sự thay đổi trong cuộc sống, đó là cùng tranh cãi với người bố có lỗi với mẹ anh, chèn ép ông, anh liền cảm thấy rất dễ chịu. Còn về tình yêu, chẳng qua chỉ là nam nữ ở chung với nhau, trong cuộc sống xen lẫn chút dục vọng, người trước ở dưới giường, người sau ở trên giường. Nhưng mà giờ phút này, khi anh một tay lôi kéo Tụ Nãi Tiêm tìm góc tường, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thượng Tâm đứng trong đám đông đỏ hộc mắt nhìn anh, phản ứng đầu tiên của Thiệu Phi Phàm là: “Này, thực con mẹ nó máu chó.”

Không chút do dự bỏ tay của Tụ Nãi Tiêm ra, anh bước nhanh về phía Thượng Tâm.

Có điều, cùng lúc đó, Thượng Tâm rơi lệ đầy mặt đã quay đầu chạy ra bên ngoài, đám đông ồn ào cũng không lần át được tiếng nước nở cùng với câu nói kêu lên mang đầy hận ý kia, “Thì ra là như vậy.....”

“Thượng Tâm, em đừng chạy.” Thiệu Phi Phàm bắt chước những người xung quanh, cũng bắt chước việc bị người khác chê cười, lúc này, anh chỉ muốn bắt lấy Thượng Tâm, giải thích với cô, hoặc dạy dỗ cô bỏ đi tật xấu hề gặp chuyện là bỏ chạy, hoặc là, anh chỉ muốn nói với cô-----sự việc vốn dĩ không phải như cô nghĩ, cũng không phải như cô ấy nói “thì ra là như vậy.....”, tóm lại, không thể để cho cô chạy đi như vậy.

Mà khi Thiệu Phi Phàm đuổi theo ra ngoài, căn bản là không tìm thấy bóng dáng của cô, anh luôn luôn bình tĩnh hơn người cũng có lúc hoảng loạn, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi, sau một lần gọi điện bị cúp máy lại gọi tiếp thì nghe thấy giọng nói nhắc nhở bên kia đã tắt máy. “F*ck!” Hung hăng mắng một câu, hận không thể đập điện thoại đi.

“Phi Phàm.....” giọng nói rụt rè vang lên ở phía sau anh.

Thiệu Phi Phàm vừa nghe thấy giọng nói này, còn không chế cảm xúc với thể diện cái gì, quay người lại liền mắng, “Tụ Nãi Tiêm, cô bị thần kinh à. Chính là cô có bị điên thì cũng đừng con mẹ nó phát bệnh ở trước mặt tôi, có số điện thoại của bệnh viện tâm thần không? Cần dùng không tôi cho cô? Hay là bây giờ tôi gọi điện cho Cốc Từ Kỳ, bảo anh ta đưa cô đi khám xem!”

Tụ Nãi Tiêm bị rỗng ánh mắt đỏ lên, trong lòng rối loạn, nhưng vừa nghĩ đến lời nói của Thần Tri Mặc, cùng với tất cả những gì liên quan đến Thiệu Phi Phàm mà cô đã hỏi thăm rõ ràng, nín thở, về mặt ủy khuất, “Phi Phàm, đừng đối xử với em như vậy, em biết năm đó là em từ bỏ trước, nhưng sau khi rời xa anh, em rất hối hận, thật đó. Năm nay, em đều hỏi thăm tin tức của anh, lần này gặp mặt, anh đối xử lạnh nhạt với em, anh có biết em rất đau lòng hay không? Tựa như năm đó em đưa ra lời chia tay, ngay cả một câu nín giữ em lại anh cũng không nói, làm cho em rất đau lòng.....”

Thiệu Phi Phàm căn bản không có tâm tình nào nghe cô giải bày, không phải anh nhẫn tâm, mà anh biết, khi con trai đối với một người con gái mà họ không yêu thì nhẫn tâm chính là thiện tâm lớn nhất. Anh giờ hai tay lên ý bảo dừng, rằng nanh cọ xát giống như đang chuẩn bị xông vào một cuộc chém giết, “Đù rồi, Tụ Nãi Tiêm, tôi không biết và cũng không muốn biết cô đau lòng nhiều như thế nào. Chúng ta sớm đã không còn quan hệ gì, cô đau lòng hay không đối với tôi không có nửa xu quan hệ! Được rồi, tôi cũng không muốn biết bệnh thần kinh của cô hôm nay sao lại phát tác, tóm lại, nếu như vị hôn thê của tôi có xảy ra chuyện gì, cứ đợi tôi tìm cô tính sổ đi!”

Nói xong, Thiệu Phi Phàm lưu lại cho cô một ánh mắt tàn nhẫn rồi gơ tay lên vẫy xe taxi.

Tụ Nãi Tiêm chỉ cảm thấy thân mình giống như ở trong hầm băng, lạnh thấu tâm. Sự lo lắng và sốt ruột trên mặt của Thiệu Phi Phàm tuyệt đối không phải là giả, còn có ánh mắt trước khi rời đi, hận không thể xé xác cô ra, làm gì có đáng về “chưa dứt tình cảm”, “tình ý thâm thiết”. Cô ta có chút hoảng sợ, hoảng sợ đến mức không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Thần tiểu thư kia lừa cô ta, nhưng là, cô ta cùng vị tiểu thư kia không thù không oán, không có lý do gì lại đi lừa mình. Tụ Nãi Tiêm che mặt, mặt mày ngồi xuống, đại não không ngừng phục hồi phân tích, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra, nghĩ không ra rốt cục xảy ra vấn đề ở đâu.

Thiệu Phi Phàm cũng nghĩ không ra, Tụ Nãi Tiêm sao lại rối loạn thần kinh đến sân bay diễn một màn này. Hung hăng vỗ lên cửa xe taxi, dọa tài xế trượt tay lái, Thiệu Phi Phàm hét lớn tiếng, “Để ý nhìn đường!”

Tài xế lại dầm lên phanh xe, “Đại ca, anh có thể xuống xe không? Đoạn đường này coi như tôi cho anh đi nhờ miễn phí. Tôi đây còn có chút việc gấp, nếu không anh.....” Tài xế nhìn thấy anh mơ hồ tức giận, giống như muốn bùng nổ, hành động kế tiếp làm cho Thiệu Phi Phàm thiếu chút nữa thì muốn chết, chỉ thấy tài xế run rẩy từ trên máy tính tiền lấy ra tất cả tiền lái xe ngày hôm nay, “Đại ca, nếu anh không có tiền thì cứ cầm đi, đừng khách sáo, đừng khách sáo.....”

“Anh.....” Thiệu Phi Phàm giờ ngón tay, muốn nói anh xem tôi là kẻ cướp xe à? Ai biết được người tài xế đó liền ôm đầu hét lớn, “Đừng đánh, tiền đều đưa cho anh, tôi đảm bảo không báo cảnh sát.”

Thiệu Phi Phàm dần mặt ra, nhìn không được thờ dài, nhanh chóng từ trong túi áo lấy ra thẻ cảnh sát ném lên người tài xế, “Anh mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, trộm với cảnh sát cũng không phân biệt được, còn lái xe taxi cái gì.”

Tài xế run rẩy mở ra thẻ cảnh sát, so sánh ảnh trên thẻ cảnh sát với khuôn mặt của Thiệu Phi Phàm vài lần, liên tiếp vỗ ngực, miệng lẩm bẩm, “Hù chết, hù chết tôi rồi”, nhưng mãi một lúc sau mới bình ổn lại, nói với Thiệu Phi Phàm, “Nếu như tôi có thể phân biệt rõ ràng thì tôi cũng đi làm cảnh sát rồi, hơn nữa, cảnh sát các anh hiện nay so với trộm còn giống hơn, những người dân thường như chúng tôi, không đeo kính mắt lên thật đúng là phân không rõ.”

Câu nói này rõ ràng mang hàm ý khác, nhưng Thiệu Phi Phàm không có thời gian tán gẫu với anh ta, mặt nghiêm túc, quăng ra một câu “Chuyên tâm lái xe của anh.” Thành công làm cho tài xế phải ngậm miệng.

Từ sân bay vào khu vực thành phố, đi xe mất hơn bốn mươi phút, tất cả những người quen biết với Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm đều gọi điện hỏi thăm, nhưng không có ai biết Thượng Tâm ở nơi nào.

Trong lòng càng hoảng sợ, lại càng rối loạn. Thiệu Phi Phàm vọt vào Thượng gia, khi nhìn thấy Thượng Phàm, có thể nói là tâm phiền ý loạn. “Bây giờ tôi không có thời gian giải thích, không biết Thượng Tâm chạy đi đâu rồi, trước tiên chúng ta đi tìm cô ấy, tìm được người rồi, tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng.”

Ngay từ lúc nhận được điện thoại của Thiệu Phi Phàm, Thượng Phàm đã liên hệ với người lớn trong nhà, gần như là Thiệu Phi Phàm vừa bước chân vào Thượng gia thì Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu cũng về liền ngay sau đó. Người còn chưa vào nhà đã nghe thấy tiếng hô của Thượng Trạh Bắc, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

“Bất kể là việc gì, trước tìm người rồi hãy nói.” Hạ Hâm Hữu vẻ mặt lo lắng, cầm lấy điện thoại, mặt biến sắc hỏi Thượng Phàm, “Con đã nói với ông bà nội chưa?”

“Vẫn chưa.”

Thờ ắt ra một hơi, Hạ Hâm Hữu dặn dò, “Không được nói với ai, ít nhất là tạm thời không nói. Hai ông bà không chịu nổi liên tiếp bị hù dọa.” Nói xong, quay đầu lại nhìn mọi người trong phòng, hỏi “A Thần đâu?”

“Không biết, A Thần tắt máy, không ở nhà cũng không có ở quán bar.”

“Bọn họ ở cùng nhau?” Thiệu Phi Phàm kích động hỏi, nửa vui nửa buồn.

Việc này ai cũng không thể xác định, tuy nói hai người đi cùng nhau, nhưng không ai có thể khẳng định giờ phút này họ có ở cùng nhau hay không, nếu như Thượng Tâm ở cùng với Thần Tri Thư thì có thể yên tâm, ít nhất thì bảo đảm được an toàn.

“Mặc kệ, tìm người rồi hãy nói.” Thượng Trạh Bắc nóng vội đứng lên, hô quát liền gọi điện thoại đến Thần gia, nhờ bên đó hỗ trợ tìm người. Thiệu Phi Phàm lại càng không thể bình tĩnh, mượn xe của Thượng Phàm đến cục cảnh sát điều tra tìm kiếm.

Lúc mà tất cả mọi người đều lo lắng sứt đầu mẻ trán, Thượng Phàm lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng để nói rõ ra lại không nói được. Theo trực giác anh nhìn về phía Thần Tri Mặc, lại bắt giữ được ánh mắt kì lạ của Thần Tri Mặc chỉ xuất hiện trong nháy mắt, buông tay của Tiểu Hồ Đồ ra, anh đi đến bên cạnh Thần Tri Mặc, “Còn nhớ lời mà tôi đã từng nói không? Nếu Thượng Tâm chịu tổn thương thì sẽ không có ai được sống tốt.”

Thần Tri Mặc cau mày ngẩng đầu lên, “Thượng Phàm, lời này của anh là có ý gì?”

Thượng Phàm lạnh mặt, “Không có ý gì.” Lần nữa quay người về bên Tiểu Hồ Đồ, thom vào trán cô, “Em ở nhà cùng với bố mẹ, anh cũng phải ra ngoài tìm.”

Thần Tri Mặc nhìn bóng lưng của Thượng Phàm, cặp mắt càng thêm tăm tối, có điều, quay đầu lại lần nữa, ánh mắt đã hiện lên sự lo lắng, “Cha nuôi, mẹ nuôi, Tâm Tâm sẽ không xảy ra việc gì, mọi người không cần phải lo lắng, nói không chừng em ấy ở cùng một chỗ với A Thần. A Thần cũng thật là, điện thoại hỏng hay sao mà không mở máy.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Không ngờ ngoài ý muốn ...

Xe của Thần Tri Thụ dừng ở ngoài cửa đại sảnh sân bay, hần tính toán, nếu lần này không thành, lần sau sẽ không còn cơ hội nữa. Chỉ là, khi thấy Thượng Tâm không để ý mọi người, khóc lóc chạy ra khỏi cánh cửa tự động, Thần Tri Thụ đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc hưng phấn tốt độ.

Xem ra, đến ông trời cũng giúp hần.

Hần vội xuống xe, đầu tiên là kéo người lên xe, sau đó nhanh chóng quay xe đi về phía cầu vượt của sân bay mới thấp giọng hỏi: “Tâm Tâm, anh ta trách nặng em?”

Thượng Tâm vẫn khóc, một mực lắc đầu không nói lời nào. Thần Tri Thụ nhìn thấy màn hình điện thoại của cô sáng lên cái tên Thiệu Phi Phàm, cùng với tiếng chuông kêu lên, đồng thời gạt vô lăng, liền đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại ở bên cạnh cô, khinh thường quét mắt, nhấn từ chối cuộc gọi rồi tắt máy.

Lại nhìn Thượng Tâm khóc đến thương tâm, xem bộ dáng khóc chưa đủ là tuyệt đối không mở miệng, liền đặt khăn giấy ở trên xe đến bên cạnh chân cô: “Cho dù xảy ra bất cứ việc gì, có anh Thần ở đây, muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Chỉ với một câu nói, giống như giải tỏa hết những áp lực trong lòng Thượng Tâm, cô cảm hộp khăn giấy khóc “oa oa” giống như một đứa trẻ.

Nếu là lúc trước hần sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng là lúc này hần lại cảm thấy không có âm thanh nào dễ nghe hơn tiếng khóc của Thượng Tâm, nếu để cho hần nghe cả đời hần cũng nguyện ý, dĩ nhiên, sau khi Thượng Tâm trở lại bên cạnh hần, hần sẽ không để cho cô phải khóc nhiều như vậy.

Hần không lái xe về nhà mà rẽ vào một quán bar ở gần sân bay. Nơi này cũng không phải là nơi mà Thần Tri Thụ hay đến, hần chỉ đến đây vài ba lần cùng bạn bè. Trong quán bar đa số là người nước ngoài, hần kéo Thượng Tâm với khuôn mặt ủ rũ vào cửa, lớn tiếng gọi một người nhân viên phục vụ, từ trong ví rút ra một xấp tiền để bao một căn phòng.

Nhân viên phục vụ rất vui mừng khi gặp một người khách ra tay hào phóng như vậy, nhiệt tình tìm một phòng bao yên tĩnh cho họ, hơn nữa còn tặng cho họ một tá rượu đặc biệt là “Tháng mười hai”. Nếu nói “Tháng mười hai” chính là căn cứ vào mười hai tháng để làm ra mười hai vị rượu khác nhau, loại rượu này uống vào có vị chua hoặc vị ngọt, tuy nhiên có rất ít người có thể uống hết mười hai tháng mà không say.

Thượng Tâm giống như đã không chế được cảm xúc của mình, không còn khóc lớn tiếng nữa mà chỉ im lặng rơi lệ.

Thần Tri Thụ lấy một ly rượu đỏ tháng sáu đưa cô: “Muốn nói thì nói, không muốn nói thì không nói. Có anh ở đây, Tâm Tâm không phải sợ bất cứ điều gì.”

Thượng Tâm chớp đôi mắt xung đỏ, cắn môi nhận lấy ly rượu, trong lòng rối loạn, nhưng hình ảnh người phụ nữ kia ôm lấy Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm lôi kéo người phụ nữ đó làm sao cũng không thể biến mất. Hoi giữa đầu, uống cạn ly rượu, khịt khịt mũi: “Anh Thần, em khó chịu, nơi này đau quá.” Cô chỉ vào tim mình nói, “Làm sao đây, rất đau đấy!”

Thần Tri Thụ nhìn vẻ mặt này của cô liền mềm lòng. Chưa từng thấy qua vẻ mặt này của cô, trong đôi mắt đọng đầy nước mắt, xuyên thấu qua những giọt nước mắt đó là sự bi thương, khuôn mặt bị gió thổi lạnh ngắt, sau khi tiến vào phòng thì trở nên ửng hồng, không ngừng cắn môi. Không khóc rống như trước, lúc này Thượng Tâm giống như chịu sự dằn vặt nặng nề, mất đi sự tự tin, bộ dáng ngờ ngác không biết làm sao.

Có phải hần đã làm sai rồi không, hần cảm thấy do dự, trong lúc hần còn đang phân vân thì Thượng Tâm đã uống hết ba ly rượu.

Khi Thần Tri Thụ lần nữa đem sự chú ý đến Thượng Tâm, cô ấy đã nhảy lên bàn rượu, khay rượu trên bàn chỉ còn lại bốn ly từ tháng mười một đến tháng hai, là mùa lạnh nhất trong năm.

Thần Tri Thụ một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tay còn lại cầm lên ly rượu, một ly lại một ly uống vào, rượu thì lạnh nhưng trong lòng hần lại nóng như lửa đốt. vuốt ve mái tóc của cô, cúi đầu hôn lên má cô. Hần giống như người say, say tới mức không muốn để ý đến đạo đức, không kiêng kỵ điều gì, hần chỉ muốn đoạt người yêu của hần trở về.

“Tâm Tâm, em say rồi, anh Thần mang em đi ngủ được không?”

Thượng Tâm phát ra một tiếng ưm không thoải mái, uốn éo người, trong miệng lẩm nhẩm cái tên “Thiệu Phi Phàm. Chán ghét anh.”

“Chán ghét anh. Chán ghét tôi. Thích anh.”

Nửa đêm, Thiệu Phi Phàm giống như một con sư tử sắp nổi điên, phiền não, lo âu. Cả người bồi hồi giống như sắp sụp đổ. Vẫn không có một chút tin tức nào về Thượng Tâm, cô ấy ở đâu? Sẽ gặp phải người nào? Người tốt hay người xấu? Trong đầu tràn ngập các loại suy đoán về cô, suy đoán đến càng thêm lo lắng gấp gáp, càng thêm phiền não lo âu.

Chuông điện thoại di động vang lên, anh gần như bật lên, mở khóa nghe máy, Thượng Phàm ở bên kia cũng giống như anh, “Khách sạn thành phố G tôi đều liên lạc qua rồi, nó không có ở đó.”

“Thế còn những nhà nghỉ? Khách sạn ven đường cho người có ô tô? Hay là, ở trường học?”

“Thiệu Phi Phàm, cậu có biết ở thành phố G có bao nhiêu khách sạn không? Không nói đến những người không đăng ký, chính là đăng ký sổ sách trong vòng một tuần lễ cũng đã kiểm tra một lượt, trường học sớm đã đóng cửa, Tâm Tâm không thể nào đến đó. Không phải là cậu có quen biết với hai người bạn học của nó sao, đã hỏi qua chưa?”

“Hỏi qua rồi, Tâm Tâm căn bản không liên lạc với họ” Thiệu Phi Phàm có chút nhụt chí, cả người lại ngồi phịch xuống, “Cốc đội đã tìm những người ở bộ phận kỹ thuật bên kia giúp một tay, tra định vị điện thoại của Thượng Tâm rồi, chỉ có thể đợi cái này.”

Thượng Phẩm còn chưa kịp nói chuyện, Cốc Tử Kỳ liền đẩy cửa vào, hướng vào bên trong kêu, “Tìm thấy rồi.” Lại nói tiếp trong một khách sạn cách sân bay không xa.

Không cần Thiệu Phi Phàm truyền lời, Thượng Phẩm đã nghe được rất rõ ràng, lập tức nói: “Chúng ta chia nhau chạy tới.”

Thiệu Phi Phàm không kịp chờ đợi lao ra khỏi cục cảnh sát, lái xe của Thượng Phẩm liền tiếp vượt qua đèn đỏ. Mà khi anh chạy tới khách sạn, ở quầy tiếp tân khi nhìn thấy trong danh sách người thuê phòng tên là Thần Tri Thụ, hàm răng theo bản năng nghiêng ken két.

Không chờ nhân viên phục vụ dẫn đường, anh ba bước thành hai bước từ cầu thang đi lên căn phòng trong cùng của lầu hai, về mặt lo lắng không nói gì, nắm chặt quả đấm đã nổi gân xanh. Thiệu Phi Phàm đem hết toàn lực làm cho mình tỉnh táo, ba giây sau mới nhấn chuông cửa.

Cửa phòng gỗ mở ra một khe hở, cánh tay Thiệu Phi Phàm trực tiếp đẩy mạnh, căn phòng nhỏ hơn mười mét vuông vừa nhìn liền hiểu ngay, Thượng Tâm toàn thân trần truồng ôm chần bông cặp mắt trống rỗng, trên đầu vai, cổ tay đều lưu lại dấu vết hồng hồng trực tiếp làm mắt của Thượng Phi Phàm đau nhói.

Lực không chế hơn người trong nháy mắt toàn bộ hóa thành hư không, Thiệu Phi Phàm không biết nên dùng về mặt gì để đối diện tất cả sự việc, đồ dẫn nhìn về phía Thần Tri Thụ chỉ mặc một chiếc quần lót đứng ở cửa phòng, chỉ hỏi một câu: “Mày ngủ cùng cô ấy?”

Thần Tri Thụ gật đầu, chỉ là cảm còn chưa kịp nâng lên phía trước liền bị một đấm mạnh vào má trái, đầu chấn động mắt nổ đom đóm. Còn chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy tiếng đình tai nhức óc “Con mẹ nó mày là đồ súc sinh!” Lại bị đánh một đòn mạnh vào mặt.

Thần Tri Thụ tất nhiên là không có thói quen bị đánh, cũng rèn luyện ra một thân bản lĩnh, tuy là bị ăn trước vài quả đấm nhưng là thua tròi một vạn không bằng kém bạn một li, giờ cánh tay lên ngăn cản một quyền, chân trái theo hướng bụng của Thiệu Phi Phàm hung hăng đá qua.

Hai người liều mạng đánh nhau giống như không muốn sống.

Giờ phút này, ngồi ở trên giường đôi mắt của Thượng Tâm mới tìm được tiêu cự, trong đôi mắt từng chút từng chút đọng đầy nước mắt, sau đó trong nháy mắt phát ra tiếng thét chói tai kinh người. Chỉ là, tiếng thét chói tai này cũng không có ngăn cản được hai người đang đánh nhau giống như dã thú kia, chỉ là dọa đến nhân viên phục vụ lễ mễ mới lên tầng, mấy bước vọt lên.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cô ấy là vợ tôi

Lúc Thượng Phẩm đuổi tới nơi, ngoài cửa khách sạn trừ chiếc xe Volvo mà anh cho Thiệu Phi Phàm mượn, còn có một chiếc xe cảnh sát nữa, không kịp suy nghĩ nhiều, anh chạy nhanh vào khách sạn, chỉ thấy có rất nhiều người vây ở cầu thang máy.

Trong lòng có chút lo lắng, lúc này anh không dám suy nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy ra đám đông đi lên trên. Khi Thượng Tâm nhìn thấy Thượng Phẩm xuất hiện, mới “oa” một tiếng khóc lớn, nhào vào trong lòng anh, vô cùng ủy khuất hô một tiếng “Anh.”

Trên người cô mặc áo choàng tắm của khách sạn, cổ áo choàng tắm rất rộng, có thể thấy rõ ràng dấu hôn ở trên cổ, đối với đàn ông mà nói, những dấu vết này thể hiện điều gì không cần nói cũng biết.

Mà Thiệu Phi Phàm và Thần Tri Thụ chiếm một góc phòng, Thần Tri Thụ đang bị hai viên cảnh sát đè lại, Thiệu Phi Phàm thì đứng ở bên cạnh cửa sổ, khóe miệng hai người đều là máu, trên người Thần Tri Thụ lại càng có nhiều vết bầm đã tím đen, lại thêm cả căn phòng lộn xộn, Thượng Phẩm không cần người nào giải thích cũng đã hiểu rõ sự việc xảy ra ở đây.

Ôm chặt Thượng Tâm, chịu đựng sự tức giận, hàm răng va chạm phát ra tiếng kêu ken két. Cánh tay dài với lấy chần bông ở trên giường bao kín Thượng Tâm lại, sau khi bình ổn hơi thở mới gật đầu với Thiệu Phi Phàm một cái, nói: “Nơi này giao cho cậu xử lý, tôi mang Tâm Tâm về nhà trước.”

Thiệu Phi Phàm gật đầu, sau khi nhìn Thượng Phẩm ôm Thượng Tâm đi, mới cố gắng lấy lại lý trí và lực không chế. Nói với một trong hai viên cảnh sát, “Mở còng tay ra.”

Viên cảnh sát khó xử, cau mày do dự, “Đội trưởng Thiệu.”

“Yên tâm, tôi sẽ không đánh hấn, trước mở còng tay ra cho tôi.”

Nhận được sự bảo đảm của anh, viên cảnh sát mới mở ra còng tay, Thiệu Phi Phàm xoa xoa cổ tay, lấy một xấp tiền từ trong túi áo ra đưa cho nhân viên phục vụ, “Hãy cầm cái gì chúng tôi sẽ bồi thường.”

Nhân viên phục vụ nom nớp lo sợ cầm lấy tiền, về mặt không biết làm sao. Thiệu Phi Phàm liếc mắt nhìn Thần Tri Thư đang bị đè xuống, hít một hơi thật sâu, xoay người rời đi.

Thần Tri Thư cảm thấy có cái gì đó không đúng, kêu la, cũng muốn đi.

Viên cảnh sát vận cánh tay của hấn còng lại, về mặt hung hăng quát lên, “Thành thực theo chúng tôi về đồn cảnh sát, còn làm loạn nữa thì thêm tội chống đối cảnh sát.”

...

Thiệu Phi Phàm bước vào Thượng gia, liếc mắt liền thấy Thượng Tâm được ông Thượng ôm vào trong lòng an ủi. Cô giống như một đứa trẻ yên tĩnh nằm ở trong ngực ông, không khóc, không nháo, không có bất kì biểu cảm nào, nhưng chính điều này lại làm cho tất cả mọi người hoảng loạn, lo lắng.

Anh chưa bao giờ nghe thấy tiếng bước chân mình nặng nề như vậy, từ ngoài cửa đi vào phòng khách, mỗi một bước chân đều giống như bị trăm cân đè xuống, nâng lên hạ xuống đều khó khăn. Càng đến gần Thượng Tâm, anh càng cẩn thận, nhẹ nhàng chậm rãi ngồi xổm xuống, thử dò xét kéo cánh tay cô.

Thượng Tâm giống như một con thú bị hoảng sợ, thân thể chấn động, đem bản thân mình càng thu nhỏ hơn. Thiệu Phi Phàm hơi dùng sức kéo cô, sau mấy lần tránh né, con người của cô ứng đỏ, mang theo chút run rẩy quay người lại nhìn anh, nhưng cho dù thế nào cũng không dám nhìn thẳng.

Tình cảnh này làm cho người luôn luôn kiên cường như Hạ Hâm Hữu cũng phải nhào vào ngực chồng, đứa con gái được cưng chiều nhất ở Thượng gia, công chúa yếu ớt nhất, sao lại liên tiếp gặp phải những chuyện đau lòng như vậy chứ.

Sức chịu đựng của một cô gái lớn bao nhiêu, không có ai biết. Nhưng sức chịu đựng của Thượng Tâm làm cho cả nhà họ Thượng cảm thấy lo lắng.

Thiệu Phi Phàm nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, không có cách nào dùng lời để biểu đạt tâm tình của mình lúc này, chẳng qua là duy trì một tư thế quái dị, Thượng Tâm im lặng, anh cũng im lặng.

Thần Tri Thư bị hai vợ chồng nhà họ Thần ép tới, vết thương ở trên người lúc này càng nặng hơn so với lúc ở khách sạn, trên trán rớm máu. Chỉ là, khi hấn bị đẩy mạnh vào Thượng gia, bầu không khí trong phòng liền thay đổi.

Thiệu Phi Phàm vẫn bất động như cũ, nhưng quanh thân đã phát ra hơi thở ngoan lệ. Bàn tay nhỏ bé bị nắm của Thượng Tâm, khi Thần Tri Thư vừa tiến vào cửa liền có phản ứng, bàn tay run rẩy, sau đó nắm lấy tay của Thiệu Phi Phàm. Giống như chỉ có làm như vậy, cô mới có dũng khí ngồi ở đây mà không phải chạy trốn.

“Anh Thượng, Hắc Da tôi coi như không có đứa con này, muốn chém muốn giết chỉ dựa vào một câu nói của anh.” Ánh mắt của Hắc Da cũng phát hỏa, xem ra thật tức giận.

Đàm Nhã Văn mặc dù không nói, nhưng trong mắt đều là nước mắt, phải dựa nửa người vào Thần Tri Mặc, nếu không có Thần Tri Mặc đỡ chỉ sợ sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thượng Trạh Bắc sắc mặt tối sầm, quay đầu đi, không nói lời nào. Hạ Hâm Hữu thấp giọng khóc, cũng không đáp lại câu nào. Ông nội Thượng gia lại càng chỉ chú ý đến cháu gái, giống như xung quanh không có một ai.

Thần Tri Thư bị đánh không nhẹ, chính là vẫn cố gắng chịu đựng quỳ trên mặt đất, lại bị Hắc Da đá một cái nằm sấp xuống, hồi lâu vẫn không gượng dậy nổi. Thái độ người Thượng gia rất rõ ràng, Thần gia các người phải dạy cho con trai mình một bài học. Hắc Da không phải là người bao che khuyết điểm, thuận tay liền cầm cái gạt tàn bằng thủy tinh ở trên bàn trà định đánh xuống. Đàm Nhã Văn và Thần Tri Mặc kêu “á” một tiếng, cùng nghiêng người ngăn cản, “Hắc Da, chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi, anh muốn đánh chết con trai mình sao?”

Thần Tri Mặc vận lần cũng không nghĩ đến chuyện sẽ đi đến mức này, càng không thể nghĩ tới A Thần sẽ làm chuyện hồ đồ như vậy, hôm nay nếu người Thượng gia không nói lời nào, chỉ sợ ba sẽ thực sự đánh chết nó mất. Cô chạy đến bên cạnh Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu, khóc cầu xin, “Cha nuôi, mẹ nuôi, hai người nói gì đi, cầu xin hai người, nếu không ba con, ba con thực sự sẽ đánh chết A Thần mất.”

Hạ Hâm Hữu quay mặt đi, nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt. Thượng Trạh Bắc cũng đỏ hốc mắt, mười ngón tay bấm vào lòng bàn tay, ngẩng đầu lên nói, “Thôi, thôi. Thần Tri Thư, từ nay về sau đừng để cho tôi nhìn thấy cậu nữa.” Lời nói thê lương, làm cho mọi người đều cảm thấy bi ai.

Thần Tri Thư lại bị câu nói này làm cho chấn động, hấn giãy giụa đứng lên, bò đến chân của Thượng Trạh Bắc, “Cha nuôi, con muốn cưới Tâm Tâm, con thực sự muốn lấy cô ấy làm vợ, con sai rồi, nhưng con không hối hận, con chính là thích, rất thích cô ấy...”

“A Thần” Đàm Nhã Văn nức nở kêu lên, cả người mềm nhũn, Hắc Da an ủi vợ mình, cánh tay cũng run rẩy theo, cái gạt tàn thuốc ở trong tay “loảng xoảng” một tiếng rơi xuống nền nhà, ánh mắt nhìn con trai rồi chuyển sang Thượng Trạh Bắc, “Anh Thượng, là tôi có lỗi với mọi người, có lỗi với bọn

trẻ, tôi không xứng là cha nuôi của Thượng Tâm, tôi cảm thấy rất hổ thẹn.Nhưng sự việc đã đến nước này, không bằng.”

Hắc Da chưa nói hết câu nhưng đã biểu đạt rõ ràng ý tứ của mình, muốn cho Thần Tri Thư và Thượng Tâm kết hôn với nhau.

Thiệu Phi Phàm nghe thấy thế, không khỏi cảm thấy buồn cười. Thượng gia và Thần gia đã qua lại mấy đời nay, bắt kể có náo loạn như thế nào, chỉ sợ kết quả cuối cùng cũng không như anh mong muốn. Nếu không đạt được kết quả như ý thì cần gì phải ở đây xem màn hài kịch này. Anh giơ tay lên vuốt tóc Thượng Tâm, thấp giọng an ủi cô, “Những gì em nhìn thấy khi ở sân bay, anh có thể giải thích, bây giờ em nghe lời theo anh về nhà, anh giải thích cho em nghe có được không?”

Thiệu Phi Phàm chăm chú nhìn vào ánh mắt bất an của Thượng Tâm, bàn tay thử dò xét bụng lỏng, bàn tay nhỏ bé của cô lại nắm chặt tay anh. Sự lệ thuộc của cô làm cho mọi lo lắng trong lòng anh tan biến hết. Anh đứng dậy, khom người bế Thượng Tâm lên.

Hành động của anh cũng thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người, lúc này Thiệu Phi Phàm mới dùng ánh mắt hung hăng, nói với Thần Tri Thư, từng câu từng chữ một: “Bắt kể Thượng Tâm ngủ với ai, cô ấy đều là vợ của Thiệu Phi Phàm tôi, muốn cưới muốn phụ trách với cô ấy, cũng là tự tôi làm, không cần cậu phải lo.”

Dứt lời liền mang người đi. Cho đến lúc vang lên tiếng khởi động xe ô tô ở bên ngoài, Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu mới kịp phản ứng, con gái đã bị người ta mang đi mất.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ có ông nội Thượng nhếch miệng đứng lên, “A Thần, ông cũng là người nhìn cháu lớn lên, tâm ý của cháu đối với Thượng Tâm ông cũng biết. Nhưng mà trải qua chuyện ngày hôm nay, ông có thể nói cho cháu biết, cháu và Thượng Tâm vô phận, bởi vì cháu rể của Thượng gia ta là Thiệu Phi Phàm” Ông nội Thượng ý vị thâm trường dừng lại một chút, chuyển mắt tới Hắc Da, “Đánh cũng đánh, mắng cũng đã mắng, con người ai cũng có da có thịt, con cái chính là ruột thịt của bố mẹ, các người đánh thấy đau lòng, chúng tôi xem cũng thấy đau lòng. Tình cảm của người trẻ tuổi, không gặp trắc trở là không biết quý trọng, chuyện này coi như cho Thượng Tâm một bài học, cũng là một khảo nghiệm giữa nó và Tiểu Thiệu.”

“Ông Thượng...”

Ông quay lưng khoát khoát tay, bước lên lầu, không nghe lời nói của bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tôi cũng thích em

Thượng Tâm được Thiệu Phi Phàm ôm đi thẳng vào phòng trong đầu còn lảo đảo, lời Thiệu Phi Phàm nói ở nhà họ Thượng.

___ Mặc kệ Thượng Tâm ngủ với ai, cô vẫn là vợ của Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm để ở trên giường, thấy cô nhìn mình chăm chăm lại ra sức kim nén nước mắt, trong lòng mặc dù bức bối, nhưng cũng là đau lòng. Thiệu Phi Phàm nhẹ nhàng sờ mặt, thận trọng siết tay nhỏ bé của cô, "Khóc đi, đừng kim nén, là tôi không tốt...."

Thượng Tâm gạt mình chớp đôi mắt to, nước mắt im lặng theo gương mặt liền chảy ra, trên nét mặt không có xuất hiện biến đổi gì. Nước mắt kia giống như nước nóng, rơi ở trên tay của Thiệu Phi Phàm, nóng đến trong lòng.

Bất kỳ cô gái nào liên tiếp gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ bị thương muốn chết, huống chi là Thượng Tâm đã được nuông chiều từ bé, mà làm tổn thương cô chính là người thân thiết nhất.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm vào trong lòng, nói không nên lời tự trách mình. Là mình khiến cho Thượng Tâm hiểu lầm mới có thể xảy ra loại sự tình này, truy tìm căn nguyên, mình đều phải có trách nhiệm rất lớn. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Thượng Tâm, dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cô, "Ngoan, đi tắm, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai cái gì cũng không nhớ, được không?"

Thượng Tâm nhẹ nhàng gật đầu, thân mình càng thêm gần sát Thiệu Phi Phàm, dường như nơi đó mới là nơi an toàn nhất của cô.

Thiệu Phi Phàm giúp Thượng Tâm xử lý tốt tất cả, liên tục hỏi cô có thể tự mình tắm hay không, nhận được đáp án xác định mới khép hờ cửa phòng tắm, ngồi ở phòng khách chờ cô. Nửa giờ sau, phòng tắm tiếng nước chảy vẫn như trước "Ào ào" vang, Thiệu Phi Phàm gọi hai tiếng, Thượng Tâm cũng không trả lời.

Cảm thấy không bình thường, cũng không quản điều kiêng kị gì, đẩy cửa liền chạy đi vào. Chỉ thấy Thượng Tâm đứng ở dưới vòi nước, dùng khăn mặt ra sức cọ xát thân thể của mình, dầu hột nơi ngực đã nhuộm đỏ, trên khăn mặt của Thượng Tâm cũng đỏ một mảnh nhỏ. Thấy thế, Thiệu Phi Phàm nắm cánh tay của Thượng Tâm, tay kia thì đóng tất cả vòi nước lạnh, sau đó ôm Thượng Tâm thật chặt vào trong lòng.

Thượng Tâm ở trong lòng ngực của Thiệu Phi Phàm khóc lên, âm thanh nức nở nghẹn ngào từ trong cổ họng tuôn ra. Khóc trong chót lất, Thượng Tâm đẩy Thiệu Phi Phàm ra, chỉ vào ngực nơi đã bị mình chà xát, nghẹn ngào nói: "Bẩn...."

Tại thời điểm Thiệu Phi Phàm nghe Thượng Tâm nói ra chữ kia, trái tim mãnh liệt co rụt lại, chặn ngang ôm Thượng Tâm lên, ra khỏi phòng tắm chặn bông quần trên người cô, sau đó cùng cô ngồi đối diện ở trên giường, nâng mặt cô lên, một lòng nói với cô, "Tôi nói không quan tâm, tôi sẽ không là đàn ông. Nhưng là tôi để ý em uất ức, mà không phải em cùng hắn xảy ra chuyện gì! Thượng Tâm, em không bẩn, Thân Tri Thư bẩn, người bẩn là hắn. Em so với ai khác đều sạch sẽ, thật sự."

Thượng Tâm lắc đầu rơi nước mắt, nhưng không nói lời nào.

Thiệu Phi Phàm lần đầu dỗ con gái, nhìn nước mắt của cô nói không ra được lo âu cùng lo lắng, sợ cô lún quẩn trong lòng, cũng sợ cô thật sự đi vào chỗ bế tắc. Lại một lần nữa đem cô cùng chăn bông ôm vào trong lòng, ôm cô thật chặt, "Thượng Tâm, tôi sẽ không bao giờ để bất luận người nào làm thương tổn đến em, em tin tôi không?"

Em tin tôi không? _ lời này Thiệu Phi Phàm đã từng hỏi qua, khi đó Thượng Tâm không chút nghi ngờ gật đầu, mà giờ phút này, chỉ đơn giản bốn chữ không những làm cho Thượng Tâm càng tin nhiệm lại càng làm cho cô cảm động. Nhưng là, cô giờ phút này cũng như trước đây khi bị vây đồng thời không biết Thiệu Phi Phàm là nằm vùng thời gian giống nhau, cũng không biết làm sao, không biết nên làm cái gì bây giờ!

Thượng Tâm giãy ra khỏi bông ôm cổ Thiệu Phi Phàm, dùng sức gạt đầu, nước mắt theo gương mặt rớt xuống cổ của Thiệu Phi Phàm, âm thanh nức nở nghẹn ngào ngay tại bên tai. Nhìn bộ dáng tiêu tụy của cô, Thiệu Phi Phàm nắm một bên áo gối lau tóc cho cô, "Ngoan, chúng ta trước đi ngủ, thức dậy, mọi việc đều là quá khứ." Một ngày này bất luận là thân thể hay tinh thần của Thượng Tâm đều bị kéo căng, đỡ cô nằm xuống, chỉ là làm thế nào Thượng Tâm cũng không chịu nhắm mắt, cho dù ôm chặt tay anh, ánh mắt cũng nhìn anh, căn bản buông lỏng không được.

Nghiêm khắc thờ dài, lời kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở lòng ngực của mình, vừa bắt đầu đi vừa dịu dàng nói, "Ngoan, nhắm mắt."

... ..

Thoáng một cái gần nửa tháng trôi qua, Thượng Tâm vẫn ở trong phòng nhỏ của Thiệu Phi Phàm, ban ngày Thiệu Phi Phàm đi làm, Thượng Tâm thì ở nhà, thỉnh thoảng Tiểu Hồ Đồ sẽ đến nói chuyện cùng cô, nhưng chủ yếu là Tiểu Hồ Đồ nói cô nghe.

Hạ Hâm Hữu cùng bà nội cũng có đến vài lần, chẳng qua bà nội thấy cháu gái thì lại khóc, bà nội khóc Thượng Tâm cũng khóc, Hạ Hâm Hữu nhận không được, đành phải điu bà nội rời khỏi. Về sau, bà một mình đến, nhìn con gái luôn tinh nghịch nhiều lời đột nhiên thay đổi không nói, trong lòng cũng liền khó chịu.

Thiệu Phi Phàm bên kia vụ án đã vén ra manh mối, Lý Đình chết đi đúng như Thiệu Phi Phàm dự đoán đã chọc giận Lý Lan, khiến Lý Lan có ý nghĩ cùng chết nên khai hết mọi việc, hiện tại Lưu Dũng và những người dính dáng tới đều bắt thăm tra lại. Cố Từ Kỳ biết tình hình của Thiệu Phi Phàm, khuyên nghỉ ngơi trước.

Thiệu Phi Phàm đã sớm muốn xin nghỉ, nhưng trong cục vôi, nên anh ngại mở miệng. Cố Từ Kỳ vừa nói, anh thể hiện lòng biết ơn sâu sắc. Bất quá trước khi nghỉ cần giải quyết một chuyện, "Cố đội, vẫn nói mời mọi người ăn cơm, kết quả tôi vào cục thì vẫn luôn bận. Hiện tại vụ án này cũng gần kết thúc, buổi tối chúng ta họp mặt, toàn bộ đi quán lẩu thế nào?"

"Tốt, bọn khi con đã sớm ngấm ngấm mưu tính tốt lắm thịt chú một trận, chú đưa tới cửa tự nhiên không khách sáo."

"Tôi đặt chỗ, anh gọi người....Đúng rồi, mang theo chị dâu." Thiệu Phi Phàm cầm điện thoại lên đặt phòng, giống như lơ đãng đề anh nhắc đến Tự Nãi Tiêm

Cố Từ Kỳ vui tươi hơn hồ lên tiếng trả lời, đi xuống lầu gọi người.

Buổi tối, Thiệu Phi Phàm về nhà trước đón Thượng Tâm, lấy chiếc áo lông cừu kiểu dáng dài từ trong hộp da Hạ Hâm Hữu đưa tới bảo cô mặc vào, giúp cô rửa mặt trước gương, "Hào hảo chải đầu, tôi đưa em đi ăn cơm."

Thượng Tâm cầm cây lược gỗ, chải tóc mái, cột tóc đuôi ngựa, đi ra, nhìn thể nào cũng như người chưa trưởng thành. Thiệu Phi Phàm nhếch miệng cười, "Bé con, em khi nào mới có thể trưởng thành?"

Thượng Tâm lắc đầu, cũng không biết nói mình không biết hay nói mình chưa trưởng thành. Thiệu Phi Phàm cũng không so đo với đáp án của cô, lấy khăn quàng cổ quàng vào cho cô, lôi kéo người đi ra ngoài. Vừa đi vừa dặn, "Hôm nay ăn cơm đều là đồng nghiệp của tôi, đại đa số em đều đã gặp qua, không có người lạ. Thấy người đừng không nói lời nào, bọn họ đều hâm mộ tôi tìm được người vợ nhỏ xinh đẹp, nếu em không nói lời nào, bọn họ cứ suy nghĩ, 'hóa ra người vợ nhỏ này là cam điếc, trách không được rơi vào trong tay người', chúng ta không thể để cho bọn họ mỉa mai chúng ta, ta mang người đi ra ngoài đó là khoe khoang, khoe khoang tôi có cô vợ xinh đẹp bao nhiêu, trẻ thế nào, để cho bọn họ về nhà hối hận, cực kỳ hối hận."

Thượng Tâm bị hắn lăm mồm chọc cười, nghiêng đầu hỏi, "Người ta hối hận cái gì nha?"

Thiệu Phi Phàm ngồi trong xe, vô cùng chăm chú nhìn cô, chẳng chặc chàng hoàng nói, "Hối hận sinh ra không đẹp trai như tôi! Hối hận không có vận khí tốt như tôi! Lúc nằm vùng cũng có thể nằm được cô vợ xinh đẹp, quá may mắn....A, a, a, thực sự đủ để bọn họ hâm mộ ghen tị oán hận nửa đời người. "Nói xong, anh ra hình ra dáng thờ dài, mới khởi động xe.

Thượng Tâm bên cạnh "ha ha" cười không ngừng.

Thiệu Phi Phạm nghe thấy tiếng cười kia, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cũng đi theo cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hiểu lầm được hóa giải

Toàn Dương Phường ở gần đơn vị, cũng được coi là nhà hàng lẩu cao cấp của thành phố G, những viên cảnh sát trong cục nghe thấy đội trưởng Thiệu muốn mời khách ở Toàn Dương Phường, tâm trạng trong nháy mắt dâng cao, nhảy nhót la hét muốn Cốc Tử Kỳ cho bọn họ tan ca sớm.

Cốc Tử Kỳ cũng không phải là người quá khắt khe, thấy trong cục không có việc gì, liền cho mọi người về trước nửa tiếng đến Toàn Dương Phường. Còn mình thì xuống lầu đợi Tụ Nãi Tiêm tan ca, ai biết được vừa mới nói Thiệu Phi Phạm mời khách, mấy cô nàng làm cùng trong phòng hành chính với Tụ Nãi Tiêm la hét muốn đi theo, Cốc Tử Kỳ tất nhiên là ngại từ chối, vừa nghĩ Thiệu Phi Phạm cũng không phải là người hẹp hòi, liền thuận miệng đáp ứng, mấy cô nàng thật đúng là liền thoải mái đi tới.

Vào phòng đã đặt từ trước, hai mươi người ngồi chật một bàn lớn, chỉ để lại hai ghế trống ở vị trí chủ vị.

Hạ Bình trong đội thấy người mời khách còn chưa đến liền nói đùa, “Không phải là đội trưởng Thiệu không đến đây chứ!”

“Nhất định sẽ đến, đội trưởng Thiệu là người hẹp hòi như vậy sao?” Cốc Tử Kỳ kêu lớn một câu, “Hạ Bình nếu như cậu lo lắng thì cứ gọi thức ăn trước, yên tâm, nếu đội trưởng Thiệu không đến thì tôi sẽ trả tiền.”

“Được, có câu nói này của anh thì tôi yên tâm rồi, phục vụ đầu mang cho chúng tôi hai mươi đĩa thịt dê nhập khẩu đắt nhất, còn có cái gì tôm hùm của Úc, sò biển dưới đáy đại dương, mỗi loại hai đĩa...”

Phục vụ đứng ở một bên bị Hạ Bình gọi đến thì sững sờ, vẻ mặt lúng túng nói, “Anh à, chỗ chúng tôi chỉ có thịt dê non Mông Cổ, đều là sản phẩm trong nước, không có hàng nhập khẩu, còn có mấy món tôm hùm của Úc, sò biển dưới đáy đại dương, chỗ chúng tôi cũng không có ạ...”

“Ồi chao, cái gì cũng không có thì các người mở Toàn Dương Phường này làm cái gì?”

Nhân viên phục vụ ngây người không biết trả lời như thế nào.

Mọi người trên bàn đều biết tính của Hạ Bình, nghe vậy thì “ồ” một tiếng cười ầm lên, Cốc Tử Kỳ phi một chiếc đũa về phía Hạ Bình, cười mắng, “Tiểu tử cậu hay trêu chọc người khác, muốn bị đánh phải không!” Ngừng cười, quay đầu về phía nhân viên phục vụ đang đỏ mặt xấu hổ nói, “Đừng có nghe lời của cậu ta, cứ mang thịt dê thái mỏng lên như bình thường là được, mang mười đĩa lên trước, tôm, rau xanh, cá viên... mỗi loại mang lên một đĩa, một nồi lẩu uyên ương, trước gọi như vậy đã, nếu không đủ chúng tôi lại gọi thêm.”

Về mặt của nhân viên phục vụ rất 囧 rồi khỏi phòng bao, mọi người trong đội lại cười ầm lên một trận, nhưng là mãi vẫn không thấy Thiệu Phi Phạm đến. Lý Thanh làm cùng phòng hành chính với Tụ Nãi Tiêm mới mắt nhìn ra cửa, kéo kéo Tụ Nãi Tiêm, “Chị Nãi Tiêm, đội trưởng Thiệu sao vẫn chưa tới, không phải là không đến thật chứ!”

Tụ Nãi Tiêm làm sao mà biết được, không mẫn không nhạt nói, “Em gấp cái gì, Cốc Tử Kỳ không phải đã nói nếu đội trưởng Thiệu không tới thì anh ấy sẽ trả tiền sao!”

Lý Thanh ghen tị, nhỏ giọng lầm bầm, “Ai quan tâm chuyện người nào trả tiền đâu chứ.”

Tụ Nãi Tiêm đương nhiên là không biết mấy cô nàng này nghĩ gì, về mặt có chút khó chịu. Từ sau khi xảy ra sự việc kia, cô ta chưa từng gặp lại Thiệu Phi Phạm. Cùng làm việc trong một tòa nhà mà cả ngày cũng không gặp mặt lần nào, việc này chỉ có một khả năng là một trong hai người cố ý tránh mặt đối phương, càng là như vậy Tụ Nãi Tiêm lại càng kinh ngạc. Nếu thật sự như lời của Thiệu Phi Phạm nói là giữa bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì, vậy tại sao phải tránh mặt cô ta? Loại suy nghĩ này làm cho cô ta càng ngày càng kháng cự lại sự thân mật của Cốc Tử Kỳ, trong nửa tháng này bọn họ đã cãi nhau rất nhiều lần, cho đến ngày hôm trước, cô ta thực sự nghĩ muốn chia tay.

Nồi lẩu rất nhanh được mang lên, chỉ trong vài phút, thịt dê, rau xanh, hải sản... đã được bày ra đầy bàn, Cốc Tử Kỳ đang định gọi điện thoại cho Thiệu Phi Phạm thì cửa phòng bị đẩy ra, “Xin lỗi mọi người, trên đường đi bị tắc xe”, vừa nói Thiệu Phi Phạm vừa mang theo Thượng Tâm vào phòng.

Không khí trong phòng sôi trào, mọi người thấy Thiệu Phi Phạm dẫn theo một cô gái trẻ, nhìn tư thế của hai người có thể nhìn ra chút quan hệ thì ồ lên, vỗ tay kêu anh phải giới thiệu một chút với mọi người.

Thiệu Phi Phạm trước quay người cởi áo khoác của Thượng Tâm treo sang một bên, làm xong mới thanh thanh cô đọng mang người đến chỗ ghế trống, sau khi ngồi xuống mới cong khóe miệng lên, lớn tiếng tuyên bố, “Đây là vợ tôi Thượng Tâm, sau này gặp mặt, nên kêu chị dâu thì chào chị dâu, nên kêu

em dâu thì chào em dâu.”

Hon mười anh chàng đồng loạt hướng về Thượng Tâm hô lớn “Chào chị dâu.”

Giương mặt nhỏ nhẩn của Thượng Tâm đỏ lên, thật sự là vẫn chưa gặp qua tình cảnh như thế này bao giờ. Cốc Từ Kỳ vui vẻ cười ha ha móc ra hộp thuốc lá, mời mấy viên cảnh sát lớn tuổi, ngậm điếu thuốc chưa châm lửa, bữm môi nói, “Em dâu, lần đầu gặp mặt có phải là nên châm thuốc mời các anh không.”

Không đợi Thượng Tâm phản ứng, Thiệu Phi Phàm đã cười mắng, “Biến đi, gặp qua mấy lần rồi còn lần đầu gặp mặt, hon nữa, bây giờ không phải giờ làm việc, anh già bộ đại ca cái gì. Đợi hôm nào tôi và vợ tôi thực sự tổ chức tiệc cưới, bảo đảm cô ấy sẽ châm đủ cho anh. Có điều, châm một điếu phải đưa một phong bao đỏ, vợ, em nói đúng không, chúng ta không thể làm không công được!”

Cốc Từ Kỳ đập đập bàn, “Nhìn đi nhìn đi, trong đội chúng ta toàn là thê nô (nô lệ của vợ)”, một câu nói lại làm cho mọi người cười rộ lên, tất cả mọi người đều quần lấy Cốc Từ Kỳ, còn Tụ Nãi Tiêm với Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm thì hai mặt nhìn nhau.

Tụ Nãi Tiêm cười cười một cách cứng ngắc, bàn tay để trên bàn cũng vặn vẹo. Mấy cô nàng ngồi ở bên cạnh cô ta, từ lúc nhìn thấy Thiệu Phi Phàm dẫn theo Thượng Tâm vào, sắc mặt liền không được tốt.

Cười cười nháo nháo, Thiệu Phi Phàm vung tay lên bảo mọi người bắt đầu ăn, nam chiếm đa số, đều là động vật ăn thịt, vừa động bát đũa thì sôi nổi. Thiệu Phi Phàm vớt ra ít đồ ăn mà Thượng Tâm thích, gấp vào đĩa của mình mấy con tôm to, không sợ bóng lột vỏ xong trực tiếp đút vào miệng Thượng Tâm.

Những ngày gần đây, hai người cùng ăn cùng ngủ, sớm đã tạo thành thói quen đút đồ ăn vào miệng đối phương, nhưng đồ ăn mà Thượng Tâm đút cho Thiệu Phi Phàm đều là những thứ cô không thích ăn hoặc là rau xanh. Còn Thiệu Phi Phàm đút cho cô đều là thức ăn mà cô thích.

Hai người anh một miếng em một miếng thì không cảm thấy thế nào, nhưng lại làm cho những người bên cạnh cảm thấy ngưỡng mộ và ghen tị. Tụ Nãi Tiêm tay nắm chặt chiếc đĩa có chút run rẩy, đúng lúc Cốc Từ Kỳ gấp cho cô ta một miếng thịt dê, liền đưa tay ra, miếng thịt dê trực tiếp rơi xuống tay cô ta, nóng đỏ một mảnh, “A, Anh làm cái gì vậy?” Tụ Nãi Tiêm liền tức giận, bùm tay, lời nói phát ra tiếng chói tai.

Cốc Từ Kỳ cũng thay đổi sắc mặt, nhưng lại cảm lấy khăn ướt lau cho cô ta, “Anh không cẩn thận, bị bỏng rồi sao?”

Tụ Nãi Tiêm ý thức được bản thân mình luống cuống, nhẹ nhàng nói không sao.

Thiệu Phi Phàm mắt lạnh nhìn, cảm lấy chai rượu rót cho mình và Thượng Tâm mỗi người một ly đầy, ra hiệu cho Thượng Tâm nâng ly lên, “Thuốc lá đề giành đến ngày chúng tôi kết hôn sẽ châm, còn rượu thì có thể mời mọi người một ly.” Kéo Thượng Tâm đứng lên, đầu tiên là mời người lớn tuổi nhất trong đội, “Đây là anh Triệu, là đại ca ở trong đội bọn anh.”

Thượng Tâm nâng chén, gật đầu chào, cực kỳ khéo léo kêu một tiếng “anh Triệu”.

“Cái người miệng đầy dối trá kia là Hạ Bình, bên cạnh Hạ Bình là Lý Nguyên.” Ngồi bên cạnh Lý Nguyên là Tụ Nãi Tiêm phòng hành chính, Thiệu Phi Phàm cũng không thể bỏ qua, bèn trực tiếp bước đến trước mặt Tụ Nãi Tiêm, “Thượng Tâm, em nhất định phải kính chị ấy một ly, đây là vợ của đội trưởng Cốc, em phải gọi một tiếng chị dâu. Người lần trước em gặp ở sân bay chính là chị ấy.”

Thiệu Phi Phàm thoải mái đem chuyện ở sân bay nói ra, không chỉ Thượng Tâm kinh ngạc mà Tụ Nãi Tiêm cũng kinh sợ.

Cốc Từ Kỳ rất kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì ở sân bay vậy?”

Tụ Nãi Tiêm khần trương vung tay đập phải ly rượu, trên bàn liền lộn xộn, Lý Thanh giúp đỡ chà lau một phen, Tụ Nãi Tiêm nhìn thấy Thiệu Phi Phàm lại muốn mở miệng, gấp gấp nói một câu, “Tôi đi đón bạn vừa đúng lúc gặp Thiệu Phi Phàm, liền kéo anh ấy nói chuyện vài câu.”

“Cũng không phải là mấy câu nói đơn giản.” Thiệu Phi Phàm âm dương quái khí nói, trái tim của Tụ Nãi Tiêm dường như nhảy lên đến cổ họng, anh cười lạnh lùng, một tay ôm vai Thượng Tâm, “Cũng là do tôi không đúng mực, chị dâu nói chuyện xán đến quá gần, ai biết được nha đầu này lại đến đón tôi, vừa nhìn thấy tôi đứng gần người phụ nữ khác liền quay người bỏ chạy, nói cái gì muốn cắt đứt quan hệ với tôi, tôi phải cầu xin mấy ngày mới dỗ dành được cô ấy.”

Vừa nói như vậy, Thượng Tâm bắt gặp nhìn Tụ Nãi Tiêm mấy lần. Cô không phải đồ ngốc, tự nhiên biết bữa cơm này là Thiệu Phi Phàm đặc biệt bố trí chính là muốn giải thích với cô. Tâm lòng này thực sự làm cho cô cảm động.

Cốc Từ Kỳ tất nhiên là biết Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm náo loạn rất lớn, lớn tới nỗi phải điều động cả bộ kỹ thuật công an điều tra tìm người. Nhưng Cốc Từ Kỳ lại không biết Tụ Nãi Tiêm có tham dự vào, hay là vì cô ta mới xảy ra chuyện này. Anh đứng dậy, vẫn như cũ cười ha ha, cũng đưa tay lên ôm vai Tụ Nãi Tiêm, “Thế thì anh phải thay vợ bồi tội mời em dâu một ly rồi.” Nói xong, nâng ly uống cạn.

Đoàn người không hiểu rõ sự việc, cũng ồn ào trầm trồ khen ngợi.

Thiệu Phi Phàm ghé vào tai Thượng Tâm, “Lần này hết ghen rồi nhé, chồng người ta cũng bồi tội với em rồi.”

Thượng Tâm lúc nhỏ thường ở trong quân đội với ông bà nội, hon nữa ở Thượng gia cũng phải xã giao nhiều, tự nhiên cũng biết chừng mực, đẩy đẩy Thiệu Phi Phàm, cười kín đáo bộ dáng ngượng ngùng, uống cạn ky rượu liền nói, “Cũng là em không đúng, chưa hiểu rõ sự tình đã gây náo loạn, người

nên bồi tội phải là em mới đúng”, lời này cũng không phải là giả dối.

Trong lòng Thượng Tâm hiểu rõ, xảy ra sự việc lần này, trách nhiệm của cô là lớn nhất. Chưa hỏi rõ ràng đã tức giận náo loạn, thực ra cô mới là người không có tư cách để khóc nhất, tất cả đều là mình làm sai. Thực ra khi biết Tự Nãi Tiêm là vợ của đội trưởng của Thiệu Phi Phàm, càng thêm ngượng ngùng tự trách bản thân. Uống hết rượu, ánh mắt say mê nhìn Thiệu Phi Phàm, nhìn Thiệu Phi Phàm đến mức trong lòng cũng mềm nhũn.

Cô vợ nhỏ nhà hần chẳng lẽ không biết bản thân mình dùng ánh mắt đáng thương hễ hễ như vậy nhìn một người đàn ông chính là hấp dẫn trí mạng sao. Nếu như không phải ở đây đông người, thật muốn đè cô xuống mà yêu thương.

Tiệc rượu qua hơn phân nửa, mọi người gần như đã no bụng, bắt đầu trêu đùa đội trưởng, lúc thì muốn hai người uống rượu giao bôi, lúc thì muốn nẩy cô nàng làm cùng phòng hành chính với Tự Nãi Tiêm uống một ly.

Mấy cô nàng đều liếc mắt nhìn Thiệu Phi Phàm, nói trắng ra là hôm nay bọn họ vì anh mà tới. Thiệu Phi Phàm lại chỉ nhìn Thượng Tâm, một bộ dáng chuyên tâm chăm sóc cô vợ nhỏ nhà mình, trong mắt căn bản không có người khác.

Lý Thanh chính là vì Thiệu Phi Phàm mới vào làm trong cục cảnh sát, liền nhìn chăm chăm anh, hôm nay đột nhiên lại nhô ra một cô vợ nhỏ, trong lòng rất buồn bực, lợi dụng việc mời rượu, cô ta liền cười đứng lên, “Chúng tôi đã sớm uống rượu với chị Nãi Tiêm, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt bạn gái của đội trưởng Thiệu, chị kính em một ly.”

Vừa rồi Thượng Tâm đã uống vài ly với những viên cảnh sát trong đội của Thiệu Phi Phàm, lúc này sắc mặt đã đỏ hồng lên, rõ ràng là sắp say rồi. Một ly này của Lý Thanh, Thượng Tâm từ chối không được, muốn uống lại không uống nổi nữa.

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy liền hạ đầu xuống, “Lý cảnh viên đứng không, ly này Thượng Tâm nên uống, nhưng lại không thể uống.”

Mọi người bị anh nói cho quay vòng vòng, Thiệu Phi Phàm cười cười nói tiếp, “Nhắc tới chuyện uống rượu, cũng không phải là cô cùng uống với Thượng Tâm. Tôi và cô đều không phải là bề trên, Hạ Bình, Lý Nguyên, anh Triệu ở đây không phải là bề trên sao, cô muốn kính rượu thì phải kính từ trên xuống dưới, trên bàn này Thượng Tâm là nhỏ nhất, đợi cô kính hết các anh, tôi mới đồng ý để Thượng Tâm uống ly rượu này.” Anh vừa dứt lời, các chàng trai trong đội lập tức kêu gào rót rượu.

Lý Thanh cũng là người biết phân biệt tình huống, lập tức ủy ủy khuất khuất kéo Tự Nãi Tiêm, nũng nịu nói, “Chị Nãi Tiêm, chị xem bọn họ bắt nạt em.”

Tự Nãi Tiêm bày ra một bộ dáng chị dâu cả chỉ vào Hạ Bình là người vui vẻ gào to nhất, “Tại sao cậu lại không mời đội trưởng một ly, lần trước Cốc Tử Kỳ còn giới thiệu đối tượng cho cậu, các người đều là mắt sói trọn mắt nhìn mấy cô gái nhỏ.” Một câu nói làm cho Hạ Bình xấu hổ, cũng bình ổn được trận ồn ào.

Rất nhanh đã thay đổi đề tài, Tự Nãi Tiêm dựa vào ghế liếc mắt nhìn Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm, Thượng Tâm giương như là say thật sự, híp mắt dựa vào Thiệu Phi Phàm. Mà trong ánh mắt Thiệu Phi Phàm tràn đầy cưng chiều, xem cô ấy như châu như ngọc, làm cho người xem trong lòng không vui. Tự Nãi Tiêm không biết vì sao, trái tim dường như bị đâm một dao. Càng đau lòng cô ta lại càng cười nhiều, một tay khoác vào tay của Cốc Tử Kỳ, trong những ngày này đây là lần đầu tiên chủ động thân mật với anh, càng không giống bộ dáng trước kia nghiêm chỉnh ở trước mặt mọi người, yếu ớt nằm úp sấp ghé vào tai anh thì thầm, “Chồng à, đau đầu quá, em say mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tiêu tan hiềm khích lúc trước

Một bữa ăn lâu khí thế ngất trời, tất cả mọi người đều là ngà ngà say bước đi, bốn chiếc xe cảnh sát dừng ở bãi đậu xe của Toàn Dương Phường đều không thể lái, sau cùng, vẫn là Thiệu Phi Phàm hỏi ý chủ nhà hàng, liền đỗ xe ở trước cửa, mọi người đều gọi taxi về nhà.

Lúc sắp lên xe, Thượng Tâm bị Tự Nãi Tiêm gọi lại, Tự Nãi Tiêm mở miệng một câu em gái hai câu em gái rất thân thiết, kéo cô cùng trao đổi số điện thoại mới tiện cô lên xe.

Thiệu Phi Phàm ôm lấy Thượng Tâm, “Chị dâu nói với em cái gì mà lâu vậy?”

“Không nói gì.” Thượng Tâm lơ đãng nói, nâng tay vuốt ve mặt anh, “Trở về pha cho anh một ly trà, uống nhiều như vậy cũng không sợ buổi tối khó chịu.”

“Khó chịu mới có người đau lòng.” Anh đùa nửa thật nửa giả, Thượng Tâm lại ghi nhớ, chun mũi, ngẩng đầu liền hôn cằm của anh, hôn xong rồi lập tức xấu hổ cúi đầu xuống.

“Thiệu Phi Phàm, em đã nói với anh chưa, em cũng thích anh.”

Giọng nói của Thượng Tâm rất nhỏ, trong xe taxi lại mở đài, nhưng Thiệu Phi Phàm lại nghe được rõ ràng, anh giả vờ nhắm mắt ngủ say dựa vào ghế, khi nghe thấy thanh âm của cô cố gắng nói ra liền một hơi, khoe miệng bất giác cong lên.

Về đến nhà, Thượng Tâm nâng anh bước đến phòng, móc chìa khóa ra mở cửa, nhưng cửa vừa mở ra, cái người đang say này lại bế cô lên, ấn vào tường, liền cúi đầu xuống hôn cô. Răng môi gần bó với nhau, tất cả đều là mùi rượu, không phân biệt được là của cô hay của anh. Thiệu Phi Phàm thăm dò một hơi, hôn cô đến mức khó thở, suýt chút nữa thì không kiềm chế được mới thu quân, đôi mắt như nước, tất cả đều là nhu tình mật ý, kiểu điểm quyền luyện. Anh thật sự say rồi, bị cô gái nhỏ này làm cho say, say tới mức không muốn tỉnh lại, liền muốn cung chiều cô, dụ dỗ cô, ôm cô.

Thiệu Phi Phàm trước đây không hiểu tại sao những văn nhân đại thần thời cổ đại đến khoảng bốn mươi tuổi thì đều cưới tiểu thiếp, còn để cho tiểu thiếp này vào thư phòng mài mực dâng bút, thích nhất là ôm tiểu thiếp dạy cô ta đọc thơ luyện chữ. Hôm nay, anh coi như đã biết tư vị này. Tuổi còn nhỏ, người vừa có thể xem nàng như người yêu, cũng có thể cung chiều nàng, nói trắng ra là loại đàn ông thời Trung Quốc cổ đại đó có chủ ý quấy phá.

Nếu như bên cạnh anh hôm nay là Tự Nãi Tiêm có tuổi tác tương đương, anh tuyệt đối sẽ không dứt đồ ăn cho cô ta, giúp cô ta cởi áo khoác, bởi vì làm như vậy thật quái dị. Nhưng Thượng Tâm thì khác, Thượng Tâm nhỏ hơn anh gần mười tuổi, trong mắt anh nhìn thế nào thì cô vẫn là một cô bé, trẻ con thì có thể náo loạn tức giận, thậm chí gây ra họa anh cũng nguyên ý thu dọn cục diện rối rắm, vì vậy anh liền quang minh chính đại cung chiều cô, quan tâm cô, ai bảo cô nhỏ tuổi như vậy!

Tuy nói nhỏ không phải là lý do, nhưng đối với Thiệu Phi Phàm mà nói thì đây chính là lý do quan trọng nhất. Muốn nói đến công bằng hay không công bằng, trong trò chơi ái tình vĩnh viễn không phân rõ thế nào là công bằng.

Chỉ cần một trong hai người nói câu “Em thích anh” hoặc “Anh thích em”, thì người còn lại sẽ thành tâm đáp lại “Anh cũng thích em” hoặc “Em cũng thích anh”, như vậy là công bằng rồi, ai nói trước thì người đó thích nhiều hơn, nhưng điều này không quan trọng.

Khi Thiệu Phi Phàm nghe thấy Thượng Tâm nói “Em cũng thích anh” ở trên xe, trong lòng rất vui, không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào, sợ mình không khống chế được hôn cô ngay ở trên xe. “Thượng Tâm, nói lại một lần nữa.”

Thượng Tâm bị hôn mặt đỏ bừng, căn bản không biết là Thiệu Phi Phàm sẽ vì một câu nói của cô mà vui mừng kích động như vậy, về mặt mê man đáp “Nói gì cơ?”

“Nói em cũng thích anh, lời em nói lúc ở trên xe, nói lại một lần nữa, anh muốn nghe.” Anh dán vào xương quai xanh của cô, thấp giọng nói.

Thượng Tâm đẩy anh, nhón mũi chân trên sàn nhà, người này lại có thể giả vờ ngủ, rõ ràng là nghe được lại không đáp lời cô, phải biết rằng cô cần có bao nhiêu dũng khí mới dám nói ra câu đó, còn phải mượn rượu để nói. Cô đẩy mạnh Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm không có đề phòng liền bị đẩy một cái lao đảo. Tay vừa buông lỏng, Thượng Tâm liền chạy vào nhà vệ sinh, còn khóa trái cửa, đứng ở bên trong nói vọng ra ngoài, “Lời hay không nói lần thứ hai.” Giọng nói kia vừa buồn bình vừa tinh nghịch.

Thiệu Phi Phàm đang vòng qua ghế sofa đuổi theo phải bật cười, giống đứa trẻ như vậy, anh làm sao có thể không cung chiều cho được?”

Thời gian như dòng nước chảy chớp mắt quần áo mùa đông đã đổi sang mùa hè, trong thời gian này không thấy bóng dáng Thần Tri Thư, không ai nhắc cũng không ai hỏi đến hắn ta. Sau khi vào học Thượng Tâm liền chuyển về nhà họ Thượng, dù sao vẫn chưa kết hôn với Thiệu Phi Phàm, hai người cứ ở cùng nhau như vậy cũng không được, hơn nữa mỗi tối Thiệu Phi Phàm bị cô sờ tới mức dục hỏa đốt người lại không thể ăn cô, cứ kéo dài như vậy, chỉ sợ thực sự sẽ sinh bệnh.

Thượng Tâm tan học, vừa ra cổng trường liền nhìn thấy xe của Thần Tri Mặc, do dự một lát vẫn là đi qua gõ gõ cửa kính, “Chị Thần, thật trùng hợp.”

Sắc mặt của Thần Tri Mặc không được tốt, miễn cưỡng nâng lên khoe miệng, “Không phải là trùng hợp, chị ở đây đợi em, Tâm Tâm, lên xe, chị muốn nói với em một số chuyện.”

“Vâng!” Thượng Tâm ngồi vào xe, cúi đầu vẩn vẩn ngón tay, không khỏi có chút lo lắng.

Thần Tri Mặc biết thói quen này của cô, những lúc không biết làm thế nào hoặc là những lúc lo lắng đều cúi vẩn vẩn ngón tay, cười khổ một tiếng, trong lòng bi thương nói không nên lời, chỉ có thể nói rằng sự đời khó liệu. Cô ta thở dài một hơi, “Thượng Tâm, A Thần nó...”

“Chị, em không muốn nghe...” Thượng Tâm cắt đứt lời nói của Thần Tri Mặc, nhưng Thần Tri Mặc vẫn kiên trì nói, “Em nghe chị nói, cầu xin em Thượng Tâm.”

Thượng Tâm mở to mắt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thần Tri Mặc dùng ngữ điệu như vậy cầu xin người khác. Trái tim hỗn loạn, cắn răng không nói.

Thần Tri Mặc nhắm mắt dựa lưng vào ghế, “Thượng Tâm, A Thần nó đời này thật sự tàn phế rồi. Chị cầu xin em, cầu em hãy đi khuyên nhủ nó. Chị biết chị như vậy là làm khó em, nhưng nếu có biện pháp khác thì chị sẽ không tìm đến em. Chị không còn mặt mũi nào gặp em nữa.”

“Chị, không liên quan đến chị.”

“Có liên quan, Tâm Tâm, ba mẹ nếu như biết được chân tướng thì hôm đó người bị đánh gãy xương là chị chứ không phải là A Thần.” Thần Tri Mặc thật sự hối hận, nhưng hối hận thì có tác dụng gì, cô ta cười giễu chán ghét chính bản thân mình, “A Thần mang em đến sân bay làm cho em bắt gặp Thiệu Phi Phàm cùng một người phụ nữ khác lồi lõm kéo kéo, thực ra đó là do chị xúi giục, chị muốn em và A Thần ở cùng nhau cho nên cố ý sắp đặt.”

Thượng Tâm khiếp sợ không nói nên lời, giương như rất khó tiếp nhận lời nói của Thần Tri Mặc.

Thần Tri Mặc mở mắt ra, nâng tay lên đánh cho mình một cái tát, “Nếu như không phải tại chị, A Thần cũng sẽ không làm chuyện hồ đồ như vậy, như thế em sẽ không bị tổn thương, nó cũng không trở thành như vậy...” Càng nói cô ta càng nghẹn ngào.

Trong lòng Thượng Tâm rối rắm, trên mặt không nhìn ra bất cứ tâm tình nào, một lát sau cô mới tìm lại được năng lực ngôn ngữ của mình, mở miệng nói ra một câu không giống như Thần Tri Mặc đã dự liệu, cô nói, “Hôm nay coi như chúng ta không ai gặp ai, từ trước tới giờ chị cũng chưa từng cùng em nói qua chuyện này.” Nói xong liền đẩy cửa ra xuống xe.

“Thượng Tâm”, Thần Tri Mặc cả kinh, xuống xe gọi cô lại.

Thượng Tâm quay đầu, trong mắt tràn đầy vô tội, nhưng so với trước đây lại thêm phần kiên cường, cô cắn môi nhìn Thần Tri Mặc, “Chị, cha nuôi mẹ nuôi, còn có ba mẹ em không chịu được bất kỳ dả kích nào nữa, em không muốn vì em và anh Thần mà làm cho hai gia đình chúng ta xảy ra xích mích, em nghĩ chị cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó, cho nên, những lời chị nói ngày hôm nay em sẽ chôn dấu trong lòng, vĩnh viễn đều không nói ra.”

Thượng Tâm nói xong liền quay người chạy đi, Thiệu Phi Phàm vừa mới dừng xe ở bên đường đối diện nhân còi, Thượng Tâm vòng qua đó lên xe của anh.

Thiệu Phi Phàm tự nhiên cũng thấy Thần Tri Mặc, lại nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thượng Tâm, sắc mặt cũng không tốt lắm hỏi cô, “Chị ta tìm em làm gì?”

“Muốn nói chuyện của anh Thần, em không nghe.”

Đáp án này làm cho Thiệu Phi Phàm rất vừa lòng, nhưng hai người vẫn chưa về tới nhà, Thượng Tâm lại không được tự nhiên hỏi, “Gần đây anh Thần gặp rắc rối phải không?”

“Anh ta có gặp rắc rối hay không cũng không liên quan tới em!” Vừa nghĩ tới hấn ta anh liền không vui, quay xe vòng tiến vào khu nhà ở, đỗ xe xong, một tay xách túi thức ăn một tay kéo tay Thượng Tâm đi lên lầu.

Những việc trong phòng bếp Thượng Tâm không giúp được gì, một mình ngồi trên sofa xem tivi, để Thiệu Phi Phàm bận rộn một mình. Đang chứng cá cách thủy, Thiệu Phi Phàm không vội vàng ra phòng khách trò chuyện với Thượng Tâm, mà dựa người vào bộ sofa nhìn Thượng Tâm đang ngồi trên ghế sofa.

Tâm trí của cô gái nhỏ rõ ràng không đặt ở những tiết mục trên tivi, vẩn vẩn đầu ngón tay, nhướn mày lên, một bộ dáng đang suy nghĩ, vừa nhìn liền biết đang rối rắm chuyện gì đó. Thiệu Phi Phàm đương nhiên là biết cô rối rắm chuyện gì, nhưng anh thật sự không muốn cô phải để ý chuyện này.

Thần Tri Thư vì chuyện lần trước mà bị ba của hấn ta đánh cho một trận, nghe nói một cánh tay bị tàn phế, nhưng hấn ta lại cố chấp không phối hợp trị liệu, suốt ngày ở trong quán bar sống mơ mơ màng màng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cánh tay trái của hấn ta sẽ bị tàn phế thật sự. Chuyện này là Thượng Phàm tìm gặp nói cho anh biết, ý muốn anh hỏi xem Thượng Tâm có đồng ý đi gặp Thần Tri Thư không, dù sao cũng có nhiều năm giao tình qua lại với nhau, nhưng anh trực tiếp từ chối, bất kể Thượng Tâm có đồng ý hay không, anh đều không đồng ý.

Có điều, xem tình hình hiện tại, giương như Thượng Tâm không bài xích chuyện đi gặp Thần Tri Thư, thậm chí còn có chút lo lắng cho hấn ta. Trong lòng càng nghĩ lại càng không thoải mái, vợ của mình sao lại phải lo lắng cho người khác?

Thiệu Phi Phàm quay người tắt bếp, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thượng Tâm, “Nghĩ cái gì vậy?”

Thượng Tâm vẫn đang vẩn vẩn đầu ngón tay, cũng không giấu giếm suy nghĩ của mình, “Thiệu Phi Phàm, em có chút lo lắng cho anh Thần.”

Mẹ kiếp, thật đúng như anh đã đoán, trong nháy mắt đen mặt.

Thượng Tâm tự nhiên cũng thấy anh không vui, chủ động nhào vào lòng anh, vội vã giải thích, “Bọn em lớn lên cùng nhau, kỳ thực trong lòng em anh ấy giống như anh trai em vậy, giống như anh trai ruột. Sau khi xảy ra sự việc kia, em oán anh ấy trách anh ấy, nhưng đến cuối cùng em lại nhận ra trách nhiệm của bản thân mình là lớn nhất, em đã nghĩ thông suốt rồi, em không trách anh ấy, cũng không hận anh ấy. Nếu anh ấy có thể quên đi là tốt nhất. Dù sao vẫn còn có cha nuôi mẹ nuôi, em không muốn làm khó họ.”

Lời này của Thượng Tâm làm cho Thiệu Phi Phàm ngẩn ra, thân thể cứng ngắc một lát mới gượng tay ra ôm cô, vuốt ve an ủi cô, “Không cho em đối tốt với hấn ta như vậy, lúc trước em đâu có hiểu chuyện như vậy? Mặc kệ, dù sao anh cũng không đồng ý cho em đi gặp hấn ta.”

“Thiệu Phi Phàm”, cô uốn éo gầy dựa gọi anh, “Phi Phàm, Phi Phàm...”

Kiên quyết chống lại mặt ngọt chết ruồi, Thiệu Phi Phàm rất có cốt khí bêu môi, “Chớ có kêu anh, anh vừa nghe em gọi ‘anh Thần’ liền muốn đánh hấn.”

Thượng Tâm bật cười, vịn đầu vai anh hôn nhẹ lỗ tai, “Không kêu nữa, ai cũng không kêu, sau này em chỉ kêu mỗi mình anh, kêu anh là gì đây? Anh Thiệu, anh Tiểu Thiệu hay là anh Phi Phàm...”

Mấy tiếng gọi anh này thật là làm cho xương cốt người ta nhũn ra, Thiệu Phi Phàm hé ra hàm răng trắng cắn vào cổ cô một cái, hung tợn nói, “Em muốn bị đánh hả?”

Tác giả có lời muốn nói: Thiệu Phi Phàm: Em muốn bị đánh hả?

Thượng Tâm: Làm sao anh biết?

Thiệu Phi Phàm chột nhào qua, hung ác trừng phạt Thượng Tâm, “Còn muốn bị đánh nữa không?”

Thượng Tâm nằm ở trên ghế sofa, “Hừ, đợi em cho người biến anh thành ed(bất lực), xem anh còn đắc ý nữa không.”

Người nào đó(người được nhờ vả biến anh thành ed) mặt đầy hắc tuyến: “Tôi không dám, như vậy thì mọi người sẽ tụ tập lại đánh gãy xương tôi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có người đổ kị

Một chiếc xe cảnh sát sáng loáng dừng trước cửa quán bar Kim Sắc, đầu tiên đưa bé giữ cửa cho rằng là đến kiểm tra, nhưng lại thấy giám đốc đi ra đón, cửa của chiếc xe cảnh sát đó còn chưa mở ra.

Lúc này Thiệu Phi Phàm cảm thấy mình nếu như ở thời cổ đại chắc chắn sẽ là hôn quân, chỉ kêu vài tiếng “anh” là có thể thu phục được mình, “Thượng Tâm, chúng ta có thể không vào có được không?”

“Anh đã đồng ý với em rồi.” Thượng Tâm nói xong liền đẩy cửa xe bước xuống, Thiệu Phi Phàm bắt đầu đi đành phải xuống theo, về mặt không được tốt lắm.

Ánh đèn trong quán bar mờ mờ tối, nam nam nữ nữ dưới ánh đèn mập mờ đó chơi trò chơi mập mờ nhất, tràn ngập mùi rượu, thuốc lá, son phấn, quây đến long trời lở đất, giờ khắc này họ chỉ quan tâm đến chính mình. Thiệu Phi Phàm cẩn thận bảo hộ Thượng Tâm, không để bất cứ ai đụng vào cô, bản thân anh mặc một thân cảnh phục cũng đủ làm chói mắt người khác, đi bên cạnh lại là một cô bé xinh đẹp đáng yêu, nên ai cũng tò mò nhìn mấy lần.

Thượng Tâm vẫn chưa đi qua đại sảnh, chị S đã nghe được tin đến đón, vừa nhìn thấy thật sự là Thượng Tâm, hiện lên một ánh mắt cực kỳ phức tạp, nói không ra là kinh ngạc hay là kinh hi. Lần đầu tiên chị S không chào hỏi mà nói thẳng luôn, “Thần Thiếu gia đang ở trong phòng bao, chị mang em đi qua.”

Cùng chị S đi xuyên qua đại sảnh, trực tiếp tiến vào phòng bao ở trong cùng, “Em tự mình tiến vào thôi”. Chị S nói xong, giống như là thờ dài rồi đi.

Thiệu Phi Phàm tất nhiên là không để Thượng Tâm đi vào một mình, liền tiến lên trước cô một bước đẩy cửa phòng bao ra, vừa mới mở cửa ra liền ngửi thấy mùi rượu cùng với mùi thuốc lá, mà giờ phút này Thần Tri Thư đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc, trạng thái mơ mơ màng màng, cả người lờ lờ thối lếch thếch, cánh tay trái đeo băng gạc, trên băng gạc thấm ra vết máu đã đen sạm lại.

Thượng Tâm bị cảnh tượng này làm cho chấn động gần như không thể bước đi nổi, nếu không phải Thiệu Phi Phàm đẩy cô một cái thì cô vẫn còn ngơ ngác đứng ở cửa.

Thiệu Phi Phàm vừa ngửi vừa nhìn lại về mặt của Thần Tri Thư, liền biết thuốc này có vấn đề, rào bước tiến đến, đầu tiên là đoạt lấy thuốc lá của hắn, đè ép cánh tay phải của hắn lên sofa, “Hút thuốc phiện ở nơi công cộng, anh có tin bây giờ tôi bắt anh đến cục cảnh sát hay không?”

Thần Tri Thư cũng không giãy giụa, chỉ cười khê nhìn Thượng Tâm, quay mặt lại, “Tùy anh!” Một bộ dáng sa ngã cả lo phát phơ.

Hai chữ này làm cho Thiệu Phi Phàm nổi giận, vị thiếu gia này thật con mẹ nó được nuông chiều thành quen, liền túm lấy hắn lôi ra bên ngoài. Thượng Tâm chạy tới kéo anh, “Thiệu Phi Phàm, đừng như vậy...”

“Tránh ra, bây giờ em còn muốn giúp hắn nữa không?” Nói xong, về mặt không biểu cảm lôi người ra khỏi quán bar.

Thượng Tâm vẫn còn hoảng hốt, sao thoảng cái lại trở thành như vậy. Cô cũng đi cùng theo ra ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa thì bị chị S níu lại, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Tâm lắc đầu, “Em cũng không biết, Thiệu Phi Phàm nói anh Thần hút thuốc phiện, nói chung là bây giờ muốn dẫn anh ấy đến cục cảnh sát, chị S chị mau nói cho cha nuôi biết... ời không được, không thể để cho cha nuôi biết, tìm chị ấy, mau tìm chị Thần đi!” Cô hốt hoảng dậm dậm, nói xong thì chạy lên xe cùng Thiệu Phi Phàm, Thần Tri Thư bị còng tay ở ghế phụ, ánh mắt vẫn còn mê ly, thật giống như trên tay mình đeo vòng tay chứ không phải còng tay, nơi đi đến là khách sạn chứ không phải cục cảnh sát.

Về mặt Thiệu Phi Phàm nghiêm túc, Thượng Tâm nhú mày, ngồi ở ghế sau, không dám nói lời nào.

Khi Thần Tri Mặc nhận được điện thoại, liền phi xe đến xe đến cục cảnh sát, mười phần khí thế đi vào, “Tôi là luật sư đại diện của Thần Tri Thư, tôi muốn gặp thân chủ của tôi”.

Viên cảnh sát đứng dậy chào một cái: “Thần Tri Thư đang ở trong phòng theo dõi, phiền cô đợi một lát”.

“Tôi không thể đợi được, tôi muốn gặp anh ta ngay bây giờ, nếu như anh không mang tôi đi gặp, tôi có quyền khởi tố anh”, Ánh mắt ngoan lệ đảo qua, “Tôi hoài nghi các anh hiện nay đang sử dụng bạo lực với thân chủ của tôi, tôi phải tìm ra bằng ghi hình từ khi thân chủ tôi bước vào cục cảnh sát”.

“Cô...” viên cảnh sát lần đầu tiên gặp phải một vị luật sư khó chơi như vậy, tới mức không nói lên lời. Vừa đúng lúc Thiệu Phi Phàm đi xuống tầng, hô một tiếng với viên cảnh sát cho Thần Tri Mặc đi vào. Thần Tri Mặc hừ lạnh một tiếng, đi vào, cùng lên tầng hai, tiến vào phòng làm việc của anh.

“Có biết em trai cô hút thuốc phiện không?”

“Không thể nào, chúng tôi là người làm ăn chính đáng, tuyệt đối không dính vào mấy thứ vi phạm pháp luật đó”. Thần Tri Mặc tự tin xác thực tin tức.

Thiệu Phi Phàm thật muốn vỗ tay trước biểu tình kiên quyết đó của cô, đáng tiếc, những lời này đối với anh vô dụng, “Đừng có dùng cái bộ dạng trên tòa án dọa dẫm tôi”. Anh kéo ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra mẫu thuốc lá đặt trên bàn, “Cầm đi làm hóa nghiệm, mọi chuyện liền rõ ràng, khẳng định thuốc lá có vấn đề, trên điều thuốc còn có nước miếng của Thần Tri Thư”.

Thần Tri Mặc nhìn thấy điều thuốc lá thì cười, “Vật này lấy từ trong ngăn kéo của anh ra, tôi có thể nói rằng alf do anh vu cáo hãm hại”.

Thiệu Phi Phàm cũng cười: “Tôi ở trước mặt cô lấy ra điều thuốc này liền không có dự định tố cáo Thần Tri Thư, bắt hãm ta đến đây cũng là dọa hãm ta một trận, lời của Thần Tri Mặc cô, tôi không để ý, hai chị em nhà họ Thần Tri các người có đón nhận hay không tôi cũng không cần biết. Bộ dáng của hãm ta như vậy không có nửa xu quan hệ với Thượng Tâm, cô cũng đừng có đem giao tnhf mấy đòi ra mà chỉ phớt Thượng Tâm, đừng nói Thượng Tâm không đồng ý, cho dù đồng ý, tôi đây sẽ không để cho cô ấy đi qua. Thượng Tâm bây giờ đang ở trong phòng theo dõi, đây là sự khoan dung lớn nhất của tôi rồi, các người đừng có khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi. Nếu không lần sau, điều thuốc này chính là vật chứng ở trong phòng, chứ không phải là trong ngăn kéo của tôi”.

Thần Tri Mặc bị nói đến mặt trắng bệch, Thiệu Phi Phàm cũng lời không muốn phí lời với cô ta, nhìn đồng hồ, đã mười lăm phút rồi, gõ vào mặt bàn hô lên: “Đi thôi, đi xem người em trai tài giỏi của cô”.

Trực ở trước cửa phòng theo dõi là Lý Nguyên, đứng dậy chào một cái, liền mở cửa. Thần Tri Thư bị còng gối ngồi ở góc tường, hãm ta ngồi xôm, mặt chôn ở đầu gối. Thượng Tâm đứng ở góc, thấy Thiệu Phi Phàm đi vào, nhếch miệng đi đến chỗ anh.

Thần Tri Mặc đi về phía Thần Tri Thư, ngồi cồm xuống ôm lấy em trai. Khi Thiệu Phi Phàm ôm lấy Thượng Tâm đi ra bên ngoài, bên trong truyền ra thanh âm nức nở của hai chị em. Người được ôm rõ ràng cứng đờ, ánh mắt cũng đỏ lên nhưng lại không khóc.

Thiệu Phi Phàm vòng tay ôm chặt lấy cô, căn dặn Lý Nguyên làm thủ tục thả Thần Tri Thư ra, ôm Thượng Tâm ra khỏi cục cảnh sát về nhà. Trên đường về nhà cả hai đều không nói chuyện, nhưng hai cánh tay vẫn nắm lấy nhau từ đầu đến cuối, chưa từng thả ra.

“Thiệu Phi Phàm, em tha thứ cho anh ấy, anh có trách em không?”

“Đồ ngốc”, Thiệu Phi Phàm không trả lời, chỉ nói ra hai chữ đó, xoa xoa đầu cô.

Đối với người đàn ông mà nói, sự tha thứ của một người phụ nữ có khi là ban ơn, có khi lại là tử hình, vào giờ khắc này Thượng Tâm nói lời tha thứ liền chứng minh cô thật sự buông bỏ Thần Tri Thư, đây đối với Thần Tri Thư mà nói chính là một nhát dao cuối cùng.

Hai người kể từ giây phút đó liền không thể ở cùng nhau nữa.

Nhìn ánh mắt đỏ hồng của cô, không nhìn được lại ôm chặt lấy cô, “Thượng Tâm, em trở nên mạnh mẽ hơn rồi. Cô vợ nhỏ của anh cũng đã trưởng thành rồi, không giống như trước đây động một cái là khóc, cũng không giống trước đây cứ gặp chuyện là trốn tránh, bỏ chạy”.

Trải qua chuyện này, Thượng Tâm giống như đã trưởng thành, đến người nhà họ Thượng cũng phát hiện ra cô gái nhỏ nhà mình có thể xử lý rất nhiều chuyện, ở trường quân đội cũng thay đổi, tuy nói thể lực của Thượng Tâm không bằng những người khác lại có thể kiên trì chịu đựng huấn luyện, anh ba của Thiệu Phi Phàm đến giao lưu với trường học của Thượng Tâm, lâu rồi không gặp, lần này vừa gặp, một người nào thô như anh về nhà cũng phải nói thăm: “Trước kia nhìn thế nào cũng là đứa trẻ béc đổng, không nghĩ đến, Thiệu tiểu tử nhà chúng ta dạy dỗ hai năm, cũng thật có chút tiến bộ”

Thiệu Phi Phàm ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng thì rất kiêu ngạo, càng vô cùng nuông chiều Thượng Tâm, mà Thượng Tâm càng được nuông chiều lại càng ý lại vào Thiệu Phi Phàm, bất kể là chuyện gì đều nói với anh đầu tiên. Thiệu Phi Phàm bận rộn, đến kỳ nghỉ cô liền cầm sách ngồi đợi anh trong phòng làm việc, trong vòng nửa năm, các đồng nghiệp trong cục đều biết cô vợ nhỏ nhà Thiệu Phi Phàm rất dính người.

Ba ngày nay hai người đều chạy đến cục, Thượng Tâm ngoài quan hệ tốt với những người trong cục ra, còn có quan hệ rất tốt với Tự Nãi Tiêm. Thiệu Phi Phàm đối với việc này không quá vui lòng, mấy lần nói với cô đừng có qua lại với Tự Nãi Tiêm, Thượng Tâm ngoài miệng thì đồng ý, nhưng cứ cách ngày lại thấy hai người hẹn nhau đi đâu đó.

Kỳ nghỉ ngày quốc tế lao động ngày 1-5, trong đội Thiệu Phi Phàm lại nhận một vụ án, căn bản không gọi là ngày nghỉ. Sáng sớm tinh dậy, trước tiên là gọi điện thoại cho cô vợ nhỏ đang trong kỳ nghỉ dài hỏi cô hôm nay có đến phòng làm việc của anh không.

Gọi điện thoại đi mới biết Tự Nãi Tiêm hẹn Thượng Tâm đi tập thể dục. Thiệu Phi Phàm ngồi xuống, nhu nhu mắt “Không phải đã nói với em đừng có qua lại thân thiết với cô ta sao?”

“Tại sao? Lẽ nào giữa hai người có chuyện gì sợ em biết được sao?” Giọng nói của Thượng Tâm có chút trách móc, trong lòng Thiệu Phi Phàm cũng lộ bộ một cái,

Suy đi nghĩ lại, vẫn là nói thẳng ra thì tốt hơn, “Em đừng nói nữa, thật đúng là có”.

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm phạt, cho anh cơ hội khai báo rõ ràng, cố gắng mà tranh thủ để được khoan hồng”. Giọng nói ở bên kia điện thoại còn mang theo chút vui vẻ.

Thiệu Phi Phàm càng nghe càng cảm thấy có cái gì không đúng, cả người thanh tỉnh, không cùng cô lòng vòng nữa, trực tiếp nói, “Hôm nay em qua đây, anh ở trước mặt em nói thật, nếu như không đến thì sau này cũng đừng hỏi lại anh, có hỏi anh cũng không nói”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người yêu đả kích

Nếu như nói về đùa giỡn lòng người, tất nhiên Thượng Tâm đùa không nổi Thiệu Phi Phàm cái người lòi đời này, một câu nói làm cho Thượng Tâm phải bon bon chạy đến cục cảnh sát, còn phải mang theo bữa trưa.

Vừa vào phòng làm việc của Thiệu Phi Phàm, Thượng Tâm cũng không cần biết anh có đang là việc hay không, tay nhỏ bé vỗ lên cái bàn, “Em đến để nghe anh nói thật, mau nói.” Giọng nói kia như là viên cảnh sát đang thẩm vấn phạm nhân vậy.

Thiệu Phi Phàm cười bất đắc dĩ, đứng lên, cách cái bàn hôn cô “bep” một cái, nhặt lấy hộp com từ trong tay của cô, đẩy văn kiện sang một bên, vừa mở hộp com ra, “Ừ, ngon quá. Thượng Tâm, em làm sao có thể học được món thịt kho tàu của thím Thẩm vậy, gia(xung hô của chủ từ thời xưa) liền cưới em về nhà.” Nói xong liền cầm đầu vào ăn.

Thượng Tâm vuốt vuốt mặt, giành lấy hộp com, “Thiệu Phi Phàm, anh trả lại cho em, không nói không cho ăn com”

Cô gái nhỏ giương như rất tức giận, Thiệu Phi Phàm nhìn cô một cái, thỏa hiệp đem hộp com đưa cho cô, thân thể buông lỏng dựa vào ghế ngồi, “Nói đi, Tự Nãi Tiêm đã nói với em những gì rồi?”

“Nói...” Thượng Tâm đang định nói, vừa mở miệng liền phát giác có gì đó không đúng, cô là đến để thẩm vấn anh, sao lại bị anh thẩm vấn lại thế này, “Chị ấy nói gì có quan trọng không? Em đến đây là để hỏi anh có gì muốn nói.”

Ôi, có tiến bộ, không bị anh lừa gạt. “Anh muốn nói cái gì, không phải là em đều biết hết rồi sao?”

“Em không biết” Thượng Tâm muốn nghe chính miệng anh nói ra, sau khi biết được việc đó, trong lòng cô hoảng loạn, cô không hiểu tại sao Thiệu Phi Phàm lại giấu diếm cô.

Thiệu Phi Phàm nhìn bộ dáng thờ phi phò của cô, cảm thấy rất buồn cười, có điều nếu như anh cười vào lúc này, chỉ sợ cô vợ nhỏ nhà anh sẽ tức điên lên mất, anh đứng dậy, vòng qua cái bàn đi tới trước mặt cô, vuốt ve mặt cô, “Em không biết, anh liền nói cho em biết. Có điều đây đều là những câu chuyện cũ linh tinh của Cốc Từ Kỳ, anh đều quên gần hết rồi. Khi còn học đại học anh có qua lại với Tự Nãi Tiêm một thời gian, sau đó thì chia tay, cô ta đến thành phố H, anh thì đi nằm vùng. Vào đội hình cảnh rồi anh mới gặp lại cô ta, nhưng cô ta đã là vợ hôn thê của đội trưởng Cốc rồi, anh liền không nhắc lại chuyện cũ nữa.”

“Vậy nếu như chị ấy không phải là vợ hôn thê của đội trưởng Cốc, anh liền nhắc lại chuyện cũ, nói lại tình cũ có phải không?” Thượng Tâm không vì anh thẳng thắn giải thích mà quên đi, ngược lại càng thêm hỏi tới.

Trong nháy mắt Thiệu Phi Phàm sững sờ khi bị hỏi như vậy, không phải vấn đề này làm cho anh bị sững sờ, mà là vấn đề này là do chính miệng Thượng Tâm hỏi ra, anh liền cảm thấy không đúng. Đây tuyệt đối không phải là tính cách của Thượng Tâm, Thượng Tâm là một cô bé tính khí, đừng nói đến việc truy cứu chuyện cũ, chính là dù có xảy ra chuyện lớn bằng trời, chỉ cần nói chuyện ngọt ngào với cô là có thể dụ dỗ được cô trong một thời gian dài, sao hôm nay lại có chút cảm giác cổ tình gây sự đây? “Thượng Tâm, có một số chuyện qua rồi thì hãy để nó qua đi, nếu con người cứ sống trong chuyện cũ, thì cả đời cũng không có cuộc sống tốt. Tự Nãi Tiêm sẽ kết hôn với Cốc Từ Kỳ, không xảy ra việc “nếu như” như em nói. Cho dù có, anh cũng nói rõ ràng với em là Thiệu Phi Phàm anh không có thói quen quay đầu ăn lại cỏ cũ(không hỏi hận chuyện mình đã làm).” Nói xong, anh liền quay người lại ngồi vào ghế dựa, hộp com bị đặt ở một bên, lại đem văn kiện kéo trở về tiếp tục xem.

Trong lòng Thượng Tâm không được tự nhiên, kỳ thực nếu Thiệu Phi Phàm cảm thấy mình không sai, thì cô thật không có biện pháp đem sự tình náo

loạn lên. Lần trước là Tự Nãi Tiêm lỡ miệng nói ra cô mới biết chị ta học cùng trường đại học với Thiệu Phi Phàm, Thượng Tâm khó chịu không nói ra được. Những ngày này qua lại gần gũi với Tự Nãi Tiêm, chính là muốn dò xét quan hệ của bọn họ trước kia là như thế nào, nhưng Tự Nãi Tiêm đã nói Thiệu Phi Phàm rất để ý chuyện này, có thể là sợ ảnh hưởng không tốt nên Thiệu Phi Phàm không nói, chị ta cũng không thể nhiều lời.

Hai người càng không muốn nói, Thượng Tâm lại càng muốn biết, ông nội cô đã từng nói qua, chuyện quang minh chính đại thì tuyệt đối không sợ phải nói ra, chỉ có những chuyện mờ ám xấu xa mới giấu diếm người khác. Dù sao thì cũng đã mở miệng nói ra, Thượng Tâm sung mặt lên, không phân rõ phải trái đánh một cái lên tay để trên văn kiện của Thiệu Phi Phàm, “Trước kia hai người ở chung với nhau sao?”

Thiệu Phi Phàm cau mày, “Thượng Tâm, xảy ra chuyện gì với em vậy? Vừa nãy anh đã nói rồi, em nghe không hiểu? Lúc ấy bọn anh đều ở trong trường quân đội, làm sao có thể ở cùng phòng với nhau, em đừng có kiếm chuyện, sau này em bớt qua lại với Tự Nãi Tiêm đi, đừng nghe lời nói vớ vẩn của cô ta.” Tuy nói cô vợ nhỏ nhà anh có chút tùy hứng, nhưng tuyệt đối không phải là người cố ý gây sự, khẳng định là Tự Nãi Tiêm ám chỉ gì đó với cô. Xem ra, lần trước anh mời khách không có hiệu quả.

Thượng Tâm bị mắng một câu, càng cho rằng Thiệu Phi Phàm bị nói trúng tim đen. Cầm lấy hộp com liền đi, Thiệu Phi Phàm làm sao yên tâm để cô đi như vậy, kéo cô lại, “Bây giờ em muốn làm cái gì?”

“Em không làm cái gì, Thiệu Phi Phàm, rõ ràng là anh chột dạ, còn bảo chị ta hồ đồ nói linh tinh, nếu như chị ta nói linh tinh thì anh giải thích rõ ràng đi.”

“Anh giải thích cái rắm, đều là chuyện đã qua rồi. Em có thấy anh hỏi chuyện trước đây của em và Thần Tri Thư không?”

Không nhắc đến Thần Tri Thư còn tốt, vừa nhắc đến, Thượng Tâm giống như bị đâm một cái, sắc mặt trong nháy mắt cứng đờ, hốc mắt lập tức liền đỏ lên, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống.

Thiệu Phi Phàm lâu rồi không gặp phải bộ dáng như vậy của Thượng Tâm, nhưng một câu nặng lời anh cũng không nói, làm sao lại chọc cho cô khóc thành như vậy. Anh đang nghi ngờ, Thượng Tâm liền dùng sức hất bỏ tay anh ra, hộp com cũng rơi trên mặt đất, thịt kho tàu nóng hổi cũng rơi vãi trên mặt đất, cô cắn răng nói, “Thì ra, thì ra...” Lập đi lập lại hai từ này, làm cho người nghe không hiểu ra sao.

Đúng vào lúc này, tiếng còi cảnh sát vang lên, một viên cảnh sát vội vàng gõ cửa, “Đội trưởng Thiệu, trong cục xảy ra việc gấp.”

Tình huống khẩn cấp này nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, Thiệu Phi Phàm không dám trì hoãn một giây phút nào, thở dài một hơi, ấn Thượng Tâm ngồi trên ghế sofa, “Em thành thực ngồi ở đây chờ, không được đi đâu hết.” Nói xong liền túm lấy áo khoác đi ra khỏi phòng làm việc.

Thiệu Phi Phàm vừa bước chân ra ngoài, điện thoại của Thượng Tâm liền đổ chuông. Người gọi đến chính là Tự Nãi Tiêm, vừa nghe thấy giọng nói khác lạ của Thượng Tâm, liền hỏi “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thượng Tâm không thích nói dối, chỉ nói mình và Thiệu Phi Phàm cãi nhau. Giọng điệu của Tự Nãi Tiêm rất nhẹ nhàng thoải mái, “Chị làm nghề gì cơ chứ, em không cần bực bội, bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ có khi mấy tiếng nữa là trở về rồi, ra ngoài đi ăn cơm cùng chị thôi.”

.....

Thượng Tâm buồn buồn không vui ngồi ở tiệm ăn ở tầng dưới của câu lạc bộ thể hình, ngồi đối diện với cô không ai khác mà chính là Tự Nãi Tiêm. Cô ta không mặc cảnh phục, không trang điểm, vẻ ngoài nghiêm túc khi ở cục cảnh sát cũng biến mất, cả người khoan khoái, có điều giờ phút này vẻ mặt của cô ta có chút lo lắng, không ăn khớp với bộ dáng cả người khoan khoái của cô ta. “Thật ngại quá, chỉ tại chị lỡ miệng nói ra làm hai người cãi nhau. Phi Phàm cũng thật là, cũng không phải chuyện gì lớn, sao lại không nói rõ ràng với em chứ! Giữa chị và Từ Kỳ cũng không có bí mật gì, vừa mới bắt đầu chị đã nói rõ ràng với anh ấy về tình sử của chị, dù sao thì đối với phương diện này đàn ông rất để ý, vẫn làm sớm nói rõ ràng thì tốt hơn, nếu không để đến lúc ở cùng nhau rồi mới phát hiện ra thì hỏng bét.” Tự Nãi Tiêm nói xong, có chút ngại ngùng sờ sờ đầu, nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng, “Kỳ thực lần đầu chị cùng với Cốc Từ Kỳ cũng rất hoảng sợ, thật sợ anh ấy sẽ bỏ chị, trình tiết của con gái rất quan trọng, đàn ông đều rất để ý đến trình tiết của người con gái.”

“Nói như vậy thì Thiệu Phi Phàm cũng để ý rồi?” Thượng Tâm rất khiếp sợ đối với loại lý luận này.

Tự Nãi Tiêm mừng thầm, trong lòng cười nhạo Thượng Tâm trăm ngàn lần, chỉ nói hai câu liền có thể làm cho cô là Thiệu Phi Phàm nao loạn một trận, cô ta tưởng rằng Thiệu Phi Phàm lấy được bảo vật gì, vừa mới tiếp xúc liền biết là một cô gái xinh xắn nhưng ngây thơ ngu xuẩn, cũng chỉ thường thôi.

Thượng Tâm căn bản là không xứng với Thiệu Phi Phàm, dựa vào thực lực và bối cảnh gia đình anh, anh cần một người giống như cô ta, có tài có đức, có thể giúp anh thăng tiến trong sự nghiệp, chứ không phải là một cô tiểu thư ngu ngốc.

Tự Nãi Tiêm quan sát biểu tình của Thượng Tâm, nhìn thấy cô từ khiếp sợ biến thành hoảng loạn, thậm chí là sợ hãi, cô ta cười lạnh, cảm thán phong thủy luân chuyển (sự thay đổi của cuộc sống), lần trước ăn lẩu xong cô ta đã hòa hảo với Cốc Từ Kỳ, nhưng không ngờ lại nghe được Cốc Từ Kỳ nói sau khi cô ta đến sân bay đã gây ra chuyện lớn. Lúc đầu cô ta vẫn còn suy đoán, nhưng hôm nay nhìn thấy vẻ mặt này của Thượng Tâm, rõ ràng cô ta đã đoán đúng sự việc xảy ra ngày hôm đó.

Tự Nãi Tiêm tiếp tục đóng giả bộ dáng một người chị tốt quan tâm cô, “Nhưng mà không sao, tuổi em còn nhỏ, lại đơn giản hồn nhiên, đàn ông thích nhất là loại em gái ngoan như em, làm cho bọn họ có cảm giác vợ mình chính là người đơn thuần nhất, lòng tự tôn của đàn ông ấy mà! Có lúc chị thật ngưỡng mộ em sớm như vậy đã gặp được một người đàn ông tốt. Không giống chị, lúc gặp Cốc Từ Kỳ, chị đã không còn đơn thuần nữa rồi, tuy nói Từ Kỳ không để ý đến quá khứ của chị, nhưng có lúc lại lỡ miệng nói ra, anh ấy sẽ nói lúc trước chị thế nào, một câu nói tưởng chừng đơn giản nhưng lại đâm trúng trái tim chị. Đàn ông bọn họ cũng không xem lại quá khứ của bọn họ như thế nào, chơi đùa ra sao, nhưng tuyệt đối để ý đến quá khứ trước đây của vợ mình như thế nào. Chỉ sợ có một chút xíu sai lầm cũng bọn họ so đo cả đời. Cho dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại so đo muốn

chết, nếu không tại sao bây giờ lại có nhiều cô gái trước khi kết hôn đi làm phẫu thuật vá màng trinh cơ chứ.” Tự Nãi Tiêm càng nói càng đắc ý, thẳng đến khi sắc mặt Thượng Tâm trắng bệch, cô ta mới giả vờ giờ tay xem đồng hồ, cố làm ra vẻ kinh hoàng kêu một tiếng, “Trời ơi, đã đến giờ này rồi cơ à, Thượng Tâm, ngại quá, chị đã hẹn với Tử Kỳ giờ này cùng nhau đi mua đồ dùng gia đình rồi, chị phải đi trước đây, em về một mình không sao chứ?”

“À...không sao.” Thượng Tâm hoảng hốt trả lời, cứng ngắc cười với Tự Nãi Tiêm đưa mắt nhìn cô ta rồi đi. Đến khi Tự Nãi Tiêm đã đi xa, không còn nhìn thấy bóng dáng nữa, cô mới quay đầu lại nhìn chén trà ở trước mặt mình.

....

Thiệu Phi Phàm chấp hành nhiệm vụ xong không nhìn thấy cô, sau khi gọi điện thoại cho Thượng Tâm không được, liền trực tiếp đến tiệm cơm ăn cơm. Nhưng vừa mới bước vào tiệm cơm liền nhìn thấy Thượng Tâm đang ngồi một mình ở lô ghế dài, cả người ngây ngây ngốc ngốc.

“Thượng Tâm”

Thượng Tâm nghe thấy có người gọi cô, sững sờ quay đầu, ngược mắt lên nhìn thấy là Thiệu Phi Phàm liền cười khỏ, đứng dậy, đi vòng qua anh.

.....

Lời tác giả muốn nói: Tôi không chột dạ, thật đấy, một chút cũng không chột dạ, mọi người phải tin tôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Bên bờ tan vỡ

“Đang làm gì? Không nghe thấy tôi gọi em sao?” Thiệu Phi Phàm thấy Thượng Tâm đang ngơ ngẩn không nghe mình gọi trong lòng tức giận, giọng nói lớn hơn một cách mất tự nhiên.

Thượng Tâm mím môi, gương mặt cứng cỏi, nhưng không nói chuyện.

Thiệu Phi Phàm càng thêm tức, liền kéo Thượng Tâm ngồi lên xe, Thiệu Phi Phàm đạp ga chạy thẳng tới nhà. Nhưng đến nhà, Thượng Tâm lại cố chấp không chịu vào nhà, “Thượng Tâm, em hôm nay rốt cuộc là làm sao?”

“Tôi không làm sao cả.”

“Không làm sao, vậy em cố tình gây sự sao?” Chuyện tôi cùng Tự Nãi Tiêm cũng đã nói rõ ràng cho em biết rồi, em còn muốn như thế nào nữa?”

Thượng Tâm ngược mắt lên, ôn hòa nói: “Không muốn như thế nào, tôi muốn về nhà, anh đưa tôi về nhà.”

“Không nói rõ ràng thì em không được về nhà.” Thiệu Phi Phàm tức giận lớn tiếng quát.

“Anh không đưa, tôi tự về.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Tâm cũng đỏ lên vì tức giận, đúng lúc đó một chiếc taxi chạy đến, Thượng Tâm liền ngăn lại leo lên xe.

Thiệu Phi Phàm nhìn taxi chạy đi, hồi lâu cũng không suy nghĩ được gì, giận dữ mắng câu thô tục, vung cánh tay mặc kệ Thượng Tâm mà vào nhà, “Chết tiệt, nuông chiều sinh ra hư hỏng rồi.” Một ngày này bị Thượng Tâm cố tình gây sự thực là không thể nhẫn nại. Thiệu Phi Phàm nói thầm trong lòng, nếu hần chủ động tìm Thượng Tâm, thì hần không phải đàn ông. Con gái thật đúng là không thể quá cưng chiều, hếch mặt lên trời, không biết mặt trời mọc từ đằng nào.

Càng nghĩ càng nhận định, cứ để mặc Thượng Tâm mấy ngày không quan tâm đến cô, để cho cô biết cái gì là đúng cái gì là sai.

Kiên định suy nghĩ, đi tắm rồi ngủ. Nhưng nằm trong chăn, vẫn là không yên lòng lại bỏ dậy gọi điện thoại cho Thượng Tâm, hỏi một chút xem cô đã bình an về đến nhà hay chưa? Nhận máy là Hạ Hâm Hữu, nói Tâm Tâm đã sớm về đến nhà, chỉ là về nhà cũng không ăn cơm, nói một lời rồi lên lầu ngủ.

Thiệu Phi Phàm cũng không nhiều lời, không ăn một bữa cũng không có chết, biết cô về đến nhà cũng yên tâm, liền cúp điện thoại.

Hạ Hâm Hữu bỏ điện thoại xuống, tâm cũng treo lên. Bọn nhỏ này giọng nói đều không đúng, đã cãi nhau hay sao? Ngồi trở lại phòng khách đầy đầy Thượng Trạ Bắc “Ông một lát đi nhìn xem Tâm Tâm nhà mình một chút, nếu con không ngủ, thì ông cùng con tâm sự.

“Thế nào?” Mỗi lần vợ của ông đề cho ông nói chuyện phiếm với con gái, là biết con gái tâm tình không tốt hoặc có tâm sự trong lòng, làm cho ông phải đi tìm hiểu.

"Không thấy hôm nay con gái mình trở về như thế nào sao? Mới vừa rồi Tiểu Thiệu lại gọi điện thoại tới, tôi nghe có điểm không đúng, thời gian này hai đứa dính chặt nhau còn hạn không được ở cùng một chỗ 24/24, ngày nào không phải Tiểu Thiệu đưa Tâm Tâm về còn phải ngồi một hồi nữa."

"Cãi nhau? Tiểu Thiệu này thật quá đáng, cãi nhau cũng không thể để Tâm Tâm tự về nhà như thế chứ, chúng ta tìm hấn đi...." Thượng Trạm Bắc chưa nói xong đã đứng dậy, Hạ Hâm Hữu giận đến hung hăng đá một cước vào bắp chân ông. "Vợ à, làm sao bà lại đá tôi?"

"Cãi nhau là chuyện của hai đứa nó, thế nào cãi nhau lại cho là Tiểu Thiệu quá đáng đây? Ông cũng không thể nghĩ đến là do chính con gái của ông kia à, để cho ông với mẹ cung chiêu thành cái dạng gì rồi?"

Lời này Thượng Trạm Bắc không cho là đúng, "Con gái tôi thì làm sao? Cô gái không có tính giận dỗi thì còn gọi là con gái sao? Hơn nữa, Tâm Tâm nhà mình qua năm đã có thể đi thực tập ở cục, vừa tốt nghiệp xong là trở thành nữ cảnh sát có tư thế hiên ngang mạnh mẽ. Bà xem xem trong đại viện có mấy ai làm nữ cảnh sát? Là tôi không muốn khoe khoang, nếu không nói ra làm tức chết mấy lão già kia." Thượng Trạm Bắc kiêu ngạo nói.

Hạ Hâm Hữu cực kỳ tức giận, trong lòng than thở thật sự là mẹ con giống nhau, trước kia thật không cảm thấy chồng bà cùng mẹ chồng có tính thích khoe khoang, nhưng từ lúc có đủ trai gái, thì tính khoe khoang lại bộc phát ra. Bất đắc dĩ thờ dài, thật sự không muốn để ý đến ông nữa. Không nhìn ông nói liên miên về con gái, mà chính mình tự vào phòng con gái để tìm hiểu.

Đẩy cửa, trong phòng có đèn, quả thật là chưa ngủ, chỉ có điều Hạ Hâm Hữu đi vào, mới phát hiện Thượng Tâm không chỉ không ngủ mà còn trốn trong chăn lau nước mắt! Đây là làm sao vậy? Bà liền kéo Thượng Tâm ra khỏi chăn, "Tâm Tâm, tại sao khóc? không thoải mái chỗ nào sao?"

Thượng Tâm không nghĩ tới mẹ đi vào phòng mình, hoảng hốt vội lau nước mắt, nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều, cô dứt khoát cũng không lau nữa, chỉ theo lời mẹ nói, nói không thoải mái.

"Không thoải mái thế nào? Nói cho mẹ, mẹ đi gọi điện thoại cho phòng y tế."

Thượng Tâm lập tức lắc đầu, nức nở nói: "Không cần, ngực con chỉ đau một chút, thật sự không cần tìm bác sĩ."

"Ngực đau? Đây chính là bệnh nặng, phải gọi bác sĩ đến xem thế nào." Hạ Hâm Hữu biết rõ Thượng Tâm nói dối, nhưng vẫn gọi điện cho phòng y tế, một lát sau tiểu quân y đến làm kiểm tra nhịp tim, đo huyết áp cho Thượng Tâm, tất cả đều bình thường.

Dần vật một trận, Thượng Tâm càng thêm chột dạ. Bác sĩ vừa đi, chớp chớp mắt to không nói lời nào.

Hạ Hâm Hữu nháy mắt với Thượng Trạm Bắc, mình tự đi làm cơm cho Tâm Tâm.

"Cãi nhau với Tiểu Thiệu sao?"

Thượng Tâm lắc đầu.

"Vậy tại sao con khóc nhè? Ai chọc Tâm Tâm của ba, ba đi đánh hấn?"

Thượng Tâm lại lắc đầu, dao động xong, ngẩng đầu nhỏ lên nhìn ba của mình, trong lòng tựa như rối bời. "Con....Con...." Lấp bắp "Con" một hồi cũng không còn "Con" ra một câu.

Thượng Tâm không nói, Thượng Trạm Bắc cùng Hạ Hâm Hữu cũng không còn biện pháp, nhưng Hạ Hâm Hữu nói rõ, mặc kệ hai đứa cãi nhau làm tâm tình không tốt, cũng không thể lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ thì ngủ! Thượng Tâm đồng ý, ngoan ngoãn ăn cơm, đôi vợ chồng mới ra khỏi phòng của con gái.

"Vợ à, tôi nhìn có cái gì không đúng nha!"

"Thật có cái gì đó không đúng!"

"... .."

Thiệu Phi Phàm liên tiếp mấy ngày bận rộn trong cục, cho đến thứ năm mới ngưng nghỉ một ngày. Ngủ cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, dọn dẹp xong phòng vừa nghĩ đến Thượng Tâm ngay cả điện thoại cũng không gọi cho mình, thật đúng là đáng giận! Cô gái này còn ngạo mạn hơn mình.

Núi không đến dựa vào ta, ta phải đến dựa sát vào núi.

Đứng dậy, lấy chìa khóa xe dự định đi đến trường học cùng Thượng Tâm ăn trưa. Ai biết, vừa đẩy cửa, Thượng Tâm liền đứng ở trước cửa! Trong lòng vui vẻ, "Bà xã, em rút cuộc cũng đến tìm tôi."

Thượng Tâm mặt cũng đen, cái miệng nhỏ nhấc cong lên, đẩy Thiệu Phi Phàm một cái vào nhà, trên người tựa hồ mang theo thuốc súng. Thiệu Phi Phàm nghĩ đây là do giận mình không đi tìm cô, đóng cửa tiến đến bên người cô, "Thời gian này bận chân vất lên cổ rồi...."

"Thiệu Phi Phàm, anh là có phải có tôi hay không có tôi đều như nhau!" Thượng Tâm giọng lạnh như băng đánh gãy lời của Thiệu Phi Phàm, dịch chuyển thân mình giữ một khoảng cách với Thiệu Phi Phàm. Cô chờ lâu như vậy, không ngừng thuyết phục bản thân, Thiệu Phi Phàm không phải người đàn ông bình thường, có lẽ anh không để ý. Nhưng là trong đầu luôn có một âm thanh khác nói cho cô biết, chỉ cần là đàn ông thì đều giống nhau, hướng chỉ thời

điểm cô cùng người khác ngủ còn bị chính mắt anh nhìn thấy. Giống như Tự Nãi Tiêm nói, có người đàn ông nào có thể không để ý đến đâu?

Thượng Tâm thầm nghĩ rằng cô tuyệt đối không chịu nổi về sau Thiệu Phi Phàm lấy việc này châm biếm cô, nếu thật sự không được, còn không bằng hiện tại nói rõ ràng thẳng thắn, nhưng là trong lòng lại không buông bỏ được.... Thượng Tâm mấy ngày nay vẫn luôn đấu tranh, người và trời giao chiến, có thể nói là thể xác lẫn tinh thần đều tiêu tụy. Giờ học không tiếp thu được gì không nói, mà ngay cả đi đường cũng có thể bị vấp ngã. Hôm nay tan học vừa ra khỏi lớp, cô tâm thần bất định lắc lư, thiếu chút nữa đụng vào bảng chỉ đường, nếu không phải được Kỳ Thành giữ chặt, cô không phải là bị đụng cho đến ngực.

Hoàn toàn không có tâm tư nghĩ đến giờ học buổi trưa, chạy ra khỏi trường ở trên đường phố đi vòng quanh, ai biết đi vòng quanh vòng quanh liền vòng đến trước cửa nhà Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm bị Thượng Tâm lúc này nói cho sừng sốt, nghĩ rằng cô lại trúng phải cái gì. Còn không suy nghĩ cẩn thận, Thượng Tâm đã bùng nổ rồi. "Thì ra là thật, anh thật sự có tôi hay không có tôi đều như nhau. Vậy anh còn nói cái gì thích tôi, còn nói cái gì yêu mến tôi!"

"Em làm sao vậy Thượng Tâm? Tôi khi nào thì nói có em hay không có em đều như nhau!" Thật sự là không hiểu ra sao cả.

"Cho dù anh chưa nói, trong lòng anh cũng là nghĩ như vậy, nếu không tôi hỏi anh làm sao anh không trả lời!"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Phong hồi lộ chuyển*...

(*Đột ngột thay đổi...)

"Thượng Tâm em sao vậy? Anh nói có hay không có em đều được lúc nào chứ?" Thật là không thể hiểu nổi.

"Coi như anh không nói ra nhưng trong lòng anh nghĩ như vậy, nếu không sao em hỏi anh lại không trả lời!"

"Anh trả lời cái gì cơ chứ, em vừa đến liền hỏi mấy vấn đề không thể hiểu nổi, anh biết trả lời như thế nào?" Thiệu Phi Phàm vẫn không hiểu, sao thoáng cái Thượng Tâm đã biến thành bộ dáng như vậy. "Thượng Tâm, rốt cuộc là em bị làm sao vậy?"

"Em làm sao? Em có thể thế nào? Ngay cả em cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa?" Thượng Tâm bụng đầy ủy khuất nhưng lại không thể nói rõ ra được, cái gai trong lòng đâm vào càng ngày càng sâu, càng sâu thì càng đau, cô bị đau sắp chết mất, cũng sắp phát điên rồi. "Thiệu Phi Phàm, anh có hối hận khi thích em không?"

Tại sao lại nói như vậy? Thiệu Phi Phàm thờ dài, kéo cô ngồi xuống, "Tại sao anh phải hối hận, thích thì cũng đã thích rồi, hối hận có tác dụng không?" Lời nói này của anh làm cho cô bình tĩnh lại, nhưng câu nói cuối cùng của anh đâm trúng nỗi lòng của Thượng Tâm, giống như cửa một nhát vào trái tim cô.

Hối hận có tác dụng gì? Anh ấy hối hận rồi sao? Hay là anh ấy sẽ hối hận? Suy nghĩ lung tung làm cái gai trong lòng Thượng Tâm hoàn toàn đâm xuyên qua thân thể cô, ánh mắt của cô giống như gai nhọn nhìn chằm chằm Thiệu Phi Phàm. "Nếu như có một ngày anh hối hận, đừng bao giờ nói cho em biết. Thiệu Phi Phàm, nếu như anh không cần em nữa, ghét bỏ em, thì nói ngay bây giờ, nếu như bây giờ anh không nói vậy sau này cũng đừng nói ra."

Nói nặng lời như vậy, Thiệu Phi Phàm tất nhiên phát hiện được đã xảy ra chuyện gì đó, "Tự Nãi Tiêm cho em uống thuốc gì vậy, anh thấy bệnh của em cũng không nhẹ đâu!" Lời nói thâm sâu, anh đứng dậy muốn gọi điện thoại, Thượng Tâm nhào tới, cướp lấy điện thoại, "Anh muốn hỏi xem cô ta nói linh tính cái gì với em, để em phải nghi ngờ vớ vẩn như vậy."

"Chị Nãi Tiêm nói gì với em thì có liên quan gì?"

"Đương nhiên là có liên quan rồi!"

"Không có. Thiệu Phi Phàm, anh căn bản không biết, chị ấy nói gì với em đều không quan trọng, quan trọng là anh nghĩ như thế nào, anh cảm thấy thế nào?" Thượng Tâm giọng khàn khàn, đỏ hốc mắt, cầm lấy điện thoại của Thiệu Phi Phàm ném trên mặt đất.

Điện thoại bị đập xuống nền nhà phát ra một thanh âm nặng nề, pin và thân máy đều bị bung ra. Hai người đều trầm mặc, có thể nhìn ra Thượng Tâm đang rất tức giận, tức giận kèm theo bi thương.

Nhưng Thiệu Phi Phàm cũng không biết phải làm sao, vì anh căn bản không biết tại sao cô lại tức giận và thương tâm như vậy. Giống như hai người đang kể một câu chuyện, người này nói thế này, người kia lại nói thế kia, vĩnh viễn không thể cùng chung tiếng nói. Anh cũng lạnh mặt lại, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh để đối mặt với cô, ôn hòa nhã nhặn nói: "Em muốn âm ỉ, náo loạn ra sao đều được, nhưng em phải nói rõ ràng cho anh biết tại sao em lại âm ỉ,

náo loạn lên như vậy? Em đã nói không có liên quan gì đến Tự Nãi Tiêm, anh liên không nhắc đến cô ta nữa, chỉ nói về em thôi, không nói với em quan hệ của anh và cô ta là anh không đúng, nhưng nếu như em biết bọn anh đã là quá khứ của nhau rồi, cô ta sắp lập gia đình, anh cũng có vị hôn thê rồi, đều không còn liên quan gì đến nhau nữa. Anh không thể hiểu nổi, anh làm gì khiến em không vui. Thượng Tâm, em có biết bây giờ em biến thành bộ dáng gì không?”

Thượng Tâm tất nhiên biết bộ dáng bây giờ của mình rất giống như một người đàn bà chanh chua! Nhưng cô không có biện pháp không chế bản thân mình, cô thích Thiệu Phi Phàm, càng thích càng sợ anh đề ý.

Cô yếu ớt nhìn lên, trong mắt đầy nước, cô biết Thiệu Phi Phàm đang nhìn cô, chờ đợi câu trả lời của cô, nhưng cô không có dũng khí nói ra, càng cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn anh nữa, theo bản năng ngã ngồi trên sàn nhà, ô ô khóc.

Thiệu Phi Phàm thật là không biết nên đối với cô như thế nào, muốn vào nhà vệ sinh cầm cho cô cái khăn mặt, ai biết được vừa mới quay người đã bị cô gái nhỏ ôm lấy chân.

Thượng Tâm cho rằng anh muốn đi, vội nhào qua ôm lấy chân anh, “Đừng đi, Thiệu Phi Phàm, anh đừng đi, anh đừng bỏ em! Anh không thể làm cho em thích anh rồi, lại chê em không tốt, không cần em nữa.”

Thiệu Phi Phàm gần như bị cô chọc cười, hình như từ đầu tới cuối anh đều chưa từng nói anh không cần cô mà. Anh nhẩn nại ngồi xổm xuống, ôm lấy cô, ôm cô ngồi lên ghế sofa. Thuận tay lấy vải khăn sofa lau mặt cho cô, nhìn cô một lúc, không nói rõ được trong lòng cảm thấy thế nào, có chua có ngọt có chất. “Được rồi! Đừng khóc nữa!” Giọng nói hơi lớn tiếng một chút, quả nhiên làm cho Thượng Tâm bẹp miệng thu lại nước mắt.

Đợi cô bình ổn một chút, Thiệu Phi Phàm nghiêm mặt hỏi tiếp, “Nói đi, trong lòng em rốt cuộc là suy nghĩ cái gì vậy? Em không thể vô duyên vô cớ đối với anh như vậy.”

Đầu tiên Thượng Tâm không nói, nhưng Thiệu Phi Phàm vừa muốn đặt cô xuống, cô liền sống chết nắm lấy quần áo anh, uốn éo vặn vẹo, nghẹn ngào nói, “Em lo lắng, cũng sợ hãi, sợ anh đề ý... đề ý em...”

“Đề ý cái gì?” Thiệu Phi Phàm cau mày.

Đầu của Thượng Tâm gần như chôn vào trong ngực anh, giọng nói càng ngày càng nhỏ, “Đề ý em không phải là lần đầu tiên, đề ý em không có đơn thuần giống như anh hi vọng.”

Câu nói này, anh phải nghĩ một phút mới rõ ràng “lần đầu tiên” ám chỉ điều gì. Sắc mặt trong nháy mắt đen lại, anh cũng không cần phải xác minh việc này với ai, anh dám lấy đầu ra bảo đảm, chuyện này chắc chắn là Tự Nãi Tiêm nói cho Thượng Tâm biết. Thượng Tâm chỉ là một đứa trẻ đơn thuần, cô được nhà họ Thượng bảo hộ quá tốt, đừng nói đến trình tiết của người phụ nữ, ngay cả chuyện nam nữ cũng là sắp kết hôn rồi mới biết. Trách không được cô bé này náo loạn lên như vậy, không có việc gì cũng dò xét anh, chất vấn anh, xét đến cùng, chẳng qua là không có cảm giác an toàn mà thôi.

Về mặt buồng lòng, anh hung hăng vỗ vào đầu của cô gái nhỏ.

“Đau!” Thượng Tâm làm nũng kêu lên.

“Chính là muốn em đau, muốn em phải nhớ kỹ, xem lần sau em còn dám tự mình suy nghĩ loạn hay không! Thượng Tâm, hai người sống chung với nhau thì phải tín nhiệm nhau. Nếu như anh đề ý chuyện giữa em và Thần Tri Thư thì hôm xảy ra sự việc đó, anh đã để cho Thần Tri Thư cưới em rồi, sao phải đợi đến bây giờ mới hối hận cơ chứ?” Thiệu Phi Phàm nhìn cô, thấy cô khóc đến đỏ hết mũi lên, thật sự là không có biện pháp đối với cô.

Thượng Tâm nửa tin nửa ngờ, lúc này lại vô cùng thẳng thắn, “Em không biết, em không biết phải tin ai. Chị Nãi Tiêm nói, chị ấy nói lúc cãi nhau, chồng chị ấy vẫn hay nhắc đến trước kia chị ấy như thế nào. Thiệu Phi Phàm, nếu như sau này anh cũng đối xử với em như vậy, em thật sự chịu không nổi.”

“Cô gái ngốc, anh sẽ không như vậy.” Không những anh không như vậy, mà Cố Tử Kỳ cũng không phải một người đàn ông nhỏ nhen, nào Tự Nãi Tiêm thật đúng là bị úng nước, nhưng rõ ràng là trong não của Thượng Tâm còn bị úng nước nhiều hơn cô ta. Ôm Thượng Tâm vào nhà vệ sinh đi rửa mặt, để cô ngồi một mình, yên tĩnh suy nghĩ.

Thượng Tâm yên lặng một lát, trong lòng cũng bình tĩnh lại. Vừa nghĩ đến mấy ngày hôm nay, bản thân mình thực sự là cố ý gây chuyện, liền ngượng ngùng, liếc trộm nhìn Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô, thật sự là không biết nói gì mới tốt. Thật ra sự việc rất đơn giản, Tự Nãi Tiêm thấy Thượng Tâm đơn thuần, cố ý khích bác cô, muốn hai người bọn họ chia tay nhau. Nhưng Thiệu Phi Phàm không nghĩ ra, vì sao Tự Nãi Tiêm phải làm như vậy, bọn họ chia tay đối với cô ta có gì tốt?

Chẳng lẽ muốn nói lại tình xưa? Nếu Tự Nãi Tiêm nghĩ như vậy, anh chỉ có thể nói, thật con mẹ nó vớ vẩn! Nếu như cô ta làm loạn tới mức anh và cô gái nhỏ chia tay, Thiệu Phi Phàm nắm chặt bàn tay, thì đừng trách anh không nhớ đến tình xưa nghĩa cũ.

Quét mắt nhìn thấy bộ dáng cô dâu nhỏ của Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm suy nghĩ, bất quá cũng phải cảm ơn Tự Nãi Tiêm, nếu không có kế ly gián này của cô ta, anh cũng sẽ không biết được cô vợ nhỏ nhà anh không thể rời xa anh. Thường ngày, muốn cô nói câu “thích” cô ấy đã ngại ngần không dám nói, bị hôn cũng đỏ mặt nửa ngày, nhưng bây giờ, lại khư khư ôm chân anh không để anh đi.

Nghĩ đến đây, liền cong khóe miệng, con người của Thiệu Phi Phàm xoay chuyển, suy nghĩ: Xét đến cùng vẫn là Thượng Tâm không có cảm giác an toàn thôi! Nếu cô không có cảm giác an toàn, anh liền cho cô vậy.

Lại ôm cô đi đến trước ghế sofa, chống cánh tay vào cô ở trong ngực, “Thượng Tâm, em có thích anh không?”

Thượng Tâm đỏ mặt, nhưng vẫn gật đầu một cái thật mạnh.

“Thích đến mức nào?”

Mặt Thượng Tâm càng đỏ hơn, trong mắt mang theo tia ủy khuất, “Thích đến mức sợ anh sẽ bỏ rơi em.”

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi. Thiệu Phi Phàm cười ôm cô dậy, “Anh sẽ không bỏ em, bây giờ anh chứng minh cho em xem.”

“Hả?!”

“Có mang theo chứng minh thư không?”

Chứng minh cần phải có chứng minh thư sao? Thượng Tâm không hiểu nhìn Thiệu Phi Phàm, tay chỉ vào túi xách, “Ồ trong túi xách.”

Thiệu Phi Phàm vừa nghe thấy cô nói vậy, liền đặt cô xuống mở túi xách ra, tìm được chứng minh thư. Sau đó đứng dậy lấy chứng minh thư của mình từ trong túi áo khoác treo ở cửa, cầm hai thẻ chứng minh thư trong tay, đang định gọi điện thoại mới nhớ ra là điện thoại đã bị Thượng Tâm đập vỡ rồi. Cười bất đắc dĩ, quay người nói với Thượng Tâm, “Đưa điện thoại của em cho anh.”

“Ồ!” Thượng Tâm ngỡ ngàng đưa điện thoại cho anh, chỉ thấy Thiệu Phi Phàm nhanh chóng ấn số. Cùng bên kia huyền thoại nói một hồi, sau đó mới cười hi hi kéo tay cô đi ra ngoài.

“Thiệu Phi Phàm, chúng ta đi làm gì vậy?” Cô vẫn như cũ không hiểu ra làm sao.

Ngắt cái mũi nhỏ bé của cô, mặc áo khoác vào, cầm theo chìa khóa xe dắt cô xuống tầng, thần bí nói: “Đi chứng minh anh sẽ không bỏ rơi em.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Liễu ngạn hoa minh*

(* Mắt thấy không còn đường tiến nữa thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hi vọng)

Thiệu Phi Tri nhận được điện thoại của Thiệu Phi Phàm thì rất kinh ngạc, e rằng đây là lần đầu tiên đứa em trai này chủ động gọi điện thoại cho anh, “A Thiệu, tìm anh có việc gì?”

“Anh hai, anh có quen người của cục dân chính không?”

Ồ, thì ra là có việc cần anh giúp, việc này càng hiếm gặp nha, “Quen thì có quen, em có việc sao?”

“Có, bây giờ em phải đến cục dân chính làm chút việc, nhưng thiếu mất một vài chứng từ, anh có thể nói với họ một câu không?”

“Chuyện nhỏ, em cứ đến đó đi, bây giờ anh liền gọi điện thoại cho chủ nhiệm cục dân chính, em cứ trực tiếp đến đó là được.”

“Cảm ơn anh hai!”

Thiệu Phi Tri cúp máy, nhướn lông mày. Tuy nói không phải là cùng một mẹ sinh ra, nhưng vẫn là em trai của mình, ba anh em bọn họ là thật sự yêu thương nhau. Cả nhà chưa từng coi nó là người ngoài, chỉ có Thiệu Phi Phàm luôn xem mình là người ngoài thôi. Từ khi đặt hôn nhân với nhà họ Thượng, mới kéo gần khoảng cách giữa người nhà bọn họ, ba cũng cười nhiều hơn. Hôm nay, Thiệu Phi Phàm có chuyện liền chủ động gọi điện thoại cho anh, anh rất vui mừng.

Lập tức gọi điện cho cục dân chính, cúp điện thoại xong thì đoàn trưởng Từ bước vào. Vừa nhìn thấy mặt anh mang theo thần sắc vui vẻ thì trêu đùa hỏi: “Đồng chí chính ủy có chuyện vui gì vậy?”

Thiệu Phi Tri bĩu môi, “Tôi làm gì có chuyện vui nào. Là đứa em trai cứng đầu nhà tôi hôm nay đột nhiên gọi điện thoại nhờ tôi một việc, người làm anh như chúng tôi cũng thật là hèn mọn, giúp người ta làm việc mà còn vui tươi hơn hờ. Vì vậy tôi mới gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tạ của cục dân chính.”

Đoàn trưởng Từ vừa nghe thấy vội nói, “Cục dân chính? Chỗ đó không phải là nơi kết hôn, li hôn sao? Em trai ngài đi đến đó làm gì?”

“Nói cái gì mà chứng từ không đầy đủ, hỏi tôi có quen người ta thì nói giúp một câu...” Thiệu Phi Trì còn chưa nói hết lời, trong lòng lộp bộp một cái, “Ài da, không phải là tên cứng đầu đó mang con gái nhà người ta đi nhận giấy kết hôn đấy chứ?”

“Em trai của ngài không phải là đã đính hôn với cháu gái của thủ trưởng Thượng sao?” Đoàn trưởng Từ cũng buồn bực theo.

“Đúng là đã đính hôn rồi, nhưng đứa bé đó mới hai mươi tuổi, người nhà họ Thượng làm sao nỡ gả sớm như vậy”, càng nói càng buồn bực, nếu như Thiệu Phi Phàm đi nhận giấy đăng ký với Thượng Tâm, cùng lắm là thêm cái tội tiền trạm hậu tẩu. Nhưng nếu nó đi nhận giấy đăng ký với người khác thì đó chính là tội lớn phản quốc. Tiểu tử, cậu đừng có hại chết anh hai cậu nha.

“Không được, tôi phải đi xem sao”. Nói xong, Thiệu Phi Trì lập tức rời khỏi phòng làm việc, đi ra khỏi cửa rồi mới nhớ tới, quay đầu lại xin nghỉ, “Đoàn trưởng, chiều nay tôi nghỉ.” Không đợi đoàn trưởng Từ đáp ứng người đã quay người đi mất rồi.

Đoàn trưởng Từ nhìn ngoài cửa không thấy bóng dáng anh nữa, cười cười lắc đầu, rõ ràng là em trai anh ta cưới vợ, nhưng so với chính mình cưới vợ anh ta còn kích động hơn. Hơn nữa, khi anh ta từ quân khu chạy tới cục dân chính, chỉ sợ người ta đã nhận được giấy đăng ký từ lâu rồi.

...

Thiệu Phi Phàm mang Thượng Tâm chạy xe thẳng đến cục dân chính, chủ nhiệm Tạ của cục dân chính biết được là em trai của Thiệu Phi Trì, rất nhiệt tình tiếp đón bọn họ, nộp tiền, chụp ảnh, tuyên thệ, ...tất cả các thủ tục không đến hai mươi phút đã làm xong.

“Chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.” Nhận lấy hai tờ giấy chứng nhận màu đỏ chót từ trong tay của nhân viên làm việc, Thiệu Phi Phàm lớn tiếng nói lời cảm ơn.

“Cảnh sát Thiệu, khi nào tổ chức tiệc cưới nhớ gửi cho tôi một thiệp mời đấy nhé!” Chủ nhiệm Tạ

Cười ha ha nói.

Không có chủ nhiệm Tạ giúp đỡ thì Thiệu Phi Phàm cũng không có cách nào nhận được giấy đăng kí, cười ha ha đáp lời, “Tất nhiên, tất nhiên, hôm nay rất cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn gì chứ, chi là chuyện nhỏ. Nếu có vấn đề gì tôi nhất định sẽ đi tìm chính ủy Thiệu,” chủ nhiệm Từ mở miệng nói đùa. Nhưng vừa quay đầu lại nhìn cô dâu, sao lại có vẻ mặt ngờ ngác ngốc nghếch thế này? “Cô dâu vui quá còn chưa hoàn hồn lại.”

Thiệu Phi Phàm cúi đầu nhìn Thượng Tâm, nhìn không được thấp giọng cười, nào phải bộ dáng vui mừng không nói nên lời, rõ ràng là não bộ chưa kịp hoạt động! Anh hàn huyên vài câu với chủ nhiệm Tạ rồi lúi cúi kéo Thượng Tâm vẫn còn đang mơ hồ lên xe.

Mở hai tờ giấy chứng nhận kết hôn ra, sau đó gạt đầu một cái, đưa cho Thượng Tâm

Thượng Tâm cầm giấy chứng nhận, nhìn biểu tượng quốc huy ở ngay chính giữa, lại mở ra xem ảnh hai người vừa mới chụp, thấy mình ở trong ảnh cười thật ngốc nghếch. Vừa rồi cô như người mất hồn bị kéo đến trước máy chụp ảnh. Thiệu Phi Phàm nắm lấy hai bả vai cô cười vui vẻ, “Vợ ơi, cười lên nào”, sau đó cô cười một cái, đèn máy ảnh chợt lóe, sau khi chụp ảnh xong nhiếp ảnh gia hô lên một tiếng “Được rồi.” Hai người được dẫn qua một cửa khác đợi ảnh chụp, sau hai phút ảnh đã rửa xong, hai người lại bị đưa đến một cửa khác (đi làm thủ tục khác). Tuyên thệ, ký tên, từng việc từng việc, tốc độ rất nhanh, cô căn bản không có thời gian nghĩ xem mình đang làm gì.

Bây giờ cầm giấy chứng nhận kết hôn rồi, Thượng Tâm không thể nào tin nổi đây là sự thật! Từ đầu đến cuối làm không đến hai mươi phút, cô từ một thiếu nữ đã trở thành vợ người ta rồi sao? Quay đầu nhìn Thiệu Phi Phàm, “Chúng ta kết hôn rồi?”

Thiệu Phi Phàm cười khế, “Giấy chứng nhận kết hôn không phải đang ở trong tay em sao!”

Thượng Tâm siết chặt tờ giấy chứng nhận kết hôn trong tay, vẫn có cảm giác không chân thật. Giờ tay lên đánh một cái thật mạnh vào miệng, “Ồi, đau quá!”

Thiệu Phi Phàm bị cô hù dọa, nắm quai hàm của cô, quay mặt cô về phía mình, “Em là hồ hay sao mà lại dùng sức lớn như vậy đánh vào miệng, có thể không đau được sao?” Vừa nói, anh vừa lấy tay vuốt ve mặt cô, làn da Thượng Tâm mềm mịn, vừa đánh một cái như vậy, mặt liền đỏ một mảng. Trong lòng thầm nghĩ, cô vợ nhỏ này thật ngốc mà. Nhưng người ngốc có cái phúc của người ngốc, nếu không sao có thể gả cho anh cơ chứ! Càng nghĩ như vậy anh lại càng thấy đặc ý.

Khuông mặt nhỏ nhắn của Thượng Tâm hiện lên vẻ đau khổ, “Em đánh để xem có phải đang nằm mơ không?”

“Vậy có phải mơ không?” Anh thuận miệng hỏi.

Cô lắc lắc đầu, đau như vậy khẳng định không phải là nằm mơ rồi. Nhưng mà không đúng, bọn họ đang cãi nhau ở nhà, cãi nhau một hồi, Thiệu Phi Phàm lại hỏi cô chứng minh thư, cầm lấy chứng minh thư rồi lôi kéo cô ra ngoài muốn chứng minh anh sẽ không bỏ rơi cô, sau đó hai người liền kết hôn. Cãi nhau cũng có chút không thể tưởng tượng nổi đi? Cũng không phải là không thể tưởng tượng nổi mà đơn giản chỉ là không thể giải thích rõ được, suy nghĩ viên vông. . . ôi ôi, chính là suy nghĩ viên vông cũng không nghĩ tới kết hôn nha!

“Thiệu Phi Phàm, em vẫn cảm thấy có cái gì không đúng.”

Thiệu Phi Phàm cười khê, có đúng hay không thì bọn họ cũng đã kết hôn rồi, tuy là bị kích động mới đi kết hôn, nhưng đôi người có mấy lần kích động chứ. “Không phải em sợ anh sẽ không cần em sao? Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp được pháp luật bảo vệ, chính là nói anh không thể bỏ rơi em rồi, em cũng không cần phải suy nghĩ lung tung những chuyện không đâu nữa. Kết hôn rồi, chúng ta là một gia đình, những chuyện xảy ra trước hôn nhân chúng ta coi như chuyện nhỏ mà bỏ qua, sau này an ổn sống qua ngày, chỉ nghĩ đến tương lai thôi.”

Trong lòng dù có cảm thấy không đúng, khó chịu hơn nữa cũng bị lời nói về cuộc sống an ổn sau này của Thiệu Phi Phàm xóa sạch, anh muốn cô không nghĩ về quá khứ, hứa hẹn với cô về tương lai, sự cảm động vô bờ ngưng tụ ở trong lòng, đối với việc mấy ngày nay cô luôn nghi ngờ này nọ, cố tình gây sự mà cảm thấy hồ thẹn, “Em xin lỗi” vừa nói vừa chủ động lao vào vòng ôm của anh, dán vào bộ ngực của anh, ôm thật chặt lấy hông của anh.

“Cô gái ngốc, nói xin lỗi gì chứ, chúng ta đã trở thành vợ chồng rồi.” Thiệu Phi Phàm cúi đầu hôn lên mái tóc của cô, khoe mắt cười lộ ra những nếp nhăn. Vừa nghĩ tới mới hơn một năm trước hai người gặp nhau trong quán bar LQVE, ai có thể nghĩ đến hôm nay bọn họ sẽ kết hôn chứ! “Sau này em phải thường xuyên nói ba chữ, chính là em yêu anh, không được nói em xin lỗi.”

Thượng Tâm xấu hổ vui đầu thật sâu vào trong lòng anh, nhưng cái gật đầu nhẹ của cô làm cho không khí trong xe nhảy mất trở nên nồng tình mật ý.

Có điều, đúng lúc này bầu không khí tốt đẹp như vậy, lại có người đến sát phong cảnh.

Thiệu Phi Tri đến cục dân chính, quét mắt nhìn một vòng, vừa đưa mắt liền nhìn thấy chiếc xe cảnh sát của Thiệu Phi Phàm. Tài xế còn chưa dừng xe hẳn, anh đã mở cửa nhảy xuống xe, bước nhanh về phía chiếc xe cảnh sát.

Nhìn cửa kính xe trong suốt có thể thấy được một bên mặt của Thiệu Phi Phàm, không nhìn rõ mặt người phụ nữ được anh ôm vào lòng. Thiệu Phi Tri đã nhiều năm rồi mới mất bình tĩnh như ngày hôm nay, anh đi qua, trực tiếp gõ lên cửa kính xe.

Thiệu Phi Phàm nghe thấy tiếng quay đầu lại, vừa nhìn thấy là anh hai thì có chút kinh ngạc. Lại nhìn thấy anh thở phào nhẹ nhõm, rồi ánh mắt phức tạp thì càng không hiểu gì. Để Thượng Tâm ngồi từ té rồi mở cửa ra xuống xe, “Anh hai, sao anh lại đến đây?”

“Em còn không biết ngưng mà hỏi anh. Anh hỏi em, em đến cục dân chính làm gì?”

“Đến cục dân chính còn có thể làm gì, tất nhiên là kết hôn rồi. Không kịp đến nhà họ Thượng lấy hộ khẩu, cho nên mới nhờ anh nói với người ta một câu.” Anh nói như đó là chuyện đương nhiên.

Thiệu Phi Tri thở hổn hển, “Kết hôn, kết hôn, em nói thật nhẹ nhàng, cũng không nói là kết hôn với ai, em thật sự nghĩ trái tim của anh hai quá tốt rồi.”

Thượng Tâm lúc này cũng xuống xe, nhìn thấy sắc mặt Thiệu Phi Tri không tốt, cười xấu hổ chào một tiếng, “Anh hai”.

Thiệu Phi Tri tất nhiên là sẽ không lạnh mặt với Thượng Tâm, lại không thể không nói hai người này, “Hai người bọn em thật đúng là nghĩ gì thì làm đó.”

Thiệu Phi Phàm lập tức liền nghĩ ra Thiệu Phi Tri lo lắng điều gì, không khỏi cười ra tiếng. “Anh, anh sợ người em lấy không phải Thượng Tâm, bị mấy người lớn tuổi hai gia đình phản đối đi!” Nhìn cái nét mặt già nua của anh hai mình, càng muốn cười, “Bây giờ anh thấy rồi đấy, người đi đăng ký cùng em là Thượng Tâm, không phải người khác, nhiều nhất cũng chỉ bị tội tiền trạm hậu tẩu, sẽ không liên lụy đến cử tộc.” Nói xong liền cầm lấy giấy chứng nhận kết hôn trong tay Thượng Tâm, giống như là sợ anh hai vẫn chưa yên tâm vậy, đưa cho anh hai nhìn rõ ràng.

Khi Thiệu Phi Tri nhìn thấy rõ ràng tên của hai người trên giấy chứng nhận kết hôn mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nói, anh (Thiệu Phi Tri) thật sự là vẫn rất sợ ông già nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chúng ta kết hôn rồi

Cùng Thiệu Phi Tri ăn cơm xong, hai người cắt đi giấy chứng nhận kết hôn rồi trở về phòng trọ của Thiệu Phi Phàm.

Thượng Tâm cầm lấy giấy chứng nhận kết hôn xem đi xem lại, giương như xem thế nào cũng thấy không đủ vậy. Thiệu Phi Phàm nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch này của cô, nhịn không được cười ra tiếng. Rửa trái cây xong đặt trên khay trà, nhào tới ghế sofa ôm cô vào lòng như ôm một đứa trẻ, “Bây giờ thì yên tâm rồi chứ, em đã là vợ hợp pháp của anh rồi, giấy chứng nhận kết hôn để em cầm, coi như anh có muốn bỏ rơi em, cũng không thể thực hiện được.”

Thượng Tâm có chút lúng túng, mở miệng nói “Anh thật đáng ghét”, nhưng bàn tay nhỏ bé lại nắm thật chặt chứng nhận kết hôn, chọc cho Thiệu Phi Phàm cười lớn tiếng.

Lấy một cô vợ nhỏ như vậy cũng tốt, ít nhất thì mỗi ngày đều vui vẻ. Có điều, cái tật xấu nhệ nhạ cả tin của cô phải sửa lại cho tốt mới được.

“Vợ à, sau này em cách xa Tự Nãi Tiêm ra một chút, cô ta cũng không phải người tốt lành gì.” Tuy rằng không được nói xấu sau lưng người khác, nhưng vì sự hòa hợp của hai vợ chồng, không nói xấu không được. “Lần trước ở sân bay, anh vừa ra khỏi cửa hải quan, cô ta giống như người điên xông đến, anh muốn tránh cũng không kịp. Vì còn có liên quan đến đội trưởng Cốc, cho nên anh không muốn nói ra. Trước kia không nói với em, là sợ nói nhiều lại chửi lộn lành thành lộn què, ai biết được lại làm cho cô ta bày đặt hại anh một trận. Lần này anh quyết định, nếu còn có lần sau, anh nhất định sẽ xử lý cô ta.”

“Ý của anh là chị ta có ý làm cho em hiểu lầm?” Mãi đến bây giờ Thượng Tâm mới chậm chạp hiểu ra.

Thiệu Phi Phàm tròn mắt nhìn, ần ần đầu cô, “Nếu không cô ta nói với em những thứ linh tinh đó làm gì, còn không phải là thấy em ngốc nghếch, thấy em đơn thuần dễ lừa gạt, nên mới xúi giục em đến náo loạn với anh.”

“Nhưng em cãi nhau với anh, chị ta cũng đâu được lợi ích gì? Chị ta cũng sắp kết hôn với Cốc Từ Kỳ rồi.”

Về điểm này thì ngay cả Thiệu Phi Phàm cũng không thể hiểu nổi, “Có quỷ mới biết cô ta phát điên cái gì. Tóm lại, sau này cô ta có nói gì thì em không cần phải để ý, anh là chồng em, cho dù cô ta có nói gì thì em cũng phải về nhà hỏi lại anh, hơn nữa phải tuyệt đối tin tưởng anh. Người trong một gia đình, nếu như ngay cả điều cơ bản nhất là tin tưởng lẫn nhau cũng không có, thì không được gọi là gia đình.” Nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Thượng Tâm, anh cười cười, “Tuổi em còn nhỏ, bản thân anh cũng nghĩ sẽ đợi em thêm vài năm nữa, nhưng nếu em đã bán khoán thì chúng ta đăng ký trước cũng tốt. Thời gian trôi qua, đợi khi em tốt nghiệp, chúng ta mới tổ chức đám cưới. Thượng Tâm, anh bây giờ cũng đã ba mươi rồi, không thể giống như những anh chàng đôi mươi cùng người yêu phong hoa tuyết nguyệt, anh cũng không có lòng dạ nào mà đi tán tỉnh người khác, thời gian chúng ta ở cùng nhau không ngắn, em cũng nên hiểu rõ về anh. Anh muốn theo đuổi một cuộc sống an ổn, có vợ có con, gia đình ấm áp. Tuy rằng không thể giống như bố mẹ em, mang em đi chơi khắp thế giới, có thể mua được những đồ dùng đắt tiền nhất. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không để em bị đối, bị lạnh, chỉ cần anh có bảy phần, tuyệt đối sẽ cho em tám phần.”

Nói đến chuyện một người đàn ông có đối tốt với bạn hay không, tuyệt đối không phải ở phương diện cho bạn nhiều tiền, mà phải xem người đàn ông đó có nguyện ý trao tặng tất cả những gì anh ta có cho bạn hay không. Thượng Tâm gật đầu thật mạnh, chủ động ôm cổ anh, ngược đầu nhỏ lên hôn một cái thật mạnh vào khoe môi anh. “Thiệu Phi Phàm, em tin anh, sau này dù người khác có nói gì, em đều không tin, em chỉ tin anh. Đợi em tốt nghiệp rồi chúng ta sẽ kết hôn, em nhất định sẽ sống hạnh phúc cùng anh. Em có thể không đi du lịch, không mua đồ đắt tiền xa xỉ, chỉ cần sống chung với anh thì ở đâu cũng giống nhau.”

“Vợ ngốc, chúng ta đã kết hôn rồi.” Ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô, Thiệu Phi Phàm cười sáng khoái. Ưu điểm lớn nhất của Thượng Tâm chính là biết thỏa mãn, từ khi hai người ở cùng nhau, ăn uống, chơi đùa cùng nhau, cô vợ nhỏ chưa từng so sánh anh với người khác, tất cả những gì mới mẻ đều có thể làm cho cô vui thích.

Hai người cười với nhau một lúc. Thượng Tâm liền ngồi bệt xuống đất gặm táo, vẫn còn đùa nghịch giấy chứng nhận kết hôn trong tay. “Ai ya, Thiệu Phi Phàm, ảnh này có thể đổi thành tám khác được không, nhìn em cười rất ngốc, vẫn chưa chuẩn bị xong nhiếp ảnh gia đã chụp ảnh rồi.”

Thời gian trước phải tặng ca, thật nhiều quần áo vẫn chưa giặt, Thiệu Phi Phàm để cô xuống liền tiến vào nhà vệ sinh để giặt quần áo. Vừa mới đi vào liền nghe thấy giọng nói oán trách của Thượng Tâm, không nhịn được cười ra tiếng, “Em cho rằng giấy chứng nhận kết hôn là album ảnh hay sao mà nói đổi là đổi. Ngốc thì ngốc, cũng đâu có ai nhìn thấy được. Chứng nhận kết hôn này chỉ cần đưa cho người lớn trong nhà xem một chút, chúng ta liền thu lại cất xuống đáy hòm.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Thở dài một cái, Thượng Tâm chỉ chỉ vào Thiệu Phi Phàm trong ảnh, giọng nói nhỏ đến cực điểm, “Nếu như anh đối với em không tốt, em liền báo ông nội dùng súng bắn chết anh.” Nói xong chính bản thân cô cũng bật cười, nhưng cười được một lát, sắc mặt của cô liền cứng lại.

Chết rồi, hình như cô đã quên một chuyện rất quan trọng, ôi ôi...Làm sao đây? Làm sao đây?

Ngoài phòng khách đột nhiên im lặng, Thiệu Phi Phàm đem phơi quần áo giặt tay lên, quần áo còn lại thì ném vào máy giặt, rửa tay đi ra khỏi nhà vệ sinh. “Làm gì vậy, không nghe thấy em nói gì, anh còn tưởng em đã ngủ rồi.” Nhìn bóng lưng của Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm reu reo nói.

Thượng Tâm mang theo vẻ mặt đưa đám quay người lại, “Thiệu Phi Phàm, chúng ta xong đời rồi.”

“Sao lại xong đời rồi?” Thiệu Phi Phàm nhú mồm, “Thượng Tâm, em lại nói linh tinh gì vậy?”

Thượng Tâm gấp đến mức muốn khóc, “Ông nội nếu như biết được em không báo với ông đã kết hôn, nhất định sẽ đánh chết em.”

Câu nói này của cô cũng làm cho Thiệu Phi Phàm nhú chặt lông mày, vừa nghĩ tới khuôn mặt của thủ trưởng Thượng, trong lòng cũng run rẩy. Nhưng tuyệt đối không thể lộ ra bộ mặt sợ hãi trước mặt Thượng Tâm được, nếu như anh biểu hiện bản thân mình sợ hãi, thì cô gái nhỏ này nhất định sẽ ngồi dưới đất mà gào khóc. Cố gắng ngẩng cao đầu, đưa tay cầm lấy áo khoác ngoài, “Không sao, dù trời có sập thì cũng đã có chồng em chống đỡ! Đi, bây giờ chúng ta liền đi tới nhà em, dù sao thì cũng đã lấy chứng nhận kết hôn rồi, ông nội cũng không thể bắt chúng ta hủy bỏ được.”

Thượng Tâm nhăn mặt, vắn vế hai tờ giấy chứng nhận màu đỏ trong tay, cùng đi xuống lầu với Thiệu Phi Phàm. Nhưng khi lái xe đến trước cổng nhà họ Thượng, Thượng Tâm lại đáng thương mở to mắt, đưa giấy chứng nhận kết hôn cho Thiệu Phi Phàm, “Chồng à”, giọng nói mềm mại ngọt ngào, hết sức mê hoặc lòng người, gọi tới mức Thiệu Phi Phàm nghĩ thầm trong lòng, không uống công anh đi cùng cô đến nhà họ Thượng chịu tội.

“Kêu chồng em có chuyện gì?” Anh vui vẻ hỏi.

“Giấy chứng nhận này anh cầm đi.” Thượng Tâm nói xong, cũng không quan tâm Thiệu Phi Phàm có cầm lấy hay không, trực tiếp đưa qua cho anh, sau đó liền mở cửa xuống xe.

Thiệu Phi Phàm về mặt cứng đờ, cúi đầu nhìn giấy chứng nhận kết hôn, lại nhìn ghế xe đã không thấy bóng dáng của Thượng Tâm đâu, giận tới mức sắc mặt cũng biến đổi, quay đầu lái xe vào cổng, hô lên với Thượng Tâm, “Thượng Tâm, em chính là kẻ phản đồ, nếu như bây giờ là thời kỳ cách mạng kháng chiến, thì không cần tra tấn em cũng đã khai ra hết rồi.”

Thượng Tâm còn lâu mới quan tâm anh nói cái gì vào lúc này, phản đồ thì phản đồ! Càng bước nhanh hơn vào nhà họ Thượng, giống như người đi phía sau không phải là chồng cô mà là kẻ cướp.

Nói đến cũng thật trùng hợp, khi Thượng Tâm bước vào nhà liền phát hiện, trừ Thượng Phàm đi công tác ở NewYork ra, thì tất cả mọi người trong gia đình đều có mặt đầy đủ. Ông nội ngồi trên ghế sofa, bà nội thì ngồi cạnh ông nội, hai người đang uống trà, Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu thì ngồi ghế sofa ở bên cạnh căn hạt dưa, không biết bốn người đang hăng say nói về cái gì. Vừa nhìn thấy Thượng Tâm bước vào cửa, bà nội lập tức đứng lên, “Thượng Tâm về rồi à, sao lại về sớm như vậy.”

Thượng Tâm cười khan, “À, không có việc gì nên cháu về sớm chút.” Vừa mới dứt lời thì Thiệu Phi Phàm đi vào nhà.

“Tiểu Thiệu cũng đến à, mau vào mau vào, bà vừa nhắc đến cháu thì cháu đã đến rồi, thật là trùng hợp.”

Thiệu Phi Phàm cũng cười, “Nói cái gì về cháu thế ạ.” Anh thuận miệng nói ra, sau đó kéo Thượng Tâm ngồi xuống vị trí đối diện với Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu.

“Nói cháu thật có tài. Sáng sớm hôm nay đài truyền hình có đăng tin tức các cháu bắt được đường dây buôn bán ma túy, cháu và đội trưởng của cháu đều lên ti vi, nói đến hai đứa cháu thật hăng say. Bà Vương ở cách vách còn đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi xem ai là cháu rể bà đấy!” Bà nội hết sức đắc ý nói.

Thượng Tâm nhắc chân đá anh một cái, ý bảo anh nhân lúc mọi người đang vui mừng thì mau nói. Thiệu Phi Phàm nuốt nước miếng, đang định mở miệng nói, thì lại nghe thấy tiếng thủ trưởng Thượng đặt ly trà xuống bàn, “Cái gì mà cháu rể, hai đứa nó vẫn còn chưa kết hôn đấy, đừng có xưng hô bậy bạ. Tâm Tâm vẫn còn đang đi học, nói như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến nó.”

Thủ trưởng Thượng vừa mở miệng ra nói như vậy, hai người Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm liền cảm như hén.

Bà nội không hiểu tình huống, hừ một tiếng, “Ông xem ông kia, đúng là lão cổ hủ. Hai đứa nó sớm muộn gì thì cũng sẽ kết hôn, xưng hô như vậy còn không phải là chuyện đương nhiên sao. Hơn nữa có đứa cháu rể tài ba như vậy, tôi mà không nói ra sớm một chút, nhờ bị người khác có ý muốn gả con gái cho nó thì biết làm sao? Tâm Tâm, cháu nói có đúng không?”

Thượng Tâm nào dám nói là không đúng, cười cứng ngắt gật đầu, “Vâng ạ, vâng ạ.”

“Vâng cái gì mà vâng!” Thượng Trạh Bắc không đồng ý với lời nói này, “Rất nhiều nhà muốn tranh giành con gái tôi, không có cậu thì lập tức có một đồng người đến đây xếp hàng, sợ cái gì. Tiểu Thiệu, cậu nói đúng không?”

Thiệu Phi Phàm cũng cười một cách cứng ngắt, “Vâng, vâng, là cháu sợ, sớm định ra hôn nhân mới an lòng, chính là sợ Thượng Tâm bị người khác cướp đi mất.”

Thượng Trạh Bắc thấy anh hòa theo lời nói của mình, trong lòng rất đắc ý, mặt mày cũng vui vẻ. Hạ Hâm Hữu bắt đắc dĩ lắc đầu, đưa đĩa hạnh nhân cho Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm, “Đừng nghe ba của Tâm Tâm nói lời linh tinh, Tiểu Thiệu ăn hạnh nhân đi. Các cháu bạn như vậy còn đến đây thăm mọi người, thật là có lòng.”

“Nên như vậy ạ.”

Thủ trưởng Thượng ho khan, giương như rất hài lòng với thái độ của Thiệu Phi Phàm ngày hôm nay, “Công việc vẫn quan trọng hơn. Cốc Từ Kỳ ở trong đội của cháu có thể sẽ bị điều đi, ông đã hỏi rồi, vị trí của anh ta chắc chắn sẽ do cháu tiếp nhận. Tuy nói đây là thành tích do cháu đạt được, nhưng gia đình của chúng ta đều làm trong ngành này, chúng ta càng phải làm đúng, làm cho ra dáng, không thể để người khác nói chúng ta có nửa điểm sai trái.”

“Cháu biết rồi”. Nói đến việc này, Thiệu Phi Phàm luôn nghiêm túc hơn bất kỳ ai.

“Tiểu Thiệu, cháu có từng nghĩ đến cùng bị điều động như Cốc Từ Kỳ không?” Thượng Trạh Bắc hỏi.

Thiệu Phi Phàm biết công việc của mình có bao nhiêu nguy hiểm, Thượng Trạh Bắc nói như vậy cũng vì nghĩ cho Thượng Tâm, nhưng mà anh thực sự rất thích công việc này. “Tạm thời cháu không nghĩ tới chuyện này, cháu muốn nhân lúc còn trẻ làm công việc này vài năm, chuyện điều động thì sau này mới nói đến.”

Thượng Trạh Bắc còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị ông nội cắt ngang, “Tuổi trẻ xông pha là chuyện tốt.”

Cả nhà bị câu nói mang tính tổng kết này làm cho không nói được lời nào, bà nội thật không chịu được cái bộ dáng đã nghỉ hưu rồi còn cố làm ra vẻ nghiêm trang này của ông, liền đặt ly trà xuống đứng lên, “Tiểu Thiệu khó lắm mới đến được một lần, hôm nay tôi đích thân xuống bếp.”

Thượng Tâm thấy bà nội muốn đi, liền lớn tiếng nói, “Thực ra Thiệu Phi Phàm đến đây là có chuyện muốn nói với mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bị đuổi ra ngoài

“Thực ra Thiệu Phi Phàm tới đây là có chuyện muốn nói với mọi người.” Nói xong đầy đầy Thiệu Phi Phàm, tròn mắt nhìn anh, “Phi Phàm, không phải là anh có chuyện muốn nói à, mau nói đi.”

Đợi khi nào không có người xem anh thu thập em thế nào, đúng là tên phản đồ! Thiệu Phi Phàm tức tối nghĩ.

“Có chuyện gì muốn nói vậy?” Mọi người trong nhà đều nhìn về phía hai người họ.

Hiện giờ cả người như đứng trước mũi dao, nói sớm cũng là nói, nói muộn cũng là nói, anh thấy: Tiến lên một bước là dao, lui một bước cũng là dao, muốn tránh cũng không tránh thoát được. Thiệu Phi Phàm cứng rắn nặn ra nụ cười, “Thực ra, cháu muốn nói cháu cùng Thượng Tâm kết hôn...”

“Chuyện kết hôn không vội, không phải cậu cũng nói phải cố gắng vài năm để xây dựng sự nghiệp sao! Đợi Tâm Tâm tốt nghiệp rồi mới nói đến chuyện kết hôn.” Ông nội cau mày cắt đứt lời nói của anh.

Khỏe miệng của Thượng Tâm và Thiệu Phi Phàm bắt gặp co giật, hai người nhìn nhau, trong lòng lộp bộp một tiếng. Thượng Tâm quyết miệng nhỏ giả bộ đáng thương, Thiệu Phi Phàm lại không nhẫn tâm để cô phải tự nói ra, thôi, ai bảo anh cưới cô vợ nhỏ này chứ! Quyết tâm lấy giấy chứng nhận kết hôn từ trong túi áo ra, “Thực ra chúng cháu đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi ạ.”

Đừng... Thật giống như vừa mới một khắc trước còn đang trong tình trạng nguy nan, giây kế tiếp liền biến thành sóng yên biển lặng. Đáng tiếc, cái loại yên tĩnh đột ngột này càng làm cho người ta lo lắng khiếp đảm. Thượng Tâm lo lắng dựa sát vào Thiệu Phi Phàm, hận không thể chôn đầu vào ngực anh. Thiệu Phi Phàm cảm thấy có một luồng khí lạnh chui vào cổ áo, sống lưng lạnh toát.

Một giây, hai giây, ba giây... ồanh...

Thủ trưởng Thượng vô cùng bình tĩnh đứng dậy đưa tay cầm lấy hai tờ giấy chứng nhận kết hôn, suy nghĩ một chút mới mở ra nhìn, nhưng khi xem xong thì khuôn mặt bình tĩnh đã thay đổi trong nháy mắt, không đợi mọi người kịp phản ứng, hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đã bị ném vào mặt Thiệu Phi Phàm. Rống một tiếng dính tai nhức óc, gần như chôn vùi luôn hai người.

“Làm liều, quả thật là làm liều!” Ông nội thật sự rất tức giận, không những vứt đi giấy chứng nhận kết hôn, mà còn cầm lấy ấm trà màu tím yêu thích đập bể, “Các người có biết thế nào là khuôn phép hay không? Có biết cái gì là báo cáo không? Tâm Tâm vẫn còn đang đi học, các người ngay cả việc báo cáo xin phép cũng không có liên tự mình đi đăng ký kết hôn, các người... các người căn bản là không để tâm đến người lớn trong nhà và trường học! Các người... các người cứ đi cho tôi.” Mắng xong, ông nội không đợi bọn họ tự cứ đi mà bước nhanh tới tóm lấy hai người đẩy ra ngoài.

Thượng Tâm sợ tới mức choáng váng, luôn miệng kêu, “Ông nội, cháu sai rồi, cháu sai rồi...”

Nhưng vào lúc này, ông nội không muốn nghe bất cứ lời nói nào. Hai người trực tiếp bị đẩy ra đến cửa, Thượng Trầm Bắc và Hạ Hâm Hữu mới phản ứng lại, lôi kéo ông nội, “Ba, đừng tức giận, ba đừng tức giận.”

Bà nội trong lúc nhất thời cũng rối loạn, phản ứng đầu tiên là lấy thuốc trợ tim của ông nội ra.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm, cả hai người bị đẩy ra đến cửa, lúc này muốn đi vào trong lại không dám, rồi đi cũng không được, thật là không biết phải làm sao mới tốt, ông nội vừa ngẩng đầu, thuận tay lấy cái ghế gần bên người muốn quăng đi.

Thiệu Phi Phàm tất nhiên là không để Thượng Tâm bị ghế đánh trúng, anh ôm cô, quay lưng lại, liền bị đập vào đầu và bả vai. Thượng Tâm khóc ô ô, lôi kéo Thiệu Phi Phàm hỏi: “Anh bị đập có sao không? Đập vào chỗ nào?”

Thiệu Phi Phàm không để cho cô nhìn thấy, chỉ nói không sao. Thượng Tâm rất đau lòng, dậm chân một cái, “Ông nội, người không phân rõ phải trái!” Nói xong, muốn kéo Thiệu Phi Phàm bước đi.

Thiệu Phi Phàm vội vàng kéo cô lại, “Nói xin lỗi với ông nội đi.”

Ông nội hừ lạnh tức giận, “Không cần, uống công vô ích, cháu thật là không biết tôn trọng bề trên! Ta xem bộ dáng của cháu hiện giờ thật giống ba cháu hồi còn trẻ như đúc, hừ, muốn đi thì đi, có bản lĩnh thì cháu cả đời này cũng đừng về đây nữa! Hôm nay cháu muốn bước chân vào cái nhà này, cũng phải xem ai dám cho cháu bước vào. Tiểu Lưu, Tiểu Lưu, giúp tôi đem hai đứa trẻ vô tâm vô phế này đuổi ra ngoài...”

Lính cảnh vệ của ông nội là Tiểu Lưu, nghe thấy vậy thì chạy vào nhà, thật đúng là làm khó cho anh ta, nhưng anh ta phải nghe chỉ thị của thủ trưởng Thượng, chỉ đành bước tới khuyên bảo, “Nếu không hai người đi trước đi, đợi ông ấy hết giận thì quay về.”

Tình trạng hiện giờ cũng chỉ có thể làm như vậy, Thiệu Phi Phàm thở dài, “Ông nội đừng tức giận, ngày mai cháu lại tới để chịu đòn nhận tội.”

“Cút!”

Chỉ nói một chữ, làm cho hai người mặt mày chán nản rời khỏi nhà họ Thượng.

Trở lại trên xe, Thượng tâm mặt như đưa đám, “Thiệu Phi Phàm, làm thế nòa bây giờ?”

Thiệu Phi Phàm ngả lưng dựa vào ghế ngồi, “Còn có thể làm thế nào? Dẫn vợ của anh về nhà thôi.” Đi một bước lại tính một bước, ông nội và hai người cũng không có thù oán gì, ông nội nổi giận còn không phải là vì bọn họ tiền trăm hậu tấu sao, đợi hết giận rồi, vẫn là yêu thương nhất đứa cháu gái nhỏ thôi.

Thượng Tâm cũng hiểu đạo lý này, nhưng vừa nghĩ tới phản ứng của gia đình cô, vậy gia đình của Thiệu Phi Phàm có phải cũng... “Thiệu Phi Phàm, hay là trước tiên chúng ta đi đến nhà anh một chuyến đi!” Chủ động thừa nhận vẫn tốt hơn so với bị động buộc phải nói ra.

Thiệu Phi Phàm aty năm chặt vô lăng, lập tức quay đầu xe, “Nghe lời vợ.” Vị nào đó nhà anh, không mắc bệnh tim, chắc là không có chuyện gì.

...

Lúc hai người đi đến nhà họ Thiệu, gió bão ở bên nhà họ Thượng cũng bình ổn trở lại. Nhưng ông nội lại nói ra một câu, “Ai cũng không được kể lại tình hình với Thượng Tâm.”

Thượng Trạ́m Bắc vô tình bị lời ra dạy dỗ, sau khi trở về phòng, nghĩ trái nghĩ phải, nghĩ đi nghĩ lại liền bật cười.

“Bị ba nói cho một hồi, còn cười cái gì?” Hạ Hâm Hữu tiến tới hỏi, tay bị lời kéo, liền bị kéo vào trong ngực của chồng.

“Cười lúc chúng ta nhận giấy chứng nhận kết hôn, cái vẻ mặt của em thật là mù mịt.” Không cần Thiệu Phi Phàm nói ra, ông cũng có thể đoán bọn họ làm sao nhận giấy chứng nhận kết hôn, khẳng định là tiểu hồ đồ nhà ông bị gạt đi đăng ký rồi, giống như năm đó ông cũng gạt vợ ông đi đăng ký kết hôn vậy. “Phụ nữ bọn em ấy à, khôn khéo nhưng không nhanh trí đều bị lừa gạt cả.”

Vừa nghĩ tới năm đó gần như là bị Thượng Trạ́m Bắc bắt ép đi cục dân chính, đến nơi đó, một túi đủ loại thủ tục cho thấy ông đã mưu đồ từ lâu, mình còn chẳng hay biết gì, “Đàn ông các người chẳng có ai là tốt lành cả.”

“Không phải phụ nữ bọn em vẫn hay nói, đàn ông không xấu xa, phụ nữ không yêu sao!” Thượng Trạ́m Bắc dương dương đắc ý, “Đàn ông bọn ạn vì muốn phù hợp với yêu cầu của các em cho nên mới trở nên xấu xa như vậy đó.”

“Đi ra đằng kia!”, không khách khí chụp một cái vào ót của ông, còn lo lắng thay cho con gái, “Tâm Tâm còn nhỏ như vậy đã phải lấy chồng rồi.”

“Luyến tiếc?”

“Không phải là luyến tiếc, chỉ có chút...”

“Chua xót, không phải là tư vị này sao? Cảm giác thân mình nuôi con lớn lên, chốc lát liền bị người khác lừa gạt chạy đi mất.”

Trong quá trình trả lời, Hà Hâm Hữu đều híp mắt nhìn ông, có cái gì đó không đúng, trong ngày thường, Thiệu Phi Phàm mà dính sát lấy con gái ông, ông đã bùng nổ không cam tâm, hôm nay sao lại không có phản ứng gì, “Anh có gì đó không đúng, sao lại bình tĩnh như thế này cơ chứ?”

“Đã chuẩn bị tâm lý xong rồi tất nhiên là bình tĩnh”. Thượng Trạ́m Bắc lôi kéo vợ đến bên giường, “Từ khi xảy ra chuyện với A Thần, anh đã nhận ra. Một người đàn ông có thể đứng ở đây trong tình huống như vậy, liền chứng minh anh ta sẽ không thấy khó khăn mà lùi bước, cũng chứng minh anh ta thật lòng với Tâm Tâm. E rằng khó mà tìm được một người chồng như ý giống anh ta. Có lấy chồng hay không đều là con gái của chúng ta, gả cho một người chồng che chở cưng chiều nó, tôi đây cũng yên lòng.”

“Thật sự đã thông suốt rồi?” Hạ Hâm Hữu lập tức hỏi ông.

Thượng Trạ́m Bắc chợt ôm bà xã vào lòng, nghiêng người liền đè xuống, “Thông suốt rồi, thông suốt rồi, sớm biết như vậy thì hồi trẻ để em sinh thêm mấy đứa nữa! Vợ à, em nói bây giờ mới sinh có kịp không?”

“Đều già sắp rụng răng rồi, anh cũng không sợ bị người khác chê cười!”

“Không ngại, chỉ cần chúng ta vẫn chưa rụng răng thì không ngại...”

...

Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Tâm đứng trước cửa nhà họ Thiệu. lần này, không chỉ đầu vai của Thiệu Phi Phàm bị thương, vẻ mặt cũng đen lại, thật là thâm hại.

Ông nội ra tay thật độc ác. Lúc hai người tiến vào trong, ba Thiệu đang luyện chữ bằng bút lông, hai người rút kinh nghiệm, cẩn thận nói ra chuyện đã kết hôn, ai biết được ba Thiệu không nói hai lời, liền cầm lấy nghiên mực trực tiếp đập lên trán của Thiệu Phi Phàm. Tuy rằng không chảy máu nhưng cũng sưng thành một cục lớn.

Ngay sau đó liền gọi cảnh vệ vào, coi như là lễ phép mời hai người đi ra ngoài.

Một ngày đại hi, kết quả là bị đánh tới cả người trọng thương, Thiệu Phi Phàm về mặt đau khổ nhìn Thượng Tâm, “Vợ à, chúng ta về nhà thôi.”

Thượng Tâm đau lòng sờ sờ trán của anh, gaath đầu thaath mạnh, “Chồng à, chúng ta về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đêm động phòng hoa chúc (H)

Giảng co cả một ngày, hai người đều mệt mỏi, Thiệu Phi Phàm còn thân mạng “trọng thương”. Ở bên ngoài ăn đơn giản xong, về đến nhà liền chạy thẳng tới giường.

Một đêm này, ngược lại ngủ rất thoải mái. Nhưng ngày thứ hai vừa mới mở mắt, Thiệu Phi Phàm thấy mình ôm trong ngực một thân thể mềm nhũn, một lúc sau đại não mới thanh tỉnh, vừa mới thanh tỉnh, dục vọng cũng rục rịch ngóc đầu dậy. Hôn vào trán cô, một đường hôn xuống bên tai, lưu luyến vành tai của cô, thoáng dùng sức ngậm một cái.

Thượng Tâm bị cảm giác ngứa ngáy làm cho thức giấc, um một tiếng, đẩy đẩy cánh tay ôm mình quá chặt. Bên tai lại truyền tới một tiếng cười trầm thấp, giọng nói khàn khàn mang theo dục vọng, “Vợ à, tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc, em xem cả hai chúng ta đều ngủ quên rồi, hay là, hiện tại chúng ta bổ sung hoàn thành vậy.”

Thượng Tâm giật mình một cái hoàn toàn thanh tỉnh, còn muốn giả bộ ngủ, nhưng có một bàn tay to lớn từ từ chui vào áo T-shirt rộng thùng thình của cô, làm cho cô không thể không mở mắt ra. “Thiệu Phi Phàm, không cho phép anh làm loạn.” Vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói cũng có chút khàn khàn, nghe vào trong tai lại đặc biệt hấp dẫn.

“Cùng với vợ thân thiết không phải là làm loạn.” Vừa nói, tay cùng với ánh mắt đều tiến thẳng tới mục tiêu, một khối mềm mại, nhiệt độ ở dưới tay nóng ấm, không khí ẩm ướt, xúc cảm non nớt mịn như tơ lụa làm cho anh gần như phải kêu thành tiếng.

Không phải là chưa từng chạm qua phụ nữ, mà là chưa từng chạm qua loại như Thượng Tâm này. Lúc còn trẻ, anh cũng đã từng quan hệ qua, Tụ Nãi Tiêm chính là một trong những người anh đã từng quan hệ. Nhưng mà lúc đó anh chỉ muốn đem tình lực phát tiết ra, mà giờ phút này, anh có một loại xúc động muốn cung chiêu cô, hận không thể nuốt cô vào trong bụng. Không phải là dục vọng đơn thuần, mà là dục vọng của tình yêu, vì yêu nên mới sinh ra dục vọng.

Lúc trước, anh thương cô cho nên nhẫn nhịn không đụng vào. Sau đó lại xảy ra chuyện với Thần Tri Thư, anh lại càng sợ sẽ lưu lại ám ảnh cho Thượng Tâm, ôm cô hôn cô, nhưng tuyệt đối không đụng vào cô. Nhưng hôm nay, hai người đã là vợ chồng hợp pháp, còn có thể chịu đựng được nữa, thì anh chính là Liễu Hạ Huệ.

Nhưng mà Thượng Tâm ở phía dưới lại hoàn toàn không chịu phối hợp, cánh tay và chân đều dùng sức đạp, luôn miệng kêu, “Không được, không được...”

“Giấy chứng nhận kết hôn cũng lấy rồi, còn có cái gì mà không được!” Nói xong liền kiên quyết áp đảo, dùng hành động để nói cho cô biết, phản kháng là vô dụng. Cái áo T-shirt vốn đã rất rộng, nên anh dễ dàng cởi ra khỏi người cô, bộ ngực tuyết trắng gần như trong suốt, làm cho người xem nhiệt huyết sôi trào.

Một cánh tay của Thiệu Phi Phàm trực tiếp bắt lấy cái tay làm loạn của cô áp lên đỉnh đầu, một tay khác thì vuốt ve từ mặt cô rồi trượt xuống dưới, đây là lần đầu tiên của bọn họ, anh không muốn làm cô đau, muốn để lại một hồi ức tốt đẹp trong lòng cô.

Thượng Tâm gầy dựa trốn tránh, nhưng càng bị bàn tay có chút thô ráp của anh làm cho toàn thân ngứa ngáy, làm cho loại cảm giác hư không này không ngừng lan tỏa khắp người cô, từng chút từng chút một cắn nuốt lý trí của cô. Giường như, đụng chạm của Thiệu Phi Phàm mang đến cho cô khoái cảm không nói nên lời. Đông đưa thân thể, cô biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, không phải là cô muốn kháng cự, mà là chưa có chuẩn bị tốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dưới ánh nắng ban mai lại tỏa ra một vẻ đẹp hồn nhiên, “Thiệu Phi Phàm, em vẫn chưa chuẩn bị tốt.”

Thiệu Phi Phàm cười, cúi đầu hôn cô, “Anh sẽ để cho em chuẩn bị tốt.” Nói xong thì ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, không để cô nói bất cứ lời nào nữa, đầu lưỡi từng chút từng chút một xâm nhập vào khoang miệng cô, nhẹ nhàng ăn nhấm cẩn thận mút lấy đầu lưỡi của cô, cho đến khi cô hết căng

thăng, đáp lại nụ hôn của anh, mới dám mút mạnh, gặm cắn, giống như đã thủ muốn nuốt cô vào trong bụng.

Anh biết cô ngây ngô, có chút sợ hãi, nên rất nhẫn nại quyến rũ cô, phối hợp với tiết tấu của cô. Thiệu Phi Phàm buông ra trôi buộc ở cổ tay cô, đặt tay ở hai bên thắt lưng của cô để chống đỡ trọng lượng cơ thể mình, dán vào cổ của cô hôn liếm dịu dàng. Thượng Tâm cảm thấy những nụ hôn này gần như hút hết sinh lực trong người cô, làm cho cô xụi lơ ở dưới thân anh.

Đầu lưỡi thăm dò khắp nơi không biết mệt, liếm từ cần cổ trắng nõn trượt xuống dưới, trực tiếp liếm xuống ngực cô, bộ ngực phập phồng bị anh đùa bỡn một cách xảo quyệt.

“Ừm...”

Thượng Tâm xấu hổ co rúc thân thể, không giãy dụa loạn nữa, lấy tay chen vào giữa hai người che lấy điểm phẫn hồng trước ngực. Thiệu Phi Phàm đương nhiên là rất bất mãn, nhanh chóng nắm lấy tay cô bắt chéo ra sau lưng, để cho ngực của cô cong lên đưa tới bên miệng anh.

Anh nhìn cô cười rất tà mị, nụ cười này đã mê hoặc được Thượng Tâm.

Thượng Tâm vô cùng kinh hãi, trong thời điểm như thế này mà người đàn ông đó còn có thể bày ra được bộ mặt yêu nghiệt như vậy. Trước ngực truyền đến cảm giác tê dại, loại cảm giác đó làm cho con người mất lý trí, thật giống như thủy triều vỗ vào bờ, hung mãnh, mê muội. Người bị sóng thủy triều vỗ vào thì vô lực, xụi lơ.

Cô không dám mở mắt, gát gao nhắm chặt, nhưng lại yêu kiều ra lệnh cho Thiệu Phi Phàm, “Anh nhắm mắt lại...Không được nhìn em...”

Thiệu Phi Phàm ở trước ngực cô cười nhẹ, vợ của anh phản ứng như vậy có tính là bịt tai trộm chuông không đây? Lần nữa thả tay của cô ra, vuốt ve khuôn mặt cô, “Vợ à, em mở mắt ra mà nhìn anh này.”

Thượng Tâm kiên quyết lắc đầu không chịu mở mắt.

Thiệu Phi Phàm đang định làm cho cô mở mắt thì chuông điện thoại ở đầu giường reo lên, tiếng chuông càng ngày càng lớn, làm cho người ta muốn mặc kệ cũng không thể mặc kệ được.

Anh nhíu mi, hiển nhiên là rất tức giận người gọi điện thoại đến. Thượng Tâm lại mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, trợn mắt đẩy đẩy anh, “Chuông điện thoại reo lên kìa.”

Anh đương nhiên là biết điện thoại đổ chuông, nhưng tại sao lúc khác nó không kêu, lại nhất thiết kêu lên vào đúng lúc này chứ? “Không nhận điện thoại có được không?”

“Anh thử nói xem?”

“...” Tất nhiên là không được. Điện thoại của anh luôn mở máy 24/24 giờ, nhờ đâu đó là công việc cần điện thoại gấp, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn một phút nào. Nghĩ đến đây, Thiệu Phi Phàm lưu luyến rời khỏi người cô, cầm điện thoại lên, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Thiệu Phi Phàm, không phải là cậu đã quên công việc sáng nay rồi đây chứ? Cục trưởng Quách đến không thấy cậu đâu, sắc mặt liền tối sầm lại. Cậu đang ở đâu? Mau mau đến cục đi.” Cốc Tử Kỳ nói như bắn súng liên thanh, giọng nói rất nặng lời.

Sau khi nghe xong, Thiệu Phi Phàm giật mình một cái, quay đầu nhìn đồng hồ ở đầu giường, kim đồng hồ chỉ bây giờ là chín giờ mười lăm phút, càng nhíu chặt lông mày, “Tôi lập tức đến ngay”. Dứt lời liền ngắt điện thoại, từ trên giường nhảy dựng lên, vội vàng mặc quần áo, vọt vào trong nhà tắm rửa mặt.

Chờ anh làm xong thì Thượng Tâm cũng đã mặc quần áo vào rồi, nhưng vẫn còn quán quẩn, ngồi ở đầu giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút đề phòng, giống như anh sắp nhào qua đến nơi vậy.

Thiệu Phi Phàm bật cười, bỗng nhiên đi tới, ôm cô vào trong ngực, hung hăng hôn một cái, “Vợ à, bây giờ anh phải đi tới cục cảnh sát, em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về, tối nay chúng ta lại tiếp tục.”

Thượng Tâm cúi đầu không nói.

Thiệu Phi Phàm nhìn nhìn đồng hồ, thật sự là không thể trì hoãn thêm được nữa, đặt cô xuống, quay người đi ra ngoài.

Thăng tới khi không còn nghe thấy thanh âm nào ở cửa phòng, Thượng Tâm mới nhảy từ trong chăn ra, nhìn ga giường nhăn nhúm, vừa mới nghĩ tới bọn họ suýt nữa thì... “Ồi ôi, xấu hổ quá đi mất!” Cô kêu rên một tiếng, không được, không thể ngồi ở chỗ này chờ chết, chẳng lẽ cô phải thực sự thành thực chờ anh về “tiếp tục” sao! Không được, không được, Thượng Tâm liếc mắt một cái liền vọt vào phòng tắm, rửa mặt xong, cũng theo chân của Thiệu Phi Phàm bước ra khỏi nhà.

Thiệu Phi Phàm trực tiếp lái xe đi đến cục cảnh sát, trên đường đi ngang qua chợ trung tâm, nhìn thấy bên lề đường có hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ của một loại kẹo nổi tiếng. Liền mỉm cười, đỗ xe ở ven đường, đi tới trước gian hàng đó, chỉ tay vào loại kẹo màu đỏ hỏi, “Cái này bán thế nào?”

“Ba mươi chín tệ một túi 500 gam, hiện tại đang có khuyến mãi mua hai tặng một, vô cùng rẻ.”

Thiệu Phi Phàm nào biết như vậy có được coi là rẻ hay không, liền tiến đến muốn ăn thử. Nhưng vừa nhìn thấy hai chữ song hỷ trên bao bì màu đỏ, liền

mua, “Cho tôi mười túi.” Nói xong thì móc bốn tờ tiền mệnh giá lớn từ trong túi ra.

Nhân viên tiêu thụ gặp được một người khách hàng sáng khoái như vậy, tất nhiên là rất vui mừng, không những mua mỗi túi tặng thêm một túi, còn tặng Thiệu Phi Phàm một đôi trẻ con bằng sáp, hơn nữa còn giúp anh mang vào trong xe.

Thiệu Phi Phàm tiến vào cục cảnh sát, trước tiên anh đi vào phòng làm việc của Cốc Từ Kỳ. Cốc Từ Kỳ nhìn thấy anh liền đen mặt, đang định nói gì đó thì nhìn thấy anh giờ lên một túi kẹo lớn, vòng vò hoài nghi hỏi, “Thế nào, còn định làm nghề phụ, bán kẹo?”

Thiệu Phi Phàm đặt kẹo lên ghế sofa, thuận tay lấy một túi đặt trên bàn làm việc của Cốc Từ Kỳ, “Kẹo cưới của tôi cùng vợ tôi.”

“Kẹo cưới?” Cốc Từ Kỳ bị dọa nhảy dựng lên, “Cô vợ nhỏ đó của cậu mới hai mươi tuổi mà?”

“Đúng rồi, hai mươi tuổi là có thể đi đăng ký kết hôn rồi, chúng tôi đã nhận giấy chứng nhận ngày hôm qua.” Lời nói ra thật là nhẹ nhàng thoải mái, nhưng mà người nghe lại không có cách nào có thể bình tĩnh được như vậy.

Cốc Từ Kỳ trực tiếp đánh qua một quyền, “Tiểu tử, cậu không đùa đấy chứ?”

Thiệu Phi Phàm cũng không giả bộ bình tĩnh nữa, khoe miệng cong cong, “Chuyện kết hôn, tuyệt đối không thể đùa được.” Dứt lời liền vỗ vỗ bả vai Cốc Từ Kỳ, “Lão đồng chí cần cố gắng, đừng để cho tiểu đồng chí chúng tôi vượt mặt.”

“Tránh ra!” Cốc Từ Kỳ không khách khí hất tay anh, xé túi kẹo ra, bóc lấy một viên kẹo cho vào miệng nhai côm cốp, “Tiểu tử cậu sao lại đi lừa gạt con gái nhà người ta thế?”

“Lừa gạt gì chứ, đó là cô vợ nhỏ nhà tôi kêu khóc muốn cùng tôi đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.” Giương mặt kiêu ngạo kia, thật là muốn ăn đòn mà!

Cốc Từ Kỳ cũng lười không muốn nghe anh ba hoa, tựa như chán ghét phát phát tay một cái, “Phải phải phải, cậu nhanh đi chia kẹo đi, cuộc họp không có chuyện gì quan trọng, chẳng qua là tuyên bố việc tôi sắp bị điều đi cùng với việc cậu sắp thăng chức, ai biết được cậu còn chưa tới, cục trưởng Quách sắc mặt liền tối sầm.”

Thiệu Phi Phàm cảm thấy có lỗi từ đáy lòng, từ trước đến nay anh vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ đối với công việc, chuyện hôm nay quả thật là lỗi của anh. Anh cũng không nói cái gì, xách bao lớn bao nhỏ lên, đi đến chỗ cục trưởng Quách dùng “kẹo” xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mọi người ăn kẹo cưới...

“Ăn kẹo, ăn kẹo, Lý Nguyên, ăn kẹo.” Thiệu Phi Phàm vui vẻ đi đến khu làm việc chung phân phát kẹo cho mọi người.

Hạ Bình ăn kẹo nhưng miệng cũng không rảnh rồi, “Đội phó Thiệu, anh vừa thăng quan vừa cưới vợ, chuyện tốt gì cũng bị anh chiếm hết rồi, anh nhất định phải mời khách.”

“Đương nhiên phải mời khách rồi, thời gian, địa điểm tùy mọi người chọn, tôi chỉ phụ trách mang vợ tôi và ví tiền đến thôi, đã được chưa?” Thiệu Phi Phàm hào phóng nói, không khí trong phòng làm việc lập tức sôi trào.

Đang cười nói vui vẻ, Thiệu Phi Phàm cầm lên hai túi kẹo vẫn chưa bóc đưa cho Hạ Bình, “Tôi phải đi mời kẹo lãnh đạo, cậu giúp tôi đi một chuyến, đưa cho khoa hồ sơ ở tầng dưới một phần kẹo.”

“Không vấn đề.” Hạ Bình lập tức từ chỗ ngồi nhảy lên, cầm lấy hai túi kẹo liền chạy xuống tầng dưới. Anh ta liếc thấy khoa hồ sơ có mấy cô gái mới vào làm từ lâu rồi, người hiểu anh ta vẫn là đội trưởng Thiệu thôi.

Thiệu Phi Phàm nhìn bóng lưng cậu ta chạy đi, ngoắc ngoắc khoe miệng, lại không động đậy, tiếp tục nói đùa với Lý Nguyên.

Hạ Bình chạy đến khoa hồ sơ, chỉnh sửa lại bề ngoài một chút, sau đó gõ cửa đi vào. Tự Nãi Tiêm đang ngồi trước máy tính nhập hồ sơ, Hạ Bình cười hi hi đi tới, “Chị dâu ăn kẹo.” Nói xong liền bóc gói kẹo bày ra bàn làm việc.

Nghe thấy thanh âm kẹo rơi xuống bàn, chị em cảnh sát trong khoa hồ sơ đều bước tới, Lý Thanh vừa mới nhìn thấy Hạ Bình đưa kẹo, liền chạy tới hỏi, “Sao lại mời chúng tôi ăn kẹo? Hạ Bình, anh có chuyện vui gì sao? Không phải là muốn kết hôn đấy chứ?”

Hạ Bình vừa thấy sau lưng Lý Thanh là Trịnh Hiểu Tuyền, liền lập tức lắc đầu, “Không phải không phải, cho dù tôi muốn nhanh chóng kết hôn cũng không có đối tượng nha! Tôi đây đưa kẹo thay cho người khác thôi.”

“Trong đội các anh ai kết hôn vậy? Sao tôi không nghe thấy Từ Kỳ nói gì?” Tự Nãi Tiêm dựa lưng vào ghế ngồi, bóc một cái kẹo cho vào trong miệng.

“Đội trưởng Cốc vào ngày hôm nay cũng mới biết. Hôm nay đội phó Thiệu của chúng tôi tới, liền nói anh ấy đã nhận giấy kết hôn với cô vợ nhỏ rồi, làm chúng tôi sợ hết hồn.”

“Cậu nói là ai?” Tự Nãi Tiêm kích động đứng lên.

Hạ Bình nhắc lại, “Là đội phó Thiệu, Thiệu Phi Phàm, lần trước đã mời chúng ta ăn thịt dê đó, là đội phó của chúng tôi. Có điều chức đội phó này anh ấy cũng sắp không phải làm nữa rồi, đội trưởng Cốc vừa mới điều đi thì anh ấy sẽ thế chỗ vào, xem người ta thăng quan, phát tài, cưới vợ, đường đời rộng mở, thật khiến cho mọi người phải ngưỡng mộ mà!”

Tự Nãi Tiêm cả người cứng đờ, bọn họ đã kết hôn rồi? Làm sao có thể? Viên kẹo ngọt trong miệng nhảy mất trở nên đắng ngắt, trong lòng trống rỗng, làm cho cô ta không thể chịu đựng thêm bất kỳ sự khổ sở nào nữa, không đợi mọi người phản ứng đã chạy ra phía sau nòm kẹo ra.

Hạ Bình cũng bị dọa tới mức nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra ngoài cửa cầm mo hót rác và cây lau nhà vào, không nói hai lời liền dọn dẹp. Trịnh Hiểu Tuyên tiến tới giành lấy cây lau nhà, “Để tôi thu dọn cho.”

Hạ Bình chợt lách người tránh đi, “Em đi xem chị dâu đi, những thứ ô uế này sao có thể bắt chị em phụ nữ các em thu dọn, không cần để ý đến tôi, không sao.” Vừa nói vừa luồn lách dọn dẹp sạch sẽ sàn nhà và trên mặt bàn.

Tự Nãi Tiêm sắc mặt tái nhợt, nghiêm mặt nhận lấy khăn lông, lắc đầu nói, “Không sao, gần đây dạ dày của tôi luôn không thoải mái, rất hay buồn nôn. Có thể là buổi sáng ăn quá nhiều dầu mỡ nên bây giờ bụng không thoải mái.”

Lý Thanh nhìn sắc mặt của cô ta, cảm thấy có cái gì đó không đúng, bảo những người làm việc ở ngoài phòng ra ngoài ăn kẹo, còn mình thì đóng cửa phòng trong lại, “Chị Nãi Tiêm, hay là chị đi bệnh viện kiểm tra xem sao. Em xem tình trạng của chị, không giống như dạ dày không tốt mà giống biểu hiện của người mang thai hơn, thời kỳ mang thai của chị họ em cũng có biểu hiện như vậy...”

Lý Thanh vẫn chưa nói hết lời, nhưng sắc mặt của Tự Nãi Tiêm còn trắng bệch hơn, “Sẽ không, bọn chị luôn dùng biện pháp an toàn mà.” Cô ta có chút kinh hãi, vừa nghĩ tới cái ngày mà Thiệu Phi Phàm mời khách, bản thân đã tìm kiếm sự an ủi từ Cốc Từ Kỳ, hình như cũng không để ý xem anh ta có dùng biện pháp phòng tránh gì hay không, “Lý Thanh, bây giờ chị thấy không thoải mái lắm, em xin nghỉ hộ chị nhé, chiều nay chị về nhà nghỉ ngơi.”

“Không thành vấn đề”, Lý Thanh đáp ứng, “Có cần em lên tầng nói một tiếng với đội trưởng Cốc hay không?”

“Không cần”. Tự Nãi Tiêm lạnh lùng nói, thấy Lý Thanh bị dọa sợ mới ý thức được bản thân có chút kích động, bèn hòa hoãn nói, “Anh ấy mà nghe thấy chị không thoải mái liền không tập trung làm việc, nhờ đâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không hay, vì cái nhỏ mà mất cái lớn, cho nên không cần thiết phải nói cho anh ấy biết. Em nhớ xin nghỉ giúp chị là được rồi, chị đi trước đây.” Tự Nãi Tiêm đến phòng thay đồ thay quần áo, cầm lấy ví da liền vội vàng rời khỏi cục cảnh sát.

Hạ Bình thu dọn xong liền trở lại tầng trên, đúng lúc gặp được Cốc Từ Kỳ và Thiệu Phi Phàm, thuận miệng nói, “Đội trưởng Cốc, vừa rồi chị dâu nôn, hình như dạ dày không thoải mái.”

“Vậy sao? Tôi đi xuống xem một chút.” Cốc Từ Kỳ lập tức đi xuống tầng.

Hạ Bình cùng Thiệu Phi Phàm nhìn đáng vẻ vội vàng của anh ta, trong lòng đều hiện lên câu nói mà Cốc Từ Kỳ phát biểu cách đây không lâu “trong đội chúng ta đều là thê nô!” Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ trong lòng đối phương đang nghĩ gì, cùng nở một nụ cười vừa hài hước vừa tự giễu.

Một lát sau, Cốc Từ Kỳ lại chạy lên phòng lấy chìa khóa xe, nói Tự Nãi Tiêm đã về nhà rồi, anh ta không yên tâm nên cũng muốn về nhà xem sao. Thiệu Phi Phàm quay lại phòng làm việc, từ cửa sổ nhìn ra ngoài thấy Cốc Từ Kỳ lái xe rời cục cảnh sát, nhưng phương hướng thì không phải là hướng về nhà. Anh cau mày, mặc dù không biết Tự Nãi Tiêm rốt cục nghĩ cái gì, nhưng nếu như một người đàn ông tốt như vậy mà cô ta còn không biết quý trọng, thì chỉ có thể nói rằng chính cô ta đã từ bỏ tương lai tốt đẹp của mình.

Chuyện của người khác anh cũng không muốn can thiệp vào, ngày hôm nay cũng đã mời kẹo, chuyện kết hôn của anh, người nên biết thì cũng đã biết. Chỉ cần người khác không đụng chạm gì đến anh, thì anh cũng không muốn xé nát chiếc mặt nạ ra làm gì, dù sao Cốc Từ Kỳ cũng là một nam tử hán, là người anh em mà anh thật lòng muốn kết giao.

.....

Buổi tối trở về phòng trọ, nhìn thấy trong phòng tối om không một bóng người, Thiệu Phi Phàm cười cười, đúng như anh đoán là cô vợ nhỏ đã sớm bỏ chạy rồi. Anh hiểu rất rõ tính cách của Thượng Tâm, gặp phải chuyện gì mà mình chưa hiểu rõ ràng hoặc là làm việc gì mà không có sự chuẩn bị đầy đủ, thì phản ứng đầu tiên của cô sẽ là tìm người trợ giúp, nếu không có ai giúp, phản ứng thứ hai của cô sẽ là bỏ chạy. Chuyện riêng tư giữa hai vợ chồng, cô cũng không thể tìm người khác trợ giúp được, nên phản ứng của cô tất nhiên là bỏ chạy.

Anh thay cảnh phục, ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại ra gọi, điện thoại kêu lên ba tiếng liền bị ngắt. Anh cũng không giận, sau đó anh nhắn tin, anh nhắn rằng “Vợ à! Em có thể tránh được nhất thời nhưng không tránh được một đời.”

Chỉ chốc lát sau liền có tin nhắn hồi âm, cũng không dài lắm, chỉ có hai chữ - Sắc lang!

Thiệu Phi Phàm bật cười, nhún tin lại cho cô: “Sắc lang này là chồng em, chồng sắc lang đối với vợ thì được gọi là gia đình hài hòa.”

Thượng Tâm nhìn dòng chữ tin nhắn trên điện thoại, khuôn mặt đỏ rần, phồng miệng nhún lại hai chữ - Luru mạnh! Nhấn xong lập tức cài đặt điện thoại ở chế độ yên lặng.

Kỷ Thành ngồi ở bên cạnh cô, thấy mặt cô đỏ bừng liền hỏi: “Thượng Tâm, cậu thấy nóng à? Máy điều hòa của thư viện chúng ta toàn đồ bỏ đi, hay là chúng ta trở về phòng truyền thông tự học đi.”

Cô nào có bị nóng đâu, lúng túng liền tiếp khoát tay, “Không cần, không cần, một lát nữa là tốt rồi”. Nhưng qua nửa giờ cũng không thấy mặt cô hết đỏ. Suy nghĩ cũng không để ý vào sách vở, Thượng Tâm ao nào vỗ vỗ khuôn mặt, cô ngồi ở đây chiếm dụng chỗ ngồi mà không học hành được gì. Nghĩ thông suốt rồi, cô liền vỗ vỗ Kỷ Thành xin lỗi, “Kỷ Thành, mình học không vào, mình muốn về phòng ngủ.”

Bây giờ sắp kiểm tra học kỳ, để chiếm được một vị trí ngồi trong thư viện phải tốn không ít công sức. Cô lại ngồi có một tiếng liền muốn đi, thật là không thể nói được gì, nhưng mà Kỷ Thành cũng không giận cô, ngược lại còn đứng lên đi theo cô “Mình đưa cậu trở về.”

Thượng Tâm liền tiếp khoát tay, “Không cần, cậu cứ yên tâm đọc sách đi, để chiếm được một chỗ ngồi tốt không dễ dàng.”

Kỷ Thành cũng không để tâm lắm thu dọn sách vở, “Sách không phải một ngày có thể đọc xong, đừng nói nhảm nữa, đi thôi.” Nói xong liền ôm cả sách vở của cô lên, đẩy cô ra khỏi phòng tự học của thư viện.

Từ thư viện trở về phòng ngủ, phải đi qua bãi tập, hai người bước đi đều đều, từng bước một đi thong thả. Bị gió đêm thổi vào, Thượng Tâm không còn cảm thấy khuôn mặt mình nóng ran nữa, nhẹ nhàng thảo luận với Kỷ Thành về khóa học nghiên cứu súng ống mới mở trong học kỳ này.

Hai người đang nói chuyện thích thú thì bị mấy nữ sinh cản đường. Chỉ thấy ba bốn cô gái đẩy đẩy cô gái ở giữa, hình như nói “Thật trùng hợp, trò chuyện về vấn đề gì” gì gì đó.

Xấu hổ một lát, cô gái ở giữa rốt cục cũng lấy được dũng khí bước tới trước mặt bọn họ, khuôn mặt cũng đỏ rực giống như Thượng Tâm lúc nãy. Kỷ Thành không được tự nhiên, nhú nhú mày.

Cô gái xấu hổ ngượng ngùng, nhưng lại tỏ ra kiên quyết, “Kỷ Thành, mình là Chu Kim Linh sinh viên năm hai lớp điều tra, mình muốn hỏi cậu đã có bạn gái chưa? Mình rất thích cậu, nếu như cậu chưa có bạn gái, có thể kết giao với mình không?”

Thì ra là muốn tỏ tình, Thượng Tâm cười trộm, đẩy đẩy Kỷ Thành đang dãn mặt ra, thấp giọng nói, “Người ta còn đang đợi câu trả lời của cậu kia, tiểu tử, thì ra cậu cũng rất được người ta yêu thích nha!”

Chân mày của Kỷ Thành nhún lại càng chặt hơn, hơi nghiêng người, “Mình chưa có bạn gái.”

Cô gái kia rõ ràng rất vui mừng, nhưng nghe được câu nói sau của Kỷ Thành thì khuôn mặt liền ủ rũ.

“Nhưng mình đã thích một cô gái khác, thật xin lỗi, mình không thể kết giao với cậu được.”

Giờ như cô gái đó cảm thấy rất mất mặt, liền bặm mặt chạy đi, mấy cô gái đi cùng thì giận dữ nhìn anh ta “hừ” một tiếng, sau đó liền cấp tốc đuổi theo.

Thượng Tâm cũng bị một mặt lãnh khốc của Kỷ Thành dọa cho ngốc lảng, “Kỷ Thành, sao cậu không cho người ta chút mặt mũi, cậu đẩy con gái nhà người ta xuống vực sâu rồi.”

Kỷ Thành quay đầu ngưng mắt nhìn cô, “Cậu cảm thấy mình trực tiếp cự tuyệt người ta là không đúng sao?”

“Không phải là không đúng, mà là có chút không khéo. Cậu không thể nói trực tiếp như vậy, mà cậu phải nói...”

“Mình nên nói thật xin lỗi, là tôi không tốt, không xứng với cô. Cô xinh đẹp như vậy, có thể tìm một người tốt hơn tôi, ưu tú hơn tôi.” Kỷ Thành dùng một cái nói ra đúng những lời mà Thượng Tâm nghĩ, độ chính xác gần như đạt 100%, làm cho cô ngạc nhiên mở to mắt.

“Cậu thật là thần kì, làm sao cậu biết tớ định nói những lời này?”

“Thượng Tâm, một khi nói lời cự tuyệt với người khác, dù nói hay hoặc nói dở thì kết quả đều giống nhau, nếu như người kia đủ chấp nhất, thì dù có dùng phương pháp gì cự tuyệt cũng vẫn kiên trì thích đối phương, nếu như chỉ vì đối phương cự tuyệt mà hoàn toàn buông tha, chỉ có thể nói rằng, người đó chưa thực sự yêu thích đối phương.”

“Vậy à?” Thượng Tâm có chút mơ hồ, nhưng cô càng hiểu kì một chuyện khác hơn, vừa rồi cậu ấy nói đã thích một người con gái. Hai người bọn họ ngày ngày gặp nhau, sao cô lại không biết đó là ai nhỉ? “Kỷ Thành, vừa rồi cậu nói đã thích một cô gái, đó là ai vậy?” Cô nháy mắt, gương mặt tò mò, hưng phấn.

Sắc mặt của Kỷ Thành cũng đen lại, “Cậu không biết?”

Cô nên biết sao? “Cậu không nói mình làm sao biết được? Kỷ Thành, cậu đúng là chẳng có thành ý gì cả, có người thích rồi cũng không nói với mình một tiếng, thật thiệt thòi cho mình còn coi cậu là một người bạn tốt!”

Kỷ Thành chợt cảm thấy lòng mình có chút bị thương, không hiểu được là cô ngốc thật hay giả ngốc, anh ta muốn đem mọi chuyện nói rõ ràng ngay bây giờ. Chuyện tỏ tình của cô gái vừa rồi đã cho anh ta thêm dũng khí, Kỷ Thành quay người nắm lấy bả vai của Thượng Tâm, “Cậu thực sự muốn biết người mình thích là ai sao?”

Thượng Tâm gật đầu.

“Được, mình nói cho cậu, cậu nghe cho rõ đây. Từ khi mình bước chân vào trường đại học này, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, mình đã thích cô ấy rồi, cô ấy tên là Thượng Tâm.”

“...” Đôi mắt Thượng Tâm một mảnh mờ mịt rồi chuyển sang khiếp sợ, lúng túng. Cô cũng sẽ không ngu ngốc mà nói: À, cô ấy có cùng tên với mình nha. Nếu như cô thật sự nói ra như vậy thì cô đúng là “ngu ngốc” giống như Thiệu Phi Phàm nói rồi.

Thân thể lùi từng bước, vẻ mặt bị làm khó nói, “Kỷ Thành, mình có...”

Kỷ Thành cắt ngang lời cô, “Mình biết cậu đã có vị hôn phu, vừa mới bắt đầu mình đã biết, nhưng mình vẫn thích cậu, mình thích cậu khờ khạo ngốc nghếch, thích cậu không thể kiên trì được nhưng vẫn cố gắng vừa khóc vừa chạy theo mình trên bãi tập nói vẫn có thể tiếp tục được. Thượng Tâm, mình chính là thích cái tính cố chấp của cậu, mình đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần một ngày cậu chưa kết hôn thì mình vẫn còn cơ hội.”

Thượng Tâm cảm thấy khuôn mặt của mình cũng bị cứng ngắc rồi, cô có nên nói với cậu ấy rằng – “Ngại quá, mình đã kết hôn ngày hôm qua rồi” hay không?.

Đang lúc Thượng Tâm do dự, không biết làm thế nào để khéo léo nói với Kỷ Thành tin tức này, thì sau lưng lại truyền đến giọng nói lạnh băng vô cùng quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cô là bà Thiệu...

“Ngại quá, Thượng Tâm đã kết hôn rồi, cho nên cậu không còn cơ hội.”

Giọng nói lạnh như băng nhưng hết sức quen thuộc làm cho Thượng Tâm thở dài một cái, một chút cũng không dám quay đầu lại, đột nhiên sinh ra một cảm giác bị bắt gian tại trận, trong lòng chột dạ.

Sắc mặt của Kỷ Thành trở nên rất dọa người, vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ, nhưng một giây sau, cậu ta lại liên tục lắc đầu, “Không thể nào, Thượng Tâm còn nhỏ như vậy.”

Có một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy bả vai của cô, Thượng Tâm cảm thấy khóe miệng mình co quắp, nhưng Thiệu Phi Phàm lại vui vẻ nói, “Vợ à, chẳng lẽ em không nói với bạn học là chúng ta đã kết hôn vào ngày hôm qua sao?”

Cô ngượng ngùng nào dám nói.

Kỷ Thành nhìn Thượng Tâm, ánh mắt rối loạn, trong lòng cũng rối loạn, “Thượng Tâm, hai người thực sự đã ... kết hôn rồi sao?”

Thượng Tâm có cảm giác như bị đẩy lên đoạn đầu đài, cô nhắm mắt đánh phải gập đầu một cái. Mờ mắt ra lần nữa, cô thấy vẻ mặt của Kỷ Thành có chút thất vọng, cậu ta cố gắng trấn định, nhưng lại không nói ra được lời nào đã quay người rồi đi.

Người đã đi rồi, trong lòng Thượng Tâm có chút không thoải mái, cảm giác giống như mình đã mất đi một người bạn tốt vậy.

Thiệu Phi Phàm lại cười một cách khinh miệt, “Vẫn chỉ là một đứa trẻ”. Dù sao thì cậu ta cũng không thể trấn định được, anh quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt không được vui của Thượng Tâm, nên cũng thu lại khuôn mặt vui vẻ, “Vợ à, không phải là em không muốn nói chuyện chúng ta đã kết hôn cho người khác biết đấy chứ?”

Đầu óc Thượng Tâm ông ông một tiếng, vẻ mặt chột dạ, “Đâu có, chỉ là em chưa có cơ hội để nói ra.”

Thiết, rõ ràng là cô không muốn nói ra. Trong lòng Thiệu Phi Phàm nghĩ như vậy nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ không sao, nghe nói cuối tuần này anh ba sẽ tới trường của Thượng Tâm thực hành một khóa huấn luyện đặc biệt, chỉ cần đề cho anh ba gọi một tiếng “em dâu”, bảo đảm là toàn trường sẽ biết.

“Vợ à, vậy chúng ta trở về nhà thôi.” Thiệu Phi Phàm tựa tiểu phi tiểu nói.

Về nhà? Thượng Tâm lập tức lắc đầu.

Có người cau mày không vui, “Không phải là em định vừa kết hôn đã ra ở riêng đấy chứ? Đồng chí Thượng Tâm, vợ chồng có nhu cầu liên thỏa mãn lẫn nhau là hợp pháp, hợp lý đấy. Em sẽ không nghĩ rằng, kết hôn rồi vẫn đắp chăn bông đơn thuần ngủ chứ.”

“Luu manh” Thượng Tâm đỏ mặt kêu to, người này sao có thể đem chuyện kia nói ra một cách đứng đắn như thế này chứ.

Thiệu Phi Phàm hừ một tiếng, không nói hai lời liền dắt cô đi về phía xe cảnh sát của anh, “Anh mà không lưu manh thì em mới thật sự nên khóc đó”. Nói xong liền mở cửa xe, lấy cái loa trong xe cảnh sát ra, nói, “Vợ à, em là muốn anh ở chỗ này kêu khản cổ ‘Thượng Tâm, chúng ta về nhà đi ngủ thôi’ hay là ngoan ngoãn lên xe yên lặng về nhà đi ngủ đây?”

“Sao anh có thể như vậy được cơ chứ?” Cô dậm chân tức giận.

Thiệu Phi Phàm cười cười đếm ngược thời gian, “Cho em ba giây suy nghĩ, ba, hai...”

“Em không tin anh dám nói vào loa!” Cô giận dữ, cũng không tin da mặt anh có thể dày như vậy.

Có điều, hiển nhiên là cô đã đánh giá sai trình độ dày về da mặt của Thiệu Phi Phàm, chỉ nghe thấy trong bãi tập vắng lặng đột nhiên vang lên giọng nói “Thượng Tâm...” còn vang vọng mãi “Thượng Tâm Thượng Tâm Thượng Tâm...”

“Em trở về với anh!” Thượng Tâm quần đến mức phát khóc, bụm mặt không dám nhìn những ánh mắt xung quanh phóng tới, cúi đầu chui vào trong xe.

Thiệu Phi Phàm đắc ý cười -- Còn non lắm, dám đấu với anh à?

Có điều người tính không bằng trời tính, xe mới quẹo vào khu nhà ở, Thượng Tâm còn đang đau khổ đâm đầu vào cổ, Thiệu Phi Phàm còn chưa dừng xe hẳn, thì vang lên tiếng chuông điện thoại. Anh dừng xe hẳn, không dám trì hoãn bèn nhận điện thoại, người gọi điện thoại là Hạ Bình hôm nay trực ban, “Đội phó Thiệu, khu nhà mới bên kia có một quán bar đang xảy ra ẩu đả, phải đến đó ngay.”

“Địa chỉ, tên quán bar, tôi sẽ trực tiếp đến đó ngay.” Về mặt Thiệu Phi Phàm nghiêm túc trong nháy mắt, không dài dòng lời thôi.

Khu nhà mới ở giữa đường Nghệ Hồng và chợ Trung Tâm, quán bar Kim Sắc, đã có người bị thương, 120 cũng đang đến đó, đội trưởng Cốc cũng vậy.”

Quán bar Kim Sắc không phải là quán bar của Thần Tri Thụ sao, bởi vì trong xe rất yên tĩnh, giọng nói ở bên kia điện thoại lại rất lớn, nên Thượng Tâm nghe được rất rõ ràng, cô nắm lấy tay của Thiệu Phi Phàm, dùng ánh mắt nói cô cũng muốn đi theo.

Thiệu Phi Phàm phân phó lại mấy câu liền cúp điện thoại, “Xuống xe, lên phòng, nghỉ ngơi đàng hoàng.”

“Không được, em muốn đi cùng với anh.” Thượng Tâm kiên quyết không xuống xe, khuôn mặt nóng nảy cùng lo lắng nói với anh.

Lúc này, anh thật không có thời gian dài dòng với cô, “Đi theo cũng được, nhưng em chỉ có thể ngồi yên trên xe, không cho xuống xe.”

“Được, em bảo đảm sẽ không xuống xe, tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới công việc của anh.”

Nhận được sự bảo đảm, Thiệu Phi Phàm lập tức quay xe ra khỏi khu nhà. Lúc anh tới nơi thì đội trưởng Cốc cũng vừa tới, anh xuống xe, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Thượng Tâm vụt sáng lên, không yên lòng nên anh trực tiếp đem cô khóa ở trong xe. Phá án không phải là đùa giỡn, anh cũng không thể để cho nha đầu không hiểu chuyện này gặp phải nguy hiểm.

Thiệu Phi Phàm vừa mới bước đi, trong lòng Thượng Tâm đã rục rịch, thủ sẵn ở cửa xe muốn xuống xe, nhưng là đây thế nào cũng không mở ra được, cô tức giận đánh vào cửa kính xe, Thiệu Phi Phàm anh thật giỏi, dám nhốt cô ở trong xe.

Ngồi ở trong xe nhìn thấy cảnh tượng nhốn nháo ở bên ngoài cô càng thêm lo lắng, Thượng Tâm lấy ra điện thoại, bắt đầu gọi cho Thần Tri Thụ. Điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận.

“Tâm Tâm?” Giọng nói của Thần Tri Thụ rõ ràng rất kinh ngạc.

“Anh Thần, không có chuyện gì chứ?”

Một câu nói làm cho người suốt ngày mê man như Thần Tri Thụ không hiểu ra làm sao, “Anh không sao, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trái tim của Thượng Tâm rút cục cũng có thể buông lỏng, “Quán bar Kim Sắc phát sinh ẩu đả, em sợ anh...”

“Em đang ở đâu vậy?”

“Ngoài cửa quán bar Kim Sắc.”

“Đứng ở đó không được phép vào trong, thành thực đứng chờ, anh đến đó ngay bây giờ.” Trong khi nói chuyện, bên kia điện thoại liền truyền tới âm thanh “bịch” một tiếng, thật giống như đụng ngã thứ gì đó, tiếp theo liền truyền tới tiếng mắng của Thần Tri Thụ, “Mẹ kiếp, sao Thiệu Phi Phàm lại để cho em đi đến nơi nguy hiểm như vậy, con mẹ nó hẳn chính là chăm sóc cho em như vậy sao? Năm phút nữa anh tới, không cho phép em vào quầy bar.”

Thượng Tâm không kịp nói rằng mình có muốn đi vào cũng không vào được thì điện thoại liền bị cúp rồi. Nhưng biết được Thần Tri Thư không tham gia vào vụ ầu đã cô cũng yên tâm, thả lỏng người dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nhìn ra bên ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Thiệu Phi Phàm liền đi ra, mở cửa ra ngồi vào trong xe, sắc mặt cũng âm trầm.

“Tình hình bên trong thế nào rồi?”

“Người nhà họ Thần thật đúng là không có một ai ra hồn.” Anh giận giữ mắng một câu, trong lòng ghen khuất tới cực điểm. Tình hình bên trong đã được khống chế, Kim Sắc là quán bar của nhà họ Thần kinh doanh, gây chuyện cũng không dám thẳng tay giải quyết, chỉ là một vụ bắt bớ đánh nhau, tra hỏi một chút liền có kết quả, là vì tranh giành phụ nữ mà đánh nhau.

“Anh Thần không ở bên trong.” Thượng Tâm lập tức nói.

Thiệu Phi Phàm hí mắt nhìn cô, “Làm sao em biết?”

Thượng Tâm cười khan, có điều không cần cô phải trả lời, Thần Tri Thư đã đến, dừng xe ở vị trí đối diện chiếc xe cảnh sát của Thiệu phi Phàm, hai người mở cửa kính xe ra nhìn nhau.

Luồng khí âm lãnh trên người Thiệu Phi Phàm làm cho Thượng Tâm có chút lo sợ, tay nhỏ bé trấn an kéo kéo ống tay áo anh, “Chồng à, mới vừa rồi là do em quá lo lắng nên mới gọi điện thoại cho anh Thần.”

Phạm sai lầm mới biết gọi anh là chồng, bình thường cứng cổ cứng họng chỉ gọi anh là Thiệu Phi Phàm, gọi ra cả tên cả họ. Thiệu Phi Phàm hận không thể bóp chết nha đầu này, nhưng anh không thể xuống tay được, “Thượng Tâm, anh không muốn nhắc lại quá khứ, cũng không muốn em luôn suy nghĩ về quá khứ, nhưng em đừng để anh cảm thấy mình là một người hẹp hòi. Em không phải là thánh mẫu, có một số việc không phải nói tha thứ là có thể tha thứ được, tóm lại, anh không có cách nào để tha thứ cho hấn ta.” Nói xong, hung ác trừng mắt nhìn người ở phía đối diện, quay đầu xe, lái xe rời đi khỏi quán bar.

Thượng Tâm hé miệng, trong lòng không biết là mùi vị gì. Có chút khổ sở, cũng có chút không biết phải làm sao.

Xe lái đến nhà, Thiệu Phi Phàm kéo theo Thượng Tâm xuống xe, Thượng Tâm ngoan ngoãn cùng anh lên tầng, vào phòng, sắc mặt của Thiệu Phi Phàm mới có chút hòa hoãn. Lôi kéo ôm lấy cô, “Không phải anh cố ý giận em.”

Thượng Tâm dựa sát vào anh gật đầu một cái.

Thiệu Phi Phàm cười, hôn cô bẹp một cái, “Trở về phòng đi ngủ đi, anh còn quay lại cục cảnh sát lấy khẩu cung của các tổ tông.”

“Các tổ tông?” Thiệu Phi Phàm trước giờ chưa từng xưng hô như vậy với các phạm nhân ở trong ngục.

“Còn không phải là tổ tông, có ba luật sư, bốn kiểm soát viên, hơn nữa còn có bảy tám tiểu tử ở trong đại viện (khu nhà ở của các cán bộ cấp cao) nhà em. Cuộc ầu đã này cũng thật vang dội, đoán chừng lúc này, cả ba ruột và ba nuôi của em cũng phải đến đó một chuyến.”

“Có liên quan gì đến ba ruột và ba nuôi của em chứ?”

Thiệu Phi Phàm nhếch miệng cười châm chọc, “Đám người này đánh nhau vì tranh giành phụ nữ, mà người phụ nữ đó vừa khéo lại là Thần đại tiểu thư – Thần Tri Mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Thần Tri Thư trừng mắt nhìn Thiệu Phi Phàm quay đầu xe rời đi, ngực giống như bị một thứ gì đó chặn lại, nhưng chỉ chốc lát sau, hấn ta lại bật cười, khoe miệng cong cong, mang theo một chút tịch mịch và khổ sở.

Chỉ cần cô ấy sống tốt là được.

Lần trước ở trong phòng tạm giam, Thượng Tâm đã cầm lấy tay hấn, nhẹ nhàng bình tĩnh nói với hấn rằng “Em không trách anh, anh cũng không cần tự trách mình, anh vẫn là anh trai em, giống như một người anh ruột vậy.” Vào thời điểm đó, hấn cảm thấy thực tế thật tàn nhẫn, hấn tình nguyện rằng Thượng Tâm hận hấn, oán hấn, cả đời này cũng không muốn gặp lại hấn. Nhưng cái nha đầu kia...

Thần Tri Thư nhắm mắt lại, không muốn thứ gì đó chảy ra khỏi hốc mắt, hấn là một người đàn ông, không thể giống như các cô gái được.

Nếu Thượng Tâm nguyện ý coi hấn là anh trai, hấn liền trở thành một người anh trai cả đời này đứng sau lưng cô, bảo vệ cho cô, chỉ cần cô muốn thì bất

cứ khi nào quay đầu lại cũng có thể dựa vào người anh trai này, so với anh trai ruột còn thân thiết hơn.

Sau khi sắp xếp thật tốt tâm tình của mình, Thần Tri Thư liền mở cửa xuống xe. Trước cửa quán bar Kim Sắc đã sớm bị vây kín mít bởi những chiếc xe cảnh sát và xe cứu thương.

Đứa bé giữ cửa thấy ông chủ đi đến, liền vội vàng chạy tới kể rõ tình hình, “Thần thiếu gia, bức tường thủy mặc đã bị đập bể, thiếu gia nhà họ Trần thì bị thương ở khuôn mặt và cánh tay, còn có...”

Thần Tri Thư vừa nghe thấy thiếu gia nhà họ Trần bị thương, thì sắc mặt tối sầm. Trần Bảo được Thượng Trạm Bắc và Hắc Da coi như con trai, so với Thượng Tâm thì nhỏ hơn ba tuổi, cũng coi như là cùng chơi đùa với bọn họ mà lớn lên. “Các người con mẹ nó làm ăn cái kiểu gì thế? Còn để cho người khác làm Trần Bảo bị thương, chị S đâu rồi?”

“Chị S cũng bị thương, bị thủy tinh ghim vào chân.”

“Con mẹ nó đều là phế vật, tôi còn nuôi các người làm gì?” Thần Tri Thư mắng liên mồm, soái bước tiến vào quán bar, trong quán bar vẫn là một cảnh tượng hỗn loạn, những người thi hành công vụ đang kiểm tra chứng minh thư của mọi người, những người tham dự đánh nhau thì đứng giáp vào một bên tường.

Quét mắt một cái, liền nhìn thấy bảy tám khuôn mặt có chút quen thuộc, đều là những đứa trẻ trong đại viện quân khu. Hắn đi qua đó, đá một phát vào con trai của đoàn trưởng Lý, “Trần Bảo đâu?”

Lý Vạn Từ thấy hắn tới thì ánh mắt sáng lên, “Anh Thần, Trần Bảo vừa mới bị đưa lên xe cứu thương, không sao hết, bọn em không thể nào chịu thiệt được, đầu của bọn họ còn bị chúng em đập cho mấy cái đấy!”

Viên cảnh sát vừa nghe thấy vậy, liền đi tới tra khảo Lý Vạn Từ, “Cậu vẫn còn muốn khoe khoang, tôi nói cho cậu biết, nếu như người ta muốn truy cứu, thì tội của các cậu chính là trọng tội, ít nhất cũng phải ngồi tù ba năm.”

Lý Vạn Từ bĩu môi, những lời này căn bản là không thể hù dọa được cậu ta.

Thần Tri Thư cũng không lo lắng, những đứa trẻ này cũng không gây ra chuyện gì quá nghiêm trọng, hình phạt này cũng quá nặng đi, nếu như mấy đứa trẻ này mà bị hù dọa thì không phải là người lớn lên ở trong đại viện rồi! Hắn nhìn lướt qua một lượt, bắt gặp một ánh mắt quen thuộc liền hỏi, “Sao lại đánh nhau?”

“Anh Thần, thật ra đây chỉ là một cuộc hiểu lầm.”

Thần Tri Thư tròn mắt, hiểu lầm gì mà suýt nữa thì đập phá hỏng cả quán bar của hắn cơ chứ? “Nếu như đây không phải là hiểu lầm, vậy có phải là các người sẽ phá hỏng luôn cả quán bar của tôi đúng không?”

“Cái đó thật không thể trách bọn em được... Có mấy người để ý thấy chị Thần, lại không biết chị ấy là ai, nói mấy lời khinh bạc chị ấy, vừa đúng lúc bị Trần Bảo nghe thấy, tiểu tử đó cũng không biết là ăn phải cái gì, không nói hai lời liền cầm lấy một chai rượu lên đập bọn họ. Mấy anh em bọn em cũng không thể trơ mắt ra nhìn được, nên cũng xông vào giúp đỡ, người của đối phương cũng không ít, cho nên lập tức xảy ra quần đấu.”

“Chị tôi đâu?”

“Đi cục cảnh sát rồi.”

Lúc này, cảnh sát cũng bắt ép bọn họ đi ra ngoài, Thần Tri Thư thở dài, dặn dò các nhân viên dọn dẹp sạch sẽ xong, liền đi tới cục cảnh sát. Đến cục cảnh sát đã nhìn thấy ba và ba nuôi đều ở đó, trong lòng Thần Tri Thư nhảy lên một cái, một vụ đánh nhau làm trưởng bối cả hai nhà đều phải đến, chắc không quá nghiêm trọng đi?

Thượng Trạm Bắc thấy hắn đến nhưng không nói gì, còn Hắc Da thì sắc mặt không được tốt lắm, Thần Tri Thư cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn ngồi ở hàng ghế chờ, cùng đợi tin tức với trưởng bối.

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Phi Phàm đã đi ra, Thượng Trạm Bắc vội đứng dậy hỏi thăm, “Tình huống thế nào rồi?”

“Vừa mới bắt đầu, đối phương nhất định muốn khởi tố, nhưng khi biết thân phận của những đứa trẻ này cũng thay đổi thái độ. Bác cùng luật sư Thần tiến vào xem sao, những người ở viện kiểm sát đó còn thân quen với mọi người hơn so với cháu, nói tới nói lui, có qua lại thân thiết một chút vẫn tốt hơn.”

“Được, vậy tôi tiến vào trước xem sao.” Thượng Trạm Bắc nói xong liền cùng với Hắc Da tiến vào trong, Thiệu Phi Phàm không muốn để ý đến Thần Tri Thư, nhưng hết lần này tới lần khác, Thần Tri Thư luôn cản đường anh, “Chị tôi đâu?”

“Xin lỗi, tôi không có nhiệm vụ phải theo dõi chị của cậu.” Thiệu Phi Phàm quay người muốn đi, nhưng Thần Tri Thư níu lấy tay anh không buông tha dễ dàng như vậy, “Chị của tôi bị các người đưa đi, sao anh lại không biết chị tôi ở đâu cơ chứ?”

“Chị của cậu không tham gia đánh nhau, cho nên lấy xong khẩu cung tất nhiên là rời đi rồi.” Thật là lười phải nói chuyện với hắn ta, anh liền tiếp thăm vấn bảy tám người, lại chạy qua viện kiểm sát kia đã thông tư tường mật một khoảng thời gian dài, giờ tay lên xem đồng hồ một chút, đã hơn hai giờ sáng, anh thật không có khí lực cùng hắn ta ở đây dài dòng nữa. Dùng sức vung tay lên, đẩy Thần Tri Thư một cái làm cho hắn ta lao đảo, Thiệu Phi Phàm trịnh trọng nói cho hắn biết, “Người không phận sự, xin rời khỏi cục cảnh sát.” Nói xong, anh liền bước vào trong.

Tiến vào phòng làm việc, anh vẫn không yên tâm để Thượng Tâm ở nhà một mình, nhưng lúc này anh lại không thể rời khỏi cục cảnh sát. Lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thượng Tâm, dặn cô nhớ khóa cửa cẩn thận, nói hôm nay anh không thể trở về được.

Vốn tưởng rằng Thượng Tâm đã đi ngủ rồi, ai biết được lập tức có tin nhắn hồi âm

“Cửa đã khóa kĩ rồi, anh cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi, tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi.”

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy dòng tin nhắn, trong lòng liền âm ập, nhưng vừa nghĩ tới đã hai giờ sáng rồi sao nha đầu kia vẫn chưa đi ngủ? Đang định nhắn tin hỏi cô, thì anh đột nhiên nghĩ ra, cô vợ nhỏ của anh không dám ngủ một mình.

Anh vội vàng đứng dậy đi xuống tầng, đúng lúc nhìn thấy Thượng Trạ**ng** Bắc ra khỏi phòng thẩm vấn, Thiệu Phi Phàm do dự một chút, vẫn là gọi một tiếng “Ba”.

Thượng Trạ**ng** Bắc hừ lạnh một tiếng, “Có chuyện gì?”

Lắc lắc đầu, anh có chút quần bách, “Cái đó, Thượng Tâm ở nhà một mình không dám đi ngủ, con lại không thể rời khỏi cục cảnh sát, ba xem...”

Thượng Trạ**ng** Bắc cười cười, có điều đó là một nụ cười tiếu lí tàng đao, “Tiểu tử, lúc cậu lừa gạt con gái của tôi đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, sao không nghĩ tới bản thân cậu còn chưa đủ năng lực chăm sóc tốt cho nó chứ?”

Câu nói này thật sự làm cho Thiệu Phi Phàm bị nghẹn khuất, tính chất công việc của mình đối với việc chăm sóc người thân đích thực là không thể chu toàn được, về điểm này anh không còn lời nào để nói.

“Đưa chìa khóa cho tôi, ông nội con bé đã xuống quân khu rồi, tôi đón nó về nhà ở mấy ngày.” Thượng Trạ**ng** Bắc cũng không muốn làm khó anh, có điều ông vẫn cho rằng nếu Thiệu Phi Phàm đổi một vị trí công tác khác đối với Thượng Tâm chắc chắn sẽ tốt hơn.

Thiệu Phi Phàm tất nhiên là hiểu được hàm ý trong lời nói của Thượng Trạ**ng** Bắc, anh móc chìa khóa ra đưa cho ông, thận trọng nói, “Để con suy nghĩ.”

Bốn chữ đó làm cho Thượng Trạ**ng** Bắc vừa ý gật đầu một cái. Bất kể Thiệu Phi Phàm có đổi vị trí công tác hiện tại hay không, thì ít nhất cậu ta cũng chứng minh được cậu ta có suy nghĩ cho Thượng Tâm, luôn suy nghĩ cho vợ chính là quy định của gia đình bọn họ. Ông mỉm cười đi ra khỏi cục cảnh sát, bảo tài xế trực tiếp lái xe tới nhà trọ của Thiệu Phi Phàm.

Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Thượng Tâm đang ngồi trên sofa quay lưng về hướng cửa, cô đang xem tivi, nghe thấy tiếng động phía sau liền bật người đứng lên, “Sao anh trở về rồi?... Ba? Sao ba lại tới đây?”

Thượng Trạ**ng** Bắc bĩu môi nói, “Ba mà không đến, thì hôm nay con có thể đi ngủ được sao?” Ngẩng đầu lên nhìn thấy cô chỉ mặc một cái áo T- shirt rộng thùng thình của Thiệu Phi Phàm, chỉ miễn cưỡng che kín cái mông, hai cặp đùi thon dài lộ ra ngoài, ông không khỏi cau chặt lông mày, “Nhìn xem con mặc thành cái bộ dáng gì? Hai người sống trong một căn phòng nhỏ như vậy, cũng nên biết kiêng dè một chút!”

Thượng Tâm đỏ mặt, vội chạy vào trong phòng ngủ đổi sang đồng phục sinh viên, bộ dáng giống như phạm phải một sai lầm lớn, cúi đầu không nói gì.

“Đi thôi, về nhà thôi.”

“Dạ? Thế ông nội...” Thượng Tâm có chút lo lắng.

“Ông nội con xuống quân khu rồi, tạm thời chứa chấp con hai ngày.”

Thượng Tâm le lưỡi, nghịch ngợm khoác tay ông nói, “Ba là tốt nhất!”

“Hừ! Chỉ biết nịnh hót. Chuyện con tự mình kết hôn, người trong nhà vẫn chưa tha thứ đâu, con cùng với Thiệu Phi Phàm tốt nhất là phải biết ăn năn hối lỗi một chút, trước khi được người nhà tha thứ, không cho phép... không cho phép xảy ra quan hệ thân mật.” Thượng Trạ**ng** Bắc nhếch miệng, cân nhắc một chút, quyết định sử dụng bốn chữ “quan hệ thân mật” để nói. Có điều vẫn như cũ làm cho khuôn mặt của Thượng Tâm đỏ bừng.

Về đến nhà, trước tiên Thượng Tâm báo bình an cho Thiệu Phi Phàm biết—Chồng à, em về nhà rồi.

Thiệu Phi Phàm nhận được tin nhắn, vừa nhìn thấy hai chữ “Chồng à”, đầu tiên anh rất vui, nhưng vui mừng qua đi anh lại cảm thấy cô nàng này có cái gì đó không đúng. Lập tức nhắn tin lại—Sao lại ngoan như vậy kêu anh là chồng, không phải lại gây ra chuyện gì đấy chứ?

Thượng Tâm nghĩ trong lòng, người này thực sự cho rằng cô là người luôn gây họa nha! – Em thật sự không gây ra chuyện gì. Có điều ba em, cũng chính là bố vợ của anh nhờ em truyền đạt đến anh một câu nói.

Thượng Tâm ghen cười, tiếp tục nhắn tin—Bố vợ anh nói, trước khi chuyện kết hôn của hai chúng ta được người nhà chấp nhận thì không thể phát sinh quan hệ thân mật. Còn nói em không thể trở về phòng trọ của anh, một là về nhà ở, hai là tới trường học ở.

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy tin nhắn, giận đến mức đau dạ dày, lập tức gọi điện thoại, nhưng là trong điện thoại lại truyền tới một giọng nữ vô cùng dịu

dàng.

“Xin lỗi, số điện thoại mà quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy hoặc đang nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Hung hăng vút điện thoại trên bàn, che bụng giận dữ mắng một câu, “Mẹ kiếp...”

Lý Nguyên đang muốn bước vào phòng làm việc, đột nhiên nghe thấy câu mắng chửi thô tục này, liền cười hi hi ghé đầu vào hỏi, “Người nào to gan như vậy, dám trêu chọc đội phó Thiệu của chúng ta nha?”

Thiệu Phi Phàm tắt nhiên không thể nói đó là bố vợ và vợ anh, “Còn không phải là do mấy vị tổ tông ở bên dưới sao, làm hại chúng ta hôm nay không thể đi ngủ.”

Lý Nguyên cũng rất bất đắc dĩ, đem hồ sơ vụ án trình lên, “Mấy vị tổ tông kia đã hoàn thành khẩu cung, tiền bảo lãnh và tiền phạt đều đã nộp, anh kí tên xong, mau tiễn các vị thần này đi đi.”

Thiệu Phi Phàm quét mắt nhìn hồ sơ vụ án hỏi, “Sao không thấy đội trưởng Cốc kí tên?”

“Đội trưởng Cốc đi rồi, hình như chị dâu xảy ra chút chuyện, anh ấy gấp đến mức mặt biến sắc. Lúc đó anh đang thăm vấn nên bọn em vẫn chưa nói cho anh biết.”

Thiệu Phi Phàm cau mày, ngược lại không nói gì, kí tên xong liền cho Lý Nguyên thả người. Người đi rồi, anh nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ, trong lúc này mà về nhà đi ngủ, không ngủ được ba tiếng lại phải quay lại cục cảnh sát, còn không bằng ở luôn trong phòng làm việc một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Về nhà ngủ thôi

Thượng Tâm ở nhà họ Thượng hai ngày, vừa nghe thấy ông nội sắp về, liền lập tức thu dọn đồ đạc chuyển vào trong trường học. Trước khi đi còn cố gắng dặn dò ba mình không được nói với ông nội là cô về nhà ngủ. Nhất định phải đợi đến lúc ông nội nhớ cô, muốn gặp cô, thì cô mới trở về nói lời xin lỗi, như vậy mới có thể được “phóng thích vô tội”.

Hạ Hâm Hữu nhìn cô tinh ranh như vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Nha đầu chết tiệt kia, bây giờ phải tập trung vào học tập, hoàn thành đợt kiểm tra này, kì sau con phải đi thực tập rồi. Ba của con đã sớm nói với lãnh đạo của cục cảnh sát thành phố rồi, để cho con đến đó thực tập một năm, sau khi tốt nghiệp liền giữ lại làm việc ở đó. Có điều, nếu như con nọ môn học, thì mẹ với ba con cũng không còn mặt mũi nào nhờ người ta xin việc cho con đâu.”

Thượng Tâm le lưỡi, trong nghịch ngợm còn mang theo chút kiêu ngạo, “Kiểm tra để đứng đầu thì con không dám nói, nhưng dễ qua được các môn học thì không vấn đề.” Đôi mắt to nghịch ngợm nháy một cái, “Bản thân con còn lo lắng không biết có thể vượt qua khóa học tán đá (một môn võ) hay không, ai biết được đến ông trời cũng giúp con, điều anh ba tới trường con làm huấn luyện viên đặc biệt, con muốn nọ môn cũng thật khó nha!” Cô càng nghĩ lại càng thấy vui.

Ngày hôm qua đi học, vừa nhìn thấy Thiệu Phi Uyên mặc trang phục của huấn luyện viên đứng ở sân thể dục, thấy cô đi vào liền hô to một tiếng “em dâu”, như sợ người khác không biết rằng cô là người phụ nữ đã kết hôn vậy, lúc đó cô thật hận không thể nhào tới bóp chết anh ba. Có điều là cô có muốn bóp chết quán quân tán đá cũng không thể thực hiện được, cơ mà cô có thể giờ trở xấu nha.

Thiệu Phi Uyên tiến hành huấn luyện riêng cho từng sinh viên, thực ra chính là Thiệu Phi Uyên đem từng người từng người một quật ngã xuống, làm cho mỗi một bạn học trong lớp té một lần thì khóa học cũng kết thúc. Đến phiên Thượng Tâm, cô chủ động dơ tay ra, Thiệu Phi Uyên còn chưa dùng sức cô đã kêu “Ai ya” rồi nũng nịu nói, “Anh ba, anh làm em đau, em phải đi nói cho chồng em biết mới được.”

Thiệu Phi Uyên thực sự không chịu nổi giọng nói nũng nịu này của cô, hơn nữa vừa nghe thấy cô muốn nói cho Thiệu Phi Phàm biết liền buông tay ngay, Thượng Tâm nhân cơ hội này, ánh mắt sáng lên, cong người xuống, trước mặt các bạn học trong lớp quật ngã Thiệu Phi Uyên.

Bây giờ nghĩ lại ánh mắt của các bạn học lúc đó, cô liền rất đắc ý.

Thượng Trâm Bắc và Hạ Hâm Hữu nghe kể lại đều không nhận được lắc đầu, nha đầu này, vốn tưởng rằng ở chung một chỗ với Thiệu Phi Phàm sẽ hiểu chuyện, nhưng lúc này bọn họ thấy, rõ ràng là Thiệu Phi Phàm còn cưng chiều cô hơn, ngay cả anh ba làm thầy giáo cũng bị cô ám toán.

Thượng Tâm vui vẻ đi đến trường học, từ xa đã nhìn thấy Thiệu Phi Uyên đang đi về phía tòa nhà hành chính, cô liền dắt cổ họng kêu lên, “Anh ba, anh ba...” Dù sao thì tất cả mọi người đều biết cô đã lập gia đình rồi, cô liền không quan tâm chuyện hình tượng bị phá vỡ nữa.

Thiệu Phi Uyên nhìn thấy người gọi là cô thì hận không thể giấu mặt đi. Ngày hôm qua phát sinh sự việc kia, ở trường cảnh sát bị một cô gái quật ngã, khi về tới đơn vị thì ai ai cũng hỏi anh: “Nghe nói em trai cậu cưới một cô vợ đánh nhau so với cậu còn giỏi hơn.”

Con mẹ nó, thật muốn mắng chửi một câu, cô ấy nào có biết đánh? Đơn thuần chỉ là một trò lừa bịp! Trong lòng ngọt ngào, anh không muốn để ý tới Thượng Tâm, cố ý làm ngơ cô bước vào tòa nhà hành chính.

Thượng Tâm tất nhiên cũng nhận ra là người ta cố ý tránh mặt cô, trong lòng mừng thầm, lại kêu gọi mấy lần nữa mới thôi, sau đó đi về phía giảng đường.

Thiệu Phi Uyên tiến vào trong tòa nhà rồi nghỉ lại càng thấy tức, quay đầu lại thăm dò một chút, nhìn thấy bóng dáng cô bước vào giảng đường, bộ dáng nhảy nhót vui vẻ rõ ràng rất đặc ý. Trong lòng thấy không thoải mái, hừ, đến anh ba mà cô cũng dám đùa cợt, vậy để cho cô biết hậu quả của việc anh ba tức giận đi. Thiệu Phi Uyên cong cong khóe miệng, lấy điện thoại ra gọi về nhà, “Ba, tiểu Thiệu đúng là cưới được một người vợ tốt, nha đầu đó còn dám tính kể với con, ba phải làm chủ cho con...”

Không phải là làm nũng tố cáo sao? Ai mà không biết làm cơ chứ!

Thượng Tâm rất ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Thiệu lão gia tử, có điều Thiệu lão gia tử vừa mở miệng liền nói, “Con khi dễ anh ba của con?” làm cho trái tim của Thượng Tâm run rẩy một cái.

“Không, không có đâu ạ.” Thượng Tâm cẩn thận đáp lại.

Lão gia tử hừ một tiếng, “Nghe nói con bị ông nội đuổi ra ngoài?”

Cô bắt đầu đi “Dạ” một tiếng.

“Vậy thì về nhà ở mấy ngày, vừa đúng lúc trò chuyện với ông già không được ai để ý này, dù sao thì con cũng có nhiều thời gian rảnh rồi, rảnh rồi tới mức còn có thể đi trêu chọc anh ba của con nữa cơ mà.” Lão gia tử không đợi Thượng Tâm đáp ứng, trực tiếp đưa ra lời kết luận, “Buổi tối ba đợi con cùng ăn cơm, về sớm một chút.”

Thượng Tâm nhìn điện thoại đã cúp máy mà khóc không ra nước mắt, dậm chân một cái, thật muốn đến tòa nhà hành chính hỏi Thiệu Phi Uyên một câu có biết ngại ngùng là gì hay không? Lớn như vậy rồi vẫn còn mách lẻo.

Nhưng mà cô cũng không dám đi vào tòa nhà hành chính, đó là nơi làm việc của lãnh đạo trường nha, anh ba tiểu nhân thì em cũng không khách khí với anh nữa, suy nghĩ liền lấy điện thoại ra gọi điện cho Thiệu Phi Phàm, “Chồng à, có người ức hiếp em!”

Thiệu Phi Phàm vừa mới tan họp, nghe thấy giọng nói uất ức của vợ mình liền quay người tiến vào phòng làm việc, “Ai dám ức hiếp vợ của anh? Anh liền đánh người đó.”

“Anh ba của anh!”

“Anh ba?” Thiệu Phi Phàm nghe thấy vậy liền cười một tiếng, rõ ràng không tin, “Anh ba là người thành thật nhất, sao lại ức hiếp em được?”

Thượng Tâm thêm mắm thêm muối kể lại chuyện Thiệu Phi Uyên tố cáo cô, giọng nói vừa ủy khuất vừa lo lắng, “Không về có được hay không? Em có chút sợ ba của anh.”

“Sợ ông ấy làm cái gì? Về chứ, sao lại không về! Chúng ta cùng về, cùng ăn, cùng uống, cùng ngủ!” Hai chữ cuối cùng được nhấn mạnh, mục đích rất rõ ràng, Thượng Trầm Bắc không hề cho Thượng Tâm đi đến phòng trọ của anh, vậy bọn họ có thể trở về nhà lớn họ Thiệu đi!

“Thiệu Phi Phàm” Thượng Tâm dặt dỏ hòng kêu to, “Trong đầu anh ngoài việc đó ra còn có thể nghĩ được việc gì khác hay không?”

“Nhớ tới em nha, Vợ, trong đầu anh lúc nào cũng nghĩ về em, lúc em mặc quần áo, lúc em cởi quần áo, lúc em ôm anh, còn có lúc em đi tắm...”

Thượng Tâm không thể nghe nổi cái giọng nói lưu manh đó của anh nữa, liền cúp điện thoại, ‘Sắc lang sắc lang sắc lang! Thiệu Phi Phàm, anh chính là một đại sắc lang!’

Cho dù trong lòng Thượng Tâm có không muốn như thế nào đi chăng nữa thì tới lúc tan học, cô vẫn mau chóng đi tới nhà họ Thiệu. Trước tiên gọi điện thoại cho Hạ Hâm Hữu, “Mẹ, ba của Thiệu Phi Phàm muốn con qua đó, con phải chuẩn bị những gì?”

Hạ Hâm Hữu vừa nghe thấy cô nói vậy, đầu tiên là sửa lại xưng hô, “Cái gì mà ba của Thiệu Phi Phàm? Đã nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi, qua bên đó, trước tiên con phải gọi là ba, đừng chọc cho ông ấy không vui. Vừa đúng lúc, có một người bạn của ba con mới từ Mỹ trở về có tặng hai hộp dầu cá rất tốt, mẹ bảo tài xế mang qua cho con, con mang sang biểu Thiệu lão gia tử, đừng quên mồm miệng phải khéo léo một chút.”

Thượng Tâm nhất nhất ghi nhớ, ngồi ở cổng trường học đợi tài xế tới. Nửa tiếng sau thì tài xế tới nơi, không chỉ mang tới hai hộp dầu cá, còn mang theo hai giỏ hoa quả chất lượng tốt nhất cùng hai hộp nữa không biết là thuốc bổ gì đó, chất đầy một buồng sau xe.

“Sao tôi có thể cảm được nhiều như thế này cơ chứ?” Thượng Tâm chắc lưỡi hít hà.

Tài xế nói: “Tổng giám đốc Hạ nói rằng đối phương rất coi trọng số lượng quà, con dâu lần đầu ra mắt ba vợ, nếu chuẩn bị bốn món quà thì không phải là một con số may mắn, cho nên chuẩn bị ba món quà thôi.” Nói xong liền mở cửa xe ra, “Tiểu thư mời lên xe, tôi đưa cô qua bên đó.”

“Cảm ơn!” Thượng Tâm càng thấy có chút lo lắng, đợi khi đến nhà họ Thiệu thì trong lòng càng bồn chồn hơn, sớm biết như vậy cô đã đợi Thiệu Phi Phàm cùng nhau trở về rồi. Nhưng người cũng đã tới nơi rồi, không thể cứ đứng mãi ở ngoài được, nhờ tài xế ôm giúp mấy món quà, cô cố gắng mỉm cười tiến vào nhà họ Thiệu.

Lão gia tử liếc nhìn lễ vật, để cho bảo vệ đón lấy, chỉ chỉ vào ghế sofa ở phía đối diện, ý bảo Thượng Tâm ngồi xuống đó.

Thượng Tâm đi qua, khéo léo nói, “Ba, Phi Phàm tan ca cũng sẽ tới đây luôn.”

Một tiếng “Ba” này kêu ra, làm cho lão gia tử cả người thoải mái, nhưng câu nói phía sau “Phi Phàm tan ca cũng sẽ tới đây luôn” làm cho lão gia tử sùng mặt lên, “Ai bảo nó về nhà chứ? Bảo vệ, nhìn thấy Thiệu Phi Phàm tới liền ngăn ở ngoài cửa, không cho nó đi vào trong.”

Thượng Tâm sùng sốt, ôi! Đây là cái tình huống gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Để cho anh ăn em...

Thiệu Phi Phàm không hiểu sao mình lại bị bảo vệ chặn lại ở ngoài cửa, nói cái gì mà do lão gia cản dận. Gọi bọn họ về nhà ăn cơm, lại không cho anh vào cửa, chuyện gì vậy? Nếu là trước kia thì anh đã nhẫn nhịn rồi đi rồi, sau này có gọi anh về anh cũng không về nữa, nhưng mà bây giờ anh không thể cư xử như vậy được, vợ của anh còn ở bên trong. Nếu rồi đi thì anh cũng phải mang vợ anh đi theo.

Lấy điện thoại ra gọi cho Thượng Tâm.

Lúc điện thoại di động của Thượng Tâm vang lên là lúc cô đang ngồi ăn cơm với ba Thiệu, nhìn ba chữ “Thiệu Phi Phàm” hiện lên trên màn hình điện thoại, cô có chút khó xử.

“Nhận đi, thuận tiện nói cho tên tiểu tử chết dẫm đó biết, dám tự mình kết hôn, trong mắt không có trường bối, thì phải chịu tội.”

Tay Thượng Tâm run lên, ấn vào nút trả lời, liền nghe thấy tiếng gầm gừ của Thiệu Phi Phàm, “Ra ngoài, mau ra ngoài. Hừ, lão đầu chết tiệt không để cho anh vào, còn muốn lừa gạt vợ của anh, Thượng Tâm, em mau chạy ra đây, đừng có để ý tới lão đầu chết tiệt đó. Ông ta nghỉ hưu rồi liền ở nhà ăn no rủng mủ!”

Không biết là do giọng nói của Thiệu Phi Phàm, hay là điện thoại của Thượng Tâm tiếp nhận thông tin quá tốt, tóm lại, tiếng gầm gừ của anh vang vọng khắp căn phòng.

Lão gia tử sắc mặt vô cùng khó coi, liền đứng lên, đoạt lấy điện thoại, sức mạnh mười phần nói, “Tiểu tử chết dẫm không coi trường bối ra gì, dám bảo ba của anh ở nhà ăn no rủng mủ hả? Tôi xem anh ngứa da rồi có phải không?”

“Tôi chính là ngứa da đấy, có bản lĩnh thì ông ra mà đánh.”

“Anh cho rằng tôi không dám sao?”

“Ông dám, ông có gì mà không dám, vậy ông có dám để cho tôi đi vào hay không?”

“Lão tử hôm nay sẽ cho anh nếm thử mùi vị của chiếc roi.” Lão gia tử tức giận tái xanh mặt, vứt điện thoại xuống, liền hướng ra cửa kêu, “Để cho đứa con bất hiếu đó đi vào, hôm nay lão tử phải xử nó!”

Thượng Tâm lui ở một bên, nhìn thấy chiếc điện thoại bị chia năm xẻ bảy ở dưới nền nhà, đây chính là đồ mà mẹ nuôi mới tặng cô vào tuần trước, trong nước còn chưa có mặt hàng này, xem ra cô lại phải gọi cho Thượng Phàm đang ở NewYork rồi, nhờ anh mua về cho cô một cái khác.

Thiệu Phi Phàm vào phòng, không giống như cái người kia tức giận ném điện thoại, anh lại bày ra bộ dáng dương dương đắc ý, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lão gia tử một cái, liền đi tới trước mặt Thượng Tâm, kéo cô ra ngoài.

“Chồng à.” Thượng Tâm có chút không biết phải làm sao.

Lão gia tử chỉ vào anh mắng, “Anh buông tay, con dâu của tôi phải bồi tôi ở nhà, anh đừng có đụng vào nó.”

Thiệu Phi Phàm cười, “Đây là vợ tôi, tôi phải gọi ông là ba thì cô ấy mới là con dâu của ông, tôi đây không gọi ông là ba, vậy cô ấy cũng không phải là con dâu của ông rồi!”

“Anh, đồ tiểu tử chết dẫm!” Lão gia tử nghe xong, thuận tay cầm lấy bát cơm ném qua.

Thiệu Phi Phàm thân thủ lợi hại, liền ôm lấy Thượng Tâm né tránh, cái bát nhỏ liền nện vào góc tường. Thượng Tâm thật muốn khóc, sao mà mấy ông lão quyền cao chức trọng này cứ thích đập phá đồ đạc vậy?

Trong nhà dùng một tiếng âm thanh vang dội, bảo vệ và lính cần vụ ở bên ngoài cũng chạy vào, vừa ngăn lão gia tử, vừa che chở cho vợ chồng hai người, “Chớ so đo với lão gia tử, mấy ngày nay ông ấy cứ làm bầm mẫm rằng hai người ngay cả cửa cũng không thêm tới, vòng vo mãi mới tìm được lí do bảo vợ của cậu đến, bị làm khó thì cậu cũng cố chịu đựng một chút! Thật đúng là suốt ngày chỉ biết so đo với ba của cậu thôi.”

Thiệu Phi Phàm tất nhiên là biết lão gia tử này cố ý làm như vậy, nhưng đây là thói quen rồi, chỉ cần đối mặt với ông ấy, anh nhất định phải so đo đến cùng. Được người ta khuyên bảo, anh cũng muốn bình tĩnh lại. Kéo Thượng Tâm ngồi trở lại vào bàn ăn, giương mắt lên nhìn cha già vẫn còn đang đứng thờ dài một cái, “Tôi nói này, ông muốn ngăn cản cũng đã ngăn cản, muốn mắng cũng đã mắng, muốn đập phá đồ đạc cũng đã đập rồi, sao nào? Vẫn còn muốn làm cho tôi chảy chút máu mới xong chuyện phải không? Tôi đây vẫn đang trong thời kì tân hôn, là đại hi đấy! Đừng có đem vận xui đến cho hai vợ chồng tôi, ông không để ý đến tôi thì cũng phải suy nghĩ cho vợ tôi một chút, nhà mẹ đẻ người ta cũng có một lão gia tử nữa đấy.”

Thiệu lão gia tử hừ một tiếng, kéo cái ghế ra ngồi xuống, “Đừng tưởng rằng tôi không biết gì, thủ trưởng Thượng trực tiếp đánh đuổi các người ra ngoài, tôi đây còn nể mặt con dâu rồi đấy.” Nói xong liền giơ tay lên bảo người làm mang bát đĩa lên lần nữa.

Thiệu Phi Phàm hừ một tiếng cười lạnh, không để ý đến ông ta nữa, hai người đã cho nhau một bậc thang, coi như là chuyện đã qua. Trong ba người thì có hai người cãi vã, Thượng Tâm buồn bực ăn cơm, bữa cơm này cũng coi như là đặc sắc.

Ăn cơm xong, Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Tâm cũng không rời đi.

Lão gia tử vào thư phòng rút ra bốn túi hồ sơ, gọi Thiệu Phi Phàm vào thư phòng, Thượng Tâm không yên lòng, muốn đi vào cùng liền cười khan hỏi lão gia tử, “Ba, con có thể đi vào trong hay không?”

Không đợi lão gia tử đáp ứng, Thiệu Phi Phàm đã ngoắc ngoắc tay với cô, “Tiến vào, ngồi ở đây này” anh vỗ vỗ vào bắp đùi của mình.

Thượng Tâm đỏ mặt, lão gia tử cũng mắng một câu “Không đứng đắn”, kêu con dâu ngồi một bên. Ông đẩy túi hồ sơ tới trước mặt Thiệu Phi Phàm, “Ba người anh của anh mỗi người cho một phần, phần còn lại là tôi cho.”

“Đồ gì vậy?”

“Quà cưới của hai đứa.”

Thiệu Phi Phàm nhướn mày, mở túi hồ sơ ra, bên trong không có đồ gì khác, toàn một đồng văn kiện, nếu không thì chính là chìa khóa. Thượng Tâm không hiểu nhìn Thiệu Phi Phàm, chỉ thấy Thiệu Phi Phàm đem túi ném trở lại trên bàn, “Cũng không phải là tôi không nuôi nổi vợ mình, các người làm những chuyện này để làm gì?”

Lão gia tử đã sớm biết được rằng những thứ này không dễ tặng đi, lạnh giọng nói, “Ăn cơm ăn rau cũng là nuôi sống, ăn bào ngư vây cá cũng là nuôi sống. Không phải là tôi xem thường anh, nhưng với số tiền lương ít ỏi của nhân viên công vụ như anh, chỉ cần Thượng Tâm mua một bộ quần áo, thì số tiền còn lại cũng không đủ cho hai người ăn cơm. Hơn nữa, căn phòng nhỏ hiện tại của anh, hai người ở coi như tạm được, nhưng đến khi có con rồi, anh định để cho con anh ở nhà bếp hay ở nhà vệ sinh đây?”

Câu nói này làm cho sắc mặt của Thiệu Phi Phàm xanh mét, nhưng lại không có cách nào để phản bác, lão gia tử nói đúng, Thượng Tâm lớn lên trong gia đình nào chứ, đến đồ chơi cũng có hàng ngàn hàng vạn thứ, nghịch hỏng rồi thì thôi, căn bản là không quan tâm đến giá cả. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy vô cùng xấu hổ, từ khi quen biết đến lúc kết hôn, hình như anh vẫn chưa tặng Thượng Tâm một món quà nào, lúc kết hôn, đừng nói đến nhẫn kim cương, ngay cả chiếc nhẫn bình thường cũng chưa từng mua cho cô.

Thượng Tâm mím môi nhìn Thiệu Phi Phàm, khề cán răng, nắm quả đấm đứng lên. Tuy rằng cô không biết những thứ này là cái gì, đại khái là có liên quan đến tiền bạc đi. Cô chồng bốn túi hồ sơ lên nhau, trả lại cho lão gia tử. Buông tay ra, quay đầu lại khoát tay lên vai của Thiệu Phi Phàm, “Ba, những thứ này chúng con không cần.”

“Thượng Tâm?” Thiệu Phi Phàm không hiểu nhìn cô, lại nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh cười xán lạn.

“Mặc dù từ nhỏ đã sống như một công chúa, nhưng từ khi ở cùng với Thiệu Phi Phàm, con phát hiện ra những ngày tháng trước đây sống như vậy chưa hẳn đã tốt. Phi Phàm có lương, sau này con đi làm rồi cũng sẽ có lương, con thích nhất đồ ăn do Phi Phàm nấu, thích cùng anh ấy ngày ngày ở nhà, cho nên con căn bản là không cần quá nhiều tiền. Về phần đứa trẻ...” Thượng Tâm hơi đỏ mặt, “Nếu như sau này có con, chúng con có thể chuyển về đại viện, ở chỗ ông nội của con, hoặc ở chỗ của ba cũng tốt, cháu trai cháu gái ở bên mọi người, mọi người cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, còn giúp chúng con giảm bớt gánh nặng.”

Thượng Tâm nói ra những lời này, không chỉ Thiệu lão gia tử, mà ngay cả Thiệu Phi Phàm- người ngày ngày nhìn cô thay đổi từng chút một cũng phải ngạc nhiên. Nắm tay Thượng Tâm thật chặt, anh rất cảm động, làm cho cái mũi của anh có chút chua xót. Mọi người đều nói lấy vợ phải lấy thực nữ, Thiệu Phi Phàm nghĩ những thứ này thật không đáng tin, lấy vợ thì phải lấy một người nguyên ý thoát khỏi cuộc sống của mình, dần dần dung nhập vào cuộc sống của bạn, người con gái đó có thể có chút ngốc nghếch, nhưng ngốc nghếch này làm cho người ta phải yêu thương, cưng chiều cô.

Thiệu Phi Phàm cười cười, đưa tay cầm lấy cả bốn túi hồ sơ, “Quà tặng thì anh nhận, đây là ba của anh và các anh trai của anh cho, anh liền nhận.” Lại chuyển tay đưa túi hồ sơ cho Thượng Tâm, “Vợ à, chồng của em bây giờ thành người có tiền rồi, đừng có tiếc tiền, nhìn trúng cái gì thì mua cái đó, em nhìn trúng cao ốc của nhà nước cũng được, tiền không đủ, chúng ta lại tìm ba chồng của em.” Mất híp lại, liếc nhìn ba của mình một cái, khuôn mặt rất

đáng đánh đòn.

Lão gia tử thật là lười không muốn so đo với anh, đứng dậy mắng một câu, “Tiểu tử chết đấm, xéo đi, lão tử không có tiền!” Dứt lời liền chấp tay sau lưng ra khỏi thư phòng.

“Ông không có tiền? Quốc gia cho ông bao nhiêu tiền lương hưu? Hơn nữa, ngày lễ ngày tết, những con cháu làm quan kia hiếu kính ông cũng không ít, tôi nói này cha già, ông viết di chúc luôn đi, mấy người anh của tôi đều có nhiều tiền, chỉ có tôi nghèo, ông để lại cho tôi nhiều một chút...mm” Thượng Tâm nóng lòng vội che cái miệng nói linh tinh của anh lại, sợ lão gia tử lại quay lại cãi nhau với anh thêm một hồi nữa. Hai cha con này, so với ba và ông nội của cô, còn thích so đo hơn.

Thiệu Phi Phàm bật cười, kéo tay nhỏ bé của cô xuống, ôm cô ngồi trên đùi của mình, “Vợ à, em trưởng thành rồi.” Đầu dựa vào cổ cô của cô, không nặng không nhẹ hôn một cái.

Thượng Tâm đẩy anh, đưa túi hồ sơ ở trong tay cho anh, “Thật ra thì chúng ta cũng không cần những thứ này. Thiệu Phi Phàm, em không phải là người nhất định phải có nhiều tiền mới sống được, thực ra, em cũng không có yêu cầu quá cao về vật chất. Em không muốn vì em mà anh phải nhận lấy thứ không muốn nhận.”

“Vợ à, không có gì là không tình nguyện hết, có người cho tiền còn từ chối làm gì. Anh không cần, không phải là không muốn, không thể muốn, mà chỉ là anh muốn chống đối với lão gia tử thôi, cố ý làm ông ấy tức giận. Thực ra nhận hay không nhận khoản tiền này đều giống nhau, những năm này anh ở trong trường quân đội, trong công việc, nếu như lão gia tử không nhúng tay vào, anh có thể thuận lợi mà học tập và làm việc được sao, trước kia anh trầm mặc, giả vờ như không biết không để ý đến ông ấy. Hiện tại anh có em rồi, đúng như lão gia tử nói, anh không thể ăn cơm ăn rau mà nuôi em được, em là vợ của anh, lấy em về là để cưng chiều em, chăm sóc em, chứ không phải là để em phải chịu tội cùng anh. Thượng Tâm, anh sẽ làm cho em hạnh phúc.”

“Chồng à...” Thượng Tâm kêu lên hai chữ liền nghẹn ngào, trong lòng ảm áp, bị cảm động tới mức rối tinh rối mù.

Thiệu Phi Phàm cười cười, ôm lấy cô vợ kiều diễm của mình, cân nhắc một chút về bốn phần quà lớn kia, thở dài một hơi, vì Thượng Tâm, anh cam tâm tình nguyện. Cong cong khóe miệng, một tay ôm Thượng Tâm, một tay vói lấy bốn túi hồ sơ, “Vợ, cảm động xong rồi, chúng ta đi ngủ đi!”

Nói xong, cũng không quản Thượng Tâm có đồng ý hay không, đã ôm lấy cô chạy về phòng ngủ của mình, vừa vào phòng liền ném túi hồ sơ sang một bên, rồi đặt luôn vợ lên giường, xoa xoa tay, bày ra một bộ dáng gấp gáp giống như đang nói, “Hôm nay em không thể chạy thoát được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Trốn không thoát được đâu...

Thiệu Phi Phàm bộ dáng đăm đếu, bỏ nhào về phía Thượng Tâm. Có điều cô gái nhỏ cũng rất tinh ranh, nghiêng người một cái, làm cho Thiệu Phi Phàm trực tiếp nhào vào giữa giường lớn, còn mình thì nhảy xuống, đứng ở mép giường.

“Vợ, phản kháng là vô dụng.” Anh cười cười trên chóc nói.

Thượng Tâm đỏ mặt, chun mũi nói, “Chồng, không phải là phản kháng, mà là...”

“Mà là cái gì?” Thiệu Phi Phàm bày ra một bộ dáng gian ác của địa chủ chuyên ăn hiếp phụ nữ, không đợi Thượng Tâm nói xong, liền đem người xách trở lại giường, nghiêng người đè cô xuống dưới, “Mà là cái gì, lần này em không chạy thoát được đâu.”

Thượng Tâm liều mạng giãy dụa, đẩy anh nói, “Thân thích nhà em tới.”

Thiệu Phi Phàm ghen đã lâu, thật vất vả mới tìm được cơ hội, trong lòng nghĩ dù là ông trời tới cũng không thể ngăn cản anh được, hai ba cái liền lột sạch sẽ quần áo của cô, chôn đầu vào găm cắn loạn lên người cô, găm cắn đến mức làm cho Thượng Tâm không nói nên lời, chỉ phát ra những thanh âm đứt quãng.

Bộ ngực mềm mại bị anh không nặng không nhẹ vôn về nhào nặn, Thiệu Phi Phàm hít mất hương thụ, đừng nói vợ của anh tuy tuổi nhỏ, nhưng nơi này phát triển không tồi. Mấy ngày không thấy nó lại lớn lên không ít.

Cực kì hài lòng liếm liếm viên trân châu kia, trước đây anh bị cô bóp không ít lần, hôm nay, anh phải hảo hảo bóp trở lại, không chỉ dùng tay, mà còn phải dùng cả miệng.

“Ừm...Phi Phàm...em...” Thượng Tâm bị cảm giác tê dại bần rần kia làm cho cô không thể nói năng mạch lạc được, kích thích ở ngực làm cho bụng của cô chột co rút lại, hạ thân giống như sóng triều, trào ra một loại nhiệt lưu.

Thiệu Phi Phàm vừa lưu lại đủ loại kí hiệu trên người cô, một tay đưa xuống dưới mở khóa quần jean, dễ dàng mở khóa kéo ra, thừa dịp cô ý loạn tình mê, anh trực tiếp đưa tay vuốt ve eo của cô rồi trượt dần xuống dưới, vuốt ve men theo nội y của cô rồi từ từ trượt vào hoa tâm.

Có cái gì đó không đúng... Thiệu Phi Phàm không chạm tới ướt át giữa hai chân cô như đã dự liệu, ngược lại khi sờ tới một chất gì đó, anh cảm giác được một giây thần kinh nào đó của mình đứt “phụt” một cái, không trùng hợp như vậy chứ?

Anh ngừng lại động tác, Thượng Tâm từ trong tình dục cũng lấy lại được chút ý thức, cô cố gắng thu nhỏ lại cơ thể mình, đỏ mặt đáng thương, tay để ở ngực anh, “Hôm nay thật sự không được, thân thích của em tới thật rồi.”

“Thượng Tâm, không phải là em cố ý đấy chứ?” Anh bày ra một bộ dáng rất tức giận đè ép lên thân thể mềm mại của cô.

Thượng Tâm bị anh đè ép tới mức phải cau mày, ủy khuất nói, “Nó là tới theo tháng, em làm sao có thể cố ý được chứ!”

Thiệu Phi Phàm tất nhiên biết cái kia tới theo tháng, nhưng phía dưới trướng đau, phía trên bốc hỏa, không được, hôm nay dù có nói gì thì cũng không thể bỏ qua cho cô được. Suy nghĩ liền ngừng đầu hôn cổ cô, vừa hôn vừa dán vào người cô nói thầm, “Tâm Tâm, đau chết anh rồi, em xoa giúp anh đi!”

“Em không!” Thượng Tâm quay mặt đi, tràn đầy lúng túng.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, chồng em dạy em!” Anh không nói nhảm nữa, bất thành linh ngồi bật dậy, lôi kéo tay nhỏ bé của cô đặt ở chỗ □, Thượng Tâm quần bách, khuôn mặt đỏ tới mức sắp nở ra máu, nhưng sức lực của Thiệu Phi Phàm rất lớn, cô không thể rút tay ra được, chỉ có thể mặc cho anh tùy ý đặt tay cô ở chỗ đó.

Nhưng Thiệu Phi Phàm thấy như thế này vẫn chưa đủ, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, một tay ấn cái tay nhỏ bé của cô làm các động tác, một tay khác đỡ lấy cái ót của cô, nặng nề hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Đến khi Thượng Tâm cảm thấy cánh tay của mình tê dại, miệng cũng sưng phù lên rồi, thì có một luồng nhiệt phun thẳng vào bắp đùi của cô, bộ dáng của Thiệu Phi Phàm giống như thật thoải mái, ôm lấy cô ngã xuống giường, “Thật là một tiểu yêu tinh chuyên giày vò người khác”. Kết hôn rồi mà cô vẫn còn hành hạ anh thành bộ dáng này.

Hai người liền dây dưa ở tư thế này cho đến khi bình tĩnh lại, Thượng Tâm đẩy đẩy người đang ôm mình ở phía sau, “Khó chịu.”

Hai chữ này làm cho Thiệu Phi Phàm bật cười, dán vào tai cô thổi khí, “Chờ thân thích của em đi rồi, anh sẽ làm cho em thoải mái.” Dứt lời, không để ý tới khuôn mặt quần bách của cô, trực tiếp ôm người lên, bế cô đi vào phòng tắm.

Vốn định để cô nằm trong bồn tắm, nhưng vừa nghĩ tới tình trạng của cô có chút đặc biệt, nên lại ôm cô đứng dậy, đứng ở dưới vòi hoa sen, đem vòi nước chỉnh sang hơi nóng một chút, vén tóc giúp cô, rồi đặt cô dưới vòi nước. Tắm xong rồi, trước tiên là choàng khăn tắm cho cô, sau đó đặt cô ngồi dưới đèn chùm sưởi ấm, tự mình tắm rửa xong, anh lại ôm cô ra ngoài.

Thượng Tâm có chút buồn ngủ, nhưng là phía dưới trống không, khăn tắm màu trắng đã dính vệt máu đỏ, cô ngại ngần đẩy Thiệu Phi Phàm, “Thiệu Phi Phàm, em không có mặc nội y bên trong, không có băng vệ sinh, làm sao bây giờ?”

“Cái này có gì khó, em chờ chút.” Vừa nói vừa mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng, một lát sau quay lại, trên tay anh đã cầm một chiếc túi đựng, “Nói ra, ở đại viện này có rất nhiều điểm tốt, bất kể là vào giờ nào, chỉ cần một cuộc điện thoại, muốn cái gì họ liền mang tới cái đó.”

Trong lòng Thượng Tâm có chút dự cảm xấu, do dự run rẩy hỏi, “Thiệu Phi Phàm, sẽ không phải là anh gọi điện thoại cho công ty phục vụ, bảo bọn họ mang đồ tới đây chứ?”

“Đúng rồi!” Thiệu Phi Phàm nói chuyện rất đương nhiên, “Loại chuyện này, nếu như không gọi điện thoại mà bắt anh phải tự lái xe đi mua thì chưa chắc anh đã mua được.”

Thượng Tâm ngã “bịch” một cái xuống giường, trong lòng căm hận, anh đúng là đồ ngốc, làm như vậy không phải là đồng nghĩa với việc báo cáo cho mọi người trong đại viện đều biết, thân thích của con dâu nhà họ Thiệu đến vào ngày hôm nay sao? Còn là con trai nhà họ Thiệu tự mình mua băng vệ sinh, ô ô, việc này, sau này cô làm sao có thể ra vào nhà họ Thiệu trong khu đại viện này đây?

...

Ánh nắng chiếu vào bên trong phòng, thật giống như một tấm màn tơ tằm, che kín hai thân thể dây dưa nhau trên giường. Thượng Tâm bị Thiệu Phi Phàm hôn cho đến khi tỉnh ngủ, mở mắt ra, nhìn thấy là một căn phòng xa lạ thì thoáng ngáy ngốc một chút, chốc lát mới nghĩ ra hôm qua bọn họ ngủ ở nhà họ Thiệu.

Suy nghĩ lên tới đại não, Thượng Tâm liền ngồi bật dậy, “Mấy giờ rồi?”

Thiệu Phi Phàm xem đồng hồ, “Mới 6 rưỡi, hôm nay em không phải lên lớp sớm, ngủ thêm một chút đi, không sao đâu.”

Thượng Tâm lại càng hoảng loạn, “Ba nhất định là đã sớm ngủ dậy rồi, anh đừng làm rộn, mau mau rời giường, nếu như ra ngoài muộn hơn ba, không phải là làm cho người ta chê cười chúng ta sao.”

Nhìn bộ dáng gập gáp của cô vợ nhỏ, Thiệu Phi Phàm cười ra tiếng, thở dài một hơi, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Hai người đi xuống tầng dưới, lão gia tử đã sớm ngồi ở đó uống trà. Thượng Tâm cảm thấy có chút ngại ngùng, Thiệu Phi Phàm lại định đặc lời kéo cô ngồi đối diện với lão gia tử, “Cha già, lần sau chúng tôi về đây, ông đừng muộn một chút, nếu không thì con dâu của ông sẽ rất là ngại đó.”

Lão gia tử trợn mắt, Thượng Tâm lập tức đứng lên, cầm ấm trà lên rót nước cho lão gia tử, “Ba, người đừng nghe Thiệu Phi Phàm nói càn, là do con dậy muộn, lần sau con sẽ chú ý dậy sớm hơn.”

Lão gia tử có tức giận đến đâu đi chăng nữa thì đều được ly trà này của con dâu xoa dịu, cười cười, vỗ vỗ tay Thượng Tâm, “Những người già cả như ba thì không ngủ nhiều được, người trẻ tuổi có thể ngủ thì cứ ngủ muộn thêm một chút, nhà chúng ta không có nhiều quy củ như vậy. Mấy người chị dâu của con cũng tùy ý như vậy, đợi đến lễ mừng năm mới các con đều tụ tập về đây, cũng giúp các con thân quen nhau hơn.”

“Được ạ.” Thượng Tâm ngoan ngoãn đáp lời, lão gia tử lại càng thêm vui vẻ, lời kéo cô cùng nhau ăn sáng.

Thiệu Phi Phàm nhìn bộ dáng lấy lòng của cô vợ nhỏ, cong người bĩu môi, nói ra thì nha đầu Thượng Tâm này cũng thật sự làm cho người ta phải yêu thích.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, một bát thuốc bổ đã được đặt trước mặt Thượng Tâm.

“Đây là cái gì vậy?” Thiệu Phi Phàm đưa tay ra cầm lên, vừa mở ra liền ngửi thấy hương vị ngọt ngào, trong bát thuốc màu đỏ có vài quả táo đỏ, “Mùi vị không tệ, mang lên cho tôi thêm một chén nữa.”

Đúng lúc đi giúp việc bưng cháo trắng đi tới, nghe thấy Thiệu Phi Phàm cũng muốn uống thì cười hài hước, “Tiểu Thiệu, đó là canh bổ huyết của phụ nữ, cậu không thể uống được.” Dứt lời liền đặt cháo trắng xuống, lấy đi bát canh từ trong tay của anh, đặt xuống trước mặt Thượng Tâm, “Uống cái này thì không đau bụng nữa, còn có thể đường nhàn, đi mới nấu lúc sáng sớm, cô mau uống đi.”

Thượng Tâm quần bách, ngốc nghếch hỏi một câu, “Dì à, làm sao dì biết được?”

Đi giúp việc cười cười nhìn Thiệu Phi Phàm, ý tứ thế nào không cần nói ra cũng biết. Thượng Tâm hận không thể vùi mặt mình vào trong bát canh.

Ra khỏi nhà họ Thiệu, Thiệu Phi Phàm đưa Thượng Tâm vẫn còn đang oán giận về trường học, cô gái nhỏ vừa xuống xe vừa lăm bắm, “Sau này không còn mặt mũi nào đi đến nhà họ Thiệu nữa”, lúc này Thiệu Phi Phàm mới xắn tay áo lên xem cánh tay bị cô cào cào suốt dọc đường đi, quả nhiên đã hiện lên những vết xanh tím, “Nha đầu đáng chết, sao mới vào trường cảnh sát học có hai năm liền trở nên bạo lực như vậy chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Món quà đầu tiên...

Sau khi đưa Thượng Tâm đến trường, Thiệu Phi Phàm liền đi cục cảnh sát, án kiện vẫn còn rất nhiều, ra ngoài săn lùng một chuyến liền áp giải về hơn hai mươi tên nghiện, mọi người trong đội đều mệt mỏi nằm úp sấp cả đám. Chờ thẩm tra xong, rồi giam giữ mấy tên đó lại thì cũng đã hơn hai giờ chiều. Thiệu Phi Phàm dẫn tất cả mọi người trong đội đến nhà ăn ăn cơm, đầu bếp của nhà ăn cũng trêu đùa bọn họ, “Đội phó Thiệu, tối uống chà chiều à!”

Thiệu Phi Phàm thấy nhà ăn có ý bưng lên cho họ cơm thừa canh cạn, bắt đầu cười, “Chú quán, vậy ông cho thêm một ít thịt vào chà chiều đi, ông xem ở đây còn một nồi thịt, còn thừa thêm một ít rau dưa hành lá đây này.”

Đầu bếp của nhà ăn cũng thật bắt đầu cười, “Đội phó Thiệu, nếu như cậu đến muộn thêm chút nữa, thì ngay cả rau dưa hành lá cũng trở thành đồ ăn thừa đem đi bán rồi.”

Ai nha, thì ra bọn họ phải ăn đồ ăn thừa giành cho heo ăn.

Thiệu Phi Phàm đi tới bàn ăn gõ gõ cái khay, quét mắt một vòng nhìn mọi người, nhưng lại không thấy đội trưởng Cốc đâu. Anh liền lôi kéo Hạ Bình đang ăn như hồ điệp, hỏi: “Đội trưởng Cốc đâu? Vừa nãy lúc làm việc vẫn thấy, sao vừa mới tổng đám nghiện kia vào tù xong, liền không thấy người đâu.”

Hạ Bình nhìn trái nhìn phải, lôi kéo anh ngồi xuống ghế, thấp giọng nói, “Chị dâu cáo bệnh xin nghỉ, gần đây đội trưởng Cốc đều bận chăm sóc chị dâu.”

“Bệnh rồi? Bị bệnh gì?” Anh lơ đãng hỏi.

Hạ bình nhếch miệng, đặt đĩa xuống, “Nói là dạ dày không tốt lắm, nhưng mà hôm trước em đến nhà của dì, thăm dì em, lại nhìn thấy đội trưởng Cốc đến nhà dì em mua thuốc.”

“Vậy thì sao?”

“Làm sao à?” Hạ Bình bày ra dáng vẻ không được tốt lắm, “Di của em chuyên về phụ khoa, phụ khoa thì phụ trách công việc gì? Ngoài việc sinh con thì chính là việc phá thai, em xem dáng vẻ của đội trưởng Cốc không giống người có chuyện vui, thần sắc của anh ấy rất hoảng hốt, anh nói xem bệnh của chị dâu là bệnh gì?”

Thiệu Phi Phàm cũng mất tự nhiên cau mày, Tự Nãi Tiêm lại muốn làm cái gì đây?

Hạ Bình thờ dãi, tràn đầy tò mò, “Anh nói xem, chị dâu và đội trưởng Cốc cũng đã kết hôn rồi, nếu như có thai thì chắc chắn là họ muốn giữ lại, không đến nỗi không cần mà đi phá đi. Nói cách khác, đội trưởng Cốc đích thực rất thích có con, chị dâu lại đi phá thai, anh ấy không khó chịu đến chết mới là.”

Thiệu Phi Phàm đột nhiên không có tâm trạng nào mà ăn uống, đặt đĩa xuống, cơ bản là không đụng vào đĩa đồ ăn, đẩy Hạ Bình một cái, “Tôi không ăn nữa”, nói xong, anh mang theo cảnh phục bước đi, bước được vài bước lại quay đầu lại, gõ gõ vào mặt bàn, “Chuyện này cậu không được nói lung tung, nếu như tôi mà nghe được việc này từ miệng của một người khác, thì tiểu tử cậu coi chừng lớp da của cậu đấy.” Nói xong lời này mới xoay người bước đi.

Hạ Bình mờ mịt, sao vừa mới nói thay đổi liền thay đổi sắc mặt ngay được vậy?

Thiệu Phi Phàm trở về phòng làm việc, trong lòng có chút đè nén, cũng không phải là anh tự mình đa tình, nhưng anh luôn cảm thấy việc này ít nhiều có liên quan tới mình. Cốc Tử Kỳ cũng không phải kẻ ngốc, lần trước ăn lẩu chắc anh ta cũng quan sát nhận thấy một chút gì đó, nhưng anh tự nhận mình quang minh lỗi lạc, không làm chuyện gì có lỗi với anh em, về phần anh không nói ra sự việc đó, cũng chỉ muốn lưu lại chút thể diện cho hai bên mà thôi.

Có điều, nếu như Tự Nãi Tiêm thật sự làm như vậy, anh và Cốc Tử Kỳ vẫn là anh em, nhưng cũng sẽ nảy sinh ra khoảng cách.

Tự Nãi Tiêm ơi là Tự Nãi Tiêm, làm sao tôi có thể biết trong lòng cô suy nghĩ cái quý quái gì cơ chứ! Kháo, mẹ nó anh đúng là rảnh rỗi, không đâu lại suy nghĩ những chuyện này làm gì.

Thiệu Phi Phàm thờ dãi, cảm thấy vấn đề vụ án, xem xét kỹ lại một lần nữa, xác nhận không có sai lầm nào mới cảm bút kí tên vào. Đến khi hoàn thành công việc, liền nghĩ tới tình huống đặc biệt của Thượng Tâm ngày hôm nay, trở về nhà trọ của anh còn không bằng đi đến đại trạch nhà họ Thiệu, ít nhất ở đó còn có di giúp việc hằm cho chút canh bô, quyết định như vậy rồi, anh lập tức gọi điện thoại cho cô vợ nhỏ, nói muốn đến đón cô. Ai biết được, trường học của Thượng Tâm lại tổ chức tập huấn, cũng phong tỏa sinh viên ở trong trường.

Nghe Thượng Tâm nói không rõ ràng, Thiệu Phi Phàm liền không yên tâm, lại vội vàng gọi điện thoại cho anh ba, vừa hỏi mới biết, sinh viên trong trường phải luyện tập nghi thức duyệt binh giống như luyện binh trong quân đội nhằm phục vụ cho đợt thực tập sắp tới, trước khi đi thực tập, sinh viên phải được huấn luyện trong hai tuần lễ.

“Anh ba, vợ em tuần này đang trong kì sinh lí, có thể xin nghỉ được không?” Thiệu Phi Phàm mặt không đổi sắc nói.

Thiệu Phi Uyên ở phía bên kia lại đỏ hết mặt mũi, “Anh nói chú có bệnh phải không, chú xem con gái nhà binh, có ai vì lí do này mà xin nghỉ chứ?”

“Vợ của em cũng không phải là binh lính.” Anh nói như chuyện đương nhiên.

Thiệu Phi Uyên thật muốn đập ngay điện thoại đi cho xong, sắc mặt âm trầm liếc mắt nhìn các lãnh đạo trường ngồi ở bên cạnh, thấp giọng nói, “Anh đã cố gắng chăm sóc vợ của chú rồi, chú mà còn dài dòng nữa, anh liền đối xử bình đẳng như những sinh viên khác.”

Uy hiếp? Bất quá anh cũng không sợ, “Được, anh muốn đối xử bình đẳng thì cứ thử xem”

“Thử thì thử.” Tính bướng bỉnh của Thiệu Phi Uyên cũng nổi lên, đe dọa xong liền hung hăng cúp điện thoại.

Thiệu Phi Phàm nghe thấy như vậy cũng không lo lắng gấp gáp, lập tức gọi điện thoại đến nhà họ Thiệu, “Ba, thân thể con dâu của ba không thoải mái, nhưng anh ba lại cứ muốn huấn luyện đối xử bình đẳng, nếu như luyện tập lại làm hại đến thân thể, chúng con sau này muốn có con cũng khó.”

Đều nói đánh rắn bày tác (đánh vào điểm yếu), muốn ôm cháu trai chính là mong muốn của lão gia tử. Anh cả, anh hai nhà họ Thiệu đều chỉ có một đứa con gái, anh ba lại không muốn sinh con, cho nên Thiệu Phi Phàm vừa nhắc đến cháu trai, lão gia tử lập tức lên tinh thần, “Nó dám! Nếu như huấn luyện làm hại đến thân thể Tâm Tâm, lão tử sẽ lột da nó.”

Thiệu Phi Phàm ở bên này cười trộm, nhưng giọng điệu lại tỏ ra có chút khó xử, “Con vừa mới gọi điện tới xin anh ba lưu ý, nhưng giường như anh ấy vẫn còn ghi hận chuyện lần trước bị Tâm Tâm giờ trò. Ba cũng biết thân thể của Tâm Tâm yếu ớt, lại đang trong thời kì đặc biệt, lần này nếu như phải chịu huấn luyện nghiêm khắc, nhất định sẽ mắc bệnh...”

Lời còn chưa dứt, bên kia điện thoại đã gấp gáp kêu lên, “Gọi lão tam về nhà ngay.” Thiệu Phi Phàm lại đổ thêm dầu vào lửa một lần nữa, mới thông thả cúp điện thoại. Không đợi tới lúc tan ca, thì Thượng Tâm đã gọi điện thoại đến. Có điều, hiển nhiên là cô gái nhỏ đang rất tức giận... “Thiệu Phi Phàm, anh hồ đồ nói linh tinh cái gì đấy, làm lãnh đạo trường cùng với anh ba tự mình chạy vào phòng ngủ đưa em giấy được nghỉ phép, đây là phòng ngủ của con gái đó! Anh ba là một người đàn ông lại mang một đám lãnh đạo trường đến đưa giấy được nghỉ phép, xảy ra chuyện gì?”

OMG, lão gia tử, có phải là ba đã phát biểu cái gì quá mức rồi không... về mặt của Thiệu Phi Phàm cũng 囧.

Bởi vì Thiệu Phi Phàm cáo trạng quá mức sắc bén, lão gia tử phát uy quá mức kịch liệt, dẫn đến đồng chí Thượng Tâm kiên quyết ở lại trường tập huấn

như những sinh viên khác, kết quả là, cách li nhau hai tuần lễ, làm cho Thiệu Phi Phàm cực độ oán niệm.

Mỗi buổi tối đều gửi tin nhắn cho Thượng Tâm, “Vợ, anh nhớ em nhớ đến mức không ngủ được.” Thượng Tâm xét thấy hành vi phạm lỗi của anh hai lần trước, quyết định không thèm để ý đến tin nhắn của anh.

Nha, cô vợ nhỏ dám làm phản! Thiệu Phi Phàm tức giận bất bình, đợi về nhà rồi, xem gia thu thập em như thế nào. Càng nghĩ lại càng bức bối, nhưng dù bức bối đến đâu cũng phải nín nhịn, ai bảo anh cưới phải cô vợ cố chấp bốc đồng đây!

Hai tuần lễ này, đối với cả hai người đều không phải là những ngày tốt đẹp gì, nỗi khổ tương tự cùng với cực khổ trong lúc huấn luyện, làm Thượng Tâm oán niệm đến cực độ, đến cuối cùng, cô mơ hồ còn có chút hối hận, lúc ban đầu sao lại lòng dạ cứng rắn từ chối giấy được nghỉ phép đây!

Nhưng mà hối hận thì cũng đã muộn rồi, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Tập huấn vừa mới kết thúc, Thượng Tâm và mọi người đều giống nhau ngay cả quần áo cũng không đổi liền nằm bệt lên giường, không động dậy dù chỉ là một chút. Có điều, có người nào đó ẩn nhẫn hai tuần đang đứng đợi ở cổng trường, nên cô không thể không giùng giàng đứng lên, thu dọn đồ đạc về nhà.

Thiệu Phi Phàm đã tính toán rất tốt, đón cô vợ nhỏ về nhà, rồi nấu một bữa cơm thật ngon, cho vợ ăn no rồi, lại bắt cô cho anh ăn no.

Bất quá, có câu nói thế này, người tính không bằng trời tính. Thượng Tâm vừa mới lên xe, thì điện thoại của Thượng lão gia từ liên gọi tới. Lão gia từ nghe nói cháu gái mình tập huấn phong kín ở trong trường có biểu hiện vô cùng tốt, cho nên ông rất vui mừng, liền tha thứ chuyện lên kết hôn của hai người, đồng ý cho hai người về nhà nhận lỗi, rồi ăn một bữa cơm.

Thượng Tâm nhận được điện thoại tất nhiên là rất vui mừng, nhưng Thiệu Phi Phàm lại buồn khổ, anh cũng không muốn cùng cô chạy đến tiếp kiến trưởng bối nhà cô ngay được, “Vợ, ngày mai chúng ta mới đi có được không?”

Thượng Tâm nghi ngờ nhìn anh, “Tại sao?”

Còn có thể làm sao, còn không phải là vì thức ăn đồ uống của huynh đệ nhà anh sao. Thiệu Phi Phàm không nói, ánh mắt liếc nhìn thân thể cô, Thượng Tâm vừa nhìn ánh mắt của anh liền biết lý do là gì. Vừa tức vừa buồn cười, dùng sức đẩy anh một cái, “Em nói anh không thể nghĩ được chuyện gì khác sao?”

“Anh cũng có suy nghĩ đến chuyện khác đấy chứ, nhưng ghen lâu sắp mắc bệnh rồi, nếu như anh bị ED (bất lực) rồi, thì người chịu khổ chính là em đó!” Thiệu Phi Phàm nói ra lời này mà sắc mặt cũng không đổi.

Thượng Tâm lại quần bách sắc mặt đỏ bừng, “Sao trước đây em lại không phát hiện ra anh là một người như vậy... không biết xấu hổ!”

Thiệu Phi Phàm cười ha ha, “Ai bảo trước đây em không phải là vợ của anh!” Nói xong, nhân lúc đèn đỏ, liền kéo Thượng Tâm vào lòng hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt của cô. “Vợ, nghe lời anh, buổi tối đừng trở về nhà lớn, chúng ta về nhà trọ thôi.”

Thượng Tâm quay mặt đi, kêu một tiếng “không”, khóe miệng cũng nhếch lên, thật ra cô rất thích anh không biết xấu hổ như vậy, có điều không thể nói ra cho anh biết được, nếu không anh ấy sẽ càng không biết xấu hổ hơn nữa.

Thiệu Phi Phàm lái xe đi vòng qua cửa hàng tổng hợp thì dừng lại, để Thượng Tâm ngồi lại trong xe, “Anh đi làm gì vậy?”

“Mua ít đồ, cũng không thể tay không đi đến nhà em được. Con rể mới anh đây cũng coi như là lần đầu tiên đến nhà.” Anh tự động xóa sạch kí ức chuyện lần trước đến thì bị đuổi ra ngoài. “Em ngoan ngoãn ngồi ở trong xe đợi, anh đi một lát rồi sẽ quay lại.”

Vào trong cửa hàng tổng hợp, đầu tiên anh mua một ít nước hoa quả chất lượng tốt, đi đến khu sản phẩm bổ dưỡng chọn lấy một hộp tổ yến, nhìn nhìn giá cả được niêm yết, tuy nói có mua muộn một chút nhưng vẫn phải mua, hơn nữa vừa nghĩ tới bốn túi hồ sơ ở trong nhà, thì chỗ tiền này có đáng gì! Ai, ba người chị dâu kia của anh cũng không phải là người bình thường! Đồng loạt trích cổ phần công ty của mình cho anh làm quà cưới, có phải là quá hào phóng rồi không.

Lần này lão gia từ cũng cho hết vốn liếng của ông, khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố, diện tích hơn 200 mét vuông, trang bị đầy đủ thiết bị cùng điện nước, nếu như chỉ dựa vào chút tiền lương kia của mình, thì đoán chừng cả đời này anh cũng không có cách nào mua được.

Tuy nói là nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng vì cuộc sống tốt đẹp của cô vợ nhỏ, đã cho thì anh liền nhận.

Mua xong đồ rồi, Thiệu Phi Phàm bước ra khỏi chợ, đi qua một khu bán trang sức, liền dừng lại, tùy ý tiêu sái đi đến bên quầy bán trang sức đó. “Tiên sinh, ngài muốn mua nhẫn sao? Mua tặng cho bạn gái hay mua tặng cho vợ?”

“Tôi muốn tặng cho vợ tôi.”

Nhân viên bán hàng vừa nghe thấy vậy, liền lấy ra một cặp nhẫn kiểu dáng rất đẹp, “Đôi nhẫn kim cương này tỉ lệ rất tốt, độ tinh khiết cao, kiểu dáng cũng rất phù hợp với người thành thực ôn trọng.”

Thiệu Phi Phàm vừa nhìn thấy liền lắc đầu, ngón tay chỉ vào một cặp nhẫn kim cương khác trong một hàng những hộp nhẫn, “Cho tôi xem cặp nhẫn ở giữa này một chút.”

“Vâng.” Nhân viên bán hàng lấy ra cặp nhẫn đó, đôi nhẫn này được thiết kế, bên trên một chiếc nhẫn là một khối kim cương lấp lánh như sao trời, một chiếc khác thì thiết kế đơn giản. “Đây là một cặp nhẫn bán rất chạy, không biết vợ của ngài bao nhiêu tuổi?”

Chẳng biết tại sao, Thiệu Phi Phàm vừa nhìn thấy cặp nhẫn này, trực giác mách bảo anh rằng nó rất thích hợp với Thượng Tâm, anh không trả lời câu hỏi của nhân viên bán hàng mà trực tiếp hỏi giá, rồi bảo họ gói lại.

Đúng là khó mà gặp được khách hàng sáng khoái như vậy, nhân viên bán hàng cũng muốn lập tức gói lại cho anh, nhưng cặp nhẫn này đã có người đặt rồi, “Tiên sinh, cặp nhẫn này đã có người đặt rồi, nếu như ngài thích kiểu dáng này, trước tiên có thể đặt cọc, nói cho chúng tôi biết cỡ tay của vợ ngài, thời gian đặt hàng mất khoảng một tuần, lúc nào hoàn thành chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài.”

“Cỡ tay?” Cái này thực sự là làm khó Thiệu Phi Phàm, “Trước tiên tôi đóng tiền đặt cọc đã, ngày mai sẽ nói cho mấy người biết cỡ tay có được hay không?”

“Được ạ.”

Thiệu Phi Phàm trực tiếp quẹt thẻ thanh toán. Cảm lấy quà, cười khẽ bước ra khỏi cửa hàng tổng hợp. Nhìn thấy cô vợ nhỏ ngồi đợi ở trong xe đã ngủ từ lúc nào không biết, đau lòng hôn nhẹ lên trán cô, “Ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

Thượng Tâm ưm một tiếng, lại quay mặt sang bên kia ngủ tiếp.

Thiệu Phi Phàm mỉm cười, len lén dùng ngón tay cái và ngón trỏ vòng qua ngón áp út của cô.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Động phòng muộn

Lâu rồi không gặp cháu gái, cho dù có tức giận đến đâu đi chăng nữa thì cũng đã sớm tiêu tan rồi, chỉ hận không được ôm cháu gái vào trong ngực, cưng chiều cô giống như khi còn bé vậy.

Bất quá, có người so với lão gia tử tay chân nhanh nhẹn hơn, Thượng Tâm mơ mơ hồ hồ ngủ, đến nhà rồi còn không muốn xuống xe, Thiệu Phi Phàm cưng chiều cô, để cho cô ngủ tiếp, sau đó trực tiếp ôm cô vào trong tòa nhà lớn.

Mới đầu, lão gia tử nhìn thấy còn tưởng là cháu gái mình bị thương, nghe nói chỉ là buồn ngủ mới yên tâm. Nhìn cháu gái gói đầu lên chân của Thiệu Phi Phàm ngủ say, ngoài đau lòng ra còn mơ hồ cảm thấy có chút ghen tị, lại quay qua nhìn ánh mắt của con trai ngồi ở một bên, đều hiểu rõ lòng nhau. Con gái do mình nuôi lớn, cứ như vậy liền trở thành vợ của người khác, nếu như không đau lòng thì không phải là người làm cha.

Lắc đầu cười cười, nhớ năm đó ông đem Hạ Hạ gả cho chính đứa con trai của mình còn không bỏ được, huống chi Tâm Tâm là cháu gái ruột của ông. Lão gia tử nhấp một ngụm trà, “Tiểu Thiệu, cháu có nghĩ đến việc cùng Tâm Tâm dọn về đây ở không? Không phải là ông cưng chiều Tâm Tâm, mà là Tâm Tâm đã có thói quen sống ở đây, hiện nay hai đứa cũng đã kết hôn rồi, ở khu nhà trọ của cháu có chút chật hẹp. Cháu nghĩ xem có nên suy nghĩ một chút hay không...”

Thiệu Phi Phàm lau sạch mồ hôi trên trán của Thượng Tâm, vừa nghĩ tới lúc trước lão gia tử nhà anh cũng hỏi như vậy, câu trả lời của Thượng Tâm làm trái tim anh ấm áp. Anh cười một tiếng, “Về điều này ông có thể yên tâm, ba của cháu đã mua cho chúng cháu một căn phòng mới, chính là khu nhà cao cấp mà Nghiêm thị mới xây dựng, 200 mét vuông, cũng đủ cho chúng cháu ở. Cháu biết mọi người lo lắng Tâm Tâm sẽ phải chịu khổ cùng cháu, trước kia cháu cũng không để ý đến chuyện này, có điều đã được ba cháu dạy bảo cho thông suốt rồi.”

Lão gia tử gật đầu một cái, có chút ngoài ý muốn. Con trai út nhà Thiệu lão đệ vốn nổi danh hay đối nghịch với ba, đúng là sau khi nhiệm vụ nằm vùng kết thúc, Thiệu Phi Phàm cũng không chịu về nhà họ Thiệu ở qua một ngày, chỉ muốn ở lại chỗ phòng trọ mà mẹ của anh để lại. Lúc này, anh lại tiếp nhận nhà ở do ba anh tặng, không khỏi khiến cho người ta phải suy nghĩ, “Tiểu Thiệu, cháu tiếp nhận căn phòng đó là vì Tâm Tâm?”

Thiệu Phi Phàm lắc đầu một cái, “Không vì ai hết, là tự cháu muốn nhận.” Dứt lời liền cúi đầu nhìn Thượng Tâm, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Con người sắt đá cũng có thể nhu tình, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Thủ trưởng Thượng nhìn hai đứa, thở dài ra một hơi, cười cười không nói gì. Nha đầu ngốc nhà bọn họ so với người khác thật có phúc.

Thượng Trạ Bắc ngồi ở một bên, càng thêm vừa lòng đối với Thiệu Phi Phàm.

...

Thượng Tâm ngủ thẳng tới chiều mới xoa xoa mắt tỉnh ngủ, cô vừa mới cử động, Thiệu Phi Phàm liền cúi đầu xuống, “Tỉnh?”

“Ừ, nhưng vẫn chưa ngủ đủ.” Thượng Tâm ưm một tiếng.

Thiệu Phi Phàm cười trầm thấp, lại phối hợp rên lên một tiếng thống khổ, anh dán vào lỗ tai của cô, cực kì mập mờ trên đầu nói, “Vợ, em mà không đứng lên thì chân của chồng em chắc là tàn phế mất, hiện tại máu không lưu thông đây này.”

Thượng Tâm đỏ mặt, hoàn toàn yên tĩnh, cực kì có lỗi ngồi dậy, tay nhỏ bé dán lên đùi anh, “Bị em nằm đến tê rần, sao anh không lấy cho em cái gối đầu?” Những lời oán trách này cộng thêm cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô không ngừng cọ xát vào chỗ mẫn cảm của anh, Thiệu Phi Phàm có chút không chịu đựng được.

Anh bắt lấy cái tay của cô, “Đừng có ấn nữa, em còn ấn nữa thì sẽ xảy ra chuyện đó.”

“Ách?” Thượng Tâm sững sốt, ngay sau đó lại cảm nhận được nơi bên dưới chiếc quần tây mà tay cô đặt gần đó đang tản ra nhiệt độ, xin lỗi ngưng ngưng lập tức biến thành quần bách, cô nhìn xung quanh một chút, không thấy người nhà đâu mới nhếch khóe miệng, men theo bắp đùi của anh bấm một cái, “Thiệu Phi Phàm, anh đừng có lúc nào cũng động dục có được không?”

A... Thiệu Phi Phàm thiếu chút nữa thì kêu lên thành tiếng, một tay che miệng, một tay che phía dưới, trong đôi mắt tràn đầy ủy khuất cùng oán niệm. Vợ à, đây chính là phúc tính nửa đời sau của em đó nha, em vậy mà cũng dám ra tay!

Thượng Tâm thấy vẻ mặt thống khổ của anh, nắm lấy tay mình, có chút lo lắng mới vừa rồi có phải là cô đã dùng sức quá không? Hình như mọi người đều nói chỗ đó của đàn ông rất yếu ớt. Cô đang do dự một chút không biết có nên nói lời xin lỗi hay không, thì Thượng Trạm Bắc và Hạ Hâm Hữu lại đi từ tầng trên xuống, thấy con gái đã tỉnh, liền đứng ở cầu thang kêu lên một tiếng “Tâm Tâm, con tỉnh rồi à?”

Thượng Tâm lập tức phản ứng lại, cúi đầu nói tiếng xin lỗi Thiệu Phi Phàm, rồi lập tức nhảy lên khỏi ghế sofa, nhào thẳng vào trong lòng mẹ, có điều khuôn mặt nhỏ bé chôn đầu vào trong ngực mẹ lại tràn đầy sự quần bách và chột dạ.

Chồng à, em xin lỗi nha~

...

Ăn bữa tối ở nhà họ Thượng xong, Thiệu Phi Phàm bị lão gia tử lôi đi đánh cờ. Thiệu Phi Phàm vốn muốn nhường lão gia tử, dù sao anh cũng là cháu rể của ông. Ai biết được lão gia tử lại ngắm nhìn cháu gái mình một cái, hòa thuận vui vẻ nói, “Thắng thì tha cho hai đứa về nhà ngủ. Thua thì ở lại đây ngủ một tuần.”

Thiệu Phi Phàm lập tức kích động, ông nội, đây chính là người nói đấy nhé. Bày ra bàn cờ, đi mã đi pháo, điều khiển quân xe, không tới mười phút, đã cười cười nói với lão gia tử, “Hết cờ rồi, ông đừng có gắng chống giữ nữa.”

Lão gia tử cũng không buồn bực, bắt quá lại âm dương quái khí lắm bầm nói, “Tiểu tử, ta đồng ý cho cậu dẫn về, nhưng ta không quản được cha vợ của cậu đâu đấy nhé.”

Thiệu Phi Phàm sau khi nghe xong, thiếu chút nữa thì quay lưng đi, “Ông chơi xấu?”

Lão gia tử cực kì đắc ý, “Đây gọi là binh bất yếm trá (nhà quân sự luôn phải lừa địch)! Ha ha ha...” Dứt lời, ông liền tự mình cười ha ha.

Bàn ăn ở trong phòng khách bên kia nghe thấy, cũng nhìn qua đây, “Ba cười cái gì mà vui vẻ vậy?” Hạ Hâm Hữu hỏi.

“Không cười cái gì, đang nói trời tối rồi, ta phải đi ngủ thôi.”

Thượng Trạm Bắc nhìn nhìn thời gian, xác thực là không còn sớm nữa, “Tiểu Thiệu, hôm nay đừng về nữa, ở lại đây đi.”

Thiệu Phi Phàm vừa nghe thấy vậy, liền nhìn sang Thượng Tâm, vẻ mặt ghen khuất.

Thượng Tâm nhìn bộ dáng này của anh thì không đành lòng. Buông tay của mẹ ra, chạy đến bên người Thiệu Phi Phàm, “Ba, hôm nay chúng con không ở đây, cảnh phục của Phi Phàm còn để ở nhà trọ, sáng mai lại phải về sớm thay quần áo rất phiền toái. Bây giờ cũng đã muộn rồi, chúng con về trước đây.” Vừa nói vừa đi cầm lấy áo khoác.

Thiệu Phi Phàm vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cũng lập tức lôi kéo cô vợ nhỏ đi, giống như sợ cô sẽ hối hận vậy.

Lên xe, Thượng Tâm càng thêm ngưng ngưng quần bách, nắm tay nhỏ đánh lên đầu vai của Thiệu Phi Phàm, “Ngại chết đi được, ba mẹ em sẽ nghĩ thế nào về em đây? Đều tại anh, đều tại anh...”

“Tại anh, tại anh, đều tại anh.” Lần này Thiệu Phi Phàm mới cảm nhận được cái gọi là “đánh là yêu”, quả đấm nhỏ kia đánh ở trên người anh, cũng thấy thật thoải mái! Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô vào trong lòng, đỡ lấy đầu cô hôn một cái, “Vợ, trở về chồng em sẽ hảo hảo yêu em.” Nói xong, buông lỏng tay, lập tức khởi động xe, không đợi Thượng Tâm thất xong dây an toàn, xe đã lao vù vù trên đường rồi.

“Thiệu Phi Phàm, anh làm như chiếc xe cảnh sát rách này của anh là xe thể thao nhập khẩu đấy à!”

“Xe thể thao nhập khẩu mà vượt quá tốc độ sẽ bị phạt, còn chiếc xe cảnh sát rách này thì không...” Vừa nói vừa vượt qua đèn đỏ.

Thượng Tâm mắt nhìn chân chân, đầu choáng váng, một tay nắm chặt dây an toàn, một tay nắm lấy cánh tay của Thiệu Phi Phàm, “Thiệu Phi Phàm, anh đừng có điên lên nữa, em cũng không chạy đi đâu được, anh lái xe chậm một chút, chậm một chút...”

Bất quá, hiển nhiên là người lái xe không thể chờ đợi được, không lái xe chậm lại được...

Cửa phòng bị Thiệu Phi Phàm đóng sập một cái, Thượng Tâm không kịp quay đầu lại đã bị đặt ở trên tường, mùi vị quen thuộc trực tiếp vọt vào trong khoang miệng, răng môi gần bó với nhau mang theo chút vội vàng. Hôn đến nỗi làm cho cô cảm thấy có chút đau, nhưng cũng nhanh chóng làm cho cô ý loạn tình mê.

Không biết quần áo bị cởi ra lúc nào, càng không biết bị đưa lên giường từ lúc nào, cảm giác của Thượng Tâm rối loạn, trong lòng rối loạn, thân thể cũng rối loạn.

Cô tựa hồ cũng có chút vội vàng muốn dính sát vào Thiệu Phi Phàm, tay nhỏ bé leo lên bên hông của anh, cũng học theo anh vuốt ve làn da ở đó. Thiệu Phi Phàm ngẩng đầu lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, “Vợ, em chuẩn bị xong chưa?” Anh cười cười, mang theo chút trêu chọc nói.

Thượng Tâm cũng cười, mặt đỏ lên chủ động hôn lên hầu kết đang chuyển động của anh, sau đó ôm lấy cổ của anh, “Em nói chưa chuẩn bị xong, anh liền đứng lên sao?”

“Dĩ nhiên không thể được.” Anh cười to, lần nữa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. Lần này, phạm vi thăm dò của anh càng ngày càng rộng, hôn triển miên ở trên ngực của cô, đầu tiên bàn tay quanh quẩn ở bên hông của cô, sau đó từng chút, từng chút dời xuống dưới.

Thượng Tâm vẫn có chút khản trương, thời điểm tay của anh đang dò ở giữa hai chân của cô, cô liền bất an giãy dụa một cái.

Thiệu Phi Phàm lập tức thấp xuống □ hôn cô, “Đừng sợ!”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Làm sao có thể không sợ được cơ chứ?! Thượng Tâm cảm thấy đúng là anh đúng nói chuyện nên không thấy mỗi lung, mặc dù thực tế là bây giờ anh đang ở trên người cô, “Không được, không được, Thiệu Phi Phàm, anh chậm lại đã, để cho em chuẩn bị một chút.”

“Vợ, thật sự anh không thể chậm lại được. Nếu không, anh đếm một, hai, ba rồi mới tiến vào để cho em chuẩn bị nhé.”

Thượng Tâm chuyển động con người, do dự xem có thể cò kè mặc cả thêm một chút nữa hay không.

Tay của Thiệu Phi Phàm lại nhẹ nhàng miết vào hoa tâm của cô, “Nếu như em không cần đếm một, hai, ba, anh liền trực tiếp tiến vào cũng được.” Thân thể ươn thẳng, đỉnh đầu một vật cứng cứng chặn ở giữa hai chân cô.

“A, đếm, đếm, đếm.” Ngay cả việc thốt lên ba tiếng thôi mà Thượng Tâm cũng mất hết sức lực, tiếng nói nhỏ dần.

Thiệu Phi Phàm cười thầm, đầu ngón tay đã sớm làm cho hoa tâm chảy ra mật hoa, anh biết cô đã chuẩn bị xong rồi, bàn tay nắm lấy eo của cô, “Một, hai, ...” thân thể chợt tiến vào.

“A... Thiệu Phi Phàm, anh nói dối, mới đếm tới hai...” Thượng Tâm hét chói tai kêu lên, sau đó liều mạng co rút thân thể, tay nhỏ bé đánh lung tung vào ngực của anh, “Đau chết mất, anh mau ra ngoài, đi ra ngoài...”

Trong nháy mắt, Thiệu Phi Phàm lại ngơ ngẩn, vẫn giữ lấy eo của cô không nhúc nhích. Cảm giác trở ngại khi xông vào quá chân thật, làm cho anh không thể không kinh ngạc. Chẳng lẽ... Ánh mắt bốc hỏa, thân thể cô gãy dựa làm cho dục vọng của anh phá tan lý trí, chiến sĩ ở bên dưới không thể chờ đợi được nữa, muốn tiến lên đầu tranh anh dừng.

Cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn cô, “Tâm Tâm đừng khóc, lập tức sẽ không đau nữa.”

Lúc này Thượng Tâm chỉ cảm thấy đau đớn chiếm lĩnh tất cả, làm sao còn có tâm trạng để ý đến anh, chỉ hận không thể một cước đá văng anh ra, để trốn đi. Một cô lúc ban ngày còn lo nơi đó của anh yếu ớt, yếu ớt cái con khi, nơi đó giống như một thanh đao sắc bén, trực tiếp muốn bỏ đời thân thể của cô ra.

“Thiệu Phi Phàm, van xin anh, anh đừng có động, anh vừa động một chút, em liền cảm thấy đau muốn chết...”

“Được, anh không động.” Thiệu Phi Phàm dùng sức ôm cô thật chặt, thật sự là không cử động nữa.

Trong nhà không bật đèn, trong phòng yên tĩnh đến mức làm cho hai người bọn họ nghe thấy rõ tiếng thờ đốc của đối phương, nếu như còn có một người khác ở đây, nhất định sẽ nhìn thấy trong mắt của người đàn ông tràn đầy sự kiên định cùng nhẫn nại. Anh không rút ra khỏi thân thể của cô, chỉ là im lặng ôm chặt lấy cô.

Hồi lâu, Thượng Tâm nhìn xuống nức nở, mở mắt ra, tràn đầy ủy khuất chỉ trích anh, “Em bảo anh đừng động cơ mà.”

Thiệu Phi Phàm im lặng, anh cũng rất muốn ngăn cản, nhưng cái ở phía dưới đó căn bản không nghe theo lý trí của anh, anh thật sự không có biện pháp.

Thượng Tâm dùng sức đẩy anh, “Thiệu Phi Phàm, em khó chịu, để cho em đứng lên.” Cô vừa động, tay nhỏ bé lướt qua bộ ngực của anh, thân thể Thiệu Phi Phàm trầm xuống, trong nháy mắt, đang lúc thảo luận vấn đề “Động” và “Không động”, thì anh lại đột nhiên dùng sức, làm cho linh hồn nhỏ bé của Thượng Tâm suýt nữa thì tan biến, tay nhỏ bé đánh loạn, chân đá lung tung, vừa khóc vừa kêu, căn bản không biết “phối hợp” là gì, “Thiệu Phi Phàm, xin anh, em khó chịu chết mất...”

Thiệu Phi Phàm nghe thấy giọng nói cầu xin tha thứ của cô, vật kia lại càng cứng rắn, càng đâm sâu vào hơn, anh thở dài, nâng người cô lên dùng sức hôn, thật sự là anh chỉ động có một cái thôi mà.

Sau một lát, Thiệu Phi Phàm mới thở dài lật người, vật ở dưới hạ thể cũng vì động tác xoay người của anh mà từ từ rút ra, theo động tác rút ra của anh, liền trào ra chất dịch trắng hòa cùng máu đỏ, dính vào bắp đùi của hai người.

Thượng Tâm tất nhiên là không dám ghé đầu xuống nhìn, chỉ cảm thấy thân thể không thoải mái. Giãy dụa, cầm lấy tay của Thiệu Phi Phàm, “Chồng à, em muốn vào nhà vệ sinh.”

“Vợ à, đây là lần đầu tiên của em, lần đó Thần Tri Thụ cũng không đụng vào em.”

Thiệu Phi Phàm có thể cảm giác được bàn tay đang cầm lấy tay anh của Thượng Tâm cứng đờ trong nháy mắt, cô nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy khuôn mặt hiện lên vẻ không dám tin, anh liền ôm cô vào trong ngực, “Là thật, không có ai rõ ràng chuyện này hơn so với anh.” Bởi vì anh biết rõ tầng trở ngại mà mình vừa mới xông phá kia là gì, nếu như Thần Tri Thụ làm việc đó đối với Thượng Tâm, thì cô không thể nào có lạc hồng (máu xử nữ) được.

“Thiệu Phi Phàm...” Thượng Tâm cắn môi dưới lại nức nở một lúc, cô nhào vào trong ngực anh, hưng hăng cắn lên đầu vai của anh.

Đau nhói làm cho Thiệu Phi Phàm suýt nữa thì kêu lên thành tiếng, biết là cô đang muốn phát tiết nên anh chỉ có thể trấn an, vuốt ve cái ót của cô, “Vợ, nhẹ một chút.”

Cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, cô mới thả miệng ra, ngược đầu lên nhìn anh, trong đôi mắt to tròn tràn ngập nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, mang theo sự đáng thương. “Mới vừa rồi anh làm em đau, bây giờ em cũng phải làm cho anh chịu đau cùng...” Cô ngang ngạnh nói, “Em... Thật sự quan tâm... bản thân mình không còn là...” Cô không nói hết lời, nhưng Thiệu Phi Phàm lại hiểu rõ nha đầu này muốn nói gì.

Anh nghiêng người, ngăn chặn cô, “Tâm Tâm, anh đã sớm nói bất kể em có còn hay không, anh vẫn sẽ yêu thương em.”

Nước mắt của Thượng Tâm ngày càng chảy ra nhiều hơn, gắt gao ôm chặt lấy cổ của anh, đứt quãng mãi mới nói được một câu, nhưng câu nói này, làm cho Thiệu Phi Phàm càng thêm đau lòng.

“Sau khi gặp chuyện không may, em đã từng nghĩ, tại sao khi chúng ta đóng giả (nằm vùng) ở quán bar LOVE, em thật hận thật hận, tại sao khi còn ở quán bar LOVE đó anh không muốn em luôn đi, như vậy thì em đã trở thành người của anh rồi.”

Những lời này, Thượng Tâm chưa từng nói qua, Thiệu Phi Phàm vẫn cho là cô đã thích ứng rồi, đối với chuyện nam nữ cũng không quá coi trọng, cho nên cũng không có quan niệm gì về trinh tiết, nhưng sau chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh cảm thấy mình quan tâm chăm sóc cô như thế này vẫn chưa đủ tí mĩ. Đối với hành vi quân tử của Thần Tri Thụ, anh thực sự phải cảm tạ hần ta. Có lẽ anh nên cảm thấy may mắn, vì lúc trước anh đã chọn xử lý chuyện này theo lý trí, mà không hành động theo tình cảm, nếu anh xử sự theo tình cảm thì có lẽ sự việc càng rối hơn.

“Hiện tại em là của anh, hoàn toàn là của anh.” Anh cảm động nói.

Thượng Tâm đang chôn đầu ở cổ anh không ngừng gật đầu, “Em rất vui, rất vui về...”

...

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm vào phòng tắm, trong phòng tắm không có bồn tắm, chỉ có thể tắm rửa đơn giản một lát. Nhìn dáng vẻ không thoải mái của cô vợ nhỏ, anh nghĩ thầm: Chuyển nhà ít nhất cũng phải mất một ngày, dù sao thì, chuyển sang bên kia rồi hai người mới có thể tắm uyên ương được.

Trong đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện ôm Thượng Tâm cùng tắm rửa, bụng dưới chột căng thẳng, người đang dán vào anh mà tắm rửa dưới vòi hoa sen giống như một nguồn nhiệt, anh chột ôm lấy Thượng Tâm ở dưới vòi hoa sen, bị nước xối vào, hôn lên môi của cô.

Hơi nước trong phòng tắm dường như làm nhiệt độ tăng lên, anh để cho Thượng Tâm ngồi lên trên người mình, nhìn cơ thể mềm mại đỏ hồng của Thượng Tâm, anh lại không thể tự kiềm chế bản thân mình nữa, “Tâm Tâm, cho anh.”

Thượng Tâm vẫn còn sợ hãi, “Nhưng vừa rồi anh mới làm em đau muốn chết.”

Thiệu Phi Phàm về mặt đau khổ, “Vợ, mới vừa rồi chồng của em cũng đau muốn chết.”

“Anh thì đau cái gì?”

Lời nói đều mang tính chất vắn, Thiệu Phi Phàm lại không nói lời nào, lời kéo bàn tay của cô trực tiếp đặt vào □, bất luận về hình dáng hay màu sắc của tiểu chiến sĩ đều có chút dọa người, “Đều sắp phát nổ rồi, em còn không cho nó thỏa mãn, còn không bị đau đến chết sao?”

Thượng Tâm giống như bị điện giật, rụt tay về, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đỏ cả chân trời. Cô cắn môi, do dự một lát, bày ra một bộ dáng thấy chết không sờn (liều chết xông lên), dơ tay lên vòng ôm Thiệu Phi Phàm, nhẹ nhàng nói bên tai anh, “Chúng ta trở về phòng ngủ, không ở nơi này.”

Thiệu Phi Phàm cười cười, dùng sức ôm lấy cô, cứ như vậy ôm cô ra khỏi phòng tắm. Có điều, còn chưa bế cô về đến mép giường thì điện thoại di động ở tủ đầu giường đổ chuông. Thượng Tâm cau mày, đẩy đẩy anh, trượt xuống từ trên người anh, nhảy một cái lên giường, dùng chân bọc kín thân thể mình, sau đó mới cầm lấy điện thoại đưa cho anh, “Anh nghe điện thoại trước đã.”

Lại là điện thoại! Giờ phút này Thiệu Phi Phàm chỉ mong chiếc điện thoại này biến mất ngay lập tức. Nhào qua, quần lấy cô, vô cùng buồn bực cầm lấy điện nhận cuộc gọi, anh còn chưa kịp nói gì, bên kia đã gấp gáp lên tiếng.

Hoàn cảnh có chút huyền ảo, nhưng vẫn có thể nghe ra là giọng nói của Tự Nãi Tiêm, “Phi Phàm, em đang ở quầy rượu Oscar, anh có thể tới đây một chút hay không?”

Thiệu Phi Phàm có chút tức giận, cũng không tránh Thượng Tâm để nghe điện thoại mà trực tiếp cự tuyệt, “Tự Nãi Tiêm, có chuyện gì phiền cô gọi điện thoại cho vị hôn phu của cô, hoặc gọi điện thoại cho cảnh sát, nếu như đội cảnh sát phản công cho tôi đi thì tôi mới đi làm nhiệm vụ này.”

“Phi Phàm, Phi Phàm...”

Thiệu Phi Phàm không để ý tới trực tiếp cúp điện thoại, đem điện thoại thả lại ở đầu giường, nhìn Thượng Tâm đang nhũn mày, anh buồn bực kêu một tiếng, áp đảo cô, “Vợ, nhìn thấy chưa? Bao nhiêu cô gái, phụ nữ (gái đã có chồng) nhớ thương chồng của em, em phải trông chừng kỹ anh mới được.”

Tất nhiên là Thượng Tâm biết anh chỉ đùa với cô thôi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô vẫn vênh lên, “Ai muốn anh em sẽ đưa anh cho người đó, còn mua một tặng một nữa.”

“Thượng Tâm em được lắm, em cứ không có cảm giác nguy cơ như vậy sao?” Thiệu Phi Phàm vừa nói vừa bắt đầu lời kéo chân bông sau lưng cô, “Còn mua một tặng một nữa, em định tặng cái gì?”

Thượng Tâm sống chết giữ chặt chân, cười hi hi nói, “Tặng em được không? Đến lúc đó, có người nào để ý anh, anh liền mang theo em đến nhà bọn họ, cùng ăn cùng ngủ với họ!”

“Thế còn được. Đến, đến, đến, để anh yêu thương thật tốt cô vợ nhỏ của anh nào.” Thiệu Phi Phàm cười cười gọi một tiếng ngọt ngào, tiến đến hôn loạn trên mặt cô.

Thượng Tâm cũng thả lỏng cánh tay đang giữ chân, từ từ vòng lên cổ của anh.

Hai người dần dần tiến vào trạng thái mê đắm, thì điện thoại lại vang lên lần nữa. Thiệu Phi Phàm nhìn số điện thoại, vốn không định nhận, nhưng nghe thấy tiếng chuông cũng phiền lòng, dứt khoát đứng lên, mở điện thoại, quảng xuống đầu giường, xoay người tiếp tục hôn Thượng Tâm.

Có điều, đầu bên kia điện thoại lại kêu lên một tiếng “Cứu mạng” tê tâm liệt phế, làm cho Thượng Tâm cũng giật mình, đẩy đẩy Thiệu Phi Phàm ra, “Anh nghe điện thoại trước đi đã.”

Bị quấy rầy nhiều lần, Thiệu Phi Phàm cũng có chút không kiên nhẫn, xoay người cầm điện thoại lên, nhưng điện thoại cũng đã ngắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Ăn thịt không dễ dàng

Thiệu Phi Phàm suy nghĩ một chút, vẫn nên gọi điện thoại lại cho cô ta thì hơn, nhưng đáng tiếc là điện thoại bên kia đã tắt máy rồi. “Tự Nãi Tiêm, tốt nhất là lần này cô đừng có đùa giỡn cái gì.” Anh giận dữ mắng một câu, tìm số điện thoại của Cốc Tử Kỳ gọi đi, nhưng điện thoại của Cốc Tử Kỳ cũng tắt máy.

“Chồng à, xảy ra chuyện gì vậy?” Thượng Tâm cũng có chút lo lắng.

“Không biết. Điện thoại của đội trưởng Cốc cùng Tự Nãi Tiêm đều không liên lạc được, xem ra anh phải đi xem một chút rồi.” Thiệu Phi Phàm vô cùng tức giận, nhưng nghĩ đến nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó không may, anh lại không dám chậm trễ dù chỉ là một phút. Anh vừa nói chuyện vừa mặc quần áo. Mặc quần áo xong, cúi đầu hôn nhẹ Thượng Tâm đang ngồi ở trên giường, “Thật xin lỗi em, nhưng không sao, anh đi một lát liền trở về ngay. Điện thoại của anh lúc nào cũng mở, nếu như em sợ thì cứ gọi điện thoại cho anh.”

“Dạ, anh đi đi, em không sao đâu.” Thượng Tâm rất hiểu chuyện nói với anh.

Thiệu Phi Phàm gạt đầu một cái, cầm lấy chìa khóa xe chạy như bay ra cửa, vừa đi vừa không ngừng gọi điện thoại cho Cốc Tử Kỳ và Tự Nãi Tiêm, đáng tiếc vẫn không có ai bắt máy. Không có biện pháp nào khác, anh đành phải lái xe tới quán bar Oscar mà Tự Nãi Tiêm nhắc tới trong điện thoại.

Quán bar Oscar ở gần cục cảnh sát, Cốc Tử Kỳ đã từng dẫn đội qua đó chơi, cho nên Thiệu Phi Phàm biết đường, rất nhanh đã đi tới quán bar đó.

Bây giờ chính là thời gian quán bar mở cửa hoạt động, thấy Thiệu Phi Phàm mặc cảnh phục đi vào, làm cho tất cả các nhân viên phục vụ đều phải ghé mắt nhìn, chỉ chốc lát sau, có một nhân viên hình như là quản lý ở đây đi tới, hỏi anh cần phục vụ gì.

Thiệu Phi Phàm phát tay một cái, lấy ra thẻ cảnh sát. “Tôi đến tìm người, không phải phá án. Có điều các người có thể hỗ trợ tôi một chút, tôi muốn tìm một cô gái, chiều cao khoảng 1m65, da rất trắng, tóc dài.”

Quản lý khó xử nói, “Anh cảnh sát, anh xem các cô gái trong quán bar của tôi này, gần như tất cả đều là da trắng tóc dài, số người cao 1m65 cũng nhiều, thật sự là khó tìm. Còn có đặc điểm đặc biệt gì hay không?”

“Vậy khoảng 30 phút trước, ở đây có phát sinh vụ tranh cãi nào không?”

“Không có, mọi người tới quán bar chủ yếu là muốn vui vẻ, hơn nữa giờ này còn chưa tới thời điểm khách uống say, rất ít khi xảy ra tranh cãi.”

Thiệu Phi Phàm cau mày, chẳng lẽ là Tự Nãi Tiêm muốn đùa giỡn anh. Nói lời cảm ơn với quản lý xong, anh lại quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng quyết định đến ngõ hẻm phía sau xem một chút, nếu như vẫn không tìm thấy, anh liền trở về nhà, cô vợ nhỏ của anh ở nhà một mình còn không giám đi ngủ đây này.

“Cửa sau của quán bar ở đâu?”

“Đi xuyên qua phòng bao, rẽ trái là đến.”

Thiệu Phi Phàm đi qua dãy phòng bao, đi tới đoạn đường rẽ, nhất thời liền dựa vào cửa của phòng bao, đây là thói quen nghề nghiệp của anh, anh định nghiêng người nhìn lướt qua, nhưng không ngờ lại thấy Tự Nãi Tiêm ở bên trong, một thân áo váy mỏng như cánh ve dán ở trên người, cái váy bị rượu dính vào, càng làm cho đường cong hiện ra, mớ tóc nhìn thấy cả áo ngực màu tím ở bên trong.

Anh vững vàng tiến vào, Tự Nãi Tiêm hoàn toàn không có thần sắc kinh hoàng như trong điện thoại lúc vừa rồi, cô ta mang sắc mặt vui mừng, mỉm cười đứng lên, “Phi Phàm, em biết là anh sẽ không bỏ mặc em mà.” Nói xong, liền nhào vào trong ngực anh.

Thiệu Phi Phàm thật sự muốn mắng chửi vì sự ngu dốt của anh, cái loại bầy rập như thế này mà cũng mắc phải. Anh dùng sức muốn đẩy Tự Nãi Tiêm ra, nhưng Tự Nãi Tiêm đã sớm có chuẩn bị, cánh tay vòng lên cổ của anh, hai tay đều bấu chặt lấy nhau, trừ khi Thiệu Phi Phàm dùng vũ lực với cô ta, nếu không thì không thể đẩy được cô ta ra.

Thiệu Phi Phàm vòng tay ra sau cô, cạy từng ngón tay của cô ta ra, sắc mặt sớm đã trở nên đen kịt, “Tự Nãi Tiêm, mời cô tự trọng cho. Cô chính là vị hôn thê của Cốc Tử Kỳ đó.”

“Không phải nữa rồi.”

Thiệu Phi Phàm sững sốt, Tự Nãi Tiêm thấy anh không dùng sức cự tuyệt mình, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, càng thêm vội vàng dựa sát vào anh, bầu ngực cọ ý cọ sát bộ ngực của anh, trên mặt lại giả vờ buồn khổ, “Em không yêu anh ta, từ đầu đến giờ đều không hề yêu. Chính là ngày hôm nay, em đã ngửa bài với anh ta rồi. Kể từ khi chia tay, lần này gặp lại anh, em không thể giả bộ được nữa, không thể chịu đựng được việc anh ta đụng vào em nữa, cũng không thể nhẫn nhịn bản thân ngủ chung một giường với anh ta nữa, em chịu đựng đủ rồi. Phi Phàm, lần này em trở về rồi, sẽ không bao giờ... rồi xa anh nữa. Công việc, nhà cửa, em đều không cần. Chúng ta trở lại như trước kia có được không? Anh có nhớ trước kia không, trong rừng cây của trường, anh vẫn luôn thích ôm em, vuốt ve em như vậy...” Cô ta buông tay ra, thử dò xét muốn kéo tay anh đặt lên bộ ngực của mình, “Khi đó anh xấu tính lắm, luôn bóp người ta rất đau, muốn em khóc lóc cầu xin anh, anh mới bằng lòng buông tay.”

Thiệu Phi Phàm cảm thấy không thể hiểu nổi người phụ nữ đang ở trước mắt anh, hình như đã sớm không phải là Tự Nãi Tiêm mà anh đã từng quen biết. Cô gái ở trong sân trường kia tuy rằng có chút hư vinh, nhưng tuyệt đối không giống bây giờ, thật đối trá, lúc trước chia tay cô ta cũng không thêm bịa ra một lời nói dối dễ nghe, cho nên trong đám bạn gái cũ của anh, Thiệu Phi Phàm có ấn tượng với cô ta nhất. Nhưng giờ phút này, người phụ nữ đó này mặc một thân quần áo mỏng manh, cả người đầy mùi rượu, quyến rũ anh, cảm giác duy nhất của anh lúc này là chán ghét, thậm chí là ghê tởm.

“Cô có biết cảm giác của tôi khi vuốt ve nó là gì không?” Anh cố ý dùng sức làm cô ta đau, cũng đoán được trên mặt của Tự Nãi Tiêm sẽ làm bộ hưởng thụ giả dối như thế này.

“Anh có cảm giác gì, em đều nguyện ý phối hợp.” Cô ta tràn đầy mong đợi nói.

Một giây kế tiếp, cánh tay vốn nắm ở trên ngực của cô ta lại đẩy cô ta một cái thật mạnh, làm cho cô ta chật vật ngã ngồi trên ghế sa lon, làm cho váy tóe lên, chật vật không chịu nổi.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô ta, lạnh lùng phun ra hai chữ “ghê tởm”. Sau đó anh cúi người xuống lấy một cái khăn giấy lau tay, lau xong thì vo thành một cục vứt trên mặt đất, “Tự Nãi Tiêm, tôi nói thật là cô cũng không xứng với Cốc Tử Kỳ.”

Câu nói này, làm cho thân thể Tự Nãi Tiêm đang ngồi trên ghế sa lon cứng đờ, cho đến khi Thiệu Phi Phàm rời đi, cô ta vẫn duy trì tư thế quái dị đó, không động đậy dù chỉ là một chút. Cho đến khi có một cô gái lảng lơ tiến vào phòng bao, đem một đồ vật ném lại cho cô ta, “Chuyện này tôi đã làm giúp cô rồi, cô đem đồ trả lại cho tôi.”

Tự Nãi Tiêm phiền muộn liếc nhìn cô gái đó, cực kì khinh miệt nói, “Đồ đã sớm phá hủy rồi, nếu như lần sau để cho tôi bắt được cô tàng trữ ma túy, tôi nhất định xử lí theo luật.”

Cô gái kia cũng không sợ hãi, ngược lại còn khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Thì ra cảnh sát cũng chỉ có như vậy, cũng là một dạng đê tiện như tôi thôi! Cảnh sát này, nếu lần sau còn muốn quyến rũ đàn ông nữa, thì tôi rất nguyện ý phối hợp diễn với chị.” Dứt lời, cô ta liền cười khê, rồi khỏi phòng bao.

Sắc mặt của Tự Nãi Tiêm tái nhợt, mang theo sự quần bách, nhưng mà rất nhanh, trong mắt cô ta lại phủ đầy hàn khí, nắm chặt cái gì đó trong tay, “Thiệu Phi Phàm, anh đã bắt nhân thì cũng đừng có trách tôi đây bất nghĩa.”

Thiệu Phi Phàm ghé vào tiệm bánh ngọt mua bánh kem và trà Hương Thảo mà Thượng Tâm thích, rồi mới trở về nhà, vừa bước vào cửa, liền thấy Thượng Tâm chi vậy một chiếc khăn tắm màu trắng ở trên người, tóc vẫn còn ướt, hiển nhiên là trong lúc anh đi ra ngoài, tiểu nha đầu này đã tự mình tắm lại một lần nữa.

“Anh đã về rồi.” Thượng Tâm tung tăng chạy tới bên người anh, vừa thấy trên tay anh cầm theo một túi đồ ăn, khuôn mặt liền trở nên vui mừng, “Là bánh kem và trà Hương Thảo có phải không? Wa, chồng thật là tốt.” Vừa nói vừa nhón chân lên hôn anh một cái, nhanh nhẹn đón lấy rồi mở túi, lấy đồ ra ăn luôn.

Thiệu Phi Phàm đứng ở cửa, nhìn đầu vai tròn bóng, bắp đùi trắng nõn của cô, hơn nữa cô lại bày ra bộ dáng ăn uống thoải mái tự nhiên, anh liền nổi lên phản ứng sinh lí bình thường nhất. Vừa rồi bị Tự Nãi Tiêm trêu chọc ở trong quán bar, cộng thêm trước khi đi anh dây dưa cùng với Thượng Tâm, căn bản là chưa được phóng thích, giờ phút này, anh mới thật sự hiểu được cái được gọi là: dục hỏa đốt người.

Anh cười gầy ra, ngồi xuống phía sau cô, đặt tay lên đầu vai của cô, cúi đầu hôn xuống, “Vợ, anh cũng đói.”

Thượng Tâm nghịch ngợm đem miếng bánh kem mình đang ăn dở nhét vào trong miệng anh, “Ăn ngon không?”

Thiệu Phi Phàm nhai một cái, chớp chớp mắt, “Ngon, chúng ta cùng nhau ăn cái ngon hơn đi.” Nói xong liền dơ tay ra đề lấy cái ót của cô, đem miếng bánh mà cô nhét vào miệng anh trả lại cho cô. Thượng Tâm dùng đầu lưỡi chặn lại miếng bánh, ngược lại lại trúng kế của anh, làm cho Thiệu Phi Phàm có cơ hội cuốn lấy chơi đùa cái lưỡi của cô.

Răng môi gấn bó với nhau, tràn đầy mùi thơm của bánh.

Anh dùng lưỡi quét khắp khoang miệng của cô, chỉ hận không thể nuốt cô vào trong bụng. Anh buông tha cho cánh môi, lại lưu luyến vành tai của cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, bên tai liền nghe thấy tiếng rên khê không kiềm chế được của cô vợ nhỏ.

“Ưm~”

Khăn tắm rớt xuống một cách dễ dàng, một tay của Thiệu Phi Phàm vuốt ve sống lưng của cô, một tay thì đặt ở dưới chân cô, dùng sức một chút liền ôm lấy cô đang ngồi trên ghế sa lon lên.

Cơ thể trắng nõn của Thượng Tâm liền cọ xát vào áo khoác của anh, cơ thể nhạy cảm run rẩy một chút. Khóe miệng Thiệu Phi Phàm nhếch lên một cách tà ác, đem cô đặt ở trên giường lớn, đứng ở mép giường cởi quần áo. Mỗi một món đồ đều chậm chậm cởi ra rất có tiết tấu, cởi áo khoác ra vứt xuống dưới chân, cởi quần ra vứt sang một bên, anh càng ngày càng chậm cởi ra từng nút áo sơ mi, từng chút từng chút lộ ra cơ ngực của mình, phối hợp với nụ cười mập mờ trên mặt, liền nhìn thấy Thượng Tâm nuốt nước miếng.

Yêu nghiệt, thì ra anh cũng có thể yêu nghiệt như vậy!

Thiệu Phi Phàm rất đắc ý vì mình dụ dỗ được cô, anh cởi hết quần áo chỉ để lại một cái quần lót, liền dướn người cầm lấy tay của Thượng Tâm đặt lên cặp quần lót của mình, rồi từ từ kéo xuống.

Cứ như vậy, Thượng Tâm đỏ mặt giúp anh cởi ra quần lót, khuôn mặt đỏ đến mức không thể nào đỏ hơn được nữa.

Thiệu Phi Phàm cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa, anh trân trọng đưa tay ra giữ lấy eo của cô, hôn lên mặt của cô, hôn từ gò má rồi chuyển dần xuống phía dưới, nụ hôn ấm áp cuối cùng dừng ở bụng của cô, đầu lưỡi nghịch ngợm giống như một con rắn nhỏ, liếm từng vòng từng vòng ở rốn của cô.

“Phi Phàm...” Thượng Tâm tình ý triền miên liên tục gọi tên anh, càng trêu chọc anh gia tăng lực hôn. Cô thấy không tự nhiên muốn cong người, Thiệu Phi Phàm lại cường ngạnh áp cô nằm xuống, đôi môi lại tuột xuống một tấc.

“Đừng nhìn...” Tuy rằng hai người đã tắm cùng nhau vài lần rồi, nhưng lúc bị anh nhìn vào nơi tư mật, cô vẫn rất ngượng ngùng. Cô tránh thoát khỏi sự áp chế của Thiệu Phi Phàm, vì không muốn anh hôn xuống phía dưới mà chủ động kéo anh lên phía trước, dâng lên đôi môi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cuối cùng cũng được ăn thịt...

Thiệu Phi Phàm cười khê, vừa phối hợp hôn cô, đồng thời ngón tay cũng tiến vào thân thể cô trong nháy mắt. Vách thịt mềm mại bao quanh ngón tay của anh. Thượng Tâm không được tự nhiên ưm một tiếng, lại bị Thiệu Phi Phàm nuốt hết tiếng kêu của cô vào trong miệng.

Cảm giác trên ngón tay phá vỡ tất cả tự chủ của anh, cánh tay dài vung lên, ôm chặt lấy cô, ngón tay phía dưới bắt đầu vận động một cách nhanh chóng, trong chớp mắt khi đạt đến cao trào, anh đổi từ một ngón tay thành hai ngón tay, bắt chập sự giãy dụa của Thượng Tâm, nhanh chóng cắm vào thêm một ngón nữa.

“Đau...” Thượng Tâm kêu lên thành tiếng.

Thiệu Phi Phàm hôn lên điểm mẫn cảm của cô, chờ cho cô thích ứng với ngón tay của mình rồi mới rút ra. Trong nháy mắt Thượng Tâm cảm thấy có chút trống không, mở ra đôi mắt mê man, nghênh đón cô chính là cái hôn nồng nhiệt của anh, anh không thể nhẫn nhịn được nữa mà tiến vào tiếp.

Trong nháy mắt liền bị lấp đầy làm cho cô tiến vào cao trào, cô giống như một loại nước biển bị sóng đánh tan mất, có một loại khoái cảm không thể nào diễn tả được bằng ngôn ngữ. Cô cong người lên, đôi môi liên tục hé ra khép lại, cả người cũng run rẩy theo.

Anh không thể nhẫn nại được nữa, càn rỡ tiến vào trong thân thể cô, đẩy mạnh không chút lưu tình, rồi lại rút ra, nhiệt tình như sóng biển dâng lên. Tình cảm mãnh liệt ở trong con người của Thiệu Phi Phàm trở nên sâu sắc hơn, anh dán vào người cô, lưu lại ở trên người cô những dấu vết nông sâu khác biệt, những dấu vết này giống như là ấn ký, ghi lại tình cảm triền miên của họ trong đêm hôm nay.

Thượng Tâm có chút không chịu nổi, ôm lấy bờ vai của anh, móng tay cũng bấm vào lưng của anh. Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này nên khó mà kiềm nén được. Nhìn thấy anh ra vào liên tục, cô liền khê ngẩng đầu lên hôn anh, lúc rời khỏi bờ môi của anh thì khê kêu lên, “Phi Phàm, Phi Phàm...” Giọng nói vô cùng nhỏ, cũng không biết cô gọi như vậy là muốn anh dừng lại hay tiếp tục.

Cái hôn cùng tiếng kêu nhỏ bé của cô giống như một loại thuốc kích thích, Thiệu Phi Phàm cảm thấy một cảm giác kích thích trước nay chưa từng có, anh ôm lấy thân thể cô, ti mi hôn lên khuôn mặt, đôi môi, cổ... rồi bùng phát, từ hôn chuyển sang gặm cắn, anh muốn ngừng mà không được, chỉ muốn cùng cô triền miên, hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng.

Thượng Tâm sớm đã bị anh làm cho thất hồn lạc phách, trên người cô chỗ nào cũng lưu lại dấu vết của anh, màu hồng hồng đỏ đỏ nổi bật trên làn da trắng nõn, xinh đẹp đến cực điểm cũng hấp dẫn đến cực điểm. Không biết là lần sóng triều thứ bao nhiêu, cuối cùng thì Thiệu Phi Phàm cũng buông tha cho cô, phun chất nóng bỏng vào, làm cho cả người cô run rẩy.

Sau khi phóng thích, anh nhẹ nhàng ôm hôn cô, “Đau không?”

Thượng Tâm đỏ mặt, gạt đầu rồi lại lắc đầu một cái. Nhỏ giọng nói, “Mới đầu thì có chút đau, sau đó thì không...”

“Cảm giác sau khi hết đau là gì?” Anh cười xấu xa hỏi cô, dán vào bên tai cô thổi khí, “Vợ, anh phục vụ có làm cho em thoải mái hay không?”

“Ghét anh!” Thượng Tâm thật sự là không còn mặt mũi nào, dơ nắm đấm nhỏ lên dùng sức đánh anh, nhưng vừa mới động, bên dưới dưới ả ả có chút đau, cô nhường mảy, bày ra một bộ mặt khổ sở, “Em mệt chết đi được, giống như mang vác vật nặng chạy 5 cây số ấy.”

Thiệu Phi Phàm vừa nghe vậy thì nháy mắt với cô, “Xem ra anh phục vụ còn chưa đủ tốt rồi, mới có 5 cây thôi à.” Nói xong liền vùi đầu vào hôn ngực cô, Thượng Tâm vội vàng che lại, “Mới 5 cây đã mệt muốn chết, nếu anh còn muốn tiếp tục nữa thì sáng mai em liền dọn về nhà ở.”

Thiệu Phi Phàm cười nhẹ, biết là mình đã làm cô mệt muốn chết rồi, nên cũng không trêu chọc cô nữa. Anh nghiêng người xuống giường, chỉ chốc lát sau đã cầm ra một chiếc khăn lông từ trong phòng tắm ra, dịu dàng lau thân thể giúp cô. Thượng Tâm buồn ngủ nên cũng không phản kháng, mặc kệ anh lau người giúp mình, cô chỉ cảm thấy rất thư thái, kêu nhỏ một tiếng, “Em đi ngủ đây, buồn ngủ quá!”

Thiệu Phi Phàm tiện tay ném khăn lông sang một bên, lên giường ôm lấy thân thể cô, thân thể của cô vợ nhỏ thật phù hợp với thân thể của anh. Chờng một lát sau, cả hai người đều tiến vào giấc ngủ.

Cả đêm kích tình, sáng hôm sau hai người ngủ dậy rất muộn, cũng may là Thiệu Phi Phàm đã sớm báo trước với cục cảnh sát, nói rằng có khi hôm nay anh không đến được. Lúc anh tỉnh dậy, Thượng Tâm vẫn còn ngủ, tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, bộ dáng rất tự nhiên.

Không muốn quấy rầy mộng đẹp của cô, anh liền cẩn thận đứng dậy, rồi vào phòng bếp nấu cháo, lại xuống tầng mua chút thức ăn về lót dạ dày. Lúc trở

về thì Thượng Tâm đã thức dậy, cô mặc áo sơ mi của anh, đang mức cháo ra bát.

“Anh về rồi?” Thượng Tâm cười bưng bát cháo lớn đặt xuống bàn ăn, lại quay người cầm lấy hai cái bát nhỏ. Thiệu Phi Phàm cũng đặt thức ăn xuống bàn, tiến tới ôm hôn cô một cái, “Sao không ngủ thêm chút nữa? Có phải là không có anh thì em không ngủ được đúng không?”

“Đáng ghét!” Thượng Tâm bĩu môi, chỉ chỉ vào cháo trắng, “Em đây bị đói mà tỉnh ngủ.” Nói xong liền ngồi xuống ăn, xem ra thật sự là rất đói bụng.

Thiệu Phi Phàm về mặt bi thương ngồi xuống, giận dữ cắn một cái bánh bao, “Chẳng lẽ chồng của em còn không có sức quyền rũ bằng bánh bao và cháo hay sao?”

Thượng Tâm ngậm bánh bao cười ha hả, Thiệu Phi Phàm nhìn thấy bộ dáng ngu ngơ của cô thì cũng nhịn không được mà bật cười.

Ăn xong điểm tâm, tất nhiên là hai người lại quán lấy nhau thành một khối, cùng ôm nhau ngồi trên ghế sofa xem phim. Thượng Tâm quét mắt nhìn vụn bánh ở bên cạnh ghế sofa, liền thuận miệng hỏi sự việc tối hôm qua, “Đúng rồi, rốt cuộc là tối hôm qua xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhắc tới chuyện tối qua, Thiệu Phi Phàm liền sa sầm mặt, nói thẳng, “Không biết là Tự Nãi Tiêm kia lại nổi điên cái gì, không có việc gì tự dưng gây chuyện.”

“Ách?” Thượng Tâm nheo mắt nhìn Thiệu Phi Phàm, “Mau nói, cô ta gây ra chuyện gì?”

Thiệu Phi Phàm vốn không có ý định lừa gạt cô, cũng không muốn bị người khác nói lời bịa đặt, cô vợ nhỏ nhà anh ngu ngơ ai nói cũng tin, thật đúng là nói thẳng ra thì tốt hơn. Vì vậy anh không chút giấu giếm mà kể hết chuyện tối hôm qua cho cô nghe.

Thượng Tâm nghe xong liền cau chặt lông mày, Thiệu Phi Phàm còn cho rằng cô bất mãn, ai ngờ nha đầu kia lại mở miệng nói, “Đội trưởng Cốc thật đáng thương!”

Thiệu Phi Phàm nổi óa, “Chồng em không đáng thương sao, hơn nữa đêm lại bị một mụ điên đùa giỡn.”

Thượng Tâm rất có cốt khí “xì” một tiếng, “Ai biết được có khi anh lại thấy rất hưởng thụ cũng nên, anh cũng đừng có giả vờ, sao Tự Nãi Tiêm lại không dán vào người khác, còn không phải do trước kia anh trêu chọc cô ta hay sao? Thiệu Phi Phàm, em nói cho anh biết, là Tự Nãi Tiêm thì em liền nhịn, nhưng nếu như anh lại náo loạn với tình nhân cũ khác, thì anh coi chừng đó!” Cô càng nói càng đắc ý, căn bản là không phát hiện ra người đàn ông ở phía sau cô hiện lên ánh mắt nguy hiểm.

Thiệu Phi Phàm nghĩ thầm, nha đầu này bản lĩnh thật lớn, mới kết hôn mấy ngày đã bắt đầu gây rối anh rồi. Thấy cô còn nói mãi không dứt, Thiệu Phi Phàm liền nhe răng, nghiêng người ôm cô, trực tiếp ngăn chặn, cắn vào cằm của cô, “Thượng Tâm, anh thấy em chính là muốn bị phạt, xem ra hôm qua anh đã bỏ qua cho em quá dễ dàng rồi!”

...

Thượng Tâm liền giả dạng, làm nũng với Thiệu Phi Phàm, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ở trên giường. Còn một ngày nữa là phải đến trường, Thượng Tâm oán hận, “Kỳ nghỉ tốt đẹp lại phải ở trên giường cả ngày, mặc kệ, hôm nay em nhất định phải ra ngoài.”

Thiệu Phi Phàm rửa bát xong, xoa xoa tay, “Muốn đi đâu? Em nói đi, chúng ta cùng nhau đi, làm chuyện đại sự.”

Thượng Tâm lại không nói được bản thân mình muốn đi đâu, nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra. Cuối cùng vẫn là theo đề nghị của Thiệu Phi Phàm, đi xem phim chiếu rạp.

Hai người chuẩn bị một chút liền đến rạp chiếu phim, Thiệu Phi Phàm mua vé phim chiếu vào lúc 1 rưỡi chiều, xem đồng hồ thì vẫn còn hai tiếng nữa mới chiếu. Anh liền lôi kéo cô vợ nhỏ đi ăn bữa phụ, bên cạnh rạp chiếu phim có một nhà hàng tự chọn khá nổi tiếng.

Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm dắt tay nhau cùng đi vào, chưa đi tới cửa đã nhìn thấy ở bên trong có một đám người, hai người nhìn thấy cũng ngần ngại cả người.

Những người ở đối diện hình như vừa mới liên hoan xong, Thần Tri Thư cũng ở trong đám người đó, có vẻ như nổi bật xuất sắc nhất. Cánh tay trái của hắn còn đeo băng gạc, nhìn thấy hai người bọn họ thì dừng lại một chút, sau đó đi ra ngoài cùng với đám người kia.

Đang lúc muốn đi lướt qua hai người, thì cánh tay phải của hắn bị Thiệu Phi Phàm kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cảm ơn! Xin lỗi!

Thần Tri Thư chậm rãi nghiêng đầu, cau mày nhìn xuống cánh tay bị giữ lại của mình, rồi nhìn thẳng lên Thiệu Phi Phàm, “Cảnh sát Thiệu, tôi là công dân lương thiện đó, chẳng lẽ đi ăn tiệc đứng cũng bị các người bắt đèn đôn cảnh sát sao?”

Đám người đi cùng với Thần Tri Thư đều mặc đồng phục đội bóng, thấy hắn ta bị ngăn lại, hơn nữa lại nghe thấy giọng điệu đùa cợt của hắn, liền tiến đến hỏi, “Thần, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thần Tri Thư không đáp lại, Thiệu Phi Phàm buông lỏng tay, lẳng lặng nhìn hắn, “Nếu như có thể, tôi cũng không muốn ngăn cậu lại, có điều Thượng Tâm nhà tôi có chút chuyện muốn nói với cậu, nếu như cậu đồng ý, chúng ta liền tìm một nơi để nói chuyện hoặc khi nào có thời gian thì hẹn gặp cũng được.”

Về mặt Thượng Tâm rất khẩn thiết, “Anh Thần...”

Thân thể của Thần Tri Thư không khỏi cứng đờ, quay đầu lại ra hiệu cho đám bạn đi về trước, đợi đám người đi hết rồi mới nhỏ giọng nói, “Còn muốn nói cái gì nữa?”

Bất kể là có hay không có chuyện gì để nói, Thiệu Phi Phàm trước tiên đem người kéo vào phòng ăn, sau đó nói là đi gọi món, lưu lại không gian cho hai người.

Thần Tri Thư ngồi đối diện với Thượng Tâm, theo thói quen lấy ra điếu thuốc lá, nhưng vừa mới lấy ra lại nghĩ đến cô không thích khói thuốc lá, nên lại cất vào.

Thượng Tâm hé miệng, cắn bản không biết nên mở lời như thế nào. Liền giờ tay lên lấy một chiếc kẹo vị quýt trong hộp kẹo dành cho khách hàng để ở trên bàn, đưa cho hắn.

Thần Tri Thư cười cười, nhận lấy kẹo, bỏ vào trong miệng, “Em vẫn còn nhớ rõ anh thích vị này sao?”

“Đương nhiên là nhớ rồi! Em nhớ khi chúng ta còn bé, anh không chơi với em, em liền cố ý đem tất cả kẹo vị quýt vứt vào thùng rác, đến khi anh về nhà tìm không thấy kẹo quýt liền rùm beng lên nói mình muốn ăn, cha mẹ nuôi cho rằng anh đã ăn hết rồi nên kiên quyết không cho anh tiền để mua tiếp, anh liền khóc thật lâu.”

“Cuối cùng vẫn là chị gái của anh lên lút mua kẹo cho anh.” Thần Tri Thư nói tiếp, “Chị ấy luôn đánh anh, nhưng người đối tốt với anh nhất cũng là chị ấy, xảy ra chuyện gì chị ấy đều gánh vác hộ anh. Tâm Tâm, em đừng trách chị ấy, muốn trách thì hãy trách...”

Thượng Tâm đưa tay ra cầm lấy tay hắn, hắn liền ngừng nói, chuyển ánh mắt nhìn về phía cô.

“Anh, cảm ơn anh!”

Chẳng qua là trong nháy mắt Thần Tri Thư đã hiểu vì sao cô nói lời cảm ơn này, sắc mặt liền thay đổi, đẩy tay của Thượng Tâm ra, hiện ra sắc mặt bất cần đời, “Cảm ơn anh không thực sự ngu cùng em sao?”

“Anh...”

“Thượng Tâm, thật ra thì anh đã hối hận, hối hận dù sao cũng bị đánh nhiều như vậy, sao lại không ngủ cùng em luôn chứ.”

Thượng Tâm cắn môi, biết đây không phải là lời nói thật lòng của anh, hốc mắt đỏ lên, “Anh, anh đừng nói như vậy.”

“Vậy em muốn anh nói như thế nào? Nói anh nhìn thấy vóc dáng như cái bản giặt quần áo của em liền không dậy nổi một chút ham muốn, hay là nói hôm đó anh hôn em cảm thấy thật ghê tởm, hay là anh nên nói anh khinh thường phải hôn lên miệng của một người phụ nữ lúc nào cũng gọi tên của một người đàn ông khác.”

“Anh, anh đừng như vậy.”

Thần Tri Thư cười bất cần đời, “Thượng Tâm, em cũng chưa từng gọi anh là ‘anh’, trước kia em đều gọi anh là ‘anh Thần’, dù anh có cầm lấy một ly kem ra dụ dỗ em thế nào đi chăng nữa thì em cũng không chịu gọi anh một tiếng ‘anh’. Hiện tại em lại gọi anh như vậy, làm cho anh thấy thật lạnh lẽo, Thượng Tâm, em thật tàn nhẫn. Đâm anh một dao rồi, còn muốn xát muối lên vết thương đó nữa. Thật ra, anh càng hi vọng cả đời này em cũng không đến tìm anh để nói những lời này.” Bởi vì hai người đều biết, nói những lời này xong rồi, liền thật sự trở thành anh em ruột.

“Thật xin lỗi!” Thượng Tâm nhỏ giọng nói.

Thần Tri Thư đứng lên, “Em không có lỗi gì với anh hết, là anh có lỗi với em. Có điều, anh sẽ không nói lời xin lỗi với em nữa, vì ông trời đã trừng phạt anh rồi.” Hắn nhắm mắt lại, thở dài, cứ như vậy đi, “Bây giờ anh phải đi, em gọi lại anh một tiếng xem nào.”

Thượng Tâm giật mình trong chốc lát, rồi gọi một tiếng “...Anh”.

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, sau đó xoay người, nhanh chóng rời khỏi phòng ăn.

Thượng Tâm che miệng lại, không muốn để bản thân mình phát ra tiếng nức nở, hai bả vai run run. Thiệu Phi Phàm ôm chặt lấy cô từ phía sau, yên lặng an ủi.

Thần Tri Thư đi tới cửa của phòng ăn, không nhìn được quay đầu lại nhìn một cái, thấy Thượng Tâm rúc vào ngực của Thiệu Phi Phàm, liền dứt khoát nhắm mắt lại. Hấn lại tự nhủ mình một lần nữa: Cứ như vậy đi. Sau đó bước nhanh rời khỏi phòng ăn.

Từ hôm nay trở đi Thượng Tâm chính là em gái ruột của Thần Tri Thư.

Thượng Tâm đi ra khỏi phòng ăn, đối với việc đi xem phim chiếu rạp cũng không còn vui vẻ nữa. Thiệu Phi Phàm nhìn thấy cô như vậy, liền trêu chọc cho cô vui, rồi đưa cô trở về nhà, vừa vào cửa, anh không nói hai lời liền mang cô lên giường.

Thân hình cao lớn giam cầm cô, nghe thấy tiếng kháng nghị của cô, liền nghiêng người để cho cô ngồi trên bụng mình, tay nắm lấy eo của cô, vận động liên tục.

“Không cần...” Thượng Tâm ý loạn tình mê kêu lên, “Nhẹ một chút, nhẹ một chút...”

Thiệu Phi Phàm lại cố ý đâm mạnh vào. Chỉ chốc lát sau, cả người Thượng Tâm đã mềm nhũn, anh ôm lấy cô thay đổi một vị trí khác, hung hăng muốn cô. Cho đến khi ngay cả tiếng hừ hừ của Thượng Tâm cũng trở nên yếu ớt, mới dốc toàn lực phóng thích ra.

Kích tình qua đi, anh ôm lấy cô, bàn tay đùa bỡn ngực cô, yêu thích không muốn buông tay.

Thượng Tâm hơi động một chút liền cảm thấy bên dưới đau dữ dội, “Thiệu Phi Phàm, anh thật đáng chết, ra sức làm như vậy, ngày mai em làm sao mà đi học được.” Cô oán trách như vậy, lại càng chọc cho Thiệu Phi Phàm buồn cười.

“Vợ, em muốn anh xin nghỉ học cho em sao?”

“Thiệu Phi Phàm, em muốn dọn về nhà của ba ở.” Cô thờ phỉ phò nói.

“Vi sao em lại dọn về nhà ở?” Anh cười xấu xa, “Em định nói với ông nội là tình lực của anh quá dồi dào, em không chịu nổi nên mới dọn về nhà ở sao?”

“Anh là cái đồ không biết xấu hổ.”

Thiệu Phi Phàm càng vui mừng cười hớn hở, chôn đầu vào cổ của cô hôn một cái thật mạnh, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không nhìn được hỏi cô, “Em nói gì với Thần Tri Thư vậy?”

Thượng Tâm vừa nghe vậy, thấy có mùi dấm chua, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nghiêm lại, quay người đặt cảm lên vai của anh, “Nói cho anh biết, sau này em sẽ thường xuyên gặp mặt anh ấy, anh không được ghen đâu đấy.”

“Anh phản đối!”

“Phản đối vô hiệu lực!”

“Em...” Thiệu Phi Phàm ầu trĩ nghiêng đầu đi, cảm của cô cũng trượt khỏi vai của anh, anh quay đầu sang bên kia không thèm nhìn cô nữa.

“Thiệu Phi Phàm”

“Phi Phàm”

“Chờng!” Thượng Tâm thấy anh thật sự không quay đầu lại, liền tiến đến, đặt cảm lên vai của anh, “Anh giận à?”

Thiệu Phi Phàm không nói gì.

“Em với anh ấy sau này là anh em ruột, tất nhiên là sẽ thường xuyên gặp mặt nhau, bây giờ anh ấy cũng giống như anh Thượng Phàm, đều là anh trai của em, anh ghen cái gì chứ?” Thượng Tâm nũng nịu làm nũng, tay nhỏ bé khoát ngang hông của anh lần mò xuống dưới, “Còn không để ý em? Thật sự không để ý em sao? Vậy thì em đi ngủ đây...A...”

Thiệu Phi Phàm chợt lật người, trực tiếp đè cô xuống dưới, dùng đầu gối tách hai chân của cô ra, không nói gì mà trực tiếp vọt vào, vừa chuẩn vừa sâu.

“Anh muốn chết à, sao lại lỗ mãng tiến vào như vậy?” Thượng Tâm kêu lên, đẩy đẩy anh nhưng anh vẫn bất động, đành phải vòng tay lên cổ anh, muốn anh nhẹ một chút. Nhưng Thiệu Phi Phàm lại càng mạnh mẽ, cái sau mạnh hơn cái trước, sắp tới cao trào, Thượng Tâm nức nở khóc thành tiếng, vừa ngắt vừa cầu anh, anh mới chịu ra ngoài.

Đợi khi anh bình tĩnh lại, thì Thượng Tâm đã sớm đi ngủ rồi.

Thiệu Phi Phàm nhìn cô gái nhỏ ngủ say ở trong ngực mình, thì thỏa mãn cười vui vẻ. Anh em ruột, xéo đi, anh cũng không tin tiểu tử kia lại cam tâm làm anh em ruột với cô. Cậu ta không đụng Thượng Tâm, rõ ràng là vì quý trọng cô. Cho nên, anh càng phải đề phòng cậu ta mới được. Muốn thường xuyên gặp mặt? Không có cửa đâu, chồng của em không đồng ý!

...

Thiệu Phi Phàm bị tiếng gõ cửa làm thức giấc, anh vừa động Thượng Tâm liền tỉnh, um a một tiếng, lại chui vào trong ngực của anh, “Ai mà đáng ghét vậy, người ta còn chưa ngủ đây đã gõ cửa rồi.”

Thiệu Phi Phàm cũng muốn hỏi ai mà đáng ghét như vậy, anh đỡ dành Thượng Tâm mấy câu rồi mới nhảy xuống giường, chỉ mặc một chiếc quần lót mà xuống giường. Quay đầu lại nhìn cô vợ nhỏ nằm trên giường, khắp người là những vết bầm tím chói mắt, xem ra tối hôm qua anh hơi dùng sức quá rồi, lần sau phải chú ý mới được. Ai bảo da dẻ cô vợ nhỏ của anh mềm mại như vậy, vừa đụng vào liền để lại dấu vết.

Đang suy nghĩ, anh ngáp một cái đi ra mở cửa, nhìn thấy người đến là ai liền tỉnh táo, “Thượng Phàm? Sao anh lại tới đây?”

Thượng Phàm nhìn thấy anh ăn mặc như vậy liền đen mặt, không khách khí đẩy cửa ra, liếc nhìn thấy Thượng Tâm nằm lì ở trên giường, sau lưng đều là những vết hồng hồng tím tím, ngay cả nửa bắp chân lộ ra ngoài cũng đầy vết đỏ hồng.

Thiệu Phi Phàm bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, dù là anh em ruột cũng không nên nhìn như vậy, anh xoay người muốn đi đến giường che lại cho Thượng Tâm, ai ngờ vừa mới quay người liền bị Thượng Phàm đánh cho một quyền.

“Anh làm gì vậy?” Thiệu Phi Phàm không hiểu tại sao mình bị đánh, liền kêu lên một tiếng, làm Thượng Tâm thức giấc.

Thượng Phàm lại giận đến điên cuồng, giọng nói u ám, “Thiệu Phi Phàm! Cậu dám đụng vào em gái của tôi?” Vừa nói vừa nhanh chóng dơ ra nắm đấm.

Thiệu Phi Phàm coi như hiểu lí do vì sao mà bị đánh, nhưng anh vợ hạ thủ vừa ngoan vừa chuẩn, anh muốn giải thích cũng không có cơ hội, chỉ đành phải chặt vật né tránh, không thể đánh lại.

Thượng Tâm cuối cùng cũng thanh tỉnh hoàn toàn, muốn ngăn cản, nhưng thân thể lại trần trỗng, chỉ có thể kéo chăn lên che kín thân thể, cảm lên cái áo sơ mi của Thiệu Phi Phàm ở dưới đất, chui vào trong chăn vội vội vàng vàng mặc vào, rồi vội vàng xông tới ngăn cản.

Thượng Phàm đang muốn nhắc chân, Thiệu Phi Phàm cũng thấy mình lại sắp bị đánh thì bày ra tư thế chuẩn bị, lại bị Thượng Tâm chạy đến ôm lấy. Thượng Phàm chặt vật thu hồi chân, suýt nữa thì ngã ngửa trên ghế sa lon, “Thượng Tâm, em tránh ra.”

“Anh, sao anh vừa mới tiến vào đã đánh người rồi?” Thượng Tâm tức giận hỏi.

Thượng Phàm cau mày, gợn tay ra kéo cô qua, “Em là một cô gái chưa chồng còn không biết ngại sao? Chờ lát nữa về nhà anh sẽ dạy dỗ em sau.” Vừa nói, vừa quay đầu nhìn chằm chằm vào Thiệu Phi Phàm, “Thượng Tâm còn nhỏ không hiểu chuyện thì thôi, đến cậu cũng không hiểu chuyện sao? Bây giờ nó mới bao nhiêu tuổi? Cậu lại dám đụng vào nó?”

Thiệu Phi Phàm lại giận đến bật cười, đứng tại chỗ một lúc rồi mới xoa cằm mở miệng, “Em (Thượng Tâm)...” nói một chữ rồi lại ngậm miệng, anh xoay người vào phòng ngủ, mở tủ lấy ra hai tờ giấy, trực tiếp ném lên trên người Thượng Phàm, “Hai vợ chồng tôi lên giường với nhau mà gọi là không hiểu chuyện sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Con quạ đen Thượng Phàm

Thượng Phàm nhìn hai tờ giấy kia, hết sức kinh hãi. Anh nhìn Thượng Tâm muốn cô xác nhận lại, thấy Thượng Tâm gật đầu, lại chuyển sang nhìn Thiệu Phi Phàm, “Chuyện này xảy ra khi nào?”

Thượng Tâm nhếch miệng, “Sau khi anh ra nước ngoài.”

“Trong nhà có biết không?”

“Biết, em cũng định nói cho anh biết, nhưng lại nghĩ rằng gặp mặt nói trực tiếp sẽ tốt hơn, nên không gọi điện thoại.” Thượng Tâm nói xong thì le lưỡi một cái.

Nhất thời đầu óc Thượng Phàm có chút hỗn loạn, lại nhìn thấy khuôn mặt bầm tím của Thiệu Phi Phàm, lúng túng không nói nên lời, “Này... này... Ha ha, thì ra là hiểu lầm, hiểu lầm...”

“Lẽ ra mắt này của anh vợ thật đúng là làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.” Thiệu Phi Phàm thâm thù đại hận nói, nói xong, bắt đắc dĩ quay về phòng ngủ cầm lấy quần áo bước vào nhà vệ sinh thay đồ. Chờ anh trở ra thì Thượng Phàm đã đi rồi, chỉ còn lại Thượng Tâm ngồi ở phòng khách nghịch chiếc điện thoại mới.

“Người đâu rồi?”

Thượng Tâm nhìn khuôn mặt bị đánh của anh, không nhịn được bật cười, “Anh ấy đi từ lâu rồi.” Lại cầm lấy một chiếc điện thoại mới khác dơ lên, “Anh

traì nhờ em gửi lời xin lỗi đến anh, ngoài ra, cái này mới là lẽ ra mất. Màu đen là của anh, màu trắng là của em, đen trắng phối hợp, là một cặp điện thoại tình nhân.”

Thiệu Phi Phàm mỉm môi, nhìn chiếc điện thoại mới, chỉ có thể cảm điếc ăn hoàng liên.

“Đừng tức giận, vừa sáng ra anh ấy đã xuống máy bay, về đến nhà vừa nghe thấy em đang ở nơi này, liền bắt kể thời gian đã tới đây, vì vậy mới xảy ra hiểu lầm, anh không được phép tức giận!” Thượng Tâm vỗ vỗ mặt anh, giống như dụ dỗ trẻ nhỏ vậy.

Làm sao Thiệu Phi Phàm có thể không giận cho được, vừa sáng ra đã bị ăn một trận đòn, “Người nhà em toàn là ác ma.”

Thượng Tâm cười “khánh khách”.

Tuy rằng buổi sáng hai người bị kinh sợ, nhưng vẫn phải đến trường. Còn chưa đến hai tháng nữa là Thượng Tâm phải rời trường học đi thực tập. Thiệu Phi Phàm đưa cô đến trường học, còn không quên dặn dò cô phải ăn cơm trưa đúng giờ, buổi tối anh trở lại đón cô. Nhìn thấy cô tung tăng chạy đi xa, mới quay đầu xe trở về cục cảnh sát.

Lý Nguyên là người đầu tiên nhìn thấy gương mặt bị thương của Thiệu Phi Phàm, tròn to mắt hỏi, “Đội phó Thiệu, sao lại thành như vậy?”

“Không cần thận dụng phải.” Thiệu Phi Phàm nói xong liền bước vào phòng làm việc.

Ai biết được, còn chưa đi vào phòng làm việc đã nghe thấy những người ở phía sau buôn chuyện, “Vừa nhìn đã biết là bị đánh, anh ấy không nói gì, vậy chắc chắn là bị vợ đánh. Nghe nói cô vợ nhỏ của đội phó Thiệu rất lợi hại, ngay cả huấn luyện viên của trường quân đội là vô địch tán đá Thiệu Phi Uyên, cũng bị cô ấy đánh ngã đó sao.”

“Đúng. Tôi cũng có nghe thấy người ta nói đến chuyện này. Ai ui, đội phó Thiệu của chúng ta thật đáng thương, còn bị bạo hành gia đình nữa.”

“...”

Thiệu Phi Phàm dờ khóc dờ cười, quay người lại, gõ gõ lên cái bàn làm việc trong phòng làm việc chung, “Mấy người đều là đàn bà hết à? Sao mà lắm chuyện vậy?”

“Ha ha...” mọi người tản ra, cười khan nhìn anh, nhưng cũng không biết sợ là gì.

Thiệu Phi Phàm có nỗi khổ mà không dám nói, nằng nặc mấy câu rồi tiến vào phòng riêng. Một lát sau, anh lại rón rén mở cửa ra, quả nhiên là nhìn thấy đám chết bầm kia bu lại tám chuyện, giọng nói lớn, không kiêng kị gì.

“Mẹ kiếp, nói xấu người khác mà cũng không thêm nhỏ giọng một chút, thật là quá mất mặt.” Thượng Phẩm, may mà anh là anh vợ của tôi, nếu như anh không phải là anh vợ của tôi, tôi phi... phi cái gì mà phi, có phi nữa thì cũng là anh vợ của mình, có đánh mình thì cũng phải cố gắng mà nhịn. Thiệu Phi Phàm buồn bã suy nghĩ.

Cô vợ nhỏ, em phải làm sao để bù đắp lại cho tôi đây.

...

Bởi vì Thượng Phẩm ra nước ngoài hai tháng mới trở về, người trong nhà lại tổ chức ăn một bữa tiệc tối. Tất nhiên là Thượng Tâm sẽ lôi kéo Thiệu Phi Phàm tới, mọi người vừa nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Thiệu Phi Phàm thì sợ hết hồn. Nhưng vừa nghe kể lại sự tích của những vết thương kia, tất cả mọi người đều không nhịn được cười phá lên. Cho đến khi khuôn mặt của Thiệu Phi Phàm trở nên xanh lét, mới miễn cưỡng ngưng cười.

Có điều, Thần Tri Thư lại không ngừng cười được, hơn nữa còn hướng về phía Thượng Phẩm dựng ngón tay cái lên, làm cho Thiệu Phi Phàm tức đến mức muốn bắt tiểu tử này đem đi luyện đàn.

Thượng Tâm lôi kéo tay anh, thực sự là sợ anh giận tới mức muốn đánh người. Thiệu Phi Phàm hung hăng thở dài, không ngại có nhiều người mà nắm lấy tay của cô, nhỏ giọng nói, “Trở về em nhất định phải bồi thường lại cho anh đây.”

Thượng Tâm đỏ mặt lên, dùng sức đẩy tay anh ra, cúi đầu ăn cơm.

Các trưởng bối tất nhiên là làm bộ không thấy gì, Thượng Phẩm một lòng một dạ gấp thức ăn cho Tiểu Hồ Đồ, người duy nhất nhàn rỗi là Thần Tri Thư, hần híp mắt, khiêu khích nhìn anh, rồi mở miệng kêu Thượng Tâm, “Tâm Tâm, hôm nay anh trai về nước, buổi tối cùng nhau đến quán bar Kim Sắc đi! Có một nhóm vũ nữ mới tới, nhảy múa cợt, rất mới mẻ.”

Thượng Tâm tràn đầy tò mò.

Thiệu Phi Phàm lại lập tức cự tuyệt, “Không phải cảnh sát đã cấm không cho phép ** ra vào sao!”

“Tâm Tâm cũng không còn nhỏ, không sao.”

Thiệu Phi Phàm xanh mặt, Thượng Tâm bật cười, đặt đĩa xuống, khoát khoát tay, “Vớ vẩn cách là một người cảnh sát tương lai, em cũng không đi.” Dứt lời, liền trung ra cái vẻ mặt đòi phần thưởng ra nhìn Thiệu Phi Phàm, tính khí vô cùng trẻ con.

Kết thúc dạ tiệc, Thượng Trâm Bắc không cho phép Thiệu Phi Phàm về nhà, muốn anh và Tiểu Hồ Đồ cùng nhau đến nhà họ Thượng. Bốn người trẻ, hai người lớn, hai người lớn rất thức thời, về đến nhà liền kêu mệt rồi đi ngủ.

Thượng Tâm cùng Tiểu Hồ Đồ lú lú nói chuyện không ngừng, hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, liền hiểu ý đối phương, mỗi người kéo một người, “Nên đi ngủ rồi.” Nói xong, ôm người trở về phòng, bắt kê hai cô gái có đồng ý hay không.

“Đừng có kéo em, hôm nay em muốn ngủ cùng Tiểu Hồ Đồ”. Thượng Tâm vào phòng rồi mà vẫn còn giùng giàng.

Thiệu Phi Phàm liếc mắt một cái nhìn cô, “Em ngủ cùng với Tiểu Hồ Đồ, vậy anh ngủ cùng với ai?”

“Cùng anh trai của em! Anh ấy ngủ một mình mà, trong nhà có chuẩn bị phòng cho Tiểu Hồ Đồ, cô ấy cùng anh trai em đều rất quý cù, không ở cùng phòng với nhau.”

Nếu như vừa rồi anh không nhìn lầm, thì tuyệt đối là Thượng Phẩm đã mang người vào phòng anh ta rồi. Hơn nữa, vừa nhìn thấy ánh mắt hai người kia nhìn nhau, đã sớm không phải là chỉ nắm tay nhau đơn thuần đi ngủ rồi. Thật không biết cô vợ nhỏ của anh là đơn thuần hay ngu ngốc nữa, “Cô gái ngốc, không chừng anh trai của em đang làm chuyện đó với Tiểu Hồ Đồ đó, em đừng có làm gì đã can mồi.”

“Làm sao có thể? Em muốn đi hỏi một chút.”

Nói xong, Thượng Tâm định chạy ra bên ngoài, Thiệu Phi Phàm lại im lặng, lười không muốn giải thích với cô, trực tiếp ôm cô lên giường, đè xuống dưới thân mình, làm cho cô không còn sức lực mà quản chuyện của người khác nữa.

...

Đợt kiểm tra cuối cùng ở trường học của Thượng Tâm sắp đến rồi, vì muốn đạt được thành tích tốt, nên Thượng Tâm kiên quyết ở lại trường học luyện tập.

Thiệu Phi Phàm cũng không bắt ép cô, vừa đúng lúc anh cũng định chuyển nhà. Căn phòng mới đã sửa chữa xong, gia cụ đồ điện cũng đầy đủ cả, căn bản là không cần bọn họ phải mang thêm đồ sang nữa, chỉ cần mang sang một ít nồi niêu bát đĩa, ga giường, liền có thể chuyển vào ở ngay lập tức.

Theo sở thích của Thượng Tâm, Thiệu Phi Phàm đã mua một bộ chăn ga gối đệm có hình ảnh về đồng cỏ, lại chọn thêm mấy bộ chăn đơn màu nữa, đều là những màu sắc mà Thượng Tâm yêu thích. Nhờ anh em trong đội cảnh sát chuyển giúp quần áo và một số đồ mới mua sang căn phòng mới, chỉ trong một ngày đã chuyển và sắp xếp đồ xong.

Căn phòng mới ở tầng mười một, trong phòng có hai tầng, bốn phòng ngủ hai phòng khách, tầng trên là phòng ngủ và thư phòng, tầng dưới là phòng khách và phòng để đồ, phòng ốc thoải mái rộng rãi, nhưng chính vì phòng ốc rộng rãi, cho nên khi Thiệu Phi Phàm lau dọn xong, thì xương sống, thắt lưng đau buốt.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong, nhìn căn phòng mới đẹp đẽ, trong lòng nghĩ đến cô vợ nhỏ sẽ vui mừng như thế nào khi nhìn thấy, mặt mũi liền biến thành vui vẻ. Ngồi trên ghế sa lon, móc ra chiếc nhẫn từ trong túi áo ra, cười đặc biệt vui vẻ.

Tuy rằng hai người đã kết hôn, nhưng anh vẫn chưa cầu hôn cô gái nhỏ, cứ coi như Thượng Tâm không oán trách gì, nhưng anh cũng không thể bỏ qua được, dù sao vẫn là con gái, luôn thích lãng mạn.

Suy nghĩ như vậy, anh lập tức gọi điện thoại, “Vợ, còn mấy môn nữa thì thi xong?”

Thượng Tâm đang ở trong phòng tự học, liền bật điện thoại đi ra ngoài, “Còn một môn nữa, ngày mai mới thi xong, có điều tối mai phòng kí túc của bọn em tổ chức ăn liên hoan, nếu như muộn quá thì em không về nhà nữa mà ngủ luôn ở kí túc xá, sáng hôm sau em liền về nhà.”

“Được, dù em có về nhà hay không thì cũng phải gọi điện thoại báo cho anh biết, nếu như về nhà thì anh sẽ đi đón em.”

“Vâng.”

“Vợ, anh nhớ em!” Thiệu Phi Phàm lại nói ra những lời không đứng đắn, cũng không sợ bị người khác nghe thấy.

Thượng Tâm đỏ mặt, trong lòng lại vui rạo rực, “Chồng, em cũng nhớ anh!”

“Chờ em trở về, chồng em sẽ cho em một kinh hi.”

“Kinh hi gì vậy?”

“Nói ra rồi thì còn gì mà kinh hi nữa, chờ em về rồi sẽ biết.” Anh thần thần bí bí nói, Thượng Tâm cũng có chút tò mò.

“Vậy cũng được, em vào phòng học bài tiếp đây.”

“Đi đi, kiểm tra được 100 điểm thì chồng em sẽ mua kẹo cho em ăn.”

Hai người lưu luyến không rời mới cúp điện thoại, Thượng Tâm trở lại phòng tự học đọc sách, đến chín giờ mới trở về phòng ngủ.

Rửa mặt xong rồi nằm lên giường, đang muốn nhắn tin cho Thiệu Phi Phàm thì chuông điện thoại vang lên. Trên màn hình hiện lên ba chữ “Tự Nãi Tiêm”, Thượng Tâm do dự một lát, nhưng vẫn cau mày nhận điện thoại.

“Thượng Tâm, tôi là Tự Nãi Tiêm.”

“Tôi biết, tìm tôi có việc gì không?” Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, kể từ sau khi xảy ra chuyện kia, cô đã không còn hảo cảm đối với Tự Nãi Tiêm, cũng có chút phòng bị cô ta.

Tất nhiên là Tự Nãi Tiêm cũng nghe ra thái độ lạnh nhạt của cô. Nhưng cô ta lại không thêm đề ý chút nào, “Ngày mai cô có rảnh không? Tôi muốn gặp cô một lát, có chuyện rất quan trọng muốn nói cho cô biết.”

“Xin lỗi, ngày mai tôi có bài kiểm tra, sợ rằng...”

“Thượng Tâm, chuyện này liên quan đến nửa đời sau của Thiệu Phi Phàm, muốn nghe hay không tùy cô.” Khẩu khí của Tự Nãi Tiêm cũng không phải là khẩn cầu, mà giống như uy hiếp hơn.

Thượng Tâm vừa nghe thấy là chuyện liên quan đến Thiệu Phi Phàm liền động tâm, do dự một lát, rồi đáp ứng. “Buổi sáng tôi kiểm tra xong còn có một chút thời gian, chúng ta hẹn gặp nhau vào buổi trưa được không?”

“Được, 12 giờ trưa, hẹn gặp ở quán nước gần trường học của cô, tôi chờ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hãy thành toàn cho chúng tôi

Bởi vì trong lòng có chuyện, nên khi làm bài thi Thượng Tâm không thể tập trung được, nửa tiếng sau khi bắt đầu thi, Thượng Tâm ngồi ngẩn ngơ không viết được một chữ nào. Nếu không phải là Kỳ Thành ngồi bên cạnh nhìn thấy, nhỏ giọng gọi cô, thì không biết cô còn ngẩn ngơ tới khi nào nữa. Cô làm lung tung hoàn thành bài thi, liền vội vàng chạy ra ngoài, ngay cả Kỳ Thành kêu gọi cô ở phía sau cũng không nghe thấy.

“Làm cái gì vậy? Sao lại chạy đi gấp như thế cơ chứ?” Kỳ Thành lẩm bẩm.

Tri Xuân Húc kiểm tra xong đi ra vừa vặn nghe được lời lẩm bẩm này, liền cười lạnh một tiếng, đùa cợt nói, “Kỳ Thành, người ta cũng đã kết hôn rồi, cậu còn nhớ thương cái gì chứ? Cẩn thận nếu để cho ba của cậu biết cậu đi quyến rũ một người phụ nữ đã có chồng, sẽ đánh gãy chân cậu đấy.”

“Tri Xuân Húc, tôi phát hiện ra cậu càng ngày càng làm cho người ta chán ghét, chẳng trách không có tên con trai nào dám thích cậu.” Kỳ Thành cũng lạnh lùng giễu cợt, nói xong liền vùng tay bước đi.

Tri Xuân Húc tức đến đỏ mắt, quay đầu nhìn về phương hướng mà Thượng Tâm chạy đi, cắn răng ken két.

Đầu óc Thượng Tâm vào lúc này căn bản không suy nghĩ được gì khác, xem đồng hồ thấy sắp đến 12 giờ, thì càng bước chân nhanh hơn. Đến nơi thấy Tự Nãi Tiêm đã đến từ sớm, trà cũng uống hết nửa ấm rồi. Nhìn thấy Thượng Tâm đi vào, cô ta còn rất lễ phép đứng lên chào hỏi.

Thượng Tâm ngồi vào ghế đối diện, gọi một ly trà sữa, “Buổi chiều tôi còn phải đi liên hoan, Tự Nãi Tiêm, có chuyện gì không?” Cô bình tĩnh hỏi, tận lực không để biểu lộ ra cảm xúc thật của mình.

Tự Nãi Tiêm cười khỏ, khoe miệng rồi xuống không cười nữa, sau đó liền rơi nước mắt, “Thượng Tâm, tôi đã chia tay với Cốc Từ Kỳ rồi.”

“Sao?” Thượng Tâm tràn đầy kinh ngạc.

Tự Nãi Tiêm lau lau nước mắt, “Tôi không thích anh ta, cũng không làm cách nào để yêu anh ta được, nếu không thể yêu nhau, không bằng sớm chia tay sẽ tốt hơn.”

“Nhưng các người đã đính hôn được 4 năm rồi.” Sao nói chia tay liền chia tay ngay vậy.

“Có một số việc, không thể dùng thời gian để che giấu được. Thượng Tâm, trong lòng tôi đã cất chứa một người khác, cho nên cả đời này Cốc Từ Kỳ không có cách nào đi vào trong lòng tôi được.” Tự Nãi Tiêm nói xong liền lẳng lặng nhìn Thượng Tâm.

Người khác? Thượng Tâm bất động thanh sắc, cũng không mở miệng đặt câu hỏi nữa. Cô không có ngu, hoặc là nói đã ngu một lần rồi thì sẽ không có lần thứ hai nữa.

Tự Nãi Tiêm thấy cô không hỏi lại thì cũng không gấp gáp, liền tự mình nói ra, “Cô không muốn biết người khác trong lòng tôi là ai sao?”

Thượng Tâm đột nhiên ngừng đầu, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tự Nãi Tiêm, khẽ cau mày, “Tự Nãi Tiêm, nếu như cô muốn nói người khác ở trong lòng cô là Thiệu Phi Phàm, thì một chút, tôi không kinh ngạc. Nhưng vậy thì đã làm sao? Chúng tôi đã kết hôn rồi.”

Tự Nãi Tiêm không nghĩ tới, mới mấy ngày không gặp mà não của con ranh ngu ngốc này đã dài ra rồi, còn có thể tiếp được chiêu của mình. Kết hôn thì thế nào? Bao nhiêu cặp vợ chồng kết hôn rồi ly hôn đó thôi, cô ta suýt nữa thì cũng kết hôn với Cốc Tử Kỳ, nhưng bây giờ không phải là đã chia tay rồi sao.

Trong lòng tràn đầy hận ý, nhưng ngoài mặt lại giả vờ đau khổ, thoát một cái liễn rót nước mắt, “Thượng Tâm, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi có lỗi với cô...”

Nếu là trước kia thì Thượng Tâm nhất định sẽ đau lòng, lập tức lau nước mắt hộ cô ta. Nhưng bây giờ, Thượng Tâm không thêm nhúc nhích, nói đến khóc thì không ai có kinh nghiệm phong phú bằng cô đâu. Một người khi đã khóc lên thì sẽ nghẹn ngào nói không ra lời, đầu giống như Tự Nãi Tiêm khóc đau khổ như vậy mà vẫn có thể phát âm chính xác hai từ xin lỗi, tiếng sau càng rõ ràng hơn tiếng trước. Có lúc, con người phải giữ được bình tĩnh, chỉ cần bình tĩnh một chút, không cần sự thông minh cũng có thể nhìn thấu mọi việc. Giống như giờ phút này, ngay cả người ngu dốt như cô cũng có thể nhìn ra Tự Nãi Tiêm đang diễn trò.

“Cô không có lỗi gì với tôi hết, ai cũng có người mà mình thích, người phải xin lỗi là tôi mới đúng. Tự Nãi Tiêm, thật xin lỗi vì tôi đã cướp đi hết tình yêu của Thiệu Phi Phàm, hại cô tương tư đơn phương khổ sở như vậy.” Thượng Tâm ôn hòa nói ra hết những lời này. Người kinh ngạc nhất là Tự Nãi Tiêm, kinh ngạc đến mức quên cả khóc.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, dường như cô ta không thể tin nổi người này là con nhóc ngu ngốc trước đây, chỉ cần khích bác vài câu liền làm âm lên, cãi vã với Thiệu Phi Phàm. Cô ta thu liễm cảm xúc, lau nước mắt đi, “Không phải như vậy, Thượng Tâm, tôi có lỗi với cô, tôi cùng với Thiệu Phi Phàm, chúng tôi... chúng tôi là lưỡng tình tương duyệt.” Cô ta tỏ ra rất khó khăn mới nói ra được những lời này, “Phi Phàm không đành lòng tổn thương cô nên mới không nói cho cô biết chuyện này, anh ấy không nói, nhưng tôi không chịu được nữa, tôi đã mang thai đứa con của anh ấy, chị cầu xin em, hãy thành toàn cho bọn chị.”

Ông...suýt nữa thì Thượng Tâm đã đập nát ly trà ở trong tay, cô lắc lắc đầu, thanh âm trở nên bén nhọn, “Cô nói láo, tôi không tin.”

“Tôi không nói láo, không tin thì cô có thể tự xem.” Nói xong, Tự Nãi Tiêm liền móc ra một phong thư ở trong túi áo.

Thượng Tâm run rẩy mở ra xem, bên trong phong thư ngoại trừ giấy xét nghiệm ra còn có một xấp ảnh, trong hình có hai người, một người là Tự Nãi Tiêm, người còn lại là Thiệu Phi Phàm.

Tư thế của hai người rất mập mờ, Tự Nãi Tiêm cùng Thiệu Phi Phàm ôm chặt lấy nhau, mặc dù chỉ chụp phía sau của Thiệu Phi Phàm, nhưng Thượng Tâm vẫn có thể nhận ra được. Càng xem tiếp các bức ảnh, càng thấy mập mờ không chịu nổi, đến tấm ảnh cuối cùng là hình ảnh Thiệu Phi Phàm đặt một cánh tay lên ngực của Tự Nãi Tiêm.

Phôi giống như bị bóp nghẹt, trong chớp mắt, Thượng Tâm cảm thấy ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Nhưng chỉ trong một phút đồng hồ, cô chợt nở nụ cười. Nếu như, cô chỉ nhìn mấy tấm ảnh này mà định tội cho chồng của mình, thì cô thật sự là kẻ đại ngu.

Giờ phút này cô lại nhớ tới những lời Thiệu Phi Phàm đã nói với cô vào lúc đăng kí kết hôn, ‘Anh là chồng của em, dù cô ta có đổi trắng thay đen, em cũng phải nói lại cho anh biết, hơn nữa phải tuyệt đối tin tưởng anh. Người một nhà mà ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, thì không được gọi là người một nhà.’

Cô đã từng không tin nhiệm Thiệu Phi Phàm, nhưng lúc này cô lựa chọn tin tưởng anh, cô tin rằng, Thiệu Phi Phàm tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện có lỗi với cô. Cô bình tĩnh đẩy trả lại xấp hình, cầm giấy xét nghiệm lên xem, lại một lần nữa cười cười, “Tự Nãi Tiêm, sao cô dám chắc đứa nhỏ này là của Thiệu Phi Phàm, mà không phải là của Cốc Tử Kỳ? Dù sao thì người ở chung với cô là Cốc Tử Kỳ, chứ không phải là Thiệu Phi Phàm”

Tự Nãi Tiêm bị lộ ra vấn đề cốt lõi này thì sững sờ, trên mặt hiện lên sự hoảng hốt, Thượng Tâm nhìn thấy vậy, trong lòng càng thêm khẳng định phần tín nhiệm kia của mình. Tự Nãi Tiêm lắp bắp nói, “Tôi tất nhiên, tất nhiên có thể xác định. Tôi và Cốc Tử Kỳ luôn dùng biện pháp an toàn, tôi...” Cô ta quần bách không nói thành lời.

Thượng Tâm nói thay cho cô ta, “Cô nói là khi cùng với Cốc Tử Kỳ đều sử dụng biện pháp tránh thai, còn khi cùng với chồng tôi thì không dùng, cho nên cô khẳng định đứa bé này là của chồng tôi?”

“Đúng, chính là như vậy!”

Thượng Tâm lại bật cười một lần nữa, làm cho lông mày của Tự Nãi Tiêm dựng đứng hết lên, mới thờ dãi nói, “Coi như là vậy, Tự Nãi Tiêm, cho dù đây có là sự thật đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không ly hôn với chồng của tôi, cô muốn gì? Phí bồi bổ, phí nạo thai, hay là phí bồi thường tổn thất tinh thần? Tôi không rõ giả cả thị trường lắm, không rõ là bao nhiêu, cô ra giá đi.” Những lời này, cô nói rất khinh miệt, thật giống như Tự Nãi Tiêm là tiểu tam bám đuôi Thiệu Phi Phàm, còn cô thì chỉ tiền đuổi người vậy.

Tự Nãi Tiêm quần bách xấu hổ không chịu được, cô ta vỗ bàn đứng dậy, “Chúng tôi thật sự yêu thương nhau, cái tôi muốn không phải là tiền, tôi muốn cô thành toàn cho chúng tôi.”

Thượng Tâm hơi ngừng đầu, sau đó từ từ đứng dậy, nhặt hết những tấm hình cùng giấy xét nghiệm dơ lên trước mặt Tự Nãi Tiêm, “Chỉ bằng những thứ này mà cô muốn tôi thành toàn cho cô à? Cô không bị lừa ả trư đây chứ? Hơn nữa tôi căn bản là không tin vào mấy tấm hình và tờ giấy xét nghiệm này,

muốn tôi tin tưởng, trừ khi tôi chính tai nghe được Thiệu Phi Phàm nói lời yêu cô, anh ấy muốn tôi thành toàn cho hai người thì tôi mới thành toàn.”

Thượng Tâm nói xong, vút xấp ảnh xuống đất, vô cùng cao ngạo ngẩng đầu bước đi.

Tự Nãi Tiêm ngây người, đang lúc Thượng Tâm đi lướt qua cô ta, cô ta đột nhiên bắt lấy cánh tay của Thượng Tâm.

“Còn có chuyện gì?” Thượng Tâm cau mày quay đầu lại.

Lần này đối lại là Tự Nãi Tiêm cười lạnh, cô ta chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên từng tấm hình, sau đó ngồi trở lại ghế, nhìn Thượng Tâm, trên mặt không còn đáng thương cùng thống khổ, thay vào đó là ánh mắt ác độc rét lạnh, “Thượng Tâm, mới mấy ngày không gặp, cô đã có chút tiến bộ rồi. Có điều, cô vẫn như trước kia, không xứng với Thiệu Phi Phàm, rồi khỏi anh ấy đi, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chúng ta li hôn đi

Nếu như vừa rồi, Thượng Tâm chỉ đơn thuần là tin tưởng Thiệu Phi Phàm, thì giờ phút này cô đã có thể khẳng định 100% rằng, những tấm hình kia tuyệt đối là có vấn đề. Mà những lời nói như lưỡng tình tương duyệt, thậm chí là mang thai của Tự Nãi Tiêm lại càng thêm giả dối vô căn cứ. Cô vẫn thể hiện lễ phép cơ bản, “Ngại quá, buổi chiều tôi còn có việc, không có thời gian ngồi ở đây nghe cô kể chuyện tiểu thuyết phương Tây, hơn nữa, tôi cũng muốn khuyên cô một câu, hãy quý trọng những gì mình đang có, đừng có lúc nào cũng nghĩ rằng mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết phương Tây.” Thượng Tâm nói xong, một lần nữa muốn rời đi.

Tự Nãi Tiêm lại một lần nữa gọi cô lại, “Cô đứng lại.”

Thượng Tâm có chút không nhịn được nữa, nhưng câu nói tiếp theo của Tự Nãi Tiêm làm cho cả người cô cứng đờ. Chỉ nghe thấy cô ta lạnh lùng nói, “Lời của tôi có thể là giả, nhưng tôi cũng muốn nhìn một chút xem cô có thực sự yêu anh ta hay không. Nếu như tôi gửi những tấm hình và tờ giấy xét nghiệm này cho truyền thông và cục lãnh đạo nơi làm việc của Thiệu Phi Phàm, cô có nghĩ là sự nghiệp của Thiệu Phi Phàm sẽ sụp đổ chỉ trong chốc lát không đây? Ha ha ha, Tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu, con rể nhà họ Thượng, ngoại tình, giành vị hôn thê với người anh em của mình, mỗi một thân phận là một đề mục, thân phận sau so với thân phận trước càng kích thích hơn.”

“Cô dám?” Thượng Tâm tròn to mắt, rất là khiếp sợ.

Tự Nãi Tiêm bắt đầu đắc ý, “Có gì mà tôi không dám. Làm âm mưu rồi, dư luận xã hội sẽ làm cho các người tách nhau ra sớm thôi, trước sự khiển trách, chất vấn của mọi người, Thiệu Phi Phàm không thể không phụ trách với tôi, tôi không quan tâm vị trí của tôi trong lòng anh ấy là gì, tôi chỉ quan tâm là tôi thật sự yêu anh ấy.”

“Nếu như cô yêu anh ấy thì sẽ không muốn phá hủy anh ấy!”

“Không chiếm được thì tôi tình nguyện phá hủy anh ấy!”

Hai người phụ nữ nhìn nhau, Thượng Tâm không ngừng run rẩy, cô không hiểu tại sao trên đời này lại tồn tại loại người như cô ta, cô ta điên rồi, cô ta nhất định là bị điên rồi.

“Các người li hôn đi, chỉ cần các người li hôn thì tôi sẽ không phá hủy anh ấy.”

Thượng Tâm cả người cứng đờ, giọng nói cũng có chút cứng ngắc, “Việc này, không thể nào!”

“Vậy cô chờ tôi phá hủy anh ta đi! Thượng Tâm, nếu như anh ta bị phá hủy, thì lý do là vì cô yêu anh ta không đủ sâu, không phải chỉ có mình tôi phá hủy anh ta, mà là cả hai chúng.”

“Không, không, không phải vậy...” Ánh mắt của Thượng Tâm vô hồn, cô không biết nên làm gì vào thời điểm này, cô cũng không biết tại sao Tự Nãi Tiêm lại muốn làm như vậy, “Coi như chúng tôi có li hôn, thì không có nghĩa là anh ấy sẽ cưới cô.” Cô cố gắng muốn thuyết phục Tự Nãi Tiêm.

Đáng tiếc, nói chuyện với một người điên, dù có nói thế nào thì người ta cũng không thông.

“Tôi không quan tâm anh ta có cưới tôi hay không, tôi chỉ biết là các người li hôn rồi thì tôi sẽ có cơ hội, chỉ cần các người li hôn, tôi sẽ ngay lập tức hủy đi xấp ảnh và tờ giấy xét nghiệm này. Thượng Tâm, đối với cái giá này thì cô cũng không bị thua thiệt. Biết đâu khi các người li hôn rồi, tôi lại không có hứng thú với anh ta nữa, thì các người vẫn có thể ở chung một chỗ đấy.”

“Tự Nãi Tiêm, đúng là không thể nói lý với cô được, đồ thần kinh.”

Tự Nãi Tiêm càng cười liêu lỉnh, cô ta thu hồi xấp ảnh cố gắng nhét vào tay của Thượng Tâm, “Cô gái nhỏ, tôi đã điên rồi, cho nên cô không muốn ở lại

đây cùng tôi giảng giải đạo lý sao? Ba ngày, tôi cho cô ba ngày, ba ngày sau tôi muốn nhìn thấy kết cục các người li hôn. Ha ha, nói thật cho cô biết, tôi cũng không muốn ở cùng anh ta nữa, nhưng tôi muốn mọi người đều phải giống như tôi, tôi đã không hạnh phúc thì các người cũng đừng mong được hạnh phúc.”

Về mặt Thượng Tâm tràn đầy hoảng sợ, Tự Nãi Tiêm giống như một con ác mộng của cô, cô ngốc lảng nhìn Tự Nãi Tiêm rời đi, cái loại ngông cuồng đó làm cho tất cả các quan khách phải ghé mắt nhìn, nhưng cô ta lại không hề để ý đến những ánh mắt đó.

Cô ta điên rồi, cô ta thật sự điên rồi. Thượng Tâm hung hăng nhắm mắt, có như vậy thì cảm giác đau lòng mới tan bớt đi.

Cô vô tri vô giác trở về phòng ngủ KTX, trong phòng ngủ chỉ có Tri Đan, thấy cô tâm trạng mệt mỏi về đến phòng là nằm lăn ra giường, thì cũng không dám mở miệng hỏi cái gì.

Đến buổi chiều, Tri Đan muốn đi ra ngoài mua tiểu thuyết phương Tây, nên vỗ vỗ lên thành giường của cô, “Thượng Tâm, cậu thấy không thoải mái à? Có cần tớ gọi điện thoại báo cho anh Thiệu biết không?”

Thượng Tâm mệt mỏi lắc đầu một cái, “Không cần, tớ lập tức về nhà ngay, tụ hội vào buổi tối sợ là không thể tham gia được.”

“Không sao, tớ sẽ nói với họ cũng được, tớ đang muốn đi chợ trung tâm, hay là chúng ta cùng đi đi.” Tri Đan vẫn có chút không yên lòng.

Thượng Tâm lắc đầu, “Một lát nữa anh ấy sẽ đến đón tớ.”

“Vậy thì tốt, tớ đi đây.” Tri Đan ra cửa rồi, Thượng Tâm liền ngồi bật dậy. Cô móc xấp hình ra, ánh mắt lưu luyến dừng trên người Thiệu Phi Phàm. Nước mắt “ba” một tiếng rớt xuống, cô che mặt, cuối cùng khóc lên.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Thượng Tâm đã từng nghĩ rằng, có một ngày cô sẽ đứng chung một chỗ với anh, cùng đi làm, cùng nhau phá án, trở thành một người vợ tốt có thể chăm sóc cho anh. Nhưng hết thảy cố gắng còn chưa thực hiện đã sắp bị tan vỡ rồi.

Tự Nãi Tiêm nói không sai, cô sẽ phá hủy Thiệu Phi Phàm mất, một khi phát tán những tấm hình này đi, công việc của Thiệu Phi Phàm sẽ khó mà giữ được.

“Mọi lần đều là anh bảo vệ em, chồng à, lần này hãy để em bảo vệ anh được không?”

...

Sau khi Thiệu Phi Phàm sắp xếp nhà mới xong, liền nhìn khắp căn phòng một lượt, rồi nhìn chiếc nhẫn kim cương, thật sự là có chút không chịu được nữa, anh muốn đón cô vợ nhỏ về nhà ngay lập tức.

Xem đồng hồ, đoán chừng giờ này buổi tụ hội vẫn chưa bắt đầu. Anh cầm điện thoại lên gọi cho Thượng Tâm, nhưng gọi vài lần cũng không có người nhắc máy. “Xảy ra chuyện gì vậy?” Thiệu Phi Phàm cau mày tiếp tục gọi, nhưng lần này lại có người tiếp điện thoại, người nghe là một người đàn ông, sau khi nghe xong anh mới biết là cô vợ nhỏ của mình làm rớt điện thoại xuống nước. Sau khi nói rõ thân phận của mình cho đối phương biết, anh nói rằng sẽ tới lấy điện thoại ngay lập tức.

“Tiểu hồ đồ.” Cầm lấy điện thoại di động của Thượng Tâm, anh không nhịn được than thở. Đúng lúc Tri Đan gọi điện thoại tới, anh liền bắt máy, “Tri Đan, tôi là Thiệu Phi Phàm, có phải là Thượng Tâm đang ở cùng em không?”

“Không có! Thượng Tâm nói trong người không thoải mái nên không tới tụ họp, không phải là anh đến đón cậu ấy về nhà sao?”

“Vậy à, có lẽ là chúng tôi đi khác đường nên không nhìn thấy nhau.” Thiệu Phi Phàm cười cười cúp điện thoại, trong lòng hoan hỉ, ai ui, xem ra cô vợ nhỏ của anh cũng muốn cho anh một kinh hi. Suy nghĩ một chút, anh liền đi về nhà, nóng lòng muốn nhìn thấy dáng vẻ cảm động của Thượng Tâm.

Mà giờ phút này, Thượng Tâm đang ngồi ở nhà khóc không thành tiếng. Cô ngồi ở phòng khách, nắm thật chặt chiếc nhẫn trong tay, mới vừa rồi cô còn có chút do dự, nhưng bây giờ cô đã quyết tâm rồi.

Thiệu Phi Phàm không phải là một người lãng mạn, anh đã từng nói qua rằng, anh không giống như những chàng trai 20 tuổi đầy nhiệt huyết, anh chỉ là một người đàn ông muốn có vợ con ổn định. Nhưng bây giờ, anh ấy lại vì cô mà dọn dẹp cả căn phòng mới, còn mua nhẫn kim cương muốn tặng cho cô.

Đặt chiếc nhẫn xuống, chậm rãi đứng lên, cô cẩn thận xem kỹ căn nhà mới mà có lẽ cô sẽ không có cơ hội được sống ở đây nữa, cô cẩn thận nhớ lại từng góc ngách của căn phòng. Sau đó thu dọn những cuốn tiểu thuyết phương Tây của mình. Đã nhớ rồi thì không cần nhìn nữa, tất cả chúng đã khắc sâu vào trong lòng của cô.

Thu thập xong hết thảy, cô ngồi tĩnh lặng ở phòng khách.

Ngoài cửa có tiếng vang, sau đó Thiệu Phi Phàm tiến vào, nhìn thấy cô ngồi ở phòng khách, liền đặt chìa khóa xuống, vòng ôm cô từ phía sau, “Vợ, thân thể không thoải mái sao?”

“Thiệu Phi Phàm, bây giờ thứ quan trọng nhất đối với anh là cái gì?”

Thiệu Phi Phàm vui vẻ, rất thành thực nói, “Gia đình cùng sự nghiệp. Thành gia lập nghiệp, anh và em chính là một gia đình, có công việc mà anh yêu thích, nếu như em lại sinh cho anh một đứa con nữa, thì anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất rồi.” Anh cười cười, vô cùng thỏa mãn hôn cô một cái, “Có điều, chuyện con cái thì không vội, em vẫn còn nhỏ, chờ em lớn hơn chút nữa mới sinh con thì vẫn kịp, bây giờ phải hưởng thụ một chút thế giới của hai người.”

Thượng Tâm lập tức không kiềm chế được nước mắt. Cô không biết mình có nên nói những lời này hay không, cô hận ông trời tại sao lại để cho cô gặp phải một mụ điên như Tự Nãi Tiêm chứ.

Thiệu Phi Phàm thấy cô khóc thì nghĩ rằng cô đang cảm động. Trong lòng cười trộm, xoay người cô lại, lấy hộp nhẫn kim cương, trình trọng quý một chân xuống, “Mặc dù chúng ta đã nhận giấy chứng nhận kết hôn, nhưng anh vẫn nợ em một màn cầu hôn. Thượng Tâm, em có đồng ý lấy anh không?”

Thượng Tâm gất gao cắn môi dưới, nước mắt rớt xuống bàn tay của Thiệu Phi Phàm, trong lòng không ngừng kêu lên ‘đồng ý, đồng ý, đồng ý...’ nhưng ngoài miệng lại thốt ra, “Em... không muốn.”

“Hà?” Thiệu Phi Phàm cho rằng bản thân mình nghe lầm, “Vợ, em lặp lại một lần nữa đi?”

“Tôi không muốn, không muốn, tôi nói là tôi không muốn gả cho anh.” Cô rớt cuộc cũng lấy được dũng khí, lớn tiếng kêu lên, hất tay của anh ra.

Thiệu Phi Phàm ngớ ngẩn, có chút không phản ứng kịp, “Vợ, em làm sao vậy? Anh lại làm gì trêu chọc em à?”

Thượng Tâm hung hăng hít hít lỗ mũi, cúi người xuống móc ra xấp ảnh và tờ giấy xét nghiệm mà Tự Nãi Tiêm đưa cho cô từ trong túi sách tay, trực tiếp ném vào mặt của Thiệu Phi Phàm, “Anh nói anh coi trọng nhất là gia đình và sự nghiệp, tôi muốn hỏi một chút, đây chính là những thứ mà anh coi trọng hay sao? Tôi muốn li hôn với anh.”

Nói ra hai chữ li hôn này, Thượng Tâm gần như là hít thở không thông, cô che ngực, cảm thấy đau đến chết lặng. Nói ra được hai từ li hôn rồi, thì những câu nói tiếp theo càng dễ nói hơn, “Thiệu Phi Phàm, anh Thần đã từng hỏi tôi rằng, tôi có vì một lần lầm lỡ của anh mà cả đời này cũng không tha thứ hay không. Tôi nói cho anh ấy biết, chỉ cần anh yêu tôi thật lòng thì sẽ không làm chuyện có lỗi với tôi. Nhưng tôi phát hiện ra, anh không thực sự yêu tôi... Tôi không chấp nhận sự phản bội, vừa nhìn thấy anh, tôi liền nghĩ tới cảnh anh cùng Tự Nãi Tiêm ở cùng nhau, tôi liền thấy ghê tởm.”

Thiệu Phi Phàm ngờ ngác, nhặt lên mấy tấm hình, trong lòng run lên, vội vàng nắm lấy tay của Thượng Tâm, “Anh có thể giải thích, đây không phải là sự thật.”

“Tôi không nghe, tôi không nghe.” Thượng Tâm kêu lên giống như bị điên, “Anh đừng động vào tôi, thật là bản, các người đều bản thủ.”

Thời điểm Thiệu Phi Phàm nghe thấy chữ “bản” này rốt cục cũng nổi giận, ánh mắt trầm xuống, gất gao trừng mắt nhìn Thượng Tâm, “Chỉ bằng những tấm ảnh này mà em đã buộc tội cho anh rồi sao? Thượng Tâm, em có tim hay không vậy? anh đối xử với em như thế nào chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?”

Thượng Tâm khóc đến mức không còn sức để mà gầy gầy. cô quắp ngồi xuống, lắc đầu liên tục, “Tôi không biết, tôi không cảm nhận được cái gì hết...” giọng nói run rẩy.

Thiệu Phi Phàm buông tay cô ra, hít thở từng ngụm từng ngụm khí, thật giống như là muốn bình phục tâm trạng của mình, anh xoay người nhặt lên xấp hình, chỉ vào Thượng Tâm đang ngồi trên nền nhà, “Bất kể em có nghe hay không, anh cũng muốn giải thích cho rõ ràng, không vì cái gì khác, mà vì em là vợ của anh. Thượng Tâm, chính em suy nghĩ cho thật kỹ, lúc chúng ta đăng ký kết hôn, anh đã nói với em như thế nào? Nếu như ngay cả một chút tín nhiệm cũng không có, vậy thì chúng ta...” Anh không nói tiếp nữa, cổ họng động một cái, ném hộp nhẫn kim cương xuống, xoay người bước đi.

Trong nháy mắt cánh cửa lớn bị đóng lại, Thượng Tâm liền nắm lấy chiếc nhẫn, khóc đến tê tâm liệt phế. Cô làm sao có thể quên được.

Thượng Tâm bò dậy, cô không thể ở lại chỗ này, cô phải rời đi. Cô đi tới cửa, dùng sức kéo cửa ra, nhưng cửa đã bị khóa trái. Cúi đầu tìm chiếc chìa khóa đặt ở trên bàn thì thấy trống không.

Thiệu Phi Phàm cư nhiên đem cô khóa trái ở trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Thượng Tâm là đồ ngốc

Khi Thần Tri Thư nhận được điện thoại của Thượng Tâm thì có cảm giác kinh hồn táng đảm. Sao lại bị nhốt ở trong nhà? Bạo hành gia đình? Gây gỗ? Hàng loạt ý tưởng xấu không ngừng hiện lên trong đầu hấn, làm cho hấn gấp gáp lái xe từ trường học đến nhà của Thượng Tâm.

Đến nơi thì thấy quả thật là cửa đã bị khóa trái, người ở trong nhà thì không ngừng khóc lóc kêu “Anh”, càng kêu thì hấn lại càng gấp. Cuối cùng quyết định gọi một kẻ trộm biết bẻ khóa đến, cho phép kẻ trộm đó trực tiếp cạy cửa ra.

“Thần thiếu gia, lão đại ngài gọi tôi từ xa đến đây, chỉ vì muốn cạy cửa, ngài thật đúng là...” mấy lời nói ‘Không biết trọng dụng người tài’ còn chưa kịp nói thì đã bị Thần Tri Thư nóng nảy thúc dục.

“Cậu nhanh lên một chút, ngày nào cũng khoe khoang mình là thần trộm, sao có mỗi một cánh cửa mà mở chậm như vậy. Em gái tôi ở bên trong mà xảy ra chuyện gì, thì tôi trực tiếp đưa cậu vào đồn cảnh sát.”

Rắc một tiếng, cửa mở ra. Ngay cả lời cảm ơn, Thần Tri Thư cũng không nói, rung cây dọa khi nói mấy câu đuổi tên trộm đi, sau đó lập tức vọt vào trong nhà.

Vị thần trộm được gọi tới hoàn toàn đen mặt, thật muốn khóa trái cửa lại một lần nữa, cho dù có chìa khóa cũng không mở được, nhưng vừa nghĩ tới tính tình chó má của Thần thiếu gia, hay là thôi đi, về nhà ngủ cho lành.

Thượng Tâm khóc đến mức cả người mệt lả, Thần Tri Thư tiến vào nhìn thấy cô cả người mềm nhũn, không còn chút khí lực nào.

Thần Tri Thư nhìn thấy bộ dáng này của cô thì tức đỏ mắt, “Tâm Tâm, anh ta khi dễ em phải không? Anh đi xử lý anh ta.”

“Đừng, trước tiên mang em rời khỏi đây đã, đừng để cho người khác biết.” Thượng Tâm nói xong thì hai mắt tối sầm lại, ngất đi.

Thần Tri Thư bị dọa sợ, muốn ôm cô trở về nhà họ Thượng, nhưng vừa nghĩ tới Thượng Tâm không muốn cho người khác biết nhất định là có ẩn tình, nên quay đầu xe đi về phòng trọ của mình. Mời bác sĩ đến khám cho cô, nói không sao, hấn mới yên lòng.

Đến nửa đêm Thượng Tâm mới tỉnh lại, bật dậy từ trên giường, giống như bị ác mộng làm cho tỉnh giấc. Thần Tri Thư rút cho cô một chén nước, chờ cho cô tỉnh táo rồi mới mở miệng hỏi, “Tâm Tâm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi này lại làm cho Thượng Tâm tiếp tục rơi nước mắt.

“Anh không hỏi nữa, em đừng khóc.” Thần Tri Thư đau lòng nói.

Thượng Tâm lắc lắc đầu, dùng sức lau nước mắt, “Anh, có thể em sẽ li hôn, anh giúp em giấu diếm, trước tiên đừng nói với người nhà của em, em sợ ba và anh trai sẽ lo lắng.”

“Li hôn? Tại sao?” Không muốn Thượng Trâm Bắc cùng với Thượng Phẩm lo lắng, Thần Tri Thư liền nóng nảy. “Anh ta làm gì có lỗi với em à? Bây giờ anh tìm người đánh tàn phế anh ta.” Nói xong, định lấy điện thoại gọi.

Thượng Tâm vội vàng kéo lấy hấn, khóc ô ô nói, “Anh ấy không có lỗi với em, không có lỗi gì hết... Là do em, là do em...” Cô không nói rõ ra, vì căn bản là không biết nên nói như thế nào.

Thần Tri Thư cũng mặc kệ cô có nói ra hay không, nếu hôm nay cô không nói ra được lý do, hấn trước tiên là cho người đánh tàn phế Thiệu Phi Phàm, sau đó trực tiếp đưa cô về nhà họ Thượng, nhờ trường bồi làm chủ.

Thượng Tâm tất nhiên là nhận ra được Thần Tri Thư đang tức giận, cô cũng muốn tìm người để tố khổ, chuyện phát sinh từ đầu tới cuối không tới 24 giờ, nhưng cô lại cảm thấy cả người mệt mỏi, ánh mắt vô thần. Thậm trí cô còn không biết bản thân mình có đủ dũng khí để kí tên vào đơn li hôn không nữa. Các thể loại chuyện, từ chuyện Tự Nãi Tiêm hẹn gặp cô, sau đó đến chuyện xấp hình, chuyện đe dọa, rồi đến quyết định của mình, cô đều kể lại hết cho Thần Tri Thư nghe.

Thần Tri Thư càng nghe, sắc mặt càng kém, chờ Thượng Tâm nói xong rồi, hấn uống nốt hai ngụm nước mà vừa rồi Thượng Tâm uống còn dư lại để ngăn chặn hỏa khí. Sau đó, dơ tay lên, dùng sức dí vào đầu Thượng Tâm, chỉ tiếc rên sát không thành thép nói, “Thượng Tâm, em đúng là đồ ngu ngốc! Một người điên khùng cũng có thể làm cho em xoay vòng vòng như vậy! Thiệu Phi Phàm cười phải em thật đúng là xui tám đời!”

“...” Thượng Tâm bấu môi tỏ vẻ ủy khuất.

Nhìn cô như vậy, Thần Tri Thư hung hăng thờ dài một cái, lại không nhịn được mà phì cười. Hấn nghĩ thầm, Thiệu Phi Phàm bị chịu tội là đáng đời, nhưng cũng phải để cho Thượng Tâm chịu chút đau khổ, không thể ngây thơ cả đời được. Dù sao cũng không có người nào nào 24/24 giờ bảo vệ cô đến hết đời được.

“Không muốn để cho người nhà biết thì phải ngoan ngoãn ở nơi này, anh sẽ giúp em giấu diếm”

Thượng tâm gật đầu một cái, trong lòng rất loạn, nằm xuống nửa tỉnh nửa ngủ, quá nửa đêm lại phát sốt.

Ngày hôm sau, Thần Tri thư không yên lòng để cô ở nhà một mình nên gọi Thần Tri Mặc tới, Thần Tri Mặc vừa nhìn tình huống liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, uy hiếp dụ dỗ làm cho Thượng Tâm kể lại sự việc một lần nữa. Sau khi nghe xong, so với Thần Tri Thư, chị ta còn thấy tức giận hơn, nếu không phải thấy Thượng Tâm bị bệnh, thì nhất định phải đem cô dậy đánh cho một trận, ngu quá thể đáng mà.

Thần Tri Thư muốn Thần Tri Mặc ở đây chăm sóc Thượng Tâm, nhưng Thần Tri Mặc lại kiên quyết bắt hấn ở lại, còn chị ta thì ra ngoài giải quyết vấn

đề. Nhìn bộ dáng hung ác của chị gái, Thần Tri Thư không dám cãi lại câu nào, ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc tiểu ngu đần, sợ cô lại làm ra việc ngu ngốc gì nữa.

Thần Tri Mặc ra khỏi phòng trọ, trực tiếp đến thẳng cục cảnh sát của Thiệu Phi Phàm. Nhưng không ngờ Thiệu Phi Phàm không có ở trong cục, ngoài ra ngay cả Tụ Nãi Tiêm cùng Cốc Từ Kỳ cũng không có ở trong cục. Chị ta hỏi những người trực ca ở cục cảnh sát thì biết được rằng, ba người kia đều tới, sau đó không biết là dẫn nhau đi đâu.

Đang muốn rời khỏi cục cảnh sát thì bất gặp Thiệu Phi Phàm trở về từ bên ngoài, hai người đều giật mình khi nhìn thấy nhau.

“Sao cô lại ở đây?” Khẩu khí của Thiệu Phi Phàm có chút bất thiện, đối với người nhà họ Thần anh đều không ưa.

“Đề tìm anh.” Thần Tri Mặc cũng không dài dòng, “Lên xe rồi nói, nói ở đây không tiện.” Nói xong liền bước đi trước, cũng không sợ Thiệu Phi Phàm không đi theo.

Thiệu Phi Phàm cảm thấy xui xẻo tận mạng, đụng phải nữ nhân điên Tụ Nãi Tiêm chơi trò chụp ảnh không nói, còn đụng phải một nam tử cuồng đại Cốc Từ Kỳ, đến lúc này rồi còn che chở cho mục diện kia, đúng là một đôi người điên. Hơn nữa, trong nhà còn thêm một kẻ ngu ngốc nữa, nhưng dù giận thế nào đi chăng nữa, anh cũng có chút lo lắng khi nhốt Thượng Tâm ở trong nhà một mình.

Anh mệt mỏi bước lên xe của Thần Tri Mặc, “Thần đại tiểu thư có chuyện gì thì nói luôn đi, bây giờ đang trong giờ làm việc, không tiện đi ra ngoài quá lâu.”

Thần Tri Mặc hừ lạnh, “Tụ Nãi Tiêm đâu?”

“Cô tìm cô ta làm gì?” Thiệu Phi Phàm cau mày hỏi.

“Anh hỏi tôi tìm cô ta làm gì ư? Người nhà họ Thượng mà cũng dám đụng vào, cô ta đúng là chán sống rồi. A Thần đã hạ lệnh cho địa giới, chỉ cần nữ nhân kia tiến vào địa bàn nhà họ Thần, thì hãy cẩn thận đấy.”

“Làm sao cô biết?”

“Thượng Tâm đang ở chỗ của A Thần.”

“Không thể nào!” Anh đã khóa trái cửa rồi mà, nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu của Thần Tri Mặc, Thiệu Phi Phàm lập tức giận dữ nói, “Mẹ kiếp, nhà của cảnh sát mà các người cũng dám phá cửa.”

“Vì người nhà, đừng nói là nhà của cảnh sát, ngay cả nhà của Thủ tướng Chính phủ, A Thần nhà tôi cũng dám phá cửa.” Thần Tri Mặc trời sinh đã có một khí chất nữ vương, nói ra những lời này rất có khi phách, áp đảo người khác. Chị ta liếc nhìn Thiệu Phi Phàm, cười cợt nói, “Không nghĩ tới anh cũng ngày bị nữ nhân vứt bỏ.”

“Tôi sẽ không li hôn.” Thiệu Phi Phàm xanh mặt nói.

“Anh dám li hôn!” Thần Tri Mặc lạnh lùng nói, “Tiểu công chúa nhà tôi vì anh mà phải trả giá nhiều như vậy, anh muốn li hôn với nó, muốn chết!”

“Cô ấy trả giá?” Thiệu Phi Phàm cười khở nói, “Cô ấy chỉ cần tín nhiệm tôi một chút tôi đã thấy đủ lắm rồi.” Thật ra, lần này anh cũng rất đau khổ, đau khổ khi Thượng Tâm hô lên hai chữ “li hôn”, thậm chí anh còn có một loại xúc động muốn tát cho cô một cái, muốn tát cho cô tỉnh táo lại, cô giống như là một con sói mất trắng không biết phân biệt tốt xấu, ngay cả người chủ nuôi nó lâu như vậy mà nó cũng cắn.

Thần Tri Mặc lắc đầu than thở, xem ra anh vẫn chưa biết chân tướng cụ thể, “Chính vì Thượng Tâm quá tín nhiệm anh, nên mới đồng ý li hôn với anh, cô ấy căn bản cũng không tin chuyện trong hình, từ đầu tới cuối cũng không tin anh và Tụ Nãi Tiêm có gì với nhau.”

“Vậy...” Chân mày của anh cau lại càng chặt hơn.

“Tụ Nãi Tiêm uy hiếp cô ấy, nếu không li hôn với anh, thì Tụ Nãi Tiêm sẽ đem những tấm hình đó gửi cho truyền thông, làm cho anh thân bại danh liệt, không thể tiếp tục làm cảnh sát nữa.” Thần Tri Mặc nhìn thấy cách chỗ mình không xa đang có một bóng người đi tới, ánh mắt càng thêm lạnh như băng. “Tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào, dám động vào em gái của tôi, thì phải trả giá đắt. Cô ta muốn hủy hoại thanh danh của anh, tôi cũng muốn xem một chút xem cô ta có bản lĩnh này hay không?” Nói xong, Thần Tri Mặc liền xuống xe.

Thiệu Phi Phàm đang chìm đắm ở trong chân tướng mà Thần Tri Mặc nói, nên không kịp ngăn cản, chờ tới khi anh phản ứng lại, thì Thần Tri Mặc đã tát cho Tụ Nãi Tiêm một cái. Sau đó, không chút kiêng kỵ mà nói lời thóa mạ, làm cho tất cả nhân viên cảnh sát đều phải ra ngoài vây xem.

“Hò ly tình không biết xấu hổ, có vị hôn phu rồi muốn ra ngoài quyến rũ người khác, cô tưởng rằng mang thai con của chồng tôi rồi, thì anh ấy sẽ lấy cô sao? Tôi nhổ vào, cũng không soi gương xem bản thân mình là loại người nào cơ chứ!” Nói xong, liền rút ra một xấp nhân dân tệ ném vào mặt của Tụ Nãi Tiêm, “Đưa trẻ cô tự mình phá đi, từng bát tôi phải phá giúp cô. Sau này, tôi gặp cô một lần là đánh cô một lần, xem cô còn dám làm tiểu tam đi quyến rũ đàn ông nữa hay không.”

Thần Tri Mặc nói rõ ràng từng chữ từng chữ, tốc độ rất nhanh, nói xong, đánh xong, quay người rồi đi, căn bản không để cho người ta kịp phản ứng lại, ngay cả Cốc Từ Kỳ đứng ở một bên cũng bị dọa đến ngây người, cái gì cũng không kịp làm, trở mắt nhìn Tụ Nãi Tiêm bị đánh.

Thiệu Phi Phàm nhìn Thần Tri Mặc tiến vào trong xe, còn phất tay với anh một cái mới lái xe đi, đột nhiên cười ra tiếng, người phụ nữ này, thật đúng là hung ác. Lại nghĩ đến cô vợ nhỏ của mình, anh nghĩ mãi không ra, cô cũng lớn lên với một người chị như vậy, sao ngay cả nửa phần khí thế của chị gái cũng không học được vậy?

Đám người từ từ tản ra, Tụ Nãi Tiêm dùng ánh mắt chứa lệ, đáng thương nhìn Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm mở miệng làm nước mắt của Tụ Nãi Tiêm rớt xuống trong nháy mắt.

Bởi vì anh nói, “Đáng đời cô.”

Dùng ánh chớp để lừa gạt Thượng Tâm, anh đã không thể nhẫn nhịn được rồi, đằng này, cô ta còn dám uy hiếp Thượng Tâm nữa. Lần này, dù có là thân tiên thì cũng không thể cứu được cô ta nữa rồi.

Tụ Nãi Tiêm, tất cả đều do cô gây ra.

Ngay cả liếc mắt nhìn cô ta, Thiệu Phi Phàm cũng thấy ghê tởm, liền xoay người vào trong cục. Cốc Tử Kỳ đuổi theo, kéo tay anh lại, vẻ mặt có chút tức giận. Anh ta là đội trưởng đội hình cảnh nên tất nhiên có nhận ra Thần Tri Mặc, đại tiểu thư nhà họ Thần, “A Thiệu, vừa rồi tôi đã cầu xin cậu!”

Thiệu Phi Phàm cười lạnh, “Người cũng không phải là tôi gọi đến, anh đã biết cô ấy, thì tất nhiên là biết mối quan hệ giữa hai nhà Thượng, Thần đúng không, Thượng Tâm bị uy khuất lớn như vậy, người nhà họ Thần đương nhiên không thể bỏ mặc được. Hôm nay Thần Tri Mặc ra tay nhẹ như vậy là coi như nể mặt rồi. Đội trưởng Cốc, tôi coi anh là tri kỷ nên mới nói thật với anh. Vì người phụ nữ kia, không đáng!”

Thiệu Phi Phàm hất tay ra, trở về phòng làm việc. Anh phải suy nghĩ thật kỹ nên tính toán chuyện hôn nhân như thế nào, hơn nữa còn muốn suy nghĩ xem, làm thế nào để dụ dỗ kẻ ngốc nghếch tận mạng kia quay trở lại.

Thì ra là, cô bé ngốc nghếch kia yêu anh như vậy, tin tưởng anh như vậy, mặc dù có hơi ngốc.

Lời tác giả muốn nói: Vẫn luôn cảm thấy trước kia mình viết về Thần Tri Mặc quá mức xấu xa, thực ra hôm nay viết ra mới đúng là bản chất của Thần Tri Mặc... một người phụ nữ trí dũng song toàn!

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiếp tục làm kẻ ngốc

Thần Tri Mặc rời khỏi cục cảnh sát trở về phòng trọ, nhìn thấy Thượng Tâm sống dở chết dở nằm lì ở trên giường thì thở dài nặng nề.

“Chị, thế nào rồi?”

Thần Tri Mặc hừ một tiếng, “Gây ông đập lưng ông. Con tiện nhân kia không phải là muốn làm kẻ thứ ba tranh giành đàn ông sao, chị liền truyền bá cái tính xấu xa này của cô ta. Còn muốn dùng đứa con để uy hiếp, chị liền diễn một vở kịch người vợ cả đánh ghen tiểu tam ở ngay trước cửa đơn vị làm việc của cô ta, thành toàn cho cô ta luôn. Chị cũng muốn xem một chút, rốt cuộc là ai bị xấu mặt, cho dù cô ta thật sự phát tán ảnh ra ngoài, thì đối với cô ta- một người phụ nữ bị vợ cả đánh ghen, còn có vị hôn phu của mình, thì không biết đứa trẻ đó là của ai đâu.”

Thần Tri Thư nuốt nước miếng, không trách được cổ nhân nói rằng độc nhất tâm địa đàn bà. Qua trận náo động này, chỉ sợ rằng thanh danh của Tụ Nãi Tiêm sẽ bị phá hủy hoàn toàn, công việc có giữ được hay không là một vấn đề lớn, “Chị, chị đủ ngoan tuyệt.”

Thần Tri Mặc hừ lạnh, “Trò hay còn ở phía sau. Em hãy cho một vài cô gái ở quầy bar của em đến trước cửa đơn vị của Tụ Nãi Tiêm, thấy cô ta liền nằng cô ta quỵến rũ chồng của bọn họ, chị muốn xem xem cô ta còn có mặt mũi đi làm nữa hay không. Còn nữa, bảo thần thâu trộm mấy tấm ảnh kia về, bất kể là thật hay giả, nếu như bị cô ta gửi cho truyền thông thì cũng thật mất mặt.”

“Cái này thì em đã sớm báo cho thần thâu rồi.” Thần Tri Thư lại liếc nhìn Thượng Tâm đang ở trong phòng một chút, “Tâm Tâm làm sao bây giờ?”

“Cứ mặc kệ nó mấy ngày, chuyện này cũng giúp cho não của nó to ra một chút, để cho người ta ức hiếp mình như vậy, còn xả thân quên mình muốn ly hôn, đúng là tức chết chị mà. Đứng rồi, em chăm sóc nó, chị phải đến nhà cha nuôi, đoán chừng lúc này Thiệu Phi Phàm cũng đến khai báo rõ với bên đó rồi.”

...

Sau khi Thượng Tâm hạ sốt thì lại bị cảm cúm nặng, Thần Tri Thư xin nghỉ ở trường học, ở lại phòng trọ chăm sóc cô cả ngày lẫn đêm trong vòng ba ngày, nhưng đến ngày thứ tư thì có chút không chịu nổi, cho dù là người bằng sắt cũng không thể chịu được Thượng Tâm không nói một lời nào, không ăn không uống, luôn ở trong trạng thái bình tĩnh không nao loạn, làm hắn thật lo lắng, thật sợ nha đầu này sẽ nghĩ quẩn. Nhà họ Thượng bên kia cũng

chọn phương pháp xử lý “Mặc kệ” đối với nha đầu này, trong lúc nhất thời, hẳn lại là người khó xử nhất. Không thể nói thật với Thượng Tâm, chỉ có thể nhìn nha đầu này tự giãy vò bản thân, thật đúng là đau lòng.

Thần Tri Thư càng nghĩ càng thấy không ổn, cuối cùng quyết định sắp xếp hành lý của cô, đóng gói đưa cô trở về nhà, hẳn gánh không nổi tội danh này.

Thượng Tâm tất nhiên là không muốn về nhà, nhưng bị hấn cứng rắn đuổi về mà không có biện pháp nào. Có điều cô cảm thấy thật kì quái, người nhà giống như không ai quan tâm tại sao cô lại trở thành bộ dáng này, giống như mọi khi, mọi người ăn cùng nhau xong rồi đi nghỉ, không ai hỏi cô tại sao lại về nhà.

Thiệu Phi Phàm cũng vậy, mắt tích không thấy bóng dáng đâu, điện thoại cũng không thấy gọi tới.

Trong lòng Thượng Tâm cảm thấy rất ủy khuất, nhưng lại không có ai nghe cô tố khổ, chỉ có thể tự mình tức giận bản thân mình, “Không có chuyện gì, trên đời này, không vì thiếu ai đó mà mình không sống được, không có chuyện gì mà mình không vượt qua được hết.” Cô gái nhỏ ở trong phòng của mình vừa khóc vừa kêu to.

Cô không biết rằng lúc này Thiệu Phi Phàm đang đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lạnh tanh.

Thượng Trâm Bắc cũng nghe thấy, trên mặt hiện lên bộ dáng cười cười xem náo nhiệt, trong lòng lại cười nghiêng ngả vì bộ mặt xanh lét của Thiệu Phi Phàm, con gái à, con đã tăng thể diện cho ba rồi đó.

Hạ Hâm Hữu tất nhiên là nhìn ra ý nghĩ xấu xa trong đầu chồng mình, hung hăng đá cho ông một cước, nghiêng đầu lúng túng nói với con rể, “Tâm Tâm mấy hôm nay, cơm ăn không ngon, ngủ không yên, bọng mắt lúc nào cũng sưng lên...”

“Mẹ, con biết.” Thiệu Phi Phàm đáp lời, ánh mắt âm u nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt của Thượng Tâm.

Hạ Hâm Hữu muốn nói lại thôi, cuối cùng lời kéo chồng mình rồi đi, để lại anh đứng một mình ở đó. Cha mẹ nào cũng thương con, nhưng đưa con trong nhà mình giống như một đứa trẻ, mấy ngày nay Thiệu Phi Phàm cũng sống không tốt, luôn nhớ đến nha đầu này, nhớ đến đau lòng.

Anh dán người vào cánh cửa, giống như chỉ cần như vậy là có thể hiểu được tâm tình của vợ mình. Mấy hôm nay, Tự Nãi Tiêm đã bị buộc phải từ chức, Cốc Tử Kỳ cũng xin lãnh đạo giúp cô ta mấy lần nhưng không được, cuối cùng vẫn tìm đến anh. Thiệu Phi Phàm thật sự là không thể hiểu nổi Cốc Tử Kỳ, anh ta vì một người phụ nữ như vậy có đáng không?

Cốc Tử Kỳ cả người mệt mỏi, đôi mắt trở nên tang thương rất nhiều, “A Thiệu, thế gian này không có chuyện đáng hay không đáng giá, tôi chỉ biết rằng dù cô ấy có trở thành một người như thế nào đi chăng nữa, thì cô ấy vẫn là cô gái luôn ở bên cạnh tôi trong một thời gian dài, tôi không thể bỏ mặc, không quan tâm đến cô ấy được.”

Thiệu Phi Phàm nghe xong cũng không có cách nào thay đổi suy nghĩ của anh ta, giống như khi uống nước, ấm lạnh thế nào chỉ có người uống mới biết, cuộc sống của mình thì chỉ có mình mới biết nên trải qua như thế nào. Cũng giống như Thượng Tâm không thể tự mình nhận ra chân tướng, ngay cả khi cô nói muốn ly hôn với anh, anh cũng không muốn thực sự phải ly hôn với cô. Nếu không cũng không khóa trái phòng nhốt cô ở bên trong, không cho cô chạy đi.

Nghe thấy trong phòng Thượng Tâm không có tiếng động, Thiệu Phi Phàm liền đẩy cửa ra, Thượng Tâm đã nằm ở mép giường ngủ thiếp đi, nhưng trong miệng lại lầm bầm mấy câu. Anh cố ý đi nhẹ nhàng, đứng ở phía sau cô, lúc nghe thấy mấy câu lầm bầm của cô thì thân thể cứng đờ.

“Thiệu Phi Phàm, làm sao bây giờ... Em không muốn ly hôn với anh... Em yêu anh như vậy, làm sao có thể chịu được...”

Anh cảm thấy cổ họng căng lên, lỗ mũi chua xót... Em yêu anh như vậy, làm sao có thể chịu được. Bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu của cô, dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Em, đứa ngọc này, nếu đã yêu anh như vậy, sao còn muốn ly hôn với anh?”

Thượng Tâm dường như ngủ không được thoải mái lắm, giãy dụa một cái, nghiêng đầu ngủ tiếp.

Thiệu Phi Phàm ôm cô đặt vào giữa giường, đắp chăn cho cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, “Đừng khóc, nhìn thấy em khóc, anh rất đau lòng. Vợ à, mưa tạnh rồi thì trời sẽ quang đăng thôi.”

...

Thượng Tâm cảm giác mình mơ thấy mộng đẹp, trong mơ, Thiệu Phi Phàm hôn lên trán cô rồi nói rằng mọi chuyện sẽ qua đi thôi, đêm nay, là đêm cô ngủ ngon nhất kể từ khi gặp chuyện không may đến nay. Sáng sớm tỉnh lại, cảm thấy thanh tỉnh hơn rất nhiều, rửa mặt thay quần áo. Trải qua mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên cô xuống tầng ăn cơm.

Ông nội Thượng nhìn thấy cô xuống thì có chút kinh ngạc, “Tâm Tâm, đến đây, ngồi bên cạnh ông nội này.”

Thượng Tâm khéo léo đi qua, nhận lấy bát cháo nóng cô giúp việc đưa cho, cúi đầu ăn. Thượng Trâm Bắc bẹp bẹp miệng, trong lòng thì nghĩ, rốt cuộc vẫn là Thiệu Phi Phàm có sức quyến rũ lớn, vừa tới một lần là nha đầu này đã xuống tầng ăn cơm rồi, không tự nhốt mình ở trong phòng nữa.

Hạ Hâm Hữu dùng bữa xong, liền lấy tờ giấy giới thiệu đi thực tập mà Thiệu Phi Phàm lưu lại hôm qua từ dưới bàn ăn ra, thấy người nhà đã dùng bữa xong hết rồi, liền đem tài liệu này cho Thượng Tâm, “Địa điểm thực tập của con đã xác định rồi, ngày nghỉ cũng đừng ở nhà, trước tiên đi đến nơi thực tập.”

Thượng Tâm không nhìn đã nhận rồi, nghĩ thầm đi thực tập cũng tốt, ở nhà lúc nào cũng suy nghĩ lung tung, còn không bằng làm việc khác đừng suy nghĩ mãi về việc này nữa. Cô nhếch miệng, đặt chén nước xuống, nói lại với người nhà, “Ông nội, bà nội, ba, mẹ, còn có anh trai, thật ra con cùng với Thiệu Phi Phàm, chúng con...”

“Tâm Tâm, bắt kể các cháu như thế nào, thì cháu vẫn là con cháu nhà họ Thượng, nơi này vĩnh viễn là nhà của cháu.” Bà nội Thượng đã sớm đau lòng cháu gái, vừa nghe thấy cô nói vậy, liền nước mắt lưng tròng ôm lấy cô.

Vành mắt của Thượng Tâm cũng đỏ, ôm lấy bà nội khóc.

Ông nội nhìn thấy thì thở dài, nhưng cũng không nói gì. Thực ra trong chuyện này, bọn họ cũng có trách nhiệm, từ nhỏ đến lớn đều không để cho Thượng Tâm tiếp xúc với xã hội, để cho cô nghĩ rằng toàn bộ thế giới này đều là người tốt, căn bản không phân biệt được thị phi, không biết cách giải quyết nguy cơ như thế nào. Cho nên, sau khi Thiệu Phi Phàm nói rõ với ông nội Thượng, ông vô cùng đồng ý, muốn để cho Thượng Tâm tự trưởng thành. Ba mẹ có yêu cô, có cưng chiều cô thế nào đi chăng nữa, cũng không thể bồi cô đến hết đời, có lẽ, để cho cô trưởng thành mới là sự sung ái tốt nhất đối với cô.

...

Ngày thực tập đầu tiên của Thượng Tâm, do Thượng Phàm tự mình đưa cô đi. Từ nhà đi ra ngoài rồi bước lên xe, Thượng Phàm có chút muốn nói lại thôi, muốn hỏi Thượng Tâm, nhưng suy nghĩ một lát lại không mở miệng hỏi. Nhưng chờ đến khi xe của Thượng Phàm dừng trước đơn vị làm việc của Thiệu Phi Phàm, Thượng Tâm liền kinh hãi trợn to mắt, “Anh, anh đưa em tới đây làm gì?”

“Thực tập.”

Thượng Tâm vừa nghe thấy vậy liền lật giờ lại xem tờ giấy giới thiệu, địa điểm thực tập viết trên đó là: Đại đội II Đội hình cảnh. “Anh, em không thực tập, em muốn về nhà.”

“Hình như không kịp rồi.” Thượng Phàm bình tĩnh nói, quay mặt nhìn ra cửa kính. Thượng Tâm từng chút từng chút quay đầu nhìn theo ánh mắt của anh trai, người đàn ông mà cô vô cùng quen thuộc đang đứng đó cười vui vẻ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Kỹ thuật sống

Thực tập cho tới trưa, Thượng Tâm luôn ở trong trạng thái thấp thỏm bất an, nhưng may là cô chỉ gặp mặt Thiệu Phi Phàm một lần vào lúc sáng, sau đó Thiệu Phi Phàm bị gọi lên tầng để họp, không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Anh gầy đi, gương mặt hôm lại, chưa cạo râu. Nhưng hình như anh ấy càng trở nên đẹp trai hơn, đàn ông mà, ngay cả thời điểm suy sút vẫn có sức quyến rũ. Thượng Tâm mãi suy nghĩ, Hạ Bình là người phụ trách hướng dẫn gọi cô ba lần mà cô vẫn không nghe thấy.

Hạ Bình cảm thấy thật nhục đầu, củ khoai lang phóng tay này, anh ta muốn ném đi cũng không ném được. Rõ ràng là chị dâu nhỏ, nhưng đội trưởng Thiệu lại không nhận hướng dẫn, còn giả vờ như không quen biết Thượng Tâm. Ai! Suốt ngày hành hạ người ta. Hai sinh viên đại học thực tập ngồi bên cạnh Thượng Tâm thì rất kinh ngạc, nhìn hai người Hạ Bình và Thượng Tâm, mà lúc này Thượng Tâm vẫn còn đang trong trạng thái du hồn phiêu đảng.

Hạ Bình lúng túng, vô cùng đau đầu, hạ quyết tâm, vỗ mạnh một cái xuống bàn của cô.

“A!” Thượng Tâm hét lên một tiếng sợ hãi.

Ánh mắt của tất cả mọi người làm việc trong phòng chung đều nhìn tới đây, nhìn thấy bộ dáng Thượng Tâm lấy tay che ngực, khuôn mặt trắng bệch, lại nhìn thấy Hạ Bình đang đặt một bàn tay trên bàn làm việc của Thượng Tâm, mọi người đều bày ra vẻ mặt, ‘Cậu sắp chết đến nơi rồi, làm vợ của đội trưởng sợ như vậy, cậu chờ bị xử lý đi’.

Thật trùng hợp là Hạ Bình còn chưa kịp rút tay lại thì Thiệu Phi Phàm đã tan họp đi xuống tầng, một màn này liền rơi vào trong mắt anh, sắc mặt anh tối sầm nói, “Hạ Bình, Cậu đã viết xong báo cáo của án kiện ầu đã chưa? Trong vòng một tiếng đồng hồ mà tôi không thấy cậu đặt bản báo cáo đó lên bàn của tôi, thì hôm nay cậu đừng hòng rời khỏi cục.” Dứt lời liền quay vào phòng làm việc, “sầm” một tiếng đóng cửa lại.

Thân thể Hạ Bình run lên, ánh mắt buồn bã nhìn Thượng Tâm.

Đến giờ ăn trưa, Thượng Tâm đi ăn cơm cùng hai thực tập sinh, gọi cơm xong, vừa mới ngồi xuống bàn, thì Thiệu Phi Phàm đi vào.

Thực tập sinh họ Tiêu lập tức đẩy đẩy Thượng Tâm, “Đội trưởng của chúng ta thật là đẹp trai, cậu xem, ngay cả dáng vẻ lúc anh ấy ăn cơm cũng mê người như vậy, không biết anh ấy đã có bạn gái hay chưa?”

Ngồi đối diện với Tiểu Tiêu là Tiểu Lưu, nghe thấy vậy thì bủn rủn, hất hất mái tóc dài, xoay người liếc mắt đưa tình nhìn Thiệu Phi Phàm, sau đó quay đầu lại nói với Tiểu Tiêu, “Có bạn gái hay không tôi cũng không sợ, chỉ cần anh ta chưa kết hôn, thì trong kì thực tập này, bốn tiểu thư nhất định sẽ bắt được trái tim của anh ta.”

“Anh ấy kết hôn rồi.” Thượng Tâm cau mày, cắn đũa, nói xong lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tiêu và Tiểu Lưu đều vô cùng kinh ngạc, “Thượng Tâm, sao cậu biết?”

Tôi chính là vợ của anh ấy, sao lại không biết cơ chứ. Thượng Tâm lăm lăm ở trong lòng, vô thức bủn rủn.

“Thượng Tâm, cậu nói bừa phải không!” Tiểu Lưu không tin.

“Cô ấy không nói bừa, đúng là tôi đã kết hôn rồi.” Trên đỉnh đầu liền vang lên giọng nói quen thuộc, Thiệu Phi Phàm cười cười nhìn ba tiểu nha đầu, “Mọi người không ngại khi tôi ngồi ở đây chứ?”

“Không ngại, tất nhiên là không ngại, đội trưởng Thiệu mau ngồi xuống đi.” Tiểu Lưu mau chóng mang lại đây một chiếc ghế nhựa, “Đội trưởng Thiệu thật sự kết hôn rồi sao? Thật đáng tiếc, nếu như anh chưa kết hôn thì em nhất định sẽ theo đuổi anh.” Tiểu Lưu nói chuyện mà mặt không đỏ, không chút làm bộ, ngược lại chọc cho Thiệu Phi Phàm phải bật cười.

“Cô gái nhỏ thật ngay thẳng.” Anh cười nói, “Nếu như tôi ly hôn rồi thì cô có theo đuổi tôi nữa không?”

Ánh mắt của Tiểu Lưu sáng lên, “Tất nhiên là theo đuổi rồi, đàn ông tái hôn giá trị càng cao. Trải qua một lần hôn nhân thất bại, chắc chắn người đàn ông đó sẽ càng thêm thành thực, hiểu được cách quý trọng những gì mình đang có. Đội trưởng Thiệu thật sự muốn ly hôn sao?”

“Coi như là vậy đi.” Thiệu Phi Phàm trả lời cho có.

Thượng Tâm ngồi ở một bên thì không nén được tức giận, hai người chúng ta còn chưa ly hôn đâu đấy, anh liền muốn bắt đầu với cô gái khác rồi, cô hung hăng đập mạnh đôi đũa lên bàn.

Tiểu Tiêu giật mình, “Thượng Tâm, sao vậy?”

Thượng Tâm hung tợn nhìn chằm chằm Thiệu Phi Phàm, “Không sao hết, tôi ăn no rồi, các người cứ ăn từ từ.” Nói xong liền quay lưng rời đi.

Tiểu Lưu thấy vậy thì choáng váng, “Ai chọc đến cô ấy vậy? Bệnh à?”

Thiệu Phi Phàm lại cười cười, sau đó cũng đặt đũa xuống, “Không có ai trêu chọc cô ấy hết, cô ấy chỉ là ghen tỵ thôi! Hai người từ từ ăn nhé, tôi cũng ăn no rồi. Hôn nữa, vợ của tôi rất đáng yêu, tôi rất thích cô ấy. Chúng tôi sẽ không ly hôn, cho nên cô gái nhỏ hãy rời sang mục tiêu khác đi. Hạ Bình và Lý Nguyên ở trong đội vẫn còn độc thân, các cô có thể thử xem một chút.” Dứt lời, liền nháy mắt với hai người đàn ông độc thân ngồi ở đằng kia, bụng đã com lên, thuận tiện mang theo đĩa cơm của Thượng Tâm luôn.

Đi xuống tầng, khu làm việc trống không, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Thượng Tâm đang ghé vào cửa sổ. Anh thông thả bước tới gần cô, “Không phải em muốn ly hôn với anh sao? Sao lại nổi giận?”

“Chúng ta vẫn còn chưa ly hôn đâu!” Thượng Tâm mạnh mẽ, giận đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Thiệu Phi Phàm cười cười, “Em muốn thúc giục anh mau chóng ly hôn với em sao? Được, lúc nào thì em có thời gian, chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.”

“Anh...Anh...” Tay của Thượng Tâm run lên, nước mắt liền trút xuống như mưa. Vì ai mà cô phải ly hôn, còn không phải là vì tiền đồ của anh sao. Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy ủy khuất, ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai. “Thiệu Phi Phàm, ly hôn rồi anh đừng có hối hận đấy!”

“Thượng Tâm, người muốn li hôn là em, không phải là anh.”

“Là tôi thì sao? Tôi muốn ly hôn đấy, thì sao nào?” Thượng Tâm khóc lóc om sòm, kêu loạn, “Thiệu Phi Phàm, tôi nói cho anh biết, dù có ly hôn rồi thì anh đừng hòng đi tìm người khác, cả đời này anh cũng không được tìm người khác, nếu anh dám tìm người khác, thì tôi sẽ bảo anh trai đánh cho anh tàn phế.”

Thiệu Phi Phàm cười khò, nếu như cô cũng dùng khí thế như vậy đối phó với Tụ Nãi Tiêm, thì hai người đâu phải chịu sự hành hạ này nữa chứ. Anh dơ tay lên xoa đầu cô, “Em đúng là con hồ có lá gan chuột nhắt. Muốn anh trai em đánh anh tàn phế? Có khí thế như vậy, sao em không trực tiếp bảo anh trai em đánh cho Tụ Nãi Tiêm bị tàn phế luôn đi? Trực tiếp đánh tàn phế cô ta rồi, cô ta còn có thể uy hiếp em sao?”

“Đó không phải là...” Thượng Tâm hé miệng ra chọt sừng sốt, “Anh, anh vừa mới nói cái gì?” Hình như cô nghe thấy anh ấy nói rằng Tụ Nãi Tiêm uy hiếp mình, chẳng lẽ anh ấy biết rồi?

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy cô như vậy, vừa tức giận vừa đau lòng, đưa tay ra, trực tiếp kéo cô vào trong ngực, “Đứa ngốc, chỉ bằng mấy tấm ảnh đó của cô ta là có thể phá hủy được anh sao? Thượng Tâm ơi là Thượng Tâm, ngay cả lời nói như vậy cũng có thể lừa dối được kẻ ngu ngốc như em, còn muốn ly hôn với anh. Nếu thật sự ly hôn rồi, anh xem em có khóc đến chết hay không?”

Thượng Tâm vẫn còn ngây ngốc, chưa kịp phản ứng lại.

Thân thể nhỏ nhỏ ở trong ngực, Thiệu Phi Phàm hận không thể khảm cô vào trong ngực, “Vợ, chuyện đã qua rồi, về nhà với anh đi!” Anh móc ra một chiếc nhẫn từ trong túi áo, ôm cô ngồi lên một chiếc ghế, nâng tay của cô lên, đứng ở phía sau từ từ mang nhẫn vào cho cô. Trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô có một chiếc nhẫn kim cương song hoàn thật chói mắt.

Thượng Tâm ngây ngốc nhìn nhìn một chút, xoay người ôm chặt lấy Thiệu Phi Phàm “Oa” một tiếng khóc lên, “Chồng...”

Ăn cơm xong, đồng nghiệp lục tục trở lại, nhưng Thượng Tâm lại hồn nhiên khóc không để ý đến bất kì ai khác, Thiệu Phi Phàm biết rằng mấy hôm nay cô phải chịu nhiều áp lực, liền để yên cho cô càn rỡ khóc ầm lên, ôm cô vào trong phòng làm việc riêng, đóng cửa lại để cho cô khóc đủ thì thôi.

Thượng Tâm khóc một lúc lâu, có vẻ bình tĩnh rồi, anh mới nói hết những chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay cho cô nghe, vứt một cái đĩa máy tính xuống bàn, còn có vài tấm hình. “Tất cả những thứ này là do Thần Tri Thư cho người lấy về, chị Thần của em cũng không phải là đèn càn đâu, tự mình nháo một lần, lại cho mấy người phụ nữ khác đến đây nào loạn thêm mấy lần nữa, lãnh đạo đã cho Tự Nãi Tiêm nghỉ việc rồi.” Không thể không nói, trong việc giải quyết chuyện này, chị em nhà họ Thần đóng góp không ít sức lực.

Thượng Tâm hít hít mũi, hung hăng cọ nước mũi lên cảnh phục của Thiệu Phi Phàm, “Đều tại anh, đều tại anh, nếu như anh không làm cho cô ta thích anh, em có thể bị uy hiếp sao?” Nguy cơ đã biến mất rồi, cô liền biện minh, tự tìm lí do cho mình.

“Đúng, đều tại anh, không phải là anh đã bị trừng phạt rồi sao?”

Thượng Tâm bĩu môi, gờ tay lên, hung hăng véo anh một cái.

“A...” Thiệu Phi Phàm cau mày kêu lên một tiếng.

“Anh làm sao vậy? Em không dùng nhiều sức mà.”

Thiệu Phi Phàm thở dài, đặt cô ngồi lên ghế sa lon, còn mình thì cời cảnh phục ra, “Vợ, em không dùng sức, nhưng hai người anh trai kia của em thì có dùng sức.” Anh cời cảnh phục ra, vén áo sơ mi lên, chỉ thấy trên ngực, trên bụng của anh đều biến thành màu đen ứ đọng. Vào buổi tối ngày thứ hai sau khi gặp chuyện không may kia, Thần Tri Thư và Thượng Phẩm liền gọi anh ra, không nói hai lời liền động thủ, Thiệu Phi Phàm tất nhiên là biết bọn họ đánh anh để hả giận cho Thượng Tâm, trong chuyện này Thượng Tâm có lỗi, nhưng người nhốt cô trong phòng là anh, nên anh liền mặc kệ cho hai người kia đánh, tự nhận mình bị như vậy là đáng đời.

“Anh bị sao vậy?” Thượng Tâm nhú mày lo lắng.

Thiệu Phi Phàm ôm lấy cô, “Bị anh trai của em cùng Thần Tri Thư đánh.”

“Tại sao?”

“Còn không phải vì mấy tấm hình kia sao, nếu không có mấy tấm hình đó thì em cũng sẽ không bị uy hiếp, anh vốn đáng bị ăn đòn, hai người đó đánh anh, anh cũng không đánh lại.” Anh bày ra bộ dáng đáng thương nhìn cô.

Kẻ ngốc kia lập tức đau lòng, nước mắt lưng tròng ôm lấy anh, “Anh trai xấu xa! Chồng à, em không thèm để ý đến anh trai nữa, ít nhất không thèm để ý đến bọn họ trong ba tháng, ai cho phép bọn họ đánh anh chứ.”

Thiệu Phi Phàm ôm vợ, cười gian một cái, “Vợ của anh vẫn là tốt nhất, luôn đau lòng vì anh.”

“Một lát nữa về nhà em liền xoa giúp anh.” Thượng Tâm ngọt ngào nói.

Mà hai người anh trai kia, chỉ vì quan tâm cô mà bị lạnh nhạt ba tháng, chỉ có thể cảm thán, cô gái Thượng Tâm này, không những ngu ngốc, mà còn là một con sói mất trắng vong on phụ nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Từ xưa đều nói, “Chuyện tốt biến đổi bất ngờ”, con đường tình của Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm cũng được coi là một sự “bất ngờ”, tưởng bói hai nhà nhìn thấy hai đứa trẻ cùng nhau trải qua nhiều sóng gió như vậy càng trở nên yêu thương nhau, họ cũng thấy yên lòng. Có điều, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy mà Thượng Tâm vẫn mang bộ dáng tiêu bạch, vết sẹo vừa mới lành liền quên đau, muốn cô trưởng thành thực sự rất là khó.

Cốc Từ Kỳ có đến nhà Thiệu Phi Phàm một lần, không cần anh ta mở miệng, Thiệu Phi Phàm đã đoán ra mục đích của anh ta rồi. Bất quá, cô vợ nhỏ của anh lại không biết gì, ngốc nghếch nhiệt tình tiếp đãi người ta, sau khi Cốc Từ Kỳ mang bao lớn, bao nhỏ vào nhà anh, anh ta liền mở miệng cầu xin tha thứ cho Tự Nãi Tiêm, nói ra rất nhiều nguyên nhân dẫn tới Tự Nãi Tiêm cư xử như vậy, Thiệu Phi Phàm nghe xong thì chỉ thấy buồn cười, nhưng cô

vợ nhỏ nhà anh lại tin sái cổ, tràn lan sự đồng tình đối với Tự Nãi Tiêm.

Chờ Cốc Từ Kỳ đi rồi, Thiệu Phi Phàm liền nghiêm mặt, dí ngón tay vào đầu cô, “Anh nói cho em biết, em đừng có nghĩ mình là Thánh Mẫu, muốn cầu xin thì em đi tìm người nhà họ Thần mà cầu xin, anh không đi.”

Thượng Tâm rất là rối rắm, nhưng vừa nghĩ tới Cốc Từ Kỳ tình thâm ý trọng liền mềm lòng. Cẩn rằng nói, “Tự mình đi thì tự mình đi, không thêm nhờ anh.” Nói xong liền sắp xếp đồ vào túi sách, nhấc chân liền đi ra ngoài.

Thiệu Phi Phàm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn phải đuổi theo cô.

Đến phòng làm việc của Thần Tri Mặc, anh đứng gọn vào một góc muốn xem kịch vui, quả nhiên, Thần Tri Mặc vừa nghe thấy nha đầu này cầu xin cho Tự Nãi Tiêm liền cá giận, khí thế kia giống như là hận không thể nuốt luôn Thượng Tâm vào bụng. Thượng Tâm rút cổ, nháy mắt ra hiệu cho Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm lại quay đầu đi, coi như không nhìn thấy gì.

Con thỏ nóng nảy thì cũng biết cần người. Thượng Tâm bị Thần Tri Mặc nói đến mức không có đường lui, liền mở to mắt, bấu môi làm bầm, “Ai chẳng có lúc phạm sai lầm, chị, lúc chị lừa gạt em, em cũng không trách chị mà! Hơn nữa Cốc Từ Kỳ chỉ cầu xin em, nhờ em nói lại với mọi người là từ sau đừng tìm đến Tự Nãi Tiêm gây phiền toái thôi, cũng không cầu xin phục chức cho cô ta, cô ta mất việc đã rất thảm rồi...” Lời còn chưa dứt, Thần Tri Mặc đã tức đến nổi dựng hết tóc lên rồi.

“Thượng Tâm em đứng là ngu như heo, chị là loại người giống như Tự Nãi Tiêm sao? Hai người Giống nhau sao? Giống nhau sao?” Thần Tri Mặc không biết nói gì chỉ biết đặt ra hàng loạt câu hỏi “giống nhau sao?”, hiển nhiên là bị Thượng Tâm làm cho tổn thương.

Lúc này Thượng Tâm nào dám lên tiếng, hận không thể đem mình co rúc vào trong ghế ngồi.

Khuôn mặt của Thần Tri Mặc lúc đỏ lúc trắng, hít sâu một hơi, cũng không có ý kiến gì để nói với Thượng Tâm nữa. Mở văn kiện ra tiếp tục làm việc, ngay cả nhìn cũng lười không muốn nhìn Thượng Tâm nữa, “Ra ngoài, chị không quản em nữa, sau này em muốn làm thế nào thì làm!”

“Chị” Thượng Tâm biết là Thần Tri Mặc đã đồng ý chuyện cô nói rồi, liền bày ra một bộ dáng yếu ớt tiến lên, “Đừng tức giận, đừng tức giận, buổi tối chị tới nhà em, em làm cơm cho chị ăn được không?”

“Em nấu cơm?” Thần Tri Mặc giương mắt lên nhìn cô, “Không đi, chị sợ sẽ bị độc chết mất.”

Thượng Tâm đỏ mặt lên, “Ý em muốn nói là để cho chồng em nấu.” Cô liếc mắt một cái nhìn Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm mím môi cười, đi tới.

“Đi đi, tôi gọi cả Thượng Phẩm đến nữa.”

Thần Tri Mặc nghe thấy cái tên Thượng Phẩm thì vẻ mặt có hơi chút biến hóa, giọng điệu hung ác đồng ý lời mời của Thiệu Phi Phàm.

Thượng Tâm vừa ra khỏi văn phòng luật sư, liền hung hăng hít mấy ngụm khí, quay đầu lại le lưỡi với Thiệu Phi Phàm, “Chị em có giống lão đại hắc đạo không?”

Thật là có điểm giống. Anh không nhịn được cười cười.

Thượng Tâm cũng cười theo, từ từ nói, “Em nghe mẹ em nói rằng, khi còn bé chị ấy đều cầm súng chơi trò chơi, ông nội Thần muốn bồi dưỡng chị ấy theo con đường kinh doanh, nhưng không biết tại sao chị ấy sau khi trở về từ nước ngoài liền quyết định làm luật sư, ngược lại anh Thần lại học kinh doanh.”

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy bộ dáng suy tư của nha đầu kia, thật là có chút nhịn không được cười ra tiếng, cô lớn lên trong nhà họ Thượng, có bối cảnh gần giống với nhà họ Thần, nhưng Thượng Tâm lại trở thành một tiểu bạch như thế này, thật đúng là kỳ tích.

Chuyện Thần Tri Mặc học luật rất dễ giải thích, sau khi Thượng Phẩm vượt cấp lên học năm nhất đại học thì học ngành chính trị và pháp luật, khi đó chị ta cũng cùng lúc tiến vào trường đại học giống Thượng Phẩm, tất nhiên là chị ta sẽ chọn học cùng ngành với người mình thích rồi, nhưng thật đáng tiếc là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thượng Phẩm học luật hai năm, liền vòng qua học kinh doanh, vì muốn quản lý xí nghiệp thay cho vị hôn thê của anh ta.

Duyên phận là một thứ thật khó nói, giống như anh cùng Thượng Tâm, mấy năm trước, cho dù có đánh chết anh, anh cũng không nghĩ mình sẽ lấy một cô vợ nhỏ như vậy, còn cam tâm tình nguyện cung chiều cô đến hư.

Chỉ có thể nói rằng nhân duyên của con người là do ông trời chỉ định.

“Đi thôi, mời nhiều người đến nhà như vậy, chúng ta phải đến siêu thị một chuyến thôi.”

“Chồng, em muốn ăn đầu cá nấu với ớt.”

“Anh không biết làm.”

“Vậy anh học làm đi, anh thông minh như vậy, học một chút liền biết làm. Món thịt kho tàu chân giò lợn lần trước, không phải là anh chỉ nhìn một chút liền biết làm sao.”

“Vậy thì thử một chút. Đi, đi mua đầu cá thôi.”

Thượng Tâm nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Thiệu Phi Phàm, nhếch lên khóe miệng, không thông minh cũng có điểm tốt của nó, nữ nhân quá thông minh liền rất mệt mỏi, ngốc một chút, tự nhiên là có người đau lòng.

Ngày mùa thu, ánh mặt trời rực rỡ đang dần xuống núi, một người đàn ông anh tuấn mặc cảnh phục, mở cửa xe, một cô gái cười hạnh phúc bước lên xe.

Có một người phụ nữ đứng bên cửa sổ trong một tòa cao ốc, đem hết thủy thu vào trong mắt, bao gồm một màn Thượng Tâm cười nghịch ngợm kia. Chị ta làm sao lại không rõ cơ chứ, một người phụ nữ quá thông minh, quá lý trí không nhất định sẽ tìm được hạnh phúc, hạnh phúc là một thứ rất vi diệu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của thư kí, Thần Tri Mặc liền xoay người ngồi vào bàn làm việc, “Vào đi.”

“Luật sư Thần, có đồng chí Kiểm sát trưởng tìm chị.”

Thư kí nói xong liền rời đi, chỉ một lát sau, liền có một người đàn ông đẩy cửa đi vào, Thần Tri Mặc giương mắt lên nhìn thấy thì không khỏi nhú mày, “Là anh?”

“Thật không khéo, chính là tôi.” Người đàn ông này rất đẹp trai, cười rực rỡ, thậm chí còn mang theo chút vui đùa, nhưng trong mắt của cô gái ở phía đối diện lại tràn đầy sự chán ghét.

Bắt đầu của mỗi câu chuyện là sự vui vẻ, nhưng có một số chuyện không giống như vậy.

Chuyện xưa ...

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tiến vào trái tim anh

Năm Thượng Tâm tốt nghiệp đã được định sẵn là sẽ làm văn thư trong cục cảnh sát thành phố. Đây là lần đầu tiên nha đầu này lên tiếng phản đối, cô muốn cùng làm ở một chỗ với Thiệu Phi Phàm, nhưng cô vừa mới mở miệng nói ra thì cả nhà, bao gồm cả Thiệu Phi Phàm đều phản đối. Dựa vào thể chất cùng trí tuệ của Thượng Tâm, nếu như cô làm cảnh sát thật sự, không bị tội phạm uy hiếp thì cũng sẽ cản trở đồng nghiệp thi hành công vụ, vì an toàn của cô và mọi người, tất cả mọi người đều nhất trí phản đối, đồng thời đưa ra cho cô hai lựa chọn, hoặc là ngây ngô ở nhà, hoặc là đến cục cảnh sát làm công việc sửa sang tài liệu. Tất nhiên là Thượng Tâm không muốn ngây ngô ở nhà, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý làm văn thư.

Tốt nghiệp đại học rồi, công việc cũng sắp xếp xong rồi, tiếp theo là bàn đến việc tổ chức hôn lễ. Tuy rằng hai người đã nhận giấy chứng nhận kết hôn được hơn một năm rồi, nhưng không có cô gái nào không mong chờ hôn lễ của mình cả. Nhân lúc Thượng Tâm vẫn chưa đi làm chính thức, cô liền dành tất cả tâm tư vào hôn lễ.

“Thiệu Phi Phàm, phù rể là ai vậy?” Thượng Tâm cắn cắn đầu bút hỏi.

“Cốc Tử Kỳ.”

“Còn có hai người nữa?” Cô dự định sẽ tìm ba phù rể.

Thiệu Phi Phàm không hiểu tại sao cô lại cần nhiều phù rể như vậy, “Vốn dự tính sẽ nhờ thêm hai người Hạ Bình, Lý Nguyên, nhưng gần đây có một nhiệm vụ, bọn họ phải đi công tác.”

Vậy có nghĩa là phù rể đã cao chạy xa bay rồi? Thượng Tâm chu cái miệng nhỏ nhắn, “Nếu như anh không chọn được ai, em có thể chọn giúp anh.”

“Em chọn đi, mấy người trong đội bọn anh đều kết hôn cả rồi, anh cũng không biết tìm ai.”

“Được, ngày mai anh nhớ gọi anh Cốc đến thử lễ phục.” Thượng Tâm viết xuống mấy chữ, tự nói thầm với bản thân mình, “Phù rể: Cốc Tử Kỳ, Thần Tri Thư, Kỳ Thành. Phù dâu: Tiểu Hồ Đồ, Thần Tri Mặc... Còn thiếu một người nữa, làm sao bây giờ?”

Thiệu Phi Phàm cũng không quan tâm ai làm phù dâu, nhưng hai bạn phù rể này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, anh nghiêng đầu nhìn Thượng Tâm, Thần Tri Thư cùng Kỳ Thành thực sự đồng ý làm phù rể sao? Chuyện này phải bàn bạc lại một chút.

Ngày hôm sau, Thiệu Phi Phàm nhìn thấy hai người đen mặt mặc trang phục của phù rể thì cố nén cười, “Phù rể của tôi cũng rất đẹp trai nha!”

Thần Tri Thư chỉnh lại cái nơ, “Muốn cười thì cười, đừng để bị ghen hòng, em rề!” Hai chữ cuối cùng hắc đặc biệt nhấn mạnh.

Thiệu Phi Phàm lại thờ ơ, ngược mặt lên nở nụ cười. Anh chẳng quan tâm em rể hay không em rể, vợ là của anh là được rồi.

Kỷ Thành ngay cả em rể cũng không được gọi, lại còn phải làm phù rể cho tình địch, đúng là ủy khuất hơn nhiều so với Thần Tri Thư, tiểu tử này liền đen mặt lại, ngồi trên ghế sa lon, “Cười cười cười, cẩn thận ngày kết hôn tôi sẽ cướp cô dâu đó, biết đâu Thượng Tâm lại đồng ý đi cùng tôi thì sao.”

Cốc Tử Kỳ thay lễ phục xong đi ra thì nghe thấy câu này, anh ta vỗ vỗ bả vai Thiệu Phi Phàm, “Huynh đệ, xem ra cậu phải trông coi tân nương thật chặt vào, quá nhiều sói rồi.”

Thiệu Phi Phàm khoát tay chặn lại, “Không sợ, vua sói ở đây rồi, còn sợ mấy con sói con sao?” Bộ dáng đắc ý đó làm cho đám mây râu ở đây thật muốn đánh cho anh một trận, bất quá hiển nhiên là con hổ có lá gan chuột nhắt, nghĩ vậy thôi chứ không dám làm. “Kỷ Thành, trong đội của chúng tôi được điều tới một sinh viên tốt nghiệp ngành cảnh sát loại xuất sắc, hình như cũng họ Kỷ, cậu biết không?”

Sắc mặt Kỷ Thành trắng bệch, sẽ không trùng hợp như vậy chứ! Cậu ta cười khan, “Cái đó, cái đó, vừa rồi tôi nói mình muốn cướp cô dâu, đó chỉ là lời nói đùa thôi, đội trưởng Thiệu đừng để bụng làm gì.” Cha của cậu ta mất không ít sức lực mới chạy cho cậu ta vào đội hình cảnh đó, nhưng không ngờ rằng lại đầu quân vào đội của Thiệu Phi Phàm.

Thiệu Phi Phàm cũng cười, “Không sao, không sao, tôi đây đại nhân đại lượng không chấp với tiểu nhân, chờ đến khi cậu đến đội hình cảnh đi làm, tôi nhất định sẽ chiều cô cậu thật tốt.”

Lời nói này có chút lợi dụng chức quyền nha, Cốc Tử Kỳ đánh anh một quyền, “Đừng có trêu chọc người ta nữa, Kỷ Thành, không phải là Thiệu Phi Phàm muốn gây khó dễ cho cậu đâu, cậu không cần phải sợ.”

“Tôi không sợ, đội trưởng Thiệu đều đối đãi rất tốt với mọi người, đối với người mới lại càng thoải mái, danh tiếng của anh ấy nổi tiếng khắp trường chúng tôi mà.”

Thần Tri Thư thật sự không nghe nổi nữa, giận dữ mắng một câu, “shit, giáo viên trường cậu đều tốt nghiệp tiểu học hay sao vậy hả? Còn thoải mái với mọi người, nổi tiếng gần xa...thiệt!”

Khuôn mặt của Kỷ Thành quần bách đến đỏ bừng, mọi người đều không nhịn được mà cười lớn.

Mọi người đang cười vui vẻ thì thấy Thượng Tâm đi ra khỏi phòng thay đồ, sau đó kéo rèm ra, “Phù dâu xinh đẹp của tôi xuất hiện nào!”

Hồ Tiểu Đồ thanh thuần, Thần Tri Mặc diễm lệ, còn một cô gái khác thì mang theo khí chất điềm tĩnh, có thể nói ba người phụ nữ ba phong cách, đều có nét đẹp riêng.

Thượng Tâm lôi kéo cô gái mang phong cách điềm tĩnh đẩy tới trước mặt mọi người, “Đây là đồng nghiệp của chị Thần, may nhờ có chị ấy tới cứu giúp một tay, nếu không em sẽ bị thiếu mất một phù dâu rồi.” Cô gái kia có chút xấu hổ, khách khí nói không có gì.

Thiệu Phi Phàm lễ độ đứng lên tự giới thiệu về bản thân mình, “Tôi họ Thiệu, Thiệu Phi Phàm.”

“Tôi tên Lý Chân Chân.” Cô gái cười mỉm đáp lời.

Thiệu Phi Phàm cũng giới thiệu ba vị phù rể, “Thần Tri Thư, em trai của Thần Tri Mặc. Kỷ Thành, bạn học của Thượng Tâm. Vị này là Cốc Tử Kỳ, anh em với tôi, anh ấy cũng là cảnh sát.” Nói xong, anh lại giới thiệu ba vị phù dâu cho Cốc Tử Kỳ và Kỷ Thành cùng biết.

Thư xong lễ phục, đoàn người náo nhiệt rủ nhau đi ăn cơm, nhưng Cốc Tử Kỳ thấy có chút không được tự nhiên, từ lúc ra khỏi tiệm áo cưới, tại sao cô gái phù dâu mang về mặt điềm tĩnh đó cứ nhìn anh ta mãi? Anh ta lên vỗ vai Thiệu Phi Phàm một cái, “Người anh em, trên mặt của tôi dính gì sao?”

“Không dính gì, sao vậy.”

“Vậy tại sao cô gái kia cứ nhìn tôi mãi thế?” Cốc Tử Kỳ bị cô gái kia nhìn mà cảm thấy sợ hãi.

Thiệu Phi Phàm cười vui vẻ, “Người anh em, anh thật có sức quyến rũ, chắc là tiểu nha đầu đó coi trọng anh đi!”

“Đi chết đi, nói vớ vẩn.” Cốc Tử Kỳ lạnh mặt nói.

Thiệu Phi Phàm cũng không tranh cãi với anh ta nữa, mặc kệ nha đầu này và Tự Nãi Tiêm, chuyện tình cảm của người ta, anh cũng lười không muốn quản. Bất quá, bữa cơm này thật có chút ăn không tiêu, ánh mắt kia của Lý Chân Chân thật sự làm người ta phát hoảng.

Ngày hôn lễ của Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm, có thể nói là oanh động cả thành phố G.

Thiệu Phi Phàm dùng chiếc xe cảnh sát tội tàn của mình đi đón cô dâu, đi phía sau xe cảnh sát của anh là một hàng xe Rolls-Royce, Hummer, Bentley, Porsche... Thần Tri Mặc ngồi ở ghế phụ xe thể thao đi ngay sau xe cảnh sát của Thiệu Phi Phàm, nhìn chiếc xe rách nát cùng tạo hình LOVE ở bên ngoài xe mà cảm thán, “Thiệu Phi Phàm này cũng có lúc không được bình thường cho lắm.”

Thần Tri Thư vui vẻ đáp lời, “Có thể xem Thượng Tâm như bảo vật mà cưới về, đã chứng minh bản thân anh ta không phải là một người bình thường rồi.” Nói xong, hai chị em liếc mắt nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

Hiện trường hôn lễ lại đối lập với chiếc xe cảnh sát đón cô dâu, càng làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc, hơn nữa còn có bao nhiêu minh tinh đến đó lưu diễn, chỉ nguyên đại tiểu thư Ôn Trần Quan cùng chồng của cô ấy là người quản lí công ty giải trí Ôn thị và Nghiêm thị đến dự đám cưới này, cũng đủ làm cho giới truyền thông đua nhau đến đây đưa tin rồi.

Tiếp theo là màn biểu diễn kéo Violon của Trì Niệm cùng chồng của cô là Cận Vũ, họ kéo khúc nhạc dạo đón cô dâu vào lễ đường, Thượng Trạh Bắc dắt tay con gái đi vào lễ đường, “Tôi đem bảo bối của tôi giao cho cậu.” Ông nghiêm túc, trịnh trọng nói.

Thiệu Phi Phàm cũng đáp lại giống như một lời thề, “Con nhất định sẽ bao dung cô ấy hơn nữa, con sẽ dùng nửa đời sau của mình để chăm sóc cô ấy.”

Sau khi tiến hành xong buổi lễ, là phần kính trà trường bối, nhìn Thượng Tâm kính trà cho cha mẹ, lại thêm ba người anh trai của anh cũng lên đài để Thượng Tâm kính trà, Thiệu Phi Phàm lăm lăm mấy câu về, có gì hay mà lên đó tham gia náo nhiệt cơ chứ. Thiệu Phi Uyên đang đi xuống đài nghe thấy câu này, nhếch miệng cười một tiếng “Tiểu tử, bọn anh cũng không phải là tham gia náo nhiệt, là vì muốn hưởng một chút hi khí thôi mà”. Nói xong, anh ta cười cười làm khuôn mặt nhẵn thành một đồng.

Sau đó thì thấy người bên gái lên đài, bục đài bên trên rộng khoảng 10 mét ngồi đầy người. Thuộc Phi Phàm kéo kéo Thượng Tâm nói “Nhà em đào đâu ra mà lăm lăm thích vậy?” Thượng Tâm le lưỡi nói “Ông bà của em, cha mẹ ruột, hai cha nuôi, hai mẹ nuôi, lại thêm chú Nghiêm thím Nghiêm. . .Phi Phàm, các anh chị em của em còn chưa lên đài đó!”

Ý của cô là vẫn còn ít sao. Thiệu Phi Phàm đầu đầy mồ hôi, trong lòng kêu khổ một tiếng.

Sáng sớm đón dâu, cả buổi sáng tiến hành các nghi thức, buổi tối tổ chức dạ yến, nhìn các nghệ sĩ thay phiên nhau biểu diễn ở trên đài, Thượng Tâm thấy mệt mỏi, mí mắt sắp sụp xuống rồi, Thiệu Phi Phàm còn khổ hơn cô, bị ép uống rượu như uống nước lã.

Thần Tri Thụ và Ký Thành thề rằng không chuốc say chủ rể thì không bỏ qua, sau khi bị ép uống rượu vô số, Thiệu Phi Phàm cũng thấy có chút nóng nảy, cố gắng ra sức nhìn bọn họ, tiếp tục uống rượu chuốc say mọi người, cuối cùng cũng chuốc say được hai người cuối cùng, đang định chuẩn đi ôm Thượng Tâm thì thấy Thần Tri Mặc đi đến dơ chai rượu lên với anh.

Ý tứ rất rõ ràng, đợi tôi say rồi, cậu mới có thể trở về phòng.

Thượng Tâm cũng không thể đỡ rượu thay anh được, cô vừa uống mấy chén đã cảm thấy đau đầu, nằm trên ghế sofa, không đến hai phút đã lăn ra ngủ rồi, đợi đến khi cô tỉnh lại, thì đại đa số mọi người đều đã say ngã xuống rồi. Cô đẩy đẩy Thiệu Phi Phàm ở bên cạnh, nhưng lay thế nào đi chăng nữa thì Thiệu Phi Phàm cũng không động đậy dù chỉ một chút. Thượng Tâm vừa tức vừa vội, hung hăng đá hai người Thần Tri Thụ và Ký Thành một cái, ai ngờ hai người này bị đá một cái liên cong người nôn ra, nôn xong rồi vẫn không có ý thức, tiếp tục ngủ như thường.

Thượng Tâm hoàn toàn trợn trắng mắt, xem ra cuộc chiến ngày hôm nay quá khốc liệt rồi. Cô lập tức nhảy dựng lên, tìm nhân viên phục vụ quây, đưa mấy đại lão gia này đi bệnh viện.

Đến bệnh viện phải truyền nước, đến quá nửa đêm thì Thiệu Phi Phàm tỉnh dậy đầu tiên, vừa mới mở mắt liền hỏi, “Đây là đâu? Sao anh thấy không giống nhà chúng ta vậy?”

Thượng Tâm “Oa” một tiếng khóc lên, “Anh làm em sợ muốn chết, em còn cho rằng anh uống rượu đến chết rồi.”

Thiệu Phi Phàm lập tức rút kim truyền ra, ôm lấy Thượng Tâm an ủi, nhìn thấy mấy người anh em nằm ở những chiếc giường bên cạnh, không khỏi cười khổ, lần kết hôn này đều kết tới bệnh viện luôn rồi.

Bởi vì không có ai tỉnh lại ngoài Thiệu Phi Phàm, cho nên hai người quyết định cùng nhau lái xe trở về nhà, rửa mặt xong cũng lười tắm, trực tiếp lên giường, ôm nhau ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cả hai người đều bị điện thoại đánh thức dậy, vừa mới nhận điện thoại liền nghe thấy giọng nói khủng bố của Thần Tri Thụ, “Hai người thật quá đáng, cứ như vậy mà ném lại cả lũ chúng tôi ở bệnh viện.”

“Vợ tôi không ném cậu ở trên đường đã là nhân từ lắm rồi.” Nói xong liền lạch cạch một tiếng cúp điện thoại, ôm cô vợ nhỏ vẫn còn đang mơ hồ, hôn một cái, “Vợ, tỉnh ngủ rồi sao?”

“Không có, mới vừa rồi em còn nằm mơ đấy.”

“Em mơ thấy gì?”

“Mơ thấy em cũng trở thành người nằm vùng, sau đó gặp được anh...”

Thiệu Phi Phàm dán vào cổ của cô cười khê, thổi ra khí có chút ngứa, “Vậy sao? Vậy em mơ thấy em nằm ở “vùng” nào? Để anh xem nào, ở đây, ở đây, hay ở đây?” Bàn tay không thành thật của anh đã xoa ở trên ngực của cô, “Vợ, theo anh thấy thì em đã nằm ở trong lòng của anh thì đúng hơn, để công bằng, anh cũng phải nằm vào trong thân thể của em mới được.”

Dùng mảnh dăm vào làm cho Thượng Tâm đột nhiên thanh tỉnh, cô đập mạnh lên cánh tay của anh, “Thiệu Phi Phàm, anh chính là sắc lang, là lưu manh.”

Thiệu Phi Phàm cười “khanh khách”, thân thể cũng ra sức vận động, “Thật ra thì anh còn có thể lưu manh hơn một chút nữa.”

“...”

Rất nhiều năm sau, khi mọi người nhắc tới sự tích nằm vùng của đội trưởng Thiệu, thì Thiệu Phi Phàm sẽ vô cùng đắc ý mà nói cho mọi người rằng, “Nằm vùng là một kỹ thuật sống, sau khi hoàn thành có thể thăng quan cưới vợ. Nếu không hoàn thành, thì có thể mất đi cái mạng nhỏ của mình.” Kể lại xong còn không quên nói thêm vào một câu, “Mọi người cứ từ từ mà lĩnh hội, tôi đi gọi điện thoại cho vợ tôi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Mang thai ngoài ý muốn

Sau khi kết hôn rồi hai người vẫn giống như trước đây, cứ đến cuối tuần là đôi vợ chồng son sẽ chạy về nhà ba mẹ ăn cơm, thật là xứng với câu nói “Ăn nhờ uống nhờ ngủ nhờ”. Mỗi thứ sáu hàng tuần, vừa tan ca xong là Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm liền chạy thẳng tới nhà họ Thượng, vào lúc đó thì ông nội, bà nội, Thượng Trạh Bắc, Hạ Hâm Hữu, ngay cả người bạn rợn như Thượng Phàm cũng phải tranh thủ về nhà, cả đại gia đình cùng nhau ăn uống, rất vui vẻ náo nhiệt.

Lúc đầu mọi người bàn tán sôi nổi về đề tài công việc, nói mãi nói mãi liền nói tới vấn đề sinh con. “Tâm Tâm, có phải là các cháu cũng nên suy nghĩ một chút đến chuyện sinh con rồi không? Dù sao thì tiểu Thiệu cũng lớn tuổi rồi, đều ba mươi mấy tuổi rồi, mặc dù Thiệu lão gia tử không nói gì, nhưng trong lòng cũng gấp gáp muốn bé cháu rồi.” Bà nội Thượng mở miệng đầu tiên, lôi kéo Thượng Tâm nói.

Thượng Tâm mặt mày nhăn nhó, quay đầu lại nhìn Thiệu Phi Phàm xin giúp đỡ. Thiệu Phi Phàm nhận được tín hiệu, lập tức đặt đĩa xuống, giải vây cho cô vợ nhỏ, “Thực ra là cháu không muốn có con sớm.”

Thượng Trạh Bắc nghe thấy thì cau mày, nhìn anh với vẻ mặt không hiểu.

“Tâm Tâm vừa mới qua 20 tuổi, nếu có con sớm thì tự do của cô ấy sẽ bị buộc chặt. Cháu muốn đợi thêm hai năm nữa cũng không muộn, cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ.” Ánh mắt cung chiêu làm cho lòng người say đắm, những người ở đây ai cũng nhìn ra là Thiệu Phi Phàm thật tâm suy nghĩ cho Thượng Tâm. Người nhà họ Thượng cũng không nói gì nữa.

Đến buổi tối, hai vợ chồng lên trên căn phòng ngủ của Thượng Tâm, cô gái nhỏ ôm lấy chồng mình, làm nũng nói, “Anh thật sự không muốn ngay lập tức trở thành bố sao?”

“Cưới em so với việc trở thành bố cũng chẳng có gì khác biệt.” Anh cười nhạo nói.

Thượng Tâm quay đầu đẩy đẩy anh, “Ghét anh!”

“Vậy anh càng trở nên đáng ghét hơn cho em xem.” Thiệu Phi Phàm bế Thượng Tâm trực tiếp ném lên giường, cô gái nhỏ kêu lên một tiếng rồi lập tức che miệng lại, đẩy Thiệu Phi Phàm đang nhào tới ra, cười mắng, “Anh nghĩ đang ở nhà mình đây à! Bố mẹ nghe thấy bây giờ.”

“Em nhỏ giọng một chút thì họ sẽ không nghe thấy được.” Một người đàn ông đang bị dục vọng chiếm hữu thì căn bản không thèm quan tâm xem ba mẹ vợ có nghe thấy hay không.

...

Thiệu lão gia tử quả thật là có chút nóng lòng muốn ôm cháu trai. Ông thúc giục mấy lần nhưng đều bị Thiệu Phi Phàm uyển chuyển nói cho qua. Ông tiếp tục thúc giục thì vợ chồng son nhà người ta trực tiếp không thèm đến nhà ông nữa, cho nên đành bỏ qua không dám nhắc lại chuyện sinh con.

Thượng Tâm dĩ nhiên là không muốn sinh con sớm, giống như lời nói của Thiệu Phi Phàm, cô vẫn còn là một đứa trẻ, nếu để cho cô sinh con rồi nuôi con thì đúng là ngoài sức tưởng tượng.

...

Bọn họ sống trong thế giới riêng ngọt ngào của hai người được nửa năm, biện pháp ngừa thai vẫn do Thiệu Phi Phàm phụ trách, làm tốt đến mức rọt nước cũng không lọt, vì không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ngày hôm đó đơn vị công tác tổ chức khám sức khỏe định kỳ, trùng hợp là Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm được sắp xếp kiểm tra trong cùng một ngày, hai người liền trực tiếp đi tới bệnh viện. Từ đo chiều cao, cân nặng, đến thử máu, siêu âm. Nghe nói Thiệu Phi Phàm đã kết hôn nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy cô vợ của anh mang thai, nên phải kiểm tra một cách toàn diện. Đợi đến khi kiểm tra xong thì đã đến buổi trưa rồi, nên hai người đến một nhà hàng gần bệnh viện ăn một chút, đợi đến buổi chiều lấy kết quả xét nghiệm.

Hai người không biết rằng cái kết quả này sẽ làm cuộc sống của hai người nghiêng trời lệch đất như thế nào.

...

“Thiệu Phi Phàm.”

“Có.” Thiệu Phi Phàm chạy đến bên cửa sổ, nhận lấy giấy xét nghiệm. “Đã có kết quả kiểm tra của Thượng Tâm chưa?”

“Có rồi, bất quá có chút vấn đề, đến phòng khám xem sao.”

Thiệu Phi Phàm vừa nghe thấy có chút vấn đề liền cả kinh, cầm giấy xét nghiệm, dắt Thượng Tâm đến phòng khám, “Bác sĩ, ông xem giấy xét nghiệm này xem xảy ra vấn đề gì vậy?”

Bác sĩ nhận lấy giấy xét nghiệm, nhìn một lượt rồi hỏi, “Cậu là gì của người bệnh?”

“Tôi là chồng của cô ấy.”

“Không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là tỷ lệ sống của trứng quá ít, nếu hai người muốn có con thì phải điều dưỡng một chút, nếu không thì rất khó có thể mang thai.” Bác sĩ trả lại giấy xét nghiệm rồi nói tiếp, “Hai người vẫn còn trẻ, điều dưỡng vài năm cũng không muộn. Nhưng tôi đề nghị hai người, nếu như muốn có con thì không nên dùng biện pháp ngừa thai, dù sao thì cơ hội mang thai bây giờ cũng không cao, nếu như cứ dùng biện pháp ngừa thai thì sau này dù muốn có con cũng chưa chắc sẽ có được.”

Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm bị lời nói của bác sĩ làm cho choáng váng, ngơ ngác trở về nhà. Suốt quãng đường trở về Thượng Tâm đều không lên tiếng, vừa vào nhà liền ngồi không vững, nước mắt thì nhau chảy xuống. Tỷ lệ sống của trứng thấp thì có khác gì không thể mang thai cơ chứ, những kiến thức cơ bản như thế này thì cô vẫn hiểu. Tuy nói hai người không muốn có con sớm, nhưng trước sau gì cũng sẽ sinh con, hơn nữa, trường bối hai nhà đều nóng lòng muốn bé cháu. Nếu như họ biết cô không thể sinh con được, thì sẽ rất đau lòng.

“Phi Phàm, làm sao bây giờ? Nếu như em thực sự không thể sinh được con thì sao?”

Thiệu Phi Phàm nhìn thấy cô khóc thì lập tức ôm lấy cô, “Đứa ngốc, không sinh được thì chúng ta không sinh nữa. Cũng không phải là nhất định phải sinh con. Trường bối hai nhà đều có rất nhiều cháu rồi, nếu như em muốn thì bây giờ có thể nhận con nuôi.”

Thượng Tâm tất nhiên là biết anh nói những lời này để an ủi cô, liền hung hăng cọ hết nước mắt lên người anh, “Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhĩ gì hết, anh có em là đủ rồi, thật đó.” Thiệu Phi Phàm ôm lấy cô thật chặt, “Bác sĩ chỉ nói là tỷ lệ mang thai tương đối thấp chứ không nói là không thể mang thai, không chừng ngày nào đó em cũng sẽ mang thai thôi. Đợi đến khi có thai rồi, thì những giọt nước mắt của em bây giờ không phải là rất lãng phí sao.”

“Chồng, sau này chúng ta không làm biện pháp ngừa thai nữa, em muốn sinh tiểu bảo bảo.”

Nhìn chớp mũi hồng hồng của cô, Thiệu Phi Phàm bật cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôm cô lên, “Được, anh sẽ không phụ sự kì vọng của em, sau này anh phải cố gắng hơn một chút mới được.”

Thiệu Phi Phàm không thể để lộ ra bản thân mình buồn khi Thượng Tâm không thể mang thai, vì anh còn phải an ủi cô, không muốn cô phải chịu nhiều áp lực. Nhưng ngược lại anh cũng liên tục nhắc nhở Thượng Tâm là không thể nói chuyện này cho trường bối hai nhà biết, nếu như hai nhà thúc giục thì cứ nói anh không muốn có con sớm là được.

Thượng Tâm trầm mặc một lát rồi gật đầu, trừ biện pháp của anh ra thì cũng không còn cách nào khác, cũng không thể chạy tới nói cho lão gia tử rằng, mọi người đừng thúc giục nữa, con không thể mang thai được. Vừa nghĩ tới, Thượng Tâm cũng cảm thấy đau lòng.

Sau khi kiểm tra sức khỏe, Thượng Tâm buồn bực không vui thật lâu, Thiệu Phi Phàm vì muốn dỗ cho cô vui vẻ nên xin nghỉ ba ngày, mang cô đi làng du lịch. Lúc hai người đến làng du lịch thì mới biết làng du lịch đang mở trại hè cho hàng loạt học sinh tiểu học, nhìn một đám trẻ con vui đùa chạy nhảy, càng xem càng hâm mộ, hâm mộ đến mức muốn rót nước mắt.

Thiệu Phi Phàm thở dài, nghĩ thầm, “Thật là xui xẻo, đúng là muốn tránh cái gì lại càng gặp phải cái đó.”

Dắt Thượng Tâm vào phòng, nhìn gương mặt ủy khuất của cô vợ nhỏ mà anh cũng thấy đau lòng. Ôm cô, dự dõ khuyên bảo một hồi, cô vợ nhỏ vẫn không cười, anh cũng hết cách, trực tiếp ôm người lên giường, liền đè lên hôn cô.

Thân thể dây dưa với nhau thật sự làm cho Thượng Tâm không có tâm trạng để suy nghĩ đến chuyện khác, Thiệu Phi Phàm cũng vui vẻ cùng cô trải qua ba ngày ở trên giường, hai người làm liên trong mây tiếng đồng hồ, ngay cả lúc ăn cơm cũng là gọi phục vụ mang vào.

Đến khi kết thúc ba ngày nghỉ, hai người liền trở về nhà, Thượng Phẩm gặp hai người liền vô ý hỏi, “Làng du lịch đó thế nào? Nếu như chơi vui thì lần sau tôi sẽ cùng Tiểu Hồ Đồ đi đến đó.”

Thượng Tâm chột dạ đỏ mặt, hai người bọn họ ngay cả nhà hàng ngay trước cửa khách sạn còn không đi, làm sao biết được làng du lịch đó như thế nào chứ. Ngược lại Thiệu Phi Phàm vẫn trấn định nói, “Nhà hàng ở đó ăn rất ngon, còn các phương diện khác thì cũng được.”

“À...!” Thượng Phẩm nhướn mi gật đầu một cái, sự ăn ý giữa hai người đàn ông hoàn toàn bỏ mặc Thượng Tâm đang ngồi ở một bên.

Tay nhỏ bé của cô hung hăng ngắt ở sau lưng của Thiệu Phi Phàm

“Ai ya, vợ, em nhẹ một chút, đừng bạo lực như vậy.” Thiệu Phi Phàm kêu lên, da mặt còn dày hơn so với tường thành.

Thượng Tâm sùng mặt lên đứng dậy, thật là mắt mặt không muốn ngồi ở đây nữa, ai ngờ vừa mới đứng lên liền đau bụng, hình như có gì đó chảy ra ở bên dưới. Chẳng lẽ là tới kỳ kinh nguyệt, mặt cô đỏ bừng. Thiệu Phi Phàm thấy khuôn mặt của cô biến đổi liên tục thì thu lại ý cười, lo lắng hỏi cô, “Sao vậy? nóng này đến mức văng đầu sao?”

Thượng Phàm cũng nhìn lại, nhúu chặt chân mày, “Lớn như vậy mà cũng không biết cẩn thận một chút.”

Thượng Tâm càng cảm thấy có gì đó không đúng, lấy tay che bụng, cái loại đau đớn này không giống như trải qua kỳ kinh nguyệt. Thiệu Phi Phàm khản trương đứng dậy đỡ cô, cúi đầu nhìn thấy cái quần trắng của cô dính một vệt máu đỏ, liền hiểu ra, cầm lấy áo khoác của mình mặc lên cho cô, thấp giọng nói, “Trong nhà vệ sinh có băng vệ sinh không?”

Thượng Tâm gật đầu lại lắc đầu, trên trán túa ra đầy mồ hôi.

Thượng Phàm thấy cô như vậy thì cũng đứng lên, “Tâm Tâm, em thấy không thoải mái chỗ nào? Phi Phàm, trước kia Tâm Tâm có hay bị như thế này không?”

Thiệu Phi Phàm lập tức lắc đầu, trước kia đến tháng Thượng Tâm chưa bao giờ đau bụng, tuy nói lần này kinh nguyệt đến muộn, nhưng cũng không thể đau đến mức độ này đi.

“Nếu không, chúng ta đến bệnh viện xem sao.”

“Trước gọi cho viện quân y đã.” Thượng Phàm vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi, chỉ chốc lát một bác sĩ quân y đã tới.

Thượng Tâm che bụng được Thiệu Phi Phàm ôm, hình như rất không thoải mái.

Bác sĩ quân y để cho Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm đặt lên giường, kiểm tra một chút liền thay đổi sắc mặt, “Gọi 120, nhanh lên, đây không phải là dấu hiệu đến tháng, mà là dấu hiệu đẻ non.”

“Đẻ non?”

“Đẻ non?” Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Phàm đều vô cùng khiếp sợ.

“Không thể nào.” Thiệu Phi Phàm lập tức phản bác, Thượng Phàm phản ứng nhanh hơn lập tức gọi điện đến 120. Lúc Thượng Tâm nằm ở trên giường nghe thấy hai chữ “đẻ non”, đã khóc òa lên, “Phi Phàm, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Thiệu Phi Phàm cũng rối loạn, ngồi chồm hổm xuống nắm lấy tay của Thượng Tâm, chỉ có thể an ủi một cách máy móc, “Không sao, yên tâm, không sao hết...”

120 tới rất nhanh, trực tiếp đưa Thượng Tâm đến bệnh viện gần nhất, một nữ bác sĩ đeo mắt kính, đen mặt đi ra từ phòng cấp cứu, “Ai là người thân của Thượng Tâm?”

“Tôi là chồng của cô ấy.”

“Tôi là anh trai của cô ấy.” Hai người đều nhanh chóng bước lên nói, nữ bác sĩ nhìn Thiệu Phi Phàm một chút rồi lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người nói với Thượng Phàm, “Đi làm thủ tục nằm viện trước, đứa trẻ có thể giữ được hay không còn chưa biết rõ, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Sinh đôi

Thiệu Phi Phàm cả người ngây ngốc, Thượng Phàm đẩy đẩy anh một cái, “Cậu vào xem Thượng Tâm thế nào, tôi đi làm thủ tục đã.”

“A! Được!” Thiệu Phi Phàm giật mình một cái mới cấp tốc chạy vào phòng cấp cứu, Thượng Tâm đã ngủ, hai bên má vẫn còn vương đầy nước mắt, chân mày nhúu lại thật chặt. Anh có chút run rẩy sờ sờ khuôn mặt của cô, trong đầu toàn dấu chấm hỏi, cô vợ nhỏ làm sao có thể mang thai? Làm sao có thể?

Rất nhanh sau đó có một y tá tới đẩy Thượng Tâm tới phòng bệnh trong bệnh viện, Thượng Phàm sắp xếp phòng đơn cho Thượng Tâm, chờ bọn họ thu xếp xong mọi chuyện thì trưởng bối nhà họ Thượng cũng đến nơi.

Nữ bác sĩ cấp cứu cho Thượng Tâm đến phòng bệnh xem bệnh nhân trước khi tan ca, Hạ Hâm Hữu lập tức hỏi nữ bác sĩ đó về tình hình của Thượng Tâm, nữ bác sĩ đẩy đẩy mắt kính, “Phụ nữ mang thai thời kỳ đầu vô cùng nguy hiểm, thai nhi không ổn định rất dễ sinh non, cho nên nghiêm cấm các loại vận động quá khích. Lần này coi như là may mắn, giữ lại được đứa trẻ, nhưng tôi cũng không thể bảo đảm chắc chắn là có thể thuận lợi sinh ra đứa bé, tôi xem tình trạng hiện nay của bệnh nhân phải nằm viện ít nhất một tháng.”

Loại vận động quá khích này không cần nói rõ ra, mọi người đều hiểu, hơn nữa hai đứa trẻ vừa mới đi nghỉ phép về. Phải đến nỗi nhập viện, Hạ Hâm Hữu có chút oán trách Thiệu Phi Phàm, “Mang thai mười tuần rồi mà hai đứa cũng không biết? Hai đứa trẻ này, cũng quá không cẩn thận rồi.”

Thiệu Phi Phàm thật là có khổ mà không dám nói ra, cũng không tiện nói ra là do tỷ lệ trứng sống của Thượng Tâm rất thấp, căn bản là anh không nghĩ tới cô sẽ mang thai, cho nên chỉ có thể yên lặng chịu đựng sự oán giận của mọi người, cẩn thận chăm sóc Thượng Tâm. Chờ đến khi cả nhà Thiệu lão gia tử biết tin tức đến bệnh viện, thật sự là hận không thể đá cho Thiệu Phi Phàm vài cái, ngay cả anh ba cũng nhìn anh bằng ánh mắt trách cứ và oán giận, mọi người đều xem Thiệu Phi Phàm như là cầm thú, ngay cả khi vợ có thai cũng không chịu nhìn. Tuy rằng oan uổng nhưng cũng không ủy khuất, dù sao thì cũng là do anh sơ sót.

Thượng Tâm lại càng u mê, chờ đến ngày hôm sau tỉnh lại mới biết tin tức mình mang thai, cô ngây ngốc không nói được câu nào, chỉ biết mờ mắt to nhìn chăm chăm Thiệu Phi Phàm, mãi lúc sau mới tiếp nhận được tin tức, mới mở miệng hỏi anh, “Không phải là em không thể mang thai sao?”

Thiệu Phi Phàm cười khổ, anh cũng muốn hỏi câu này. Anh quay người lấy quả táo đã gọt vỏ sẵn đưa cho vợ, “Không thể mang thai thì cũng đã mang thai rồi.”

“Mang thai, em thật sự mang thai sao?” Thượng Tâm lăm bắm một mình, liền bật cười, cười xong lại nhủ mày, “Chồng, em vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để làm mẹ, làm sao bây giờ?”

Anh cũng không có chuẩn bị tốt để làm cha mà! Thiệu Phi Phàm nhìn cô, chỉ đành an ủi, “Có chuẩn bị tốt hay không thì cũng đã mang thai rồi, em liền yên tâm nuôi dưỡng con thôi, mang thai rồi thì em đừng lo lắng gì cả, bác sĩ nói, lần này em bị động thai, phải điều dưỡng thật tốt, nếu không sẽ bị sinh non.”

Vừa nói những lời này, Thượng Tâm lại lo lắng, ngay cả lật người cũng cẩn thận. Thiệu Phi Phàm lại càng chăm sóc cô cẩn thận hơn, cũng may là lão gia tử còn phái thêm một y tá nhiều kinh nghiệm đến hỗ trợ chăm sóc nữa, cho nên một tháng sau, Thượng Tâm đã bình an xuất viện.

Sau khi lấy báo cáo xét nghiệm từ bệnh viện, cả hai nhà đều kinh hãi. Sau khi Thiệu Phi Phàm nhìn thấy báo cáo xét nghiệm mới có cảm giác vui sướng khi làm cha, ôm Thượng Tâm từ trên xe vào nhà, để cô ngồi trên ghế sofa, rồi đắp chăn cho cô. Bà nội ngồi bên cạnh cháu gái vô cùng bận rộn nói với cô khi mang thai phải chú ý những gì.

Đến buổi tối, cả nhà đoàn tụ ăn cơm, trước khi bắt đầu ăn cơm, Thiệu Phi Phàm thanh thanh cô hòng, “Con có việc muốn tuyên bố với mọi người.”

Thượng Tâm vui rạo rức cúi đầu, Thiệu Phi Phàm đặt tay lên bả vai của cô, “Thượng Tâm mang thai đôi.”

“Thật?” Tất cả mọi người đều hiện lên khuôn mặt vui mừng, nhìn đôi vợ chồng son rồi gật đầu, cùng nhau cười lên. Đây là lần đầu tiên mọi người trong nhà cảm thấy vui vẻ từ sau khi Thượng Tâm mang thai.

Đến buổi tối, Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm lên tầng, tắm xong, ôm cô tán gẫu ở trên giường, cầm ảnh chụp siêu âm từ bệnh viện xem, nhìn một đám mây mù mịt gì đó, không dám tin đó chính là hai đứa trẻ.

“Qua một tháng nữa là có thể biết được giới tính.” Thượng Tâm nói, “Chồng, anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích, nếu như được một nam một nữ thì càng tốt.” Thiệu Phi Phàm vui rạo rức nói, nói xong thì hôn cô một cái, cảm thán, “Đứa trẻ này tới thật bất ngờ.”

Đúng nha, cẩn thận coi lại ngày, ngày mang thai đứa nhỏ này chính là ngày bọn họ nhận được giấy xét nghiệm rất khó mang thai, không thể không cảm thán, thật không đáng tin cậy.

Sau khi Thượng Tâm mang thai, liền xin nghỉ ở cơ quan, về nhà dưỡng thai. Người lớn hai nhà lần đầu cãi nhau vì việc chăm sóc phụ nữ có thai, sau đó vẫn là Thiệu Phi Phàm đưa ra quyết định, lần lượt đến mỗi nhà ở một tuần, nhưng khi thấy bụng của Thượng Tâm càng ngày càng lớn, Thiệu lão gia tử cũng sợ mình không thể chăm sóc tốt, nên liền để cho bọn họ về nhà họ Thượng.

Bởi vì Thượng Tâm mang thai đôi nên bụng rất lớn, cách ngày dự tính sinh còn một tuần lễ, Thiệu Phi Phàm liền đưa cô đến bệnh viện, chỉ sợ lại phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng không ngờ thật đúng là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, buổi tối hôm đó vào bệnh viện, Thượng Tâm liền bắt đầu đau bụng có dấu hiệu muốn sinh, mới đầu còn có thể nhịn được, nhưng đến nửa đêm thì đau đến mức ngay cả sức để khóc cũng không có. Bác sĩ đến khám hai lần, nhưng chỉ nói là chưa tới thời điểm sinh, tốt nhất là để cho sản phụ xuống đất đi lại một chút thì mới dễ sinh.

Thượng Tâm gắt gao siết chặt bàn tay của Thiệu Phi Phàm, Thiệu Phi Phàm đau lòng đến mức hận không thể lôi cục thịt kia ra đánh đòn, nhưng hai vật nhỏ kia chính là không chịu ra ngoài. Hạ Hâm Hữu nhìn thấy vậy, do dự một chút liền nói, “Nếu không, để Thượng Tâm sinh mổ đi.”

Lúc này Thiệu Phi Phàm chỉ muốn đừng để cho cô vợ nhỏ của anh phải chịu đau nữa là được, những cái khác anh đều đồng ý.

Hạ Hâm Hữu thấy anh đồng ý liền đi tìm bác sĩ để thương lượng, nhưng bác sĩ lại nói, sản phụ hoàn toàn có thể tự mình sinh, không cần thiết phải mổ, vừa nói xong thì bác sĩ phụ sản liền đẩy Thượng Tâm vào phòng sinh.

Thiệu Phi Phàm muốn đi vào theo thì bị Hạ Hâm Hữu ngăn lại, còn bà thì đi vào. Anh cùng với Thượng Trạu Bắc, Thượng Phẩm, còn có Thần Tri Thư đến sau, đều đợi ở cửa phòng sinh, nghe thấy Thượng Tâm ở bên trong kêu thảm thiết đều rất đau lòng.

Coi như hai vật nhỏ này còn biết thức thời, không tới một tiếng liền ra rồi, “Người thân của Thượng Tâm. Cả hai đều là nam, đứa bé rất nhỏ và yếu ớt, trước tiên phải đưa vào lồng kính. Mọi người từng người từng người một vào thăm. Một lát nữa sản phụ mới có thể đi ra ngoài.”

Thần Tri Thư nhìn thấy Thiệu Phi Phàm đứng ngây ra đó chờ Thượng Tâm ra, vậy hẳn liền đi xem đứa nhỏ thôi. Hai đứa nhỏ, một đứa nặng hai cân một, một đứa nặng hai cân, đen thui giống như hai con chuột, xấu vô cùng. Thần Tri Thư nhìn hai đứa trẻ qua lồng kính, trong lòng thì nghĩ, bộ dáng của Thượng Tâm và Thiệu Phi Phàm đều không kém, sao hai đứa trẻ này lại xấu như vậy chứ? Hắn đang suy nghĩ thì Thần Tri Mặc đi tới, ghét bỏ bĩu môi, nói thẳng ra khỏi miệng, “Sao lại xấu như vậy chứ?”

Y tá đứng ở bên cạnh tròn mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói, “Đứa trẻ vừa mới sinh ra đều có bộ dáng như vậy, qua mấy ngày nữa nhìn sẽ khác.”

Thần Tri Thư giống như hiểu ra gật đầu một cái, Thần Tri Mặc lại không khách khí bĩu môi, giống như là không tin.

Phòng sinh bên kia, rất nhanh sau đó Thượng Tâm liền được đẩy ra ngoài, ý thức vẫn còn thanh tỉnh, phớt cái miệng nhỏ nhắn, ừ ừ khuất khuất nói, “Đau chết mất.”

Thiệu Phi Phàm nắm lấy tay nhỏ bé của cô, cũng không quan tâm trên mặt cô lúc này đều là mồ hôi, hôn lên một cái, “Sau này chúng ta không bao giờ... sinh thêm nữa.”

Suốt một đêm, Thiệu Phi Phàm đều ở đây chăm sóc Thượng Tâm, ngay cả nhìn cũng không thèm đến nhìn hai đứa nhỏ một cái.

Thượng Trạu Bắc ra khỏi phòng bệnh liền nắm lấy tay của Hạ Hâm Hữu, không khỏi nghĩ tới lúc bà sinh ra Thượng Tâm, “Vợ, thoáng một cái Tâm Tâm của chúng ta cũng đã sinh con rồi, em nói xem có phải chúng ta đã già rồi không?”

Hạ Hâm Hữu cười cười, tựa đầu vào vai ông, từ thời thiếu niên cho tới khi thành vợ chồng, rồi cho đến khi già, có thể sống cùng đối phương đến già mới là cuộc sống hạnh phúc nhất.

...

Mọi người đều nói phụ nữ có thai rất khổ cực, nhưng thời kì sinh con không phải là thời kì khổ cực nhất, mà thời kì sau khi sinh mới là thời kì cực khổ nhất.

Đối với lời nói này, đến bây giờ Thượng Tâm đã hoàn toàn lĩnh hội được rồi. Mỗi khi đứa trẻ khóc nháo lên, cô đều phải chạy tới ôm chúng ngay lập tức, mỗi lúc như vậy cô thật sự hận không thể đem chúng nhét vào trong bụng.

Gia phả thế hệ này của nhà họ Thiệu, đều phải có một chữ “Kinh”, vì vậy ông đặt tên cho đứa lớn là Thiệu Kinh Cẩm, đứa nhỏ là Thiệu Kinh Trình, ngụ ý là hai đứa bé đều có tiền đồ sáng lạn, cầm tú tiền trình.

Nhũ danh là do Thượng Tâm đặt, đứa lớn tên Tùng Tháp, đứa nhỏ tên Đan Thất. Thiệu Phi Phàm vừa nghe thấy hai nữ danh này, nhin không được cười lớn, nhìn nhìn cô vợ nhỏ của mình, “Vừa nghe liền nghĩ mẹ của hai đứa trẻ làm hàng ăn.”

Thượng Tâm vừa nghĩ thấy cũng đúng, nếu như vậy, khi cô đi ra ngoài, mọi người sẽ gọi cô là “Mẹ Tùng Tháp”, “Mẹ Đan Thất”, thật sự là không dễ nghe chút nào. Cô suy nghĩ, suy nghĩ gần hết cả một ngày, đến buổi tối liền lôi kéo Thiệu Phi Phàm nói, “Em quyết định sẽ đổi nữ danh cho bọn nhỏ.”

Thiệu Phi Phàm không nói gì, chờ cô nói ra.

Thượng Tâm vô cùng hưng phấn, “Em quyết định gọi đứa lớn là Thông Minh, đứa nhỏ là Lanh Lợi, như vậy khi người khác nhìn thấy em sẽ gọi là “Mẹ Thông Minh”, “Mẹ Lanh Lợi”, thật là tốt.”

Thiệu Phi Phàm nghe xong, nhất thời im lặng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vợ nhỏ, “Vợ, thật ra thì con trai của chúng ta không cần nữ danh cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện Thượng Phẩm

“Nghĩ xong chưa?” Thượng Phẩm ôm Tiểu Hồ Đồ, dán vào bên tai cô mà hỏi.

Con mắt của Tiểu Hồ Đồ sáng lấp lánh, cô nháy nháy mắt mấy cái, cánh tay trực tiếp vòng lên cổ anh, “Anh, em là người của anh, từ trước đến giờ đều là của anh.”

Thượng Phẩm ôm cô ngồi trên giường, dịu dàng thoát đi quần áo của cô, làn da mềm mại trắng nõn nà dần dần bại lộ trong không khí, đối với thân thể của cô, anh cũng không xa lạ gì, thậm chí hai người đã từng tắm chung với nhau. Nhưng vào lúc này, khi cô muốn chân chính đem bản thân mình dâng hiến cho anh, anh gần như là quỳ lạy hôn lên thân thể cô.

Khẽ hôn từng chút từng chút một như là đá lửa đang đánh lửa, khi anh nhẹ nhàng ngậm lấy nụ hoa của cô, thì trong chớp mắt, cả hai người đều bị sức nóng thiêu đốt.

Tiểu Hồ Đồ cong người dán chặt vào thân thể anh, có một loại khoái cảm làm cho cô phải khẽ rên lên, “Anh, có chút kỳ quái...”

“Rất nhanh sẽ không kỳ quái nữa.” Thượng Phẩm cũng có chút khản trương, mặc dù anh rất quen thuộc thân thể cô, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên. Anh nhớ lại nội dung được miêu tả trong sách và trong phim Sex, liền lấy tay dò xét, treu chọc hạ thân của cô.

Tiểu Hồ Đồ cũng rất khản trương, càng khản trương thì thân thể càng buộc chặt. Thượng Phẩm tự cho là mình đã làm bước dạo đầu rất tốt, nhưng đến khi ngón tay của anh đi vào chôn đào nguyên, Tiểu Hồ Đồ vẫn cứng ngắc như cũ. Anh lúng túng, “Ồ đâu nhỉ?” phía dưới đã muốn nổ nhưng lại không tìm được nơi để nhập vào.

“Em làm sao mà biết được.” Cô vừa xấu hổ vừa thẹn thùng hỏi, “Anh không biết sao?” Không phải là tất cả đàn ông đều biết rõ chuyện này sao?

“Anh chưa từng làm qua, làm sao biết?”

Trong lòng Tiểu Hồ Đồ thì Thượng Phẩm là một người đàn ông không gì không làm được, mà giờ khắc này, nhìn thấy khuôn mặt anh đỏ lên, cô liền cảm thấy buồn cười, cô cười ra tiếng, “Anh, anh thật đáng yêu.”

Một tiếng cười này, đã làm tổn thương lòng tự ái của đàn ông. Thượng Phẩm đè ép đầu vai của cô, bàn tay tuột xuống nắm lấy eo của cô, sau khi giữ vững thân mình của cô liền bắt kẻ vị trí loạn đâm xuống.

Tiểu Hồ Đồ bị giật mình, hai chân kẹp lấy hông của anh, bất an giãy dụa, “Anh, anh từ từ...A...” Còn chưa dứt lời thì bên dưới truyền tới một trận đau nhức.

Khuôn mặt Thượng Phẩm hưng phấn dị thường, thân thể mạnh mẽ tiến vào, cảm giác căng cứng được giải thoát, loại cảm giác này, thật tiêu hồn thực cốt.

Lần đầu tiên của bọn họ cũng không hoàn mỹ, bởi vì quá mức kích động nên Thượng Phẩm cũng sớm bắn ra, còn Tiểu Hồ Đồ thì không hề cảm nhận được cái cảm giác đục tiên đục tử được miêu tả trong sách, chỉ cảm thấy đau đến nỗi hận không thể ngất đi.

Thượng Phẩm xuống giường đi vào phòng vệ sinh, chỉ chốc lát sau liền mang một cái khăn lông đi ra, tỉ mỉ lau bắp đùi giúp cô, trên bắp đùi có tinh dịch của anh hòa cùng máu của cô, mềm mại tản ra mùi vị tình dục.

Thượng Phẩm cảm thấy thân thể trong nháy mắt lại bị đốt lên, anh vứt khăn lông đi, xoay người đè lên cô, ngậm lấy vành tai của cô, khẽ hôn, “Lại một lần nữa có được hay không?”

Tiểu Hồ Đồ cau mày, nhưng tay của Thượng Phẩm đã dò vào nơi mềm mại của cô, mới lần thứ hai thôi mà anh đã giống như người lão luyện, dễ dàng khơi mào dục vọng của cô, nghiêng thân tiến lên, làm cho cô biết sống triều dục vọng là chuyện tuyệt vời như thế nào.

Linh hồn tựa như muốn bay lên, Thượng Phẩm nằm trên người cô thở gấp, dư vị sau khi xxoo, làm cho hai người đều không muốn tách ra. Tiểu Hồ Đồ bị áp có chút khó thở, tay nhỏ bé đẩy đẩy anh, hai người ôm lạt người, vẫn dính lấy nhau như cũ, chỉ khác là từ nằm thẳng biến thành nằm nghiêng.

“Anh, em là của anh rồi, đúng không?”

Thượng Phẩm câu lên khóe miệng, dùng sức ôm chặt cô, “Em vẫn luôn là của anh, ngủ đi!”

Tiểu Hồ Đồ nghe lời nhắm mắt lại, nhưng vẫn thấp giọng hỏi một câu, “Vậy anh là của em sao?”

Thượng Phẩm hôn lên mí mắt của cô, “Anh là của em, vĩnh viễn đều là của em.” Lấy được đáp án của anh, cuối cùng cô cũng ngọt ngào chìm vào trong giấc ngủ.

Tình yêu không phải là chiếm hữu, nhưng lại muốn có nhau, muốn ở bên nhau mãi, như vậy yêu mới có thể trở thành vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chuẩn đoán không thể mang thai không đáng tin

Chớp mắt một cái, Kinh Cẩm và Kinh Trình đã ba tuổi rồi, bộ dáng của hai đứa bé giống nhau như đúc, nếu không phải là đứa lớn cao hơn đứa nhỏ một chút, thì người trong nhà cũng không phân biệt được ai là Thiệu Kinh Cẩm, ai là Thiệu Kinh Trình.

Sinh nhật ba tuổi của hai đứa trẻ, người nhà họ Thiệu và người nhà họ Thượng đều muốn tổ chức một bữa tiệc thật lớn, hai nhà quyết định bao trọn từ tầng chót xuống tầng trệt của tòa nhà Kim Đình. Rất nhiều người đến chúc mừng, nhưng phần lớn là những người làm kinh doanh, hoặc là những người đổ tới vì hai vị đức cao vọng trọng của hai nhà.

Hai đứa trẻ rất nể tình, gặp ai cũng cười hi hi ha ha, y y nha nha chào người ta một tiếng.

Thiệu Phi Phàm cùng Thượng Tâm thấy hai đứa con của mình bị người vây kín, nhưng hai người không thích cảnh huyên náo này, cho nên cả hai người rất ăn ý, đều chuẩn ra bên ngoài. Sau khi trốn ra ngoài, hai người đi xem phim, ăn tối dưới ánh nến lãng mạn, ăn xong rồi mới gọi điện thoại về nhà thì biết được hai đứa con đã đi ngủ rồi, liền yên tâm trở về căn nhà nhỏ.

Từ lúc có con, đã rất lâu rồi hai vợ chồng không dám can rờ.

Thiệu Phi Phàm ôm Thượng Tâm vào nhà, dùng chân đá cánh cửa đóng lại rồi áp Thượng Tâm lên cửa, hung hăng hôn cô một hồi lâu, mới để cho cô đi tắm.

Da của Thượng Tâm rất trắng, ngâm nước nóng một chút, làn da đã trở nên hồng nhuận, Thiệu Phi Phàm nhìn thấy mà tâm nhộn nhạo, không đợi cô lau khô thân mình, đã nhào tới đem người áp lên trên giường.

Sau một hồi nhiệt tình, Thiệu Phi Phàm tách hai chân của cô ra, Thượng Tâm đẩy đẩy bộ ngực của anh, “Đồ bảo hộ.”

Sau khi sinh đôi, Thượng Tâm lại đến gặp bác sĩ khám một lần nữa, bác sĩ vẫn nói tỷ lệ sống của trứng không cao, đối với việc Thượng Tâm mang thai chỉ có thể nói là do may mắn. Từ ngày đó trở đi, hai người cẩn thận làm biện pháp tránh thai, chỉ sợ lại may mắn thêm một lần nữa thì không ổn, chỉ hai đứa con trai này thôi đã đủ để ép khô sức chịu đựng của Thượng Tâm rồi.

Thiệu Phi Phàm dơ tay lên ngăn kéo tủ ở đầu giường, nhưng lục lọi một hồi lâu cũng không tìm thấy, anh quỳ đứng lên, nằm úp sấp xuống nhìn vào trong ngăn kéo, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, “Vợ, không có, làm sao bây giờ?”

“A?” Thượng Tâm cũng bò qua xem, trong ngăn kéo trống tuếch, thật sự không có. Cô có chút khó xử, “Chồng, hay là anh ra ngoài đi mua đi.”

Thiệu Phi Phàm cúi đầu một chút nhìn huynh đệ của mình, cho dù anh nguyện ý thì huynh đệ của anh cũng không nguyện ý nha! Ôm Thượng Tâm ngã xuống giường, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của cô, dán vào bên tai cô thổi khí, “Hôm nay là ngày an toàn, hơn nữa không phải là tỷ lệ mang thai của em rất thấp sao.”

Thượng Tâm bĩu môi, “Khó mang thai thì cũng đã sinh đôi rồi, cái chẩn đoán khó có thể mang thai đó không đáng tin cậy.”

“Vậy anh bắn ở bên ngoài, tuyệt đối không bắn vào trong.”

“Nhờ đâu anh không nhận được thì sao?”

Thiệu Phi Phàm thấy cô đã dao động, lập tức đặt xx vào, “Chồng em nhất định có thể nhận được, em yên tâm.” Vừa nói vừa công thành đoạt đất.

Thiệu Phi Phàm giống như đóng cọc, hung hăng đem thân mình thẳng tiến vào trong cơ thể cô, điên cuồng muốn cô. Mấy đứa con không ở nhà làm cho anh chiến đấu càng hăng, đến cuối cùng, anh bị cô hút, thiếu chút nữa thì trực tiếp phun vào trong. Cũng may đến cuối cùng vẫn rút ra kịp thời, một dòng nhiệt lưu trực tiếp phun ở bắp đùi của Thượng Tâm.

Hai người không để ý một thân mồ hôi nóng bỏng, cứ dán lấy nhau, ai cũng không muốn buông đối phương ra. Nghi ngại thật lâu, Thượng Tâm lấy tay dầm dầm Thiệu Phi Phàm, “Chồng, dập dĩnh không thoải mái.”

“Anh ôm em đi tắm!”

“Không muốn, em lười không muốn động đây.” Cô mềm mại kêu lên.

Thiệu Phi Phàm cười cười, lật người xuống giường, cầm khăn lông ướt đến lau người giúp cô. Khi lau xuống phía dưới, phát hiện hai mảnh đồ sậm kia khép mở liên tục, bên trong còn mơ hồ tiết ra chút dịch trắng, anh nhanh chóng lau đi, tuyệt đối không thể để cho cô vợ nhỏ biết, lúc anh rút ra đã phun một nửa ở bên trong rồi.

Sau khi phục vụ cô vợ nhỏ xong, anh tắm đơn giản một chút liền trở về giường, ôm cô nằm giữa giường, “Vợ, hay là chúng ta để con ở nhà ông bà đi, thứ sáu đón về nhà, chủ nhật lại đem chúng nó qua bên đó. Mỗi nhà một tuần, chúng ta nhẹ nhàng, hai lão gia từ cũng vui về.”

Thượng Tâm lập tức đồng ý đề nghị này, tuy rằng hai đứa con cũng đã ba tuổi rồi, nhưng cô vẫn có chút không thể thích ứng với việc mình trở thành mẹ, có lúc, cô đang ăn đồ ăn vặt thì bị hai đứa con nhìn chằm chằm, ý muốn nói là “Đây là loại mẹ gì chứ, sao lại đi tranh giành đồ ăn với trẻ con.” Mỗi lần như vậy, cô đều cảm thấy vô cùng quần bách, liền tiếp than thở với Thiệu Phi Phàm.

Hiện giờ đứa trẻ cũng lớn rồi, cũng không bám dính lấy cô như trước nữa, đã đến lúc buông tay ném cho trưởng bối rồi, hai vợ chồng bọn họ cũng an nhàn vui vẻ.

Thiệu Phi Phàm nói chuyện này với trưởng bối hai nhà, kết quả dĩ nhiên là cả ba bên đều hài lòng, nghe nói, hai lão gia tử còn tranh chấp với nhau một phen để chọn xem hai đứa trẻ sẽ về nhà ai trước.

Đưa con đi rồi, Thiệu Phi Phàm và Thượng Tâm giống như trở về thời điểm tân hôn, mỗi buổi tối đều triền miên. Đại khái là đem sự việc trẻ nãi mấy năm nay đòi lại hết.

...

Thượng Tâm làm một chức vụ nhân viên ở trong đơn vị, có đi làm hay không cũng không có ai quản, cô cũng vui vẻ với công việc thanh nhàn này, thường bỏ việc chuẩn em về nhà. Ngày hôm đó, mẹ của cô gọi điện thoại đến báo Kinh Cẩm bị sốt, còn chưa tới buổi chiều thì Kinh Trình cũng bắt đầu phát sốt. Về điểm này thì sinh đôi cũng không phải là chuyện tốt, một người mắc bệnh, thì một người khác giống như có cảm ứng, cũng mắc bệnh theo. Thượng Tâm từ đơn vị chạy thẳng tới bệnh viện nhi, hai tiểu tử đã được truyền nước rồi, bảo mẫu ôm Kinh Trình đã ngủ thiếp đi, còn Hạ Hâm Hữu thì cùng Kinh Cẩm chơi Transformers.

“Mẹ, hai đứa trẻ đã hạ sốt chưa?” Thượng Tâm đi tới, ôm lấy Kinh Cẩm hôn một cái, “Con ngoan, sao lại ngã bệnh thế này? Có nhớ mẹ hay không?”

Kinh Cẩm hôn lại Thượng Tâm một cái, không lên tiếng, quay đầu tiếp tục chơi.

“Hạ sốt rồi, nhưng ami đan bị nhiễm trùng, phải truyền nước.”

“Vậy thì tốt, lát nữa Phi Phàm sẽ tới đón chúng ta.” Thượng Tâm liền yên tâm về Kinh Cẩm, ngồi ở mép giường, ngáp một cái.

Hạ Hâm Hữu thấy sắc mặt của con gái không được tốt, có chút lo lắng, “Ngủ không ngon sao? Sao sắc mặt lại trở nên trắng bệch như vậy cơ chứ?”

“Con không biết, có thể là bị cảm lạnh, mấy hôm nay con luôn thấy mệt mỏi buồn ngủ. Cũng không biết có phải là bị cảm cúm rồi hay không nữa.” Thượng Tâm tùy ý nói, khoát khoát tay, dựa đầu vào đầu giường của con trai.

Hạ Hâm Hữu thấy vậy thì không yên lòng, bèn đi ra ngoài, gọi một bác sĩ mà bà quen biết vào. Bác sĩ Trương là vợ của anh em của Thượng Trầm Bắc, là bác sĩ khoa nhi nổi danh trong thành phố, muốn bà ấy khám bệnh cho phải hẹn trước nửa tháng còn chưa chắc có thể hẹn được.

“Mệt rồi rồi sao?” Bác sĩ Trương nói chuyện nhẹ nhàng, nghe vào tai thấy rất thoải mái.

Thượng Tâm trả lời, “Mấy ngày gần đây lúc nào cũng buồn ngủ, giống như là ngủ thế nào cũng không thấy đủ.”

“Kinh nguyệt có bình thường không?”

“Đã muộn hơn một tuần rồi.”

Bác sĩ Trương cười cười, “Chị Hạ, theo tôi thấy thì Tâm Tâm nên đi xét nghiệm đi, triệu chứng này giống như là mang thai.”

Thượng Tâm cười khoát tay, “Di Trương, không thể nào.”

“Có phải hay không, đi xét nghiệm một cái là biết. Lát nữa đi gọi một y tá đến đưa cho cháu que thử thai, để cháu thử trước.”

Hạ Hâm Hữu đưa bác sĩ Trương ra ngoài, lúc trở về thì cầm theo một que thử thai, “Đi thử một chút, đừng để chuyện lần trước lại xảy ra một lần nữa.” Lần trước vì không biết mình đã mang thai, suýt chút nữa thì xảy thai, mỗi lần nhắc tới cô đều cảm thấy sợ hãi.

Thượng Tâm than thở một tiếng, lười biếng chui vào phòng vệ sinh của phòng bệnh, ở trong đó một hồi lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì. Hạ Hâm Hữu có chút lo lắng, nhìn không được đi đến gõ cửa, nhưng lại nghe thấy bên trong phát ra tiếng thét chói tai. Bà liền đẩy cửa vào, chỉ thấy con gái ngồi trên bồn cầu, trong tay cầm que thử thai, vẻ mặt muốn khóc.

“Sao vậy?”

Thượng Tâm khóc không ra nước mắt, “Mẹ, con mang thai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Nhà có con gái lớn

Thiệu Phi Phàm chạy tới bệnh viện, vừa mới vào phòng liền bị đập trúng một cái gối đầu, còn chưa kịp phản ứng lại thì cô vợ nhỏ của anh đã nhào tới, quyền đâm cước đá, “Thiệu Phi Phàm, anh là tên lừa đảo, đồ vô lại, không biết xấu hổ...” Thượng Tâm quang quác quác quác mắng anh, đem tất cả những từ ngữ chửi người mà mình biết nói ra hết. Bọn họ vẫn luôn làm biện pháp tránh thai, chỉ có một lần Thiệu Phi Phàm bảo phun ở bên ngoài đó là không.

“Tâm Tâm, sao vậy?” Anh không hiểu ra làm sao, vừa mới nhận được điện thoại nói “đã xảy ra chuyện” liền lái xe đến bệnh viện ngay lập tức, vốn tưởng rằng hai đứa con xảy ra chuyện gì, nhưng hai đứa bé đang ngoan ngoãn ngồi trên giường nhỏ, rõ ràng không có xảy ra chuyện gì hết.

Hạ Hâm Hữu kéo Thượng Tâm ra, sắc mặt tối sầm, “Nháo đủ chưa? Thân thể mình như thế nào còn không biết sao? Còn dám nháo như vậy! Có phải là lại muốn vào bệnh viện bảo hộ cái thai một lần nữa hay không?”

Thượng Tâm nghe thấy vậy thì trấn tĩnh lại, mím môi, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiệu Phi Phàm. Thiệu Phi Phàm lại bị lời nói của mẹ vợ làm cho hồ đồ, “Bảo hộ thai nhi? Mẹ, bảo hộ thai gì cơ ạ?”

“Tâm Tâm mang thai!”

Oành...Giống như là bầu trời trong xanh đột nhiên vang lên tiếng sấm nổ, bổ trúng người Thiệu Phi Phàm.

Thượng Tâm cũng không thêm để ý đến anh nữa, sau khi bọn nhỏ tiêm xong, cô liền cầm lấy túi sách, nói với bảo mẫu ôm đứa trẻ xuống tầng. Vốn định ôm một đứa, nhưng do dự một chút, lại đem con đưa cho Hạ Hâm Hữu ôm. Ba người đi tới cửa thang máy, Thiệu Phi Phàm mới kịp phản ứng lại mà đuổi theo.

Cần thận phục vụ mẹ vợ, vợ, cùng hai vị thiếu gia.

Đến nhà họ Thượng, một mình anh ngồi trên ghế sa lon, không biết nói gì, đến tối, lúc ăn cơm, Thiệu Phi Phàm đột nhiên phá lên cười. Thượng Tâm hung tợn trừng mắt nhìn anh, nhưng anh không thêm quan tâm, nhanh chóng ăn xong, cũng không để ý xem bố mẹ vợ nhìn thấy, ôm lấy cô vợ nhỏ lên lầu.

“Thiệu Phi Phàm, anh muốn chết à?” Thượng Tâm đỏ mặt thét lên.

Thiệu Phi Phàm mặt mày đắc ý, “Vợ, lần này chúng ta sinh một cô con gái đi.”

“Thiệu Phi Phàm, không phải anh nói bán ở bên ngoài sao? Tại sao em vẫn mang thai?” Thượng Tâm cố gắng mở miệng hỏi anh.

Thiệu Phi Phàm cười toe toét, khuôn mặt đắc ý, “Bởi vì gen của chồng em quá lợi hại, bên ngoài cơ thể cũng có thể đột phá phòng tuyến.”

“Anh đi chết đi...”

“Vợ, em nói xem con gái chúng ta đặt tên gì mới tốt? Gọi Kinh Nhi nhé, đơn giản mà hay.”

“Tên Kinh cái đầu anh á.”

“Dạ, nếu không thì gọi là Kinh Tâm, nếu không được nữa thì gọi là Kinh Khanh...Ai nha, anh phải gọi điện thoại ngay báo tin vui cho ba anh mới được.” Thiệu Phi Phàm làm bầm lều bầu một lát rồi đi gọi điện thoại, một lát sau lại chạy xuống lầu, căn bản là không thêm để ý đến Thượng Tâm đang nổi giận.

Làm ầm ĩ nửa ngày mà không có ai để ý, Thượng Tâm cũng cảm thấy không có ý nghĩa. Nhìn bộ dáng ngốc nghếch chạy lên chạy xuống của Thiệu Phi Phàm, cô liền bật cười. Lần này khác hoàn toàn so với lần sinh đôi trước đây, Thiệu Phi Phàm kích động tới mức ngớ ngẩn giống như lần đầu được làm ba.

Cuối cùng cũng làm cho Thượng Trạh Bắc nổi giận, đứng ở phòng khách cảnh cáo Thiệu Phi Phàm, “Cậu yên tĩnh một chút cho tôi nhờ, không phải chỉ là mang thai thôi sao. Cậu chưa từng được làm cha sao? Mười giờ rồi, đi ngủ đi, phụ nữ có thai phải đi ngủ sớm!”

Một câu nói này làm cho Thiệu Phi Phàm đang ở dưới lầu lập tức chạy lên lầu, đổi áo ngủ, lên giường ôm lấy cô vợ nhỏ, “Vợ, mau đi ngủ đi, anh ôm em”

Thượng Tâm bắt đắc dĩ, quay người, mím môi, “Thiệu Phi Phàm, không phải là anh cố ý làm cho em mang thai đấy chứ?”

Thiệu Phi Phàm lập tức phản bác, “Bác sĩ nói tỷ lệ mang thai của em rất thấp, anh nào dám nghĩ, đây thực sự là chuyện quá bất ngờ.”

Không nhắc tới chuyện không thể mang thai còn tốt, vừa mới nhắc tới, Thượng Tâm liền hung hăng thở dài, thấp giọng lầm bầm, “Chuẩn đoán không thể mang thai thật không đáng tin.”

Thiệu Phi Phàm cũng cười khúc khích phụ họa theo, “Đúng vậy, đúng vậy.”

...

Tám tháng sau, giống như dự đoán của Thiệu Phi Phàm, cô sinh ra một bé gái, con gái vừa sinh ra đã nặng bốn cân, không đen thui lùì và nhiều nếp nhăn giống hai anh trai, làn da hồng hồng đáng yêu, vừa mới sinh ra đã mở mắt, mắt to giống như quả nho đen, các y tá trong phòng sinh đều muốn cướp lấy tiểu đáng yêu này ôm về nhà.

Thiệu lão gia từ nghe thấy tên cháu gái do Thiệu Phi Phàm đặt là Thiệu Kinh Nhi, ngay ngày hôm sau, Thiệu Phi Phàm đã đi khai sinh cho con gái.

Nhà họ Thiệu từ trước đến giờ đều yêu quý cháu trai, nhưng tiểu Kinh Nhi là một đặc biệt. Từ nhỏ đã được hai người anh trai đi theo như vệ sĩ, lại thêm các cô di chú bác đều bị cái miệng ngọt của cô bé dụ dỗ, không ai không yêu quý cô bé.

Đội đến khi cô bé đi học, thầy cô bạn bè đều bị tiểu công chúa đáng yêu này mê hoặc, các bé trai trong lớp lại càng tấy ý cô bé sai khiến.

Từ bé đến lớn, ai ai cũng sủng cô bé, được mọi người cưng chiều. Mới đầu Thiệu Phi Phàm còn có chút lo lắng Tiểu Kinh Nhi sẽ trở thành một Thượng Tâm thứ hai. Nhưng khi Kinh Nhi lên trung học cơ sở, khí thế của cô bé tuyệt đối xa hơn khí thế của mẹ cô bé đến vạn dặm. Đói bụng liền ôm bụng, không cần mở miệng nói một câu nào đã có người mang đồ ăn cho cô. Không thích người nào cũng không trực tiếp nói ra, chỉ ủy ủy khuất khuất đứng đó, liền có người thay cô xử lý. Lúc không có ai giúp đỡ thì cũng không để bản thân mình phải chịu ủy khuất.

Có một lần đi học về, bị mấy nữ sinh không thích cô chặn lại ở cửa nhà vệ sinh, “Thiệu Kinh Nhi, mày đừng có giả vờ đáng thương nữa, nói cho mày biết, sau này mày cách xa Sở Từ Nhiễm ra một chút, anh ấy là của tao.”

Sở Từ Nhiễm là ai? Mắt to của Thiệu Kinh Nhi chuyển động vài vòng cũng không nhớ ra Sở Từ Nhiễm là ai, cô nhìn xung quanh một chút, rõ ràng là giờ phút này không có kỳ sỹ nào tới cứu giúp cô. Cô lui về phía sau một bước nhỏ, gót chân đụng phải chổi lau nhà để trong nhà vệ sinh. Nhỏ giọng nói, “Tôi không tiếp cận anh ta, là anh ta tiếp cận tôi.”

“Mày nói láo!” Cô nữ sinh cầm đầu liền nổi giận, tiến lên từng bước, giờ tay lên muốn đánh cô.

Thiệu Kinh Nhi thấy đã đến lúc, khi nữ sinh cầm đầu kia giờ bàn tay lên, cô chợt ngồi xổm xuống, làm cho cô nữ sinh kia đánh trượt mà ngã lão đảo, không đợi cô ta đứng vững, Thiệu Kinh Nhi đã cầm lấy cây lau nhà đánh loạn xạ lên cô ta.

Hai cô gái kia xông lên giúp một tay, làm Thiệu Kinh Nhi càng thêm ra sức mà đánh, đánh cho ba cô gái kia chạy trốn chết. Cho đến khi một cô gái đưa tay sờ lên trán mình thì sờ thấy máu, đặt mông ngồi dưới đất bắt đầu gào khóc, lúc này Thiệu Kinh Nhi mới dừng tay.

Mấy cô gái kia nhìn thấy máu thì đều sợ hãi, chỉ có Thiệu Kinh Nhi là vẫn trấn định như thường, vứt cây lau nhà đi, vỗ vỗ tay, vuốt vuốt làn váy, nhìn ba cô gái đang ngồi chồm hổm trên nền gạch, “Trước khi gây sự thì phải tìm hiểu xem đối thủ của mình là ai, vừa thấy máu đã khóc thành như vậy, còn dám chặn đường người khác sao? Thật là mất mặt.” Nói xong, căn bản không thèm để ý đến ba người bọn họ, nghênh ngang rời khỏi nhà vệ sinh.

Nhưng không ngờ có một nam sinh đứng ở ngoài cửa nhà vệ sinh, nam sinh này rất cao, Thiệu Kinh Nhi phải ngẩng đầu lên để nhìn cậu ta, nhưng do ngược sáng, nên không nhìn rõ dung mạo của cậu ta như thế nào, nhưng khoe miệng của nam sinh này nhếch lên, chứng tỏ rằng cậu ta đã nhìn thấy hết sự việc xảy ra trong nhà vệ sinh.

Thiệu Kinh Nhi có chút quần bách, nhưng ngay sau đó đã trấn định lại, nháy mắt mấy cái, “Cậu muốn mách chuyện này với giáo viên sao?”

Nam sinh kia lắc đầu.

Thiệu Kinh Nhi liền yên tâm thở dài một cái, “Là mấy người đó trêu chọc tớ trước, tớ chỉ là tự vệ thôi.”

Nam sinh lại gật đầu một cái nữa.

Thiệu Kinh Nhi thấy cậu ta không nói câu nào, mình cũng đã giải thích rồi, cũng không có gì để nói thêm nữa, cô liền cười một cái thật ngọt ngào với cậu ta, “Anh bạn đẹp trai, nếu như mấy bạn nữ kia mách với giáo viên, thì cậu phải làm chứng cho tớ đánh bọn họ chỉ vì tự vệ thôi nhé.”

“Được!” Cuối cùng thì cậu ta cũng mở miệng, thanh âm rất thấp, không giống như những nam sinh khác đang trong thời kỳ vỡ giọng, nghe rất thoải mái.

Tâm tình của cô rất là tốt, liền khoát khoát tay với cậu ta, “Tớ tên là Thiệu Kinh Nhi, tạm biệt!”

Khi cô quay người đi thì nghe thấy giọng nói của nam sinh kia, “Thiệu Kinh Nhi.”

Thiệu Kinh Nhi nghe vậy liền quay đầu lại.

Nam sinh kia mỉm cười, “Tôi lên là Sở Từ Nhiễm!”

Từ đó về sau, người nhà họ Thiệu thường xuyên tiếp đãi một người khách quen tên Sở Từ Nhiễm, Thiệu Phi Phàm biết được công tích vĩ đại này của con mình cũng là thông qua Sở Từ Nhiễm. Biết con gái không phải chịu thiệt, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

Một buổi chiều tối của tháng bảy, một nhà năm người ngồi quanh bàn cơm, nhìn con gái lúu rú không ngừng nói về chuyện trường học, hai người ba mẹ mỉm cười lắng nghe, rất hạnh phúc hài hòa.

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Là Một Kỹ Thuật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.